

นิพนธ์นิพนธ์

ม.ร.ว. ๒๒๒

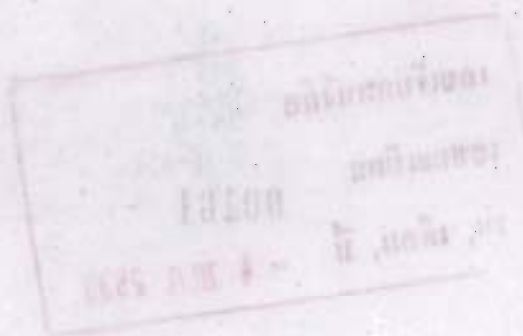
SL

398.2

U149H

2527

Q.16 Q.1



ทอสงสมต
ศ.ดร.ศุภเบรรจบ พนธุเมธา
วิทยาลัยครูจันทราเกษม

สารบัญ

1. ดុងเงินวิเศษ	นิทาน	เกาหลี	1
2. ต่อกกระดูก	"	ญี่ปุ่น	3
3. กระจงแสนกล	"	บรูไน	6
4. หมากับแมว	"	แอฟริกา	8
5. แย่งสันปันส่วน	"	พม่า	11
6. เครื่องเข็น	"	แอฟริกา	15
7. เหตุเพราะหมาจิ้งจอก	"	ญี่ปุ่น	17
8. สามผมยาว	"	ชาวโถ่งในจีน	20
9. ทกสหายปราบโจร	"	ชาวสก็อต	25
10. น้ำตกผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว	"	ชาวเซาฟิลิปปินส์	28
11. บ้านจมน้ำ	"	ญี่ปุ่น	30
12. สาวช่างเลือก	"	ฟิลิปปินส์	33
13. เชเกโตอา	"	ชาวเกาะทะเลใต้	35
14. นางกินปู	"	ไทใหญ่	38
15. สาวผมเขียว	"	ฟิลิปปินส์	41
16. สาวผมเขียว (ต่อ)	"	ฟิลิปปินส์	44
17. น้ำบ่อหิน	"	ฮังการี	48
18. ะรันอ่องและสหาย	"	มอญ	51
19. นกแดง	"	ฟิลิปปินส์	53
20. เสียท่า	"	ชาวนาคา	55
21. เสียสละ	"	ญี่ปุ่น	57
22. กุขมา รวยเร็ว	"	รัสเซีย	60
23. นกวิเศษ	"	มองโกเลีย	64
24. ข่าไม่ตาย	"	แอฟริกา	66
25. มรดกพ่อ	"	จีน	68
26. เรื่องของสะพาน	"	ญี่ปุ่น	72

27.	พันธุ์ร้อยเป๋ย	นิทาน	แอฟริกา	74
28.	เจ้ามะห่อ	"	ไทใหญ่	76
29.	ไม่ลองไม่รู้	"	ชาวเอสโทเนีย	79
30.	เมียนมึคุด	"	แอฟริกา	81
31.	เลี้ยงผี	"	จีน	83
32.	ปัญญาใคร	"	ชาวอาเซอร์ไบจาน	85
33.	แน่ละ	"	ชาวฮั่น	88
34.	ปักไข่ต้ม	"	โบฮีเมีย	91
35.	อินกวนชวา ผู้ทรงพลัง	"	ชาวกะฉิ่น	94
36.	สวนน้อยทรงพลัง			97
37.	หนุ่มต้นสน	"	ญี่ปุ่น	99
38.	กบแม่สื่อ	"	แอฟริกา	102
39.	ปัญญาผู้เฒ่า	"	จีน	105
40.	เจ้าเหล่กับเจ้าหลอ	"	ชาวลิทัวเนีย	107
41.	ทาสน้อยผจญภัย	"	ชาวมลายู	109
42.	ทาสน้อยผจญภัย (จบ)	"	ชาวมลายู	112
43.	ปัญหาคนตัดไม้	"	พม่า	114
44.	ลุงมือวิเศษ	"	จีน	116
45.	เรื่องของแมว	"	แอฟริกา	121
46.	เรื่องของแมว	"	แอฟริกา	123
47.	วังแมว	"	ชาวลิทัวเนีย	125
48.	วังแมว (จบ)	"	ชาวลิทัวเนีย	127
49.	รุกขเทวดา	"	ไทใหญ่	131
50.	เจ้าชื่อกับเจ้าคด	"	รัสเซีย	133
51.	พู่กันวิเศษ	"	จีน	136
52.	พู่กันวิเศษ (จบ)	"	จีน	139
53.	เรื่องของงูกับกบ	"	เนปาล	141

ตอนจบของบทพนงนเนย เบนเนย เวน
ในครัวสำหรับตนเองเอาไว้ใช้ แต่
แล้วเมื่อต้นนอนเข้า ก็ปรากฏว่าพิน
มดที่เตรียมจะนำไปขายนั้นหายไป

ชาวทาทางเจดเดนตรงมา พอชาย
ชราแก้มัดพินได้แลเห็นเจ้าของมด
พินซ่อนตัวอยู่ข้างใน จึงถามว่า
“ใครๆ เขาตัดพินกันวันละมด

หลงคาและชายคาทเบนทอง สอง
แสงวาววับจนลืมตาไม่ขึ้น ขณะที่
เข้าไปภายในพระราชวังซึ่งมีของมี
ค่ามากมายหลายชนิด (ก่อนหน้า ๔๔)

ถุงเงินวิเศษ (ต่อจากหน้า ๓๑)

อย่างที่เขาตัดฟันไม่เคยเห็นมาก่อน และในห้องห้องหนึ่งมีถุงเงินทุกแบบ ทุกขนาดแขวนอยู่ นางฟ้าได้ถามว่า “ชอบ ใบไหน มากที่สุดล่ะ เลือกเอาไปบ้านใบหนึ่งใบไหนก็ได้ ตามใจ”

ชายตัดฟันดีใจบอก ว่า “ข้าอยากได้ใบนั้น ใบที่มีสิ่งมีค่า ใส่อยู่เต็มจนป่องนั่นล่ะ” พูดแล้วก็ ปลดถุงเงินใบใหญ่ที่สุดลงมาจากที่แขวน ขณะนั้นเองชายชราผมหงอกก็ เข้ามา หน้าตาทำทางเฉยเมย พูด แก่ชายตัดฟันว่า

“เอาใบนั้นไปไม่ได้ ข้าจะให้ ถุงเปล่าๆ แก่เจ้า เจ้าจะได้เงินหนัก วันละเหรียญ (-๑๐๐๐๐) เท่านั้น ไม่ มีมากกว่านั้น”

ชายตัดฟันไม่ค่อยเต็มใจจะได้ นัก แต่แล้วก็ฉวยถุงเงินเปล่าใบนั้น ได้เชือกเส้นมหึมาขึ้นลงมายังพื้น โลก พอถึงบ้าน ชายนั้นก็ยื่นถุงเงิน นั้นให้แก่เมีย พอลงเล่าเรื่องให้ฟัง โดยตลอด เมียตื่นเต้นเป็นที่สุด แต่ ในตอนกลางวัน คนทั้งสองก็ลงไป ตัดฟันตามปรกติ แต่พอกลับถึงบ้าน เป็นเวลามืดแล้ว คนทั้งสองก็จะปิด ประตู แล้วเปิดถุงเงินพิเศษนั้นออกดู และก็ได้มีเงินก้อนหนึ่งกลิ้งออกมา เมื่อเอามือช้อนดู ก็รู้ว่าหนักเหลือ ขงหนึ่งพอจับพอดี และเมื่อเปิดถุงดู แต่ละวัน ก็จะได้เงินแก่เหลือขงเดียว เช่นนั้นทุกวัน ไม่มีมากกว่านั้นออก มาจากถุงเงินพิเศษนั้น เมียชายตัด ฟันก็เก็บสะสมไว้ทีละเหรียญขงๆ

เวลาล่วงไป วันหนึ่งชายตัด ฟันบอกเมียว่า “เอาเงินไปซื้อวัวดี ใหม่” เมียก็ไม่ยินยอม อีก ๒-๓ วัน ต่อมาผัวก็ถามอีกว่า “เอาเงินไปซื้อ ที่ดินสัก ๒-๓ เอเคอร์ จะเห็นเป็น อย่างไร” ครั้นเวลาล่วงไปอีก เมีย ก็ได้เสนอขึ้นเองว่า “ปลูกกระท่อม มุงแฝกมุงคาเล็กๆสักหลังหนึ่งเถอะ”

ข้างฝ่ายผัวอยากใช้เงินที่สะสม ไว้เต็มที่ จึงพูดว่า

“เรามีเงินออกตังมากอยู่ในมือ แล้วทำไมเราถึงจะไม่สร้างให้เป็น ตึกใหญ่ๆเล่า” คราวนี้เมียไม่อาจจะ ชักชวนผัวให้เปลี่ยนใจได้ ก็จำใจ ต้องยอมตาม ทั้งๆที่ไม่สู้จะเต็มใจ นัก ต่อจากนั้นผัวก็จัดการไปซื้ออิฐ กระเบื้องและไม้ แล้วก็ไปจ้างช่าง ไม้ช่างปูนมาสร้างบ้าน ในระหว่าง นั้นคนทั้งสองจึงไม่ได้ขึ้นเขาไปตัด ฟันอีกต่อไป เงินที่สะสมไว้จึงออก จะร่อยหรอ แต่บ้านใหม่ก็ยังไม่เสร็จ ชายตัดฟันก็อดอยู่นานแล้วว่าอยากจะ ขอให้ถุงวิเศษผลิตเงินให้มากกว่าวัน ละเหรียญ ดังนั้นโดยที่เมียไม่รู้ ชาย นั้นจึงเปิดถุงเงินเป็นหนที่สอง และ เงินที่ขาวราวหิมะก็กลิ้งออกมาจาก ถุงตกลงไปบนพื้นอีกก้อนหนึ่ง และ เมื่อเปิดถุงเงินครั้งที่ ๓ ก็ยังได้เงิน ก้อนที่ ๓ ออกมา ชายนั้นก็คิดว่า

“ถ้าเราทำอย่างนี้เรื่อยไป บ้าน เราต้องเสร็จในบัดเดียวใจแน่นอน”

ขณะนั้นชายตัดฟันล้มค้ำเตื่อน ของชายชราหมดสิ้น จึงได้เปิดถุง เป็นครั้งที่ ๔ ผลก็ปรากฏว่า ถุงเงิน นั้นว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่เศษเงิน หล่นออกมา ถุงเงินวิเศษจึงกลาย

เป็นถุงผ้าเก่าๆ ครั้นหันกลับดูตึกที่ ยังสร้างไม่เสร็จ ก็ปรากฏว่าหายวับ ไปทันทีเช่นเดียวกัน คงมี แต่ กระท่อมมุงแฝกมุงคาเล็กๆ หลังนั้น อยู่ตรงหน้า เห็นเช่นนั้นชายตัดฟัน ออรัสึกเศร้าใจไม่ได้ เมียรู้เรื่อง เขาก็ปลอบว่า

“เราจะมัวไปพึ่งถุงเงินวิเศษ จากสวรรค์ไม่ได้หรอก กลับไปท ักเขาไปตัดฟันมาขายอย่างเก่าดีกว่า นั้นยังเป็นหนทางทำมาหาเลี้ยงชีพที่ ยังพอพึ่งพาอาศัยได้เสียยิ่งกว่า”

นับแต่นั้นมา คนทั้งสองก็ไป บินภูเขา ตัดฟันมาขาย และมีชีวิต อันแสนยากลำบาก ต้องทำงานหนัก อย่างเก่าต่อไปอีก ♥

J36 ๑๖๔, 8 ม.ค. ๒๕๒๔

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ต่อกระดูก

(นิทานญี่ปุ่น)

นิทานญี่ปุ่นมีเล่าถึงสัตว์ประหลาด ๒ ชนิด ชนิดหนึ่งเรียกคัปปะ อีกชนิดหนึ่งเรียกเตงุ ชนิดที่เรียกคัปปะนั้นอยู่ในน้ำตามแม่น้ำ ธารน้ำ ทะเล และทะเลสาบ มีรูปร่างคล้ายเด็กผิวเหลืองอมเขียว แต่หน้าตาน่าเกลียด ดูเหมือนลิง มีจมูกยาว ตากลม นวมือนวดมีพังผืดยึดติดกันเหมือนตีนเป็ด บนหลังมีกระดูกเหมือนเต่า ตัวเปลือยมีกลิ่นเหม็นคาวอย่างคาวปลา เขาเล่าว่าตอนเย็นๆ คัปปะจะออกมาจากน้ำ มาขโมยแสงโมกับแสงควาเอาไปกิน ชอบปล้ำกับคน คนจะเอาชนะสัตว์ชนิดนี้ให้ได้ต้องทำให้น้ำที่ขังอยู่ในหลุมบนหัวหกออก แล้วเรียวแรงกำลังของคัปปะจะหมดไปทันที ถึงอย่างไรคนก็กลัวคัปปะ เพราะมันมักจะดูดผู้คนไม่ว่าหญิงหรือชายลงไปในน้ำแล้วลวักเอาตัวมากิน ถ้าเป็นวัวหรือม้าก็จะดูดเลือดกินทางกันเช่นเดียวกัน แต่ก็มีอยู่บ่อยๆ ที่คัปปะถูกคนลงโทษจนถึงกับแขน

หลุดมือขาด แต่ก็สามารถต่อกระดูกจนใช้การได้ทันที เรื่องที่เล่าเกี่ยวกับการต่อกระดูกของคัปปะ มีเล่าหลายเรื่องด้วยกัน ดังที่ชาร์ด เอ็ม ดอร์สันนำมาเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่นต่อไป

เรื่องแรกคือเรื่องคัปปะเล่น “คังนัว” เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งยังมีสระน้ำแห่งหนึ่งชื่อ อะคานูมะ อิกะอยู่ตรงเชิงเขาตาเตะชิโน ใกล้กับสระน้ำนั้นมีก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่งชื่อ คางิอิชิ ก้อนหินคังนัว เหตุที่จะมีชื่อเช่นนั้นก็เพราะครั้งหนึ่งมีเด็กคนหนึ่งมาขึ้นอยู่บนก้อนหินนั้น แล้วร้องเรียกคนที่เดินผ่านไปมาว่า “มาเล่นคังนัวกันเถอะ” คนที่ผ่านไปมานั้นก็สนุกสนานจะมาแะเล่นด้วย แล้วเด็กนั้นก็จะถูกคนเดินทางที่ผ่านไปมานั้นไปในสระแล้วก็กินคนเหล่านั้นเสีย มีคนตายทำนองนี้มากมายกว่าจะแน่ใจกันว่า เด็กนั้นต้องเป็นคัปปะที่อยู่ในสระนั้นแน่ๆ ยังมีชายคนหนึ่งชื่อตาคิจิ จาก

ซาวังใจมุ่งมั่นว่า จะต้องปราบเจ้าคัปปะให้ได้ คิดแล้วก็ไปขอยืมมาเฟ้เท้าจากเจ้านาย แล้วก็เข้าไปยังหินก้อนนั้น และก็ได้พบเด็กนั้นดังคาด เด็กนั้นชวนตาคิจิเล่นคังนัวกันตาคิจิก็ตอบตกลง พุดแล้วก็เอานิ้วประสานกัน ยังไม่ทันที่นิ้วจะประสานเข้ากันดี ตาคิจิก็เอาแสหวดม้า ม้าก็เหินไปโดยรวดเร็วเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ม้าก็ลากเด็กนั้นไปด้วย เด็กทนไม่ได้จึงหลุดแกตาคิจิว่า

“ยกโทษให้ข้าด้วย ข้าขอคัปปะแห่งสระน้ำอะคานูมะจริงๆ โปรดอย่าฆ่าข้านะ ข้าจะสอนความลับในการต่อกระดูกให้” ตาคิจิได้ยินเช่นนั้นก็ตอบตกลง

ต่อจากนั้นคัปปะก็สอนตาคิจิให้โดยละเอียด ตาคิจิกล่าวว่า “เพราะเจ้าได้สอนความลับในการต่อกระดูกให้ข้า ข้าจึงจะปล่อยเจ้าไป แต่ถ้าเจ้ายังอยู่ในสระน้ำต่อไป (อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

กันว่าเรือไอ ติดเครื่องกลางลำ
ฝ่ายชายเขารักผู้หญิง เพียรฝากรัก
อยู่นานฝ่ายหญิงก็ไม่เล่นด้วยก็เลย
วางแผนลุด หาพรรคพวกร่วมมือ
ได้สคน คนหนึ่งขับเรือ อีกสาม
คนรวมทั้งตัวผู้หมายปองฝ่ายหญิง
เป็นหน่วยปฏิบัติการ อุปกรณ์
ประกอบภารกิจมีผ้าเช็ดหน้า เอาไว้
ปิดหน้าตัวเองไม่ให้ใครจำได้ อันนี้
ผมไม่เข้าใจเหมือนกัน ก็คนบาง
เดียวกันทั้งนั้น จะปิดหน้ายังงี้ก็
ยังจำได้อยู่ดี แล้วก็มึนเมาเป็น
อุปกรณ์ประกอบอีกอย่างหนึ่ง

ตอนนั้นเป็นตอนเช้าได้เข้าไฟ
ฝ่ายหญิงพาเรือไปหาหมอดู ไป
กันกลุ่มหนึ่งประมาณห้าคน ฝ่าย
ชายที่หมายปองลุดก็รอเวลาที่เรือพา
ของฝ่ายหญิงจะพาจากบ้าน
หมอดู เรือฝ่ายหญิงนั้นเป็นเรือแปะ
เพียบมาที่เดียว เรือของฝ่ายชายก็
เดินเครื่องแล่นเทียบเข้าไป ฝ่าย
หญิงเขาดีใจกันใหญ่ เพราะ
คิดว่าเรือของฝ่ายชายจะไปรับ

เขาว่าเป็นใครตั้งแต่เห็นเรือ
นั้นนะ

พอเรือเทียบเข้าไปฝ่ายหญิง
เขาก็ไม่ได้สนใจว่าทำไมถึงได้เอา
ผ้าเช็ดหน้ามาปิดหน้า เขาก็เตรียม
จะขึ้นเรือติดเครื่องของฝ่ายชาย ฝ่าย
ชายคนหนึ่งก็ก้าวขาหนึ่งลงไปใน
เรือของฝ่ายหญิง อีกขาหนึ่งอยู่บน
เรือของตน รวบรวมผู้หญิงงามคนที่
ประสงค์โยนขนิมมาบนเรือให้อีกคน
หนึ่งรับแล้วรีบเรือฝ่ายหญิงออกกัน
ก่อนตามขนิมมาด้วย คนที่รับผู้หญิง
ก็รับไว้ได้ฉับไว รับแล้วก็เอามะนาว
ยัดใส่ปากสาวเจ้าทันที

ตอนนั้นละครับ เสียอีกทีก็ไป
ทั้งคืนน้ำทีเดียว

หญิงงามที่โดนลุดนั้นใจเธอ
เด็ดนัก เธอก็ดะมะนาวจนแตกแล้ว
ก็ตรอง ทั้งถีบทั้งข่วน กว่าจะปล้ำ
เอามะนาวลูกใหม่ยัดใส่ปากและใช้
ฝ่ามือปิดปากเธอได้ก็ขยับเข้าไปทั้ง
สามชาย เล็บของเธอนะซี กมแหลม
อย่างกับอะไรดี เธอเป็นช่างเสริม
สวยนี่

ก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรดอก
ครับ เอาไปกักตัวไว้ในคลองเล็ก
แห่งหนึ่งอยู่สามวัน ฝ่ายหญิงไม่
ยอมกินข้าวกินน้ำ เลยต้องนำตัวมา
ส่งกัน

ผู้ร่วมก่อการแผ่นหนัดำรวจไป
คนละทางสองทาง

ส่วนชาวเคอร์ก็ขในโซเวียต
นั้น เวลาจะมีเมียเขาก็ถึงผู้หญิง
คนที่ต้องการไว้ แล้วก็ไปดักลุด
เอามากักตัวไว้ที่บ้านพ่อแม่ของตน
เกี่ยวเข็นให้ฝ่ายหญิงยอมแต่งงาน
ด้วย เขาทำเช่นนั้นมาเป็นหลายร้อย
ปีแล้ว และยังทำเช่นนั้นอยู่ใน
ปัจจุบัน

สมัยก่อนเป็นอย่างไรไม่รู้ แต่
สมัยนี้ไม่เหมือนสมัยก่อน ลุด
ผู้หญิงไปแล้วถ้าผู้หญิงเขาปลงใจ
ด้วยก็แล้วไป แต่ถ้าเขาไม่เล่นด้วย
ไปแจ้งความขึ้นมาก็จะเหมือนหนุ่ม
สองนายที่เป็นข่าว

นักวิจัยชื่อคอซซอย สิคอร์-
บาเยฟโดนเข้าไปสามปี บาคราม
เตอร์สุนอฟ คนขับรถบรรทุกเจอ
เข้าไปสองปีครึ่ง

แทนที่จะได้เข้าเรือนหอก็ไป
เข้าเรือนจำ ด้วยข้อหาลักพาตัว ♥

ต่อกระตุก (ต่อจากหน้า ๓๑)

เจ้าก็คงอยากจะกินคนอื่น เพราะ
ฉะนั้นจึงไปอยู่เสียที่อื่น ไปในถิ่น
เลขที่เดียว” คับปะก็ยอมย้ายไปอยู่
ที่สระวาดามูอย่างเงี้ยๆ

เรื่องที่สองคือ คับปะแห่งหมู่
บ้านฟุคิอะระ เรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่ง
ในสมัยก่อน โนนยังมีชาวบ้านหมู่
บ้านฟุคิอะระในนิชิ นาคาอะระ-มูระ
ต่างได้รับความเดือดร้อนจากตัว
คับปะอยู่เนืองๆ อยู่มาวันหนึ่ง
คับปะได้ออกมาจากแม่น้ำตรงไปยัง
ชายหาดที่เขาผูกวัวไว้ คับปะ
พยายามจะสอดมือไปล้วงกินวัวเอา
ล้นออกมา วัวตกใจเต็มที่ก็วิ่งวน
รอบๆ ต้นไม้ การทำเช่นนั้นทำให้
เชือกพันแขนคับปะหลายต่อหลาย
รอบ ขณะนั้นมีชาวนาที่กำลังทำนา
อยู่ใกล้ๆ แลเห็นเข้า จึงวิ่งตรงไปยัง
ที่นั้น และด้วยเหตุที่กลัวจะถูกชาว
นาจับตัวได้ คับปะจึงพยายามหนี
อย่างเร่งรีบ จนกระทั่งเชือกที่พัน
แขนอยู่รัดแน่นเข้าๆ ลงท้ายแขน
ถูกกระชากหลุดจากบ่า ตกกลงไป
บนดิน ชาวนารีบฉวยเอามาแล้วนำ
กลับไปบ้าน

คืนวันนั้นปรากฏว่าคับปะได้
มาเรียกอยู่ตรงประตูบ้านของชาวนา
พลาหงุดว่า

“ได้โปรดคืนแขนที่ท่านฉวยมา
วันนี้ให้แก่ข้าด้วยเถอะ ถ้าหากท่าน
ไม่คืนให้ข้าภายใน ๓ วันแล้วละก็
ข้าไม่อาจต่อแขนเข้ากับบ่าของข้า
ได้หรอก”

เมื่อวิ่งวนชาวนาเช่นนั้นแล้ว
ก็กลับไป แต่คืนต่อมา ก็มาขอร้อง
อีก แต่ชาวนาที่ยังไม่คืนให้ จึงได้
มาอีกเป็นคืนที่สาม แล้วก็วิ่งวน

อย่างน่าสงสาร มีน้ำตาต่อหน้า
ชวามาเห็นแล้วอดสงสารไม่ได้จึง
พูดว่า

“เจ้าจะสัญญาได้ไหมล่ะว่าเจ้า
จะไม่ทำร้ายคนในหมู่บ้านนี้อีกต่อไป
ไม่ว่าผู้ใหญ่หรือเด็ก ถ้าเจ้ารักษา
สัญญา จน กั้น ของ ยี่ โส หิน ตรงนั้น
เน่าแล้วละก็ เราถึงจะกินแขนของ
เจ้าให้”

กัมปะก็ยอมให้สัญญากับชวามา
หลังจากนั้นก็ได้ไปทักไซหินทุกคืน
พลางตรวจดูกันของยี่ โส หินว่าเน่า
แล้วหรือยัง แต่ก็ไม่มีร่องรอยว่าจะ
เป็นเช่นนั้น แม้จะเอาขี้ดินใส่ยี่ โส หิน
แต่ก็ไม่เหม็นเน่าสักที ผลสุดท้าย
กัมปะสั่นหัวง ล้มเลิกความพยายาม
ไปเอง

เขาเล่าว่าแม้ในปัจจุบันบางที่
คนได้ยินเสียงกับประโธงตะโกนมา
จากทะเลใน ตอนฤดูร้อนว่า “อย่า
ให้เด็กออกไปที่ชายหาด เพราะแขก
กำลังจะมา” คำว่า แขกของกัมปะ
หมายความว่า กัมปะจากดาวาชิรี
ซึ่งมาจากหมู่บ้านอื่น ไม่เกี่ยวข้องกับ
กัมปะที่กัมปะแขวนขาดให้ไว้แก่
ชวามาในฟักโธระ กัมปะที่แขวนขาด
นั้นจึงได้มาเตือนไว้ให้รู้ตัว และ
ปรากฏว่าพวกเด็กๆในหมู่บ้านแห่งนี้
ไม่เคยถูกทำร้ายหรือเป็นอันตรายใน
แม่น้ำหรือชายฝั่ง ที่หมู่บ้านตั้ง
อยู่เลย ♥

เหยื่อ (ต่อจากหน้า ๓๔)

มากกว่า เรื่องชกด้วยเจ็บบัวถูก
ตำรวจจับเรายังพอแก้ไขได้ พอ
เปิดเทอมมีงานมีการยุ่งๆเขาก็เลิก
ไปเอง ที่น่าเป็นห่วงคือเรื่องการ
พนันที่เจ้าฤทธิชอบไปเล่นมากกว่า”

“แจ้งตำรวจให้มาจับล้างบ่อน
เสียสิไหมคะ” ฤทธิรัตน์ขอความเห็น
จากสามี

“สาขมาบอกคุณพ่อกี่เสี่ยงนะ
คะ อาจจะถูกคุณฤทธิคุณรอนเตะ
เอา” สาขบ่นอุบอิบ “คุณรอน
น่าจะเอาไว้วาถ้าเล่าให้คุณฟังแคะ
กระทบสาย”

“ไม่กล้าหรอกน่า ไปนอนใน
ห้องข้างเสี่ยสองสามคืนคงเจ็ด ขึ้น
เตะสาย จะได้เข้าห้องข้างอีก เรื่อง
บ่อนขายประคองนี้ฉันจะจัดการ
แจ้งความเอง ให้ตำรวจมาล้างเสี่ยที่
แล้วแกอย่าปากสว่างไปละ สาย
เฉยๆเสีย อย่าให้ใครรู้ว่าเราไปบอก
ตำรวจให้มานะ เสียจะเดือดร้อน”

“สายไม่พูดหรอกคะ เสี่ยงได้
ยังไง ผัวกับน้องแค้นกันเองทั้งนั้น
เลย พวกบ้านฉันใครก็เหมือนกัน
ที่ให้คุณรอนชอบไป ห้ามก็ไม่เชื่อ
จะทำไงล่ะคะ คุณฤทธิก็เหมือนกัน
พอคุณไปทำงานแกก็ไปอีก บัดเทอม
ที่นานๆแบบนี้ แล้วบ้านเราน้ำท่วม
ทุกตุลาฯแหละ หลังลอยกระตังยัง
ท่วมเลย โรงเรียนก็เลื่อนไปทุกที”

“ทำไมเขาลังอยู่ไม่ติดบ้านกัน
นะ อ่านหนังสือ ฟังเพลง ดูทีวีกัน
ไป” ฤทธิรัตน์บ่น “หรือไปเล่น
กีฬา ทำไมถึงชอบมั่วสุมกับพวกโก
นี่ถ้ายังอยู่บ้านฉันก็ไม่เป็นแบบนี้
หรอก อย่างน้อยมีคุณตาคุณยายคอย
ดูมั่ง”

“อ้อ เธออยากเป็นลูกอ่อนคุณ
นมาอยู่จนแก่เฒ่า ฉันทำไม่ได้หรอก
อดส่ำหามาซื้อบ้านที่ฉันได้แล้วกลับจะ
ให้อาศัยพ่อตาไปจนแก่ตายฉันระ
ณอนอดนมแล้วนะ รัตน์” นักรบเริ่ม
เสียดัง

“เราก็จ่ายค่ากินอยู่ฉันนะ ลูกจะ
ได้มีกินดูแล แล้วมาอยู่ฉันนะสบาย
นักเธอละ คุณ บ้านนี้เพิ่งได้น้ำ
ประปา ใช้น้ำคลองน้ำบ่ออยู่ก็บี

ใครๆเขาก็อยู่ครอบครัวยุใหญ่กันถม
ไป ไม่เห็นจะต้องคิดมากอย่างคุณ
นี่เพราะไอ้เรื่องหกตุลาค้างหากที่คุณ
อยู่บ้านพ่อฉันไม่ได้”

“แล้วคุณ จะพูดไปทำไม”
สีหน้าของนักรบเริ่มเกรียด

บิดาของฤทธิรัตน์อยู่ในกลุ่ม
นักปลุกพระคมฝ่ายขวา ส่วนนักรบ
ในขณะนั้นเป็นนักศึกษา เขาทำงาน
แล้วแต่ยังไปเรียนอยู่เพื่อเอาปริญญา
ดังนั้นเขายังคงอาศัยอยู่ในกลุ่มฝ่ายซ้าย

เมื่อเกิดเหตุวันที่หกตุลาคคม
สองพันห้าร้อยสิบเก้า นักรบอยู่ใน
บริเวณมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ด้วย
ลูกเขยซ้ายจัดกับพ่อตาขวาสุดก็จะ
อยู่บ้านเดียวกันต่อไปได้อย่างไร

“ไอ้พวกคอมมิวนิสต์” พ่อตา
คำเขา นักรบก็ย้อนให้

“ไอ้พวกบ้าเลือด ข้าได้กระทั้ง
ลูกหลานไทยกันเอง”

“ข้าไม่ได้ทำอะไรเลย ไม่ได้
ฆ่าใครด้วย” พ่อตาไม่พอใจ

“แต่คุณพ่อก็ปลุกพระคมจนเกิด
มีอบและกระบี่ สะใจไหมล่ะครับ
ฆ่าลูกหลานไทยกันเอง”

ครั้งนั้นตัวเขาก็เกือบจะเข้าไป
ไปแล้ว หากเป็นโสด คิดอยู่ที่เมีย
กับลูกสองคนนี่แหละ อีกอย่างหนึ่ง
ก็คงเพราะเขาอายุมากพอสมควร
แล้ว พอจะหักห้ามใจได้ แต่
เหตุการณ์วันนั้นก็ทำให้อนาคตของ
เขามีคดลง หมดกำลังใจ หยุตเรียน
หยุดทำงานไปพักหนึ่ง จนเมื่อทำใจ
ได้แล้วจึงมาซื้อบ้านช่อท่อนอกเมือง
ฝ่งชุนบุรีแห่งนี้ เขาไม่มีเงินสดพอ
จะซื้อบ้าน อาศัยผ่อนส่งกับธนาคาร
มีนายจ้างช่วยค้ำประกันให้ นักรบ
ทำงานเก่งซื่อสัตย์ไว้วางใจได้ในเรื่อง
การเงิน นายจ้างจึงมอบหมาย

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

กระจงแสนกล

(นิทานบูรไน)

กระจงหรือที่ชาวอินโดนีเซียเรียก กันจินนั้นเป็นสัตว์สี่เท้าตัวเล็กเปรี้ยว และมักจะถือว่าเป็นสัตว์เจ้าปัญญา สามารถใช้ปัญญาเอาชนะสัตว์ใหญ่ๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นเสือ ช้างหรือจระเข้ เรื่องกระจงกับจระเข้มีเล่าคล้ายๆ กันกับนิทานบูรไนดังที่เลออ โคมเมอร์เล่าไว้ต่อไปนี้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีกระจงตัวหนึ่งเดินไปตามริมแม่น้ำ แลเห็นจระเข้มากมายนอนจมอยู่ในโคลนตรงริมตลิ่ง จึงร้องทักขึ้นว่า

“สัตว์ดีเพื่อน โอโฮ เพื่อนตัวใหญ่ล่ำสันดีจังนะ นี่ถ้าจะไปรบชิงบ้านชิงเมืองกับใคร คงทำได้ง่ายนิดเดียวซิ”

“อ้อ แน่ละ กันจิน” จระเข้ตอบ “แม้แต่คนก็ยังกลัวเราเลย คูชิ คูวูรของเราซิ” พูดแล้วก็แยกเขี้ยว และกางเล็บให้ดู พลาทฟาดหางไปมา แล้วพูดต่อไปว่า “เพียงเราฟาดหางไปทีเดียว ไม่ว่า

ใครเป็นหล่มจมกว่าทุกรายไป”

“ที่เพื่อนพูดจริงทุกอย่างนะแหละ แต่ทำอย่างไรจะรู้ได้ละ ว่าพวกของเพื่อนมีสักเท่าไร” กระจงออกอวย “ลองเรียงต่อกันจากแม่น้ำฟากนี้ไปฟากโน้นซิ ข้าจะนับดู”

จระเข้หลงกลกระจง จึงชวนกันเรียงรายต่อกันจากฟากนี้ไปจดแม่น้ำฟากโน้น แล้วกระจงก็โดดไปบนหลังจระเข้ตัวที่ใกล้ที่สุด แล้วก็ตั้งต้นนับไป กระจงโดดจากตัวหนึ่งไปอีกตัวหนึ่ง โดดทีหนึ่ง ก็นับทีหนึ่ง โดดไปนับไป จนกระทั่งถึงตัวสุดท้ายที่เกยฝั่งได้พอดี กระจงโดดขึ้นฝั่งแล้วก็ร้องตะโกนว่า

“ขอบใจมากท่านทั้งหลายที่ช่วยทำให้ข้าข้ามแม่น้ำได้โดยแท้ ไม่เสียกัน”

บรรดาจระเข้พากันกำรามด้วยความแค้นเคือง ร้องตะโกนตอบไปว่า

“อย่าลืมนะเจ้ากันจิน ว่าพวก

ข้าแน่ อยู่บนบกได้เท่ากับอยู่ในน้ำวันหนึ่งละ ข้าจะจับเจ้ามาส่งสอนเสียบ้าง”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” กระจงหัวเราะเสียงใส แล้ววิ่งเข้าป่าไป และนับแต่นั้นมา กระจงก็ไม่กล้าไปแถบริมแม่น้ำนี้อีกเลย เวลาหิวน้ำจะหาน้ำกิน ต้องไปหาเอาที่อื่น

อยู่มาวันหนึ่งอากาศร้อนจัด กระจงหิวน้ำเหลือเกิน จะหาน้ำที่อื่นก็หาไม่ได้ กระจงก็จำต้องกลับไปที่แม่น้ำนั้นอีก พอถึงริมตลิ่ง กระจงก็ทำเป็นร้องถามว่า

“แม่น้ำเอ๋ย มีตะเข้อยู่แถบนั้นบ้างหรือเปล่า”

เงิบ ไม่มีเสียงตอบ กระจงก็ร้องถามซ้ำอีก ก็ไม่ได้คำตอบอีก กระจงถามอยู่หลายครั้งหลายครา กระจงก็เลยพูดว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีละ คงไม่มีตะเข้แถบนี้หรอกนะ ไม่อย่างนั้นแม่น้ำคงต้องบอกระไรบ้างเป็นแน่”

(อ่านต่อหน้า ๔๔)

เด็กชายผิวดำคนนั้นขาขาดไปข้างหนึ่ง เคยเห็นขาเทียมต่อตรงหัวเข่า

เด็กชายตาช่นเคียวคนที่นั่งเล่นคนเดียวที่มุมห้องนั้น คงจะถูกไฟกลอกมา ผิวหนังจึงยังไม่เรียบสักที

เด็กหญิงคนโน้นมอหยาไปไหนมาแต่ก่อนเนือเป็นบุมอยุ่ทขอมอ

หรือคือตุ๊กตารุ่นใหม่ของเคยตุ๊กตาทมิฬชุด ตุ๊กตาที่เคยไม่เคยคิดว่าจะได้เป็นเจ้าของ เคยคิดถึงตุ๊กตารุ่นเก่าครั้งเขาวัว้อย่างจับใจ โอ...เจ้าตุ๊ก เจ้าตุ๊ก เจ้าตาล ♥

กระจงแสนกล

(ต่อจากหน้า ๓๐)

“ไม่มีตะเข็ญอยู่แถบนี้หรอก” มีเสียงกระเข็ญตอบมา พลางเข่นเขี้ยวเขี้ยวฟันด้วยบันดาลโทสะ กระเข็ญหน้าโง่เหล่านันต์ต่างคิดว่า เมื่อกระจงถามแม่น้า ย่อมได้รับคำตอบจากแม่น้าตามธรรมดา

“ขอบใจละเพื่อน ที่บอกให้รู้ว่าเพื่อนอยู่นั้น ถ้อยคำนั้นมันเข้าไม่ไปริมตลิ่งละ ลาก่อนนะ”

พูดแล้วกระจงก็วิ่งหนีไป กระเข็ญก็เลือกตัวขึ้นมาบนบกหมายจะจับตัวกระจงให้ได้ แต่กระจงวิ่งจืดหนีเข้าป่าไปแล้ว กระเข็ญพูดกันว่า

“ก้นจืดมันดีกว่าตัวมันฉลาดเสียแน่แล้ว กราวนี้ปล่อยมันไปก่อน แต่เราไปคอยมันตรงใกล้ๆ ต้นมะละกอดีกว่า อยางไรเสียมันก็ต้องมาที่นั่น เพราะมันชอบกินมะละกอ”

กระเข็ญคุมคอยอยู่ตรงนั้นหลายชั่วโมง จนกระทั่งแดดจืด กระเข็ญรู้สึกร้อน และไม่สบายนักที่จะโดนแดดอย่างนั้น ทันใดนั้นกระจงก็มา

ถึง พอมาถึงก็ถามต้นมะละกอว่า “ต้นมะละกอเอ๊ย มีตะเข็ญอยู่แถบนี้บ้างไหม” ปรากฏว่าไม่มีเสียงตอบถึงจะถามซ้ำอีกตั้งหลายครั้ง ก็ยังเงียบ ไม่มีเสียงตอบจากต้นมะละกอ กระจงจึงพูดว่า

“เอ๊ะ ต้นมะละกอเอ๊ยทำไมตรงนั้นต้องมีตะเข็ญแน่ๆ เลย ตะเข็ญบอกเจ้าให้เงียบเลยไว้หรือ”

“เปล่าละ เราไม่ได้บอกนะ” กระเข็ญร้องตะโกนออกมาจากที่ซ่อนใต้ดินเช่นนั้น กระจงก็วิ่งต่อไปทันที กระเข็ญเลือกตัวบนบกได้อย่างเชื่องช้า เลยจับกระจงไม่ทัน แต่ไม่นานกระจงก็รู้สึกทั้งหัวหน้าหัวอาหาร จึงย้อนกลับไปแม่น้ำอีก ขณะที่กระจงมองหาอาหารมองหาที่ดื่ม น้ำ ก็ถูกกระเข็ญจับเข้าไว้ได้ กระจงก็ร้องถามไปว่า “เฮ้ย ทำอะไรนะ” แล้วก็บอกด้วยปัญญาไว้ว่า “นั่นมันขาของข้าเมื่อไหร่ละ มันก็ไม่ได้ต่างหาก”

กระเข็ญคิดว่าจริง เลยปล่อยเสียไปหาของอื่นกินต่อไป กระจงก็กระโดดหายลับไป กรันไปถึงที่ที่ไกลจากกระเข็ญพอจะปลอดภัยแล้ว กระจงก็หยุดแล้วร้องตะโกนดังลั่นให้กระเข็ญได้ยินว่า

“นี่แหละเพื่อน ข้ารู้หรือกว่าเพื่อนกำลังคอยข้าอยู่ในแม่น้ำ ถ้าเพื่อนอยากจะทำข้าทำไมไม่มาสู้กันอย่างยุติธรรมเล่า ข้าจะเรียกพวกของข้ามา แล้วเพื่อนก็พาพวกของเพื่อนมา อีกอาทิหนึ่งนะ มาพบกันตรงริมตลิ่งนี้ แล้วมาสู้กัน”

กระเข็ญก็ตกลง เพราะเป็นหนทางที่ดีที่สุดที่จะยุติเรื่องราวให้เด็ดขาดลงไปได้ หลังจากนั้นขณะที่กระเข็ญต่างพากันหลับอยู่นั้น กระจงก็ได้ไปที่ริมตลิ่ง เข้าไปขุดมาตรงโคลน

ริมตลิ่งนั้นจนทำให้ดูเหมือนมีรอยคันมากมาย

กรันถึงวันที่เจ็ด กระเข็ญก็ยกทัพใหญ่กันมา เมื่อมาถึงที่นัดหมายก็หาได้เห็นกระจงแม้แต่สักตัวไม่ อยาว่าแค้นองทัพของมันเลย สิ่งที่พวกกระเข็ญเห็นก็คือรอยคันกระจงนับเป็นร้อยๆ อยู่ในโคลน กระเข็ญพากันอูทานว่า

“เสียดาบจริง เราผิดเอง ที่มาเข้าไป กองทัพของกระจงคอยเราไม่ไหว เลยยกกลับไปกันหมดแล้ว”

ขณะที่กระเข็ญกำลังกันอยู่นั้น ก็มีเสียงกระจงร้องตะโกนข้ามแม่น้ำมาจากฟากข้างโน้นว่า

“เจ้าตะเข็ญ เจ้าคิดว่าข้าโง่หรือ เจ้ามาเราไม่ได้ง่าย ๆ หรือ”

เป็นอันว่ากระจงแสนกลก็ได้ใช้เล่ห์กลปราบกระเข็ญลงได้โดยเด็ดขาด และกระเข็ญก็ต้องยอมรับว่าเสียที่แก่กระจง ไม่รู้ก็ครั้งก่อนมาแล้ว ♥

ศิลปภาพถ่าย (ต่อจากหน้า ๕๖)

ตัวเมืองไปทางทิศเหนือ เพลินชมทิวทัศน์ระหว่างทางเพียงพักเดียวก็ถึงสวรรค์โลก เดินทางเข้าเมืองเก่าที่ศรีสัชชนาลัย วัดแรกที่อยากจะชมคือวัดช้างล้อม

พูดถึงวัดช้างล้อม หลายท่านอาจจะงงงสงสัย หรือหลายท่านอาจจะทักทักเข้าใจว่าต่างคนต่างก็รู้จัก ทั้งนี้ก็เพราะว่าชื่อของวัดช้างล้อมในจังหวัดใกล้เคียงกันนั้นมีท้องถิ่นถึง ๓ วัด แห่งแรกที่เมืองเก่าสุโขทัย ต่อมาก็ที่กำแพงเพชร และแห่งที่สามจะเข้าเที่ยวชมกันอยู่นั้นก็วัดช้างล้อมที่เมืองเก่าศรีสัชชนาลัย จังหวัดสุโขทัย ใหญ่กว่าวัดช้างล้อมแห่งอื่นๆ ▶▶

นิทานนาซาชาติ

(นิทานแอฟริกา)

අනුමතයි
මග

โดยสารขึ้นรถเร็ว ปากก็ร้องเรียก
คนโดยสาร ผมไม่รู้ว่าเขาพูดภาษา
อะไรเพราะจับน้ำเสียงเป็นทำนอง
คล้าย ๆ ว่า

“เฮละโร ละโร เฮละโร เฮละโร
ละโร” เป็นจังหวะกระชั้น ทำทาง
เอางริงเอางริงราวกับนักประทางเดิน
ขบวนที่เห็นในภาพข่าวดาวเทียม
เขาใช้ฝ่ามือทุบด้านข้างของรถเร็ว
ให้คนโดยสารเชยิบเข้าไปข้างในอีก
และดูผู้โดยสารเหล่านั้นจะเชยิบ
กระเป๋ามีเหมือนผู้โดยสารคนไทยเลย
เชยิบละครับ ทุกคนต่างก็เบียดกัน
เข้าไปข้างในจนแน่นเอียด ผมมอง
ไปในรถเก่าๆ ไทรมๆ ไม่เห็นช่องว่าง
เลย เรียกว่าแน่นเอียดจริงๆ มอง
ไปที่ท้ายรถ อ้าว คุณลุงแก่ๆ คนหนึ่ง
ในชุดโอเวอร์โค้ต สวมหมวกแก๊ป
หน้าตาเหมือนลุงทอมในหนังเรื่อง
รุตส์ โหนตัวขึ้นไปยืนตรงบันได
ขณะที่รถเคลื่อนไปแล้ว พร้อมกับ
กระเป๋ายังยังทุบข้างรถโกโร โกโส
กันนั้นเสียงดังโครม โครม แล้วก็
โครมใหญ่ คือ คุณลุงทอมของผม
หล่นมากองที่พื้นเสียงดังพลกๆ พร้อมกับ
ประตูลดคันนั้นหลุดติดมือคุณลุง
มาด้วย สายตามผมนะประสานตากัน
พอดีกับสายตาลงทอมผู้ตำนานกษัตริย์
พอดีจริงๆ และแทนที่ลุงจะโวยวาย
ต่อว่ากระเป๋านักขบ ผมเห็น
คุณลุงรีบลงรถแล้วประคองหลุดติด
มือ วังไถ่รถ นำประตูลดไปคืนจนทัน
ฝ่ายกระเป๋านักขบจะหลุดเอะอะเสียงดังโ
ลงทอมหรือเปล่าไม่ทราบ แต่คงจะ
บ่นลงว่าช่างซุ่มซ่ามอะไรทำนองนี้
กระมัง เพราะเห็นคุณลุงเดินหงอยๆ
อย่างตำนานกษัตริย์กลับมายืนรอที่เดิม
ส่วนกระเป๋ารถเลยได้ประตูลดไป

แล้วก็ตะโกนบอกให้ลูกพี่ขบรถ
ปลงปลงต่อไป ลูกพี่ขบไม่ได้
ลงมาตามลงทอมเลยละครับ ว่าเจ็บ
ตรงไหนบ้าง

คนโดยสารคนอื่นๆ ทั้งที่นั่ง
ในรถ ผู้โดยสารที่ยืนรอรถเมล์ ก็
มองดูเฉยๆ สิ่งเหล่านั้นคงจะเป็น
เรื่องปกติประจำวันก็เป็นได้ ที่รถ
เมล์จะมีผู้คนแน่นเต็มรถจนมีคนตก
รถลงมา ใครขึ้นได้ก็หาทางเบียดกัน
ขึ้นไป ที่ขึ้นไม่ได้ก็ขมแหยๆ โหน
ตัวลงมายืนรอรถคันใหม่ต่อไป ผม
ว่าอากาศหนาวเย็นก็เป็นสิ่งดี คือ
ผู้คนไม่โจรร้อนโมโหง่ายจนเกินไป

เหตุการณ์อย่างนี้ลองเกิดที่
เมืองไทยอาจจะมีรถต่อปากต่อคำ
คำต่อคำจนทำร้ายร่างกายกันไปแล้ว
ก็ได้ ด้วยเวลาเล็กน้อยที่เห็น ผมว่า
ชาวออฟริกันกับชาวภารตะน่าจะใจ
เย็นพอๆ กันเลย แล้วความที่เห็นคน
ออฟริกันตัวดำเลยทำให้เกิดความรู้สึก
ว่าประเทศออฟริกันนั้นต้องมีอากาศ
ร้อนจัดพอๆ กับอินเดีย นี่ก็เป็น
ความเข้าใจผิดอย่างแรง เพราะ
ขณะนี้ยามเช้า ชาวเมืองไนโรบี
ทั่วไปเขาก็ดูหนาว ต่างสวมเสื้อหนาว
หลากหลายแตกต่างกับหญิงชายที่ทำงาน
ในสนามบิน รสนิยมทั่วไปของชาว
เมืองนี้ชอบสวมเสื้อสีสดกันทั้ง
ผู้หญิงผู้ชาย สีเสื้อตัดกับผิวกายสีดำ
ของเขาจริงๆ สิ่งนี้ก็เหมือนกับ
ชาวอินเดียที่นิยมเครื่องแต่งกาย
สีสดจัดจ้านตัดกันรุนแรง

แต่สิ่งหนึ่งที่ไมคล้ายกันเลยคือ
ชาวภารตะชอบถ่ายรูป แต่ชาว
ออฟริกันไม่ชอบให้ใครมาถ่ายภาพ
ข้อเท็จจริงเป็นอย่างไรวะ เพราะ
ทุกคนที่เคยมาออฟริกาหลาย ๆ ครั้ง

ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า อย่า
ได้ไปถ่ายรูปคนออฟริกันเข้าเชียะ
จะมีเรื่องยุ่งต้องเสียเวลาทะเลาะกัน
และบางครั้งอาจโดนทำร้ายร่างกาย
เจ็บเนื้อเจ็บตัว ไม่คุ้มกันเลยจริงๆ

ด้วยเหตุนี้ภาพหน้าดินเต็นของ
ลุงทอม ภาพการแต่งกายของคน
พื้นเมือง ภาพการแต่งกายชุดเจ็บๆ
ของผู้คนตามถนนหนทาง ที่นั่งอยู่
ตามวงเวียนสวนสาธารณะ จึงเพียง
ผ่านตาโดยยังไม่ผ่านเลนชุกกล้อง
ของผมเลย ผิดไว้ก่อนก็แล้วกัน
เพราะวันนั้นเป็นเช้าวันแรก อากาศ
ยังหนาวเย็น รอให้ได้เดินเห็นกันเคย
อีกวันสองวัน ผมจะต้องถ่ายภาพ
ผู้คนมาดูกันให้ได้ ผมบอกกับตัวเอง
ขณะเดินกลับโรงแรม (ตอนหน้า-
หน้าหลายอาทิตย์เมื่อก่อนหน้า)

หมากับแมว (ต่อจากหน้า ๓๑)

“ก๊ี้” แมวไม่ขัดข้อง พร้อม
ทั้งรับจัดการประหารชีวิตด้วย แมว
พูดว่า “ข้าพเจ้าเองก็แล้วกัน ข้าพเจ้ามีด”
แต่หมาอดข้องใจ ไม่ได้เรื่องการตัด
แบ่ง หมาดามว่า

“แล้วเราจะแบ่งกันอย่างไรดี
ล่ะ”

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน” แมว
เสนอความเห็น “ตรงไหนมีเสียง
มีดกระทบ ตรงนั้นเป็นของเพื่อน
ส่วนที่ไม่มีเสียงมีดกระทบ เป็น
ของข้า”

ด้วยการแบ่งแบบนี้ แมวก็เลย
ได้แต่เนื้อๆ ทั่วหมด ส่วนหมาได้แต่
กระดูก หมากำลังหัวจัดในตอนนั้น
ถึงได้แต่กระดูกก็ไม่ว่าอะไร ได้แต่
เคี้ยวกระดูกกรูมๆ อย่างเอร็ดอร่อย
และเขาว่า หมาเลยชอบเคี้ยวกระดูก
นับแต่นั้นมา

อรันเมื่อแนวจัดการแบ่งต้น
บั้นส่วนเรียบร้อยแล้ว ก็รู้สึกวาท
ตัวเองเสนอให้แบ่งเช่นนั้นออกจะ
ไม่ยุติธรรม ดังนั้นจึงขกหัววให้
หมาไป ฝ่ายหมากินกระดูกอ้อมแล้ว
จะกินหัววอีกเห็นจะไม่ไหว จึงคิด
จะหอบกลับบ้าน หมาพูดกับแมวว่า

“เพื่อนจะต้องหอบเนื้อวไป
เป็นอันมาก คงจะไปเร็ว ๆ ไม่ได้
ถ้าเช่นนั้นข้าจะไม่รอละ ข้าจะรีบไป
แล้วค่อยเจอกันวันหลังก็แล้วกัน”

พูดแล้วก็วิ่งเหยาะ ๆ ไปพร้อม
ด้วยหัวว ว่าจะมาถึงถนนใหญ่
ก็กินเวลาเกือบทั้งวัน หมารู้สึก
เหนื่อยอ่อน ก็เลยไปนั่งพักใต้ต้น
ไม้ใหญ่ต้นหนึ่งซึ่งแผ่กิ่งก้านสาขา
ออกคลุมถนนทำให้ร่มรื่น ขณะที่
หมานั่งพักหอบแฮ่กๆอยู่นั้น ทันใด
นั้นความทิดก็เกิดขึ้นแว่บหนึ่ง หมา
คิดว่าแทนที่จะหอบเอาหัวว ไปด้วย
ตอนนี้ สู้เอาผืนดินไว้ก่อนไม่ได้
ภายหลังค่อยยกกลับมาเอา เพราะฉะนั้น
เมื่อพักพอหายเหนื่อยแล้ว หมาก็
จัดแจงขุดหลุม เอาหัววฝังลงไป
แล้วก็ขุดดินมากลบจนมิด เหลือไว้
แต่ตัววที่ขุด ให้ไปปนพื้นดินขึ้นมา
เมื่อเห็นว่าเรียบร้อย จนเป็นที่พอใจ
แล้ว หมาก็เดินทางต่อไปจนกระทั่ง
ถึงบ้าน

ข้างฝ่ายแมวก้อยๆ เดินทางมา
เพราะต้องหอบเนื้อเป็นจำนวนมาก
มาด้วย ไม่ช้าก็มาถึงต้นไม้ที่มีเงาร่ม
ต้นนั้น แมวก็นั่งพัก ขณะที่เหยียด
มือเหยียดคืนให้หายเมื่อย ทันใดนั้น
แมวก็ก่เหลือบไปเห็นดวงตาสองดวง
กำลังจ้องมองตน จากพื้นดิน ใกล้ๆ
กันนั้น แมวโคดลุกขึ้น ส่งเสียงร้อง
ดังถัน พร้อมกับขกถูกขัน ยังมอง

ก็ดูเหมือนดวงตาคู่นั้นยังจ้องมองตน
แมวคกใจองนัก ทั้งนั้นหาได้รู้ไม่ว่า
ดวงตาคู่นั้นคือตัววที่อยู่กับหัวว
อันคนให้หมามา และหมาเอามาฝัง
ไว้ แมวกคิดไปว่าแม่ธรณีกงจะคำหนิ
คนที่ตนแบ่งเอาเนื้อวไว้เสียมากมาย
แล้วให้แค่กระดูกแก่เพื่อน แต่เพื่อ
ป้องกันเหตุอันอาจทำให้เกิดเคียด
รอน แมวกก็ร้องออกมาเป็นเพลง
มีความว่า

“ข้าแต่แม่ธรณิ ดวงตาทงกัน
เป็นดวงตาของแม่หรือ แม่อยากให้
ลูกทงเนื้อเหล่านั้หรือ ถ้าเช่นนั้น
โปรดไว้ชีวิตลูกด้วยเถิด แม่ธรณิ
ลูกนี้จะขกเนื้อทงหมดให้แก่แม่”

แต่ก็ไม่มีเสียงตอบมาจากแม่
ธรณิ แมวจึงตกลงใจทงเนื้อนั้นไว้
เพื่อถวายแก่แม่ธรณิ ส่วนตนเอง
กลับไปมือเปล่า ในวันรุ่งขึ้นหมาก็
กลับไปทงคืน ไม่นานเพื่อจะเอาหัว
วที่ทงเป็นส่วนของตน กรันไปถึงที่
นั้น หมากอดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นมี
เนื้อวส่วนที่แมวได้ไป กองอยู่
ใกล้ๆ เมื่อขุดขุดเอาหัววขึ้นมาแล้ว
ก็เลยเอาเนื้อกองนั้นกลับไปบ้านด้วย
แมวแลเห็นเนื้อส่วนของตนไปตกอยู่
กับหมา ก็อดถามด้วยความแปลกใจ
ไม่ได้ว่า

“เพื่อนไปได้นเนื้อเหล่านั้มา
จากไหนนะ”

“จากแม่ธรณินะซี” หมาตอบ
พลางหัวเราะชอบอกชอบใจ

ด้วย คำตอบของ หมาเอง
มิตรภาพระหว่างหมากับแมวกก็ได้สัน
ตุกลง สัตว์ทงสองทะเลาะกันอย่าง
รุนแรง ต่างฝ่ายต่างอ้างว่าเนื้อนั้น
เป็นของตน และเมื่อค่างก็ไม่ยอม
กัน เรื่องจึงถึงพระราชาคัดสิน

แต่พระราชาก็ไม่สามารถจะยุติข้อ
วิวาทได้ แม้กระทั่งเรื่องไปถึงเทพ
ทงหลาย เทพเหล่านั้ก็ยังตัดสิน
อะไรไม่ได้ นับแต่นั้นมาหมากับแมว
ทงหลายก็เลยเป็นศัตรูกัน พบกัน
คราวใด แมวต้องโก้งหลัง พยายาม
พรรณนาถึงเนื้อวกองใดทงหมาขโมย
เอามา และหมากก็จะเห่าและส่งเสียง
ขรมเข้าใส่อย่างหมาดวันนั้นเคยทามา

มาสร้างเสน่ห์ทงกันเถอะ

(ต่อจากหน้า ๔๐)

หากคุณเป็นผู้ทง ไม่เห็นด้วยกับ
คุณ ก. ผู้มีเสน่ห์จะไม่พูดว่า “ฉัน
ว่าคุณ พูดแบบนั้น ไม่ถูกเลย...”
หรือจะไม่พูดว่า “ฉันไม่เห็นด้วย
หรือทงคุณพูดแบบนั้น...” แต่จะ
พูดว่า “ความคิดของคุณ ก. ก็ไม่
เลวนะกะ เพื่อความสะอาดและมี
ระเบียบเรียบร้อย แต่ถ้าเราสามารถ
จัดการกับหาบเร่ที่ทามาหากินโดย
สุจริตแต่ยากจน ให้ได้มีที่ขายในที่
ชุมชนมชน จัดให้เป็นระเบียบจริง ๆ
และให้ช่วยกันรักษาความสะอาดได้
ก็ทงจะยิ่งดีใหญ่่นะกะ”

ผู้มีเสน่ห์ทงมักจะเป็นผู้ที่ให้ความ
เห็นอกเห็นใจผู้อื่น นี่เป็นความจริง
ที่สุด การผูกใจคนด้วยวาจาอันดีนั้น
แต่จะดียิ่งขึ้นถ้ารู้จักการให้ ไม่ว่าจะเป็น
ให้ผู้อื่นด้วย ของหรือบริการ ย่อม
ผูกใจผู้รับ

และประการสุดท้ายก็คือ ผู้มี
เสน่ห์ทงมักจะต้องเป็นผู้มีความเชื่อมั่น
ในตัวเอง ไม่เป็นคนโลเลเลาะแหละ
ข้อนี้จะเป็นที่ผูกใจผู้ที่มาติดคอด้วย
และเกิดศรัทธา

ถ้าคุณอยากเป็นคนที่เสน่ห์ทง ลอง
ปฏิบัติตามทงกล่าวมา และจะไม่
ผิดพลาดแน่ ๆ ♥

936 ๙๖ ๔๔ ๒๙-๓-๒๕๒๗

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

แบ่งส้นบ้านส่วน (นิทานพม่า)

เรื่องการแบ่งที่จะให้ยุติธรรม
จนเป็นที่พอใจของทุกฝ่ายนั้น
เป็นเรื่องยาก นิทานธรรมศาสตร์
พม่า จึงได้อุปโลกน์เจ้าหญิงผู้เรื่อง
ปัญหาให้เป็นผู้พิจารณาและตัดสิน
คดี มีเรื่องต่างๆดังที่หม่อมทินอ่อง
ได้เล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า
ต่อไปนี้

เรื่องที่หนึ่ง นักแสวงโชค
ทั้ง ๔ ครั้งหนึ่งยังมีชายสี่คน เป็น
คนสนุกสนานร่าเริง เข้าชนก็เข้าป่า
ไปแต่ครั้งเพื่อแสวงหาโชคร่วมกัน
คนเหล่านั้นคุยโวว่า

“ถ้าเราเจอะเสือละก็ เราเป็น
ลูกหนังเสียเลย ถ้าเจอะช้างก็จะมี
เลาะงาออกเสีย หรือถ้าเจอะนักเล่น
แร่แปรธาตุก็จะขโมยไม้เท้ากายสิทธิ์
ไปเสีย”

คุยกันไปหัวเราะกันไป สักเสียง
เอ็ดสะโร ขณะที่ท้องฟ้าปลอดทั้ง
วัน แล้วไม่พบอะไร ครั้นถึงวัน
รุ่งขึ้น ขณะที่คนทั้ง ๔ นั่งพักอยู่ใต้
ต้นไม้ตอนเที่ยง ทันใดนั้นได้มีงู

ตัวใหญ่ออกมาจากกรงไถๆ กับต้นไม้
นั้น และได้กัดคนหนึ่งในสี่คนนั้น
ตายลงตรงนั้นเลยทีเดียว เพื่อนอีก
๓ คน โมโหงูนั้นก็เลยฆ่าตาย
เท่านั้นยังไม่พอใจ ยังขุดรูนั้นลง
ไปอีก เพื่อจะเจอะงูตัวอื่นอีกจะได้
ฆ่าให้ตายเสียทั้งหมด แต่แทนที่จะ
พบงูกลับไปเจอะทองเข้าหม้อหนึ่ง
ต่อจากนั้นก็ไปหาฟันมาทำเชิง
ตะกอนคังศพ แล้วก็ยกศพเพื่อน
ของตนวางลงบนนั้น จัดการจุดไฟ
เผาศพนั้น แล้วเผาคูงูกระตังศพ
ไหม้หมดแล้วจึงเก็บกระดูกเพื่อนมา
พร้อมด้วยหม้อทองใบนั้น แล้วก็
เดินทางกลับบ้านในวันรุ่งขึ้น

เมื่อถึงหมู่บ้าน ก็ได้้นำความ
ไปแจ้งแก่เมียของเพื่อน พร้อมทั้ง
ยื่นกระดูกส่งให้ แล้วยังเล่าเรื่อง
หม้อบรรจทองใบนั้นให้ฟังอีก เมีย
ของเพื่อนจึงถามว่า “แล้วทองส่วน
ของหัวบ้านนี้เล่า” คนทั้งสามจึง
ตอบว่า

“นางไม่มีส่วนได้ด้วยนี้ เพราะ

เรามาเจอะทองหม้อนี้ต่อเมื่อหัวของ
นางตายแล้ว”

แม้จะได้ฟังคำอธิบายเช่นนั้น
แล้ว หญิงนั้นก็ยังไม่ยอมเรื่องส่วน
แบ่งของตนจะได้ คนทั้งสามก็ปฏิเสธ
ไม่ยอมแบ่งให้ เมื่อเป็นเช่นนั้นนาง
จึงขอให้คนทั้งสามชดใช้เงินให้ใน
การตายของผัวตน เพื่อนผัวทั้งสาม
คนก็ปฏิเสธอีกว่า ตนไม่ยอมรับผิด
และชดใช้เงิน เพราะตนไม่ใช่คน
ทำให้หัวของนางตาย ต่างท้อม่เถียง
กัน จนในที่สุดต้องไปเฝ้าเจ้าหญิง
ผู้เรื่องปัญหาให้ทรงตัดสินคดีให้
เจ้าหญิงทรงฟังเรื่องราวโดยตลอด
แล้ว ก็ได้ตัดสินว่า

“หญิงนั้นไม่มีสิทธิ์ได้รับค่า
ชดใช้ในการตายของหัวของนาง
ทั้งนี้เพราะรู้อยู่แล้วว่าเมื่อเข้าป่าก็จะ
ต้องเสี่ยงภัยในการเจอะสัตว์ร้าย
และถูกสัตว์ร้ายทำอันตรายถึงแก่
ชีวิต เพื่อนทั้งสามก็มิได้ละเลย
หน้าที่ของเพื่อน ต่างช่วยกันจัดการ

(อ่านต่อหน้า ๙๗)

คนไทยเริ่มนิยมภาพเขียนแบบไทยมากขึ้น ปัจจุบันจึงมีลูกค้าที่เป็นคนไทยถึง ๘๐ % เป็นเรื่องน่ายินดีที่คนไทยรู้จักคุณค่าของจิตรกรรมไทยมากขึ้น ทั้งนี้ผู้เขียนคิดว่า อาจเป็นเพราะแฟชั่นนิยมของเก่าซึ่งมีเสน่ห์เฉพาะในเมืองไทยเท่านั้น แต่นิยมกันทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นแฟชั่นการแต่งกาย การแต่งบ้าน เครื่องเรือน และดนตรี ฯลฯ มีนักวิจารณ์ศิลปะหลายคนกล่าวว่า ศิลปินที่เขียนภาพไทยโบราณนั้นเป็นการทำงานที่ไม่พัฒนา

นักศึกษาศิลปะรุ่นใหม่จึงมักจะศึกษาของเก่าเพียงนิดหน่อย แล้วก็พัฒนาเขียนภาพเป็นไทยสมัยใหม่ไปเลย แต่ระยะหลังคนไทยที่เขียนภาพแบบโบราณนั้นก็ยังมีมาก แต่ส่วนใหญ่จะคัดลอกงานเก่า ๆ ออกมาขายนักท่องเที่ยวฝรั่งเท่านั้น

สำหรับคำวิจารณ์นั้นบรรดาบรรดาจารย์กล่าวว่าตนเองไม่สนใจ เพราะรู้ว่าตนเองกำลังทำอะไร และจะศึกษาของโบราณให้มาก ทำให้มาก แล้วค่อยพัฒนาไปเรื่อย ๆ และเมื่อภูมิแน่นแล้ว การจะพัฒนารูปแบบเป็นอย่างอื่นก็ควรจะทำได้ยากนัก ♥

แบ่งสนับสนุนส่วน

(ต่อจากหน้า ๓๐)

เผด็จการให้เป็นที่เรียบร้อย แต่ว่าการร่วมมือกันทำการใดๆ แต่ละคนต่างก็มีส่วนในกิจการนั้นเท่าๆ กันไม่ว่าจะได้หรือเสีย ในกรณีนี้ถึงแม้คนหนึ่งซึ่งถือเป็นหุ้นส่วนคนหนึ่งจะตายไป ความร่วมมือก็ยังไม่สลายไป จะสลายไปก็ต่อเมื่อต่างคนต่างกลับถึงบ้านของตนแล้ว ด้วยเหตุนี้ ท่องในหมอนั้นจึงต้องแบ่งเป็นสี่ส่วน อีกส่วนหนึ่งต้อง

แบ่งให้ผู้ตาย เพราะฉะนั้นเมียของผู้ตายจึงมีสิทธิ์ได้รับทองส่วนที่เป็นของผัวตนได้ เพราะเป็นผู้รับมรดก"

เรื่องที่สอง ทหารรักษาพระองค์ทั้งสอง เรื่องเล่าถึงพระราชาองค์หนึ่ง ไม่ว่าเสด็จลงอุทยานในตอนบ่ายคร่าวๆ จะต้องมีชายหนุ่มสองคนตามเสด็จโดยใกล้ชิดอยู่ด้วยเสมอคราวนั้น เป็นอยู่เช่นนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่ง พระราชาทรงพอพระทัยการปฏิบัติงานของคนทั้งสองเป็นอันมาก จึงทรงแต่งตั้งให้เป็นทหารรักษาพระองค์ทั้ง ๒ คน และในวันต่อมาจากที่ได้รับตำแหน่ง พระราชาก็ทรงพบคนทั้งสองกำลังปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ประตูพระราชวัง พระราชาทรงแย้มสรวล และตรัสถามคนทั้งสองว่า

"ที่เจ้าได้รับแต่งตั้งครั้งนี้เป็นเพราะอะไร"

"เป็นเพราะโชคกลางของข้าพระองค์เองพะย่ะค่ะ" ทหารรักษาพระองค์คนแรกทูล

"แล้วเจ้าเล่า" พระราชาตรัสถามคนที่สอง

"เป็นเพราะพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์พะย่ะค่ะ" ทหารรักษาพระองค์คนที่สองทูล

"คำตอบของเจ้าถูกใจข้าทั้งสองคน" พระราชาตรัสพลางทรงพระสรวล "เพื่อแสดงว่าข้าถูกใจ ข้าจะให้รางวัลเจ้า เอา เจ้าคนแรกเอามะพร้าวไป ส่วนเจ้าคนที่สองเอากลับไป ของทั้งสองอย่างมีค่าเท่ากันเพราะมาจากสวนของข้าเอง"

ตรัสแล้ว ก็ทรงแอบทอดพระเนตรที่ทิมทิมตกลงไปในลูกกล้วยใบหนึ่ง โดยไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

ครั้นคนทั้งสองออกเเวรประจำวันแล้ว ก็พากันเดินกลับบ้าน ขณะที่เดินมาด้วยกันนั้น ทหารรักษาพระองค์คนที่สองพูดแก่เพื่อนว่า

"นั่นนะเพื่อน ข้าอยากบอกเพื่อนว่า เมียข้ากำลังไม่สบายเป็นโรคไขข้ออักเสบ เพราะฉะนั้นกลัวข้าจะไม่ได้กลับบ้านหรอก เรามาแลกกันเอาไหม เอามะพร้าวของเพื่อนมาให้ข้า"

"มะพร้าวก็แสดงไม่แพ้ก๊วยนะ" ทหารรักษาพระองค์คนแรกแย้ง "แต่เอาเถอะทั้งข้ากับเมียข้าไม่ว่าอะไรหรอก เอา เอามะพร้าวไปซิ แล้วเอากลับมาให้ข้า"

ต่อมาเมื่อทหารรักษาพระองค์คนแรกกับเมียไปออกก๊วยกัน ก็ได้ไปพบพระธำมรงค์ที่ทิมทิมอยู่ในนั้น ทหารผู้นั้นกลับไปพระราชวัง และคืนพระธำมรงค์แก่พระราชาราชไปรดให้พาทหารคนที่สองมาทันที แล้วตรัสว่า

"ด้วยเหตุที่เจ้าเชื่อในความกรุณาของข้าที่ต่อเจ้า ข้าก็อยากใหเจ้าได้แหวนที่ทิมทิมนี้ แต่เพื่อนเจ้าผู้เชื่อโชคของตัวเขาเองกลับได้แหวนนั้นไป"

"แต่พระอาญาไม่พ้นเกล้าฯ" ทหารคนที่สองทูลขึ้น "ข้าพระองค์แลกเฉพาะก๊วยกับมะพร้าว แต่ไม่ได้แลกพระธำมรงค์ด้วยนี้พะย่ะค่ะ เพราะฉะนั้นพระธำมรงค์นั้นจึงต้องเป็นของข้าพระองค์"

เมื่อเกิดปัญหาขึ้นเช่นนั้น พระราชาจึงโปรดให้เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาเป็นผู้ตัดสิน คำตัดสินมีดังนี้คือ

"การแลกสิ่งของกันนั้น เป็น



๒๑-๒๕ ม.ค. '๒๗
ชมและทดลองได้ที่
งานแสดงสินค้าโฮม
โชว์ '๘๔ สยามกีฬา
ห้วยหมาก

ทุกเช้าเย็นเพียงวันละไม่กี่นาทีกับเครื่องนวดของ BIOCOMFORT ผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงของเยอรมันแบบใดแบบหนึ่ง ช่วยกระตุ้นการหมุนเวียนของโลหิต จะช่วยให้สามารถสู้กับความเหน็ดเหนื่อยได้ตลอดวัน และช่วยลดอาการตึงเครียดของกล้ามเนื้อ อาการตะกริว แขนขาชา อาการเริ่มแรกของอัมพาต เครื่องนวด BIOCOMFORT ช่วยท่านได้

เดิมสุขเทรคคิง ๔๔/๐-๒ ถนนวิสุทธิกษัตริย์ ใกล้วัดคณิศรวิหาร
บางขุนพรหม โทร ๒๔๐-๐๙๒๖ ๒๔๒-๙๐๔๔ ตู้แทนจำหน่าย

การแลกกันอย่างยุติธรรมแล้ว และเมื่อพระธำมรงค์บังเอิญไปติดอยู่ในกลวยที่ทหารรักษาพระองค์คนแรกได้ไป แหวนนั้นก็ต้องเป็นของเขาโดยชอบธรรม”

เรื่องที่สาม การแบ่งวัวควาย มีเรื่องเล่าถึงการแบ่งวัวควายอยู่ ๒ เรื่องด้วยกัน เรื่องหนึ่งเล่าถึงชาวบ้านคนหนึ่งมีวัวตัวผู้ตัวหนึ่ง และเพื่อนบ้านมีวัวตัวเมีย คนทั้งสองชอบเลี้ยงด้วยกัน และใช้วัวทั้งสองนั้น

เทียมเกวียน คนทั้งสองใช้เกวียนร่วมกันอยู่เช่นนั้นเรื่อยมา จนกระทั่งวัวทั้งสองผสมกัน และแม้วันหนึ่งต้องออกลูกมา ๕ ตัว ตัวผู้บ้าง ตัวเมียบ้าง

อยู่มาวันหนึ่งคนทั้งสองเกิดทะเลาะกัน เลยต้องขายเกวียนเอาเงินมาแบ่งกัน ครั้นมาถึงลูกวัวทั้งห้า นั้นจะเป็นของใคร เจ้าของวัวตัวผู้ว่าต้องเป็นของตน ข้างฝ่ายเจ้าของแม่วัวก็ว่าลูกวัวต้องเป็นของ

ตน ทุมเถียงกันไม่เป็นทีตกลง จนต้องพากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“ลูกวัวต้องแบ่งให้ทั้งสองฝ่ายเท่าๆกัน แต่เมื่อตัวที่ ๕ แบ่งไม่ได้ ก็จงเอาไปขาย แล้วนำเงินที่ขายได้มาแบ่งเท่าๆกันทั้งสองฝ่าย”

อีกเรื่องหนึ่งเล่าว่า ชาวบ้านคนหนึ่งซึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ทางตะวันออกของหมู่บ้าน มีวัวตัวผู้อยู่ตัวหนึ่ง และชาวบ้านอีกคนหนึ่งซึ่งตั้ง

บ้านเรือนอยู่ทางตะวันตกของหมู่บ้าน มีวัวตัวเมียอยู่ตัวหนึ่ง ครั้นเมื่อสัตว์ทั้งสองออกไปเที่ยวเล็มหญ้ากินก็เกิดผสมกัน และต่อมาแม่วัวออกลูกมาจำนวนหนึ่ง คนที่เป็นเจ้าของวัวตัวผู้ก็อ้างว่าลูกวัวนั้นต้องเป็นของตน แต่เจ้าของแม่วัวก็อ้างว่าลูกวัวต้องเป็นของตน เพราะเกิดจากแม่วัวที่เป็นของตน เมื่อพูดจากันไม่เป็นท่าตกลงจึงชวนกันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญาให้ช่วยตัดสิน และเจ้าหญิงตรัสว่า

“วัวทั้งสองตัวไปผสมกันเอง โดยเจ้าของมิได้รู้เห็นด้วย เพราะฉะนั้นลูกวัวทั้งหมดต้องเป็นของเจ้าของแม่วัว” ♥

กитарอาเบียน (ต่อจากหน้า ๓๙)

Chick Corea สองพี่น้องเริ่มสร้างความประทับใจต่อผู้ชม ด้วยการเดินมาตอนหน้าของเวที พนมมือ สวัสดีผู้ชม ก่อนจะป็นั่งลงเล่นกитарให้ฟัง เป็นผู้เข้าแข่งขันรายแรกที่สวัสดิ์ผู้ชม ทั้งที่แสดงฝีมือกันไปถึง ๑ รายแล้ว และคราวนี้เล่นไปได้หน่อยเดียวเท่านั้น เราก็เห็นฝีมือท่านได้ว่า เป็นระดับยอดเยี่ยม เพลงที่เลือกมาเล่นเป็นเพลงสมัยใหม่ เรียกว่านับเนื่องเข้าอยู่ในประเภทแจ๊สก็เห็นจะใกล้เคียงที่สุด เป็นเพลงกитарระดับยอดเยี่ยมทีเดียว คือในท่วงทำนองนั้น เจือสำเนียงของชาติต่างๆ ไว้มากมาย มีทั้งสำเนียงสนุกสนานในแบบสเปน อ่อนหวานในแบบอิตาลี ก็คล้ายๆ กัน แล้วยังเจือแนวสำเนียงของตะวันออกเข้าไปด้วย นั่นคือสำเนียงของเครื่องสายอินเดีย ที่ยังเห็นจะ

ขาดอยู่ (ในความรู้สึกของผม) ก็คือสำเนียงญี่ปุ่น ที่เรามากจะคุ้นกันอยู่พอสมควร จากเครื่องโคโตะ และสำเนียงจากซิง เครื่องสายพื้นเมืองของอีสานบ้านเรา ซึ่งสองสำเนียงนี้ แฟนๆ กитарทั้งหลาย พอจะรู้กันว่าลองได้จับเล่นคอร์ด Am แล้วละก็ เป็นได้สำเนียงเครื่องสายตะวันออกสองชาติขึ้นมาพียงกัน

และในความน่าทึ่งของท่วงทำนองเพลงนั้น สองพี่น้องก็เพิ่มความน่าทึ่งของฝีมือเข้าไปด้วย เพลงที่มีลักษณะอิสระมาก ๆ เช่นนี้ ในเมื่อเป็นการเล่นของ ๒ คน การรับลือ สอดประสานที่แม่นยำ ทำให้ทั้งเพลงไหลเรื่อย ไม่มีที่ติดขัด ไม่มีอะไรให้ต้องสงสัยในฝีมือกันอีกเลย และดังนั้น เมื่อจบการแสดง ฝีมือลง เสียงปรบมือที่ดังอึงอลอยู่ในโรงละครแห่งชาติ ดังกว่าเสียงปรบมือให้สำหรับผู้เข้าแข่งขันทั้ง ๑ รายที่ผ่านมา นับเป็นเท่าตัวได้ ก็เป็นเสียงที่ยืนยันการยอมรับนับถือในฝีมือของสองพี่น้องเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อคุณพิชัย วาสนาส่ง พิธีกรของรายการ ถามสองพี่น้องว่า เพลงที่เล่นผ่านไปในั้นจะนับว่าเป็นเพลงประเภทใด คลาสสิก แจ๊ส หรือ Avant-garde (เพลงสมัยใหม่ ที่ไม่เอาเรื่องของกฎเกณฑ์ทฤษฎีดนตรีต่างๆ มาตีกรอบต่อการสร้างสรรค์ รวมทั้งนำเอาวัสดุต่างๆ ที่สามารถเป็นต้นกำเนิดเสียงใดๆ ก็ตาม เข้ามาร่วมในการประพันธ์เพลงด้วย) สองพี่น้องก็บอกว่า เป็นเพลงประเภท Serious Music ออกจะเป็นคำตอบที่ไม่ตรงนัก เพราะลักษณะของเพลงทั้ง ๑ ประการที่คุณพิชัยเอ่ย

ถามนั้น ก็จัดเป็นดนตรีแบบจริงจังกันทั้งนั้น แต่ก็แสดงให้เห็นว่าสองพี่น้องมุ่งมั่นต่อการเล่นกитар ไม่เพียงเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น และผลที่ออกมาก็คือความชื่นชมล้นหลามจากผู้ฟัง

ผู้เข้าแข่งขันอันดับต่อไป เป็นคู่เอกเช่นกัน คราวนี้จากฮ่องกง หนุ่มน้อยทั้งสองตั้งกันเป็นคณะ The Flinestones สงสัยว่าคงจะเล่นหารายได้กันอยู่แล้วด้วย แต่เมื่อจบการแสดงฝีมือ และคุณพิชัยถามว่าเคยเล่นหารายได้กันบ้างหรือเปล่า (มีข้อควรระวังอย่างนั้น ก็ยอมทำให้มาคิดเป็นธรรมดา) สองหนุ่มก็อ้อมๆ แอ้มๆ คงจะเกรงถูกหาว่าเป็นมืออาชีพ (ผมเองก็ไม่แน่ใจว่า เทศกาลนี้จำกัดเฉพาะนักดนตรีสมัครเล่นหรือเปล่า แต่ก็คิดว่าคงไม่จำกัด เพราะไม่เห็นมีบับบอกไว้ที่ไหน อีกทั้งฝีมือของหลายๆ ราย—โดยเฉพาะสองพี่น้องอินโดนีเซีย—ก็เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่)

ลักษณะเพลงทั้งสองหนุ่มจากฮ่องกงเลือกมาเล่น ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นเพลงที่เหมาะสมสำหรับเล่นฟังกันในรมณีสถานสบายๆ คือเป็นเพลงอเมริกัน แนวประสานเสียงนุ่มนวล ในแบบแถบฝั่งตะวันตกของอเมริกัน อย่างที่นักฟังเพลงคุ้นเคยกันจากเพลงของ Crosby, Still, Nash & Young และก็เห็นเป็นเพลงเดี่ยวในเทศกาลนี้ที่มีการขับร้องเพลงด้วย ถึงจะได้แสดงฝีมือกитарพอสมควร เพราะเป็นเพลงที่ใช้ช่วงบรรเลงกитарมากพอๆ กับการขับร้อง แต่ก็เห็นชัดกันว่า ไม่เป็นเพลงที่เด่นพอสำหรับการเข้าประกวดการแสดง

๗ 3 6 มจร ๒๕ ๕๐.๗.๒๕๒๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เครื่องเข็น

(นิทานแอฟริกา)

ผู้ใหญ่ของเรามากล่าวปรัม
เด็กไม่ให้ยุ่งกับของฝากว่า ผู้ใด
ขโมยกินของฝาก กอหอยจะพอก
และไม่ว่าเราจะเชื่อหรือไม่เชื่อเช่น
นั้นก็ตาม เราก็มักจะถือกันว่าเป็น
เรื่องไม่สมควรทำ จึงได้อบรมสั่ง
สอนห้ามปรัมสับต่อๆกันมา ชาว
แอฟริกา ก็คงเห็นเช่นเดียวกับเรา จึง
ได้มีเรื่องทำนองนี้ เล่าสืบทอดกันมา
เป็นการตักเตือนมิให้ทำเช่นนั้นเพื่อ
หลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดโทษอย่างจริงจัง
ในเรื่องนี้ ดังที่อะบาโยมิ ฟุยา ได้
เล่าไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีกบ
ตัวหนึ่งมีเครื่องรางขลุ่ยอันศักดิ์สิทธิ์
และขลุ่ยนั้น วันหนึ่งกบนั้นได้
ไปยังตลาด แล้วไปซ่อนอยู่ที่ใต้
ต้นไม้ พรางส่งเสียงร้องเป็นเพลง
มีความว่า

“ลูกนังงามๆ ลูกนังงามๆ
เจ้าควรอยู่ในฟาร์ม แต่กลับมา
อยู่ในตลาดเอาไปทำอาหาร ใช่ว่า
อาหารของข้า ใครไม่ว่าถ้าขายลูก

นังงามๆ จงวิ่งหนีไป ทั้งลูกนังไว้
ให้ข้าได้กิน ข้ามีเครื่องรางขลุ่ยมา
ด้วยนะ จะบอกให้”

ได้ยินเสียงกบร้องเช่นนั้นผู้คน
ที่ขายของในตลาดต่างก็วิ่งหนี ทั้ง
ของขายของตนไว้ เพราะรู้ว่าตน
ไม่สามารถต้านทานอำนาจของขลุ่ย
ได้ กบก็เลยเลือกกินเอาตามสบาย
ไม่ว่าจะอยากกินอะไร ก็กินได้ตาม
ต้องการ เพราะเจ้าของหนีไปแล้ว
กินอิ่มแล้วกบก็ละจากที่นั่นไป กบ
ทำเช่นนั้นหลายครั้ง หลายหน จน
กระทั่งคนขายของในตลาดพากัน
โกรธแค้นเป็นอันมาก ไม่ช้าการ
ค้าขายของเมืองทั้งเมืองก็วุ่นวาย
บรรดาชาวเมืองก็เดือดร้อน คน
เหล่านั้นพยายามทุกวิถีทางที่จะสู้รบ
กับกบเจ้าเล่ห์นั้น จึงได้ไปหานักปราชญ์
ที่ยิ่งใหญ่มาช่วยปราบ แต่ก็ไมอาจ
ประหารกบนั้นลงได้ จึงได้ไปตาม
พรานเก่งๆมา แต่ก็เหลวอีก ไม่มี
ใครจับกบได้ ในที่สุดก็ได้ไปตาม
หมอปราบขลุ่ยมา แต่ถึงจะพยายาม

อย่างไรก็ไร้ผล เพราะขลุ่ยเกิดไม่มี
อำนาจเท่ากับตัวเจ้ากบนั้น ดังนั้น
กบจึงได้ก่อเรื่องเสียหายดังกล่าวนั้น
ต่อไป

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ทุกคนพา
กันทอดยสนห้วงอยู่นั่นเอง ก็ได้มี
ชายชราผู้หนึ่งได้มาถึงเมืองนั้น และได้
พูดว่า

“ข้าจะจับเจ้ากบตัวนี้ให้ได้
ทีเดียว”

พูดแล้วก็เริ่มงานทันที ชาย
ชรานั้นได้สลับไม้ทำเป็นดักตารูปคน
ขึ้น มือทั้งสองถือ หม้อไว้ใบหนึ่ง
ภายในหม้อใส่ถั่วลิสงไว้เป็นอันมาก
ต่อจากนั้นก็อุ้มรูปไม้ที่สลักไว้ขึ้น ไป
ตั้งไว้ที่กลางตลาด แล้วเอาน้ำ
เหนียวๆ มาทารูปสลักจนทั่ว น้ำ
เหนียวๆ ที่เหลือกก็เทลงไปในถั่วลิสง

เช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อกบมาที่ตลาด
และส่งเสียงร้องอย่างเคย คนที่กำลัง
ซื้อขายกันในตลาดพากันวิ่งหนีไป
ตามเคย เมื่อกบเหลืออยู่แต่ลำพัง
(อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

เนียนาง (ต่อจากหน้า ๓๔)

กันว่า หนูไม่มีวันจะฆ่าแยอะไรอย่าง
ที่ใครเข้าใจ ไม่มีวันจะ ผู้ชาย
ต้องอ้อน หนู ไม่ใช่หนูอ้อพวกเขา ที่
เขาหาขกันไปเพราะหนูเล็กเขา ไม่
ใช่เขาบอกเล็กหนู”

“แต่...คุณหนูจะ...”

พลับพลายกมือขึ้น

“หนูแข็งแรงพอจะ แม่เรียง
หนูรู้ว่าแม่เรียงจะว่ายังไง เอาเถอะ
...สำหรับเรื่องคุณพ่อคุณแม่ เอาไว้
หนูอารมณ์ดี ๆ อีก หนูอยก็จะพูดกับ
เขาก่อน”

ว่าแล้วหล่อนก็หมุนลูกบิดประตู
ก้าวออกไป

แม่เรียงปาดน้ำตา แค้นก็ยัง
พอจะทำให้สบายใจขึ้นบ้าง

เสียงพลับพลาศรทธร เธอ
จึงรีบเช็ดน้ำตาจนแห้งดี เปิดประตู
ออกมา ก็ประจันกับคุณพระธรรมา
ซึ่งโผล่จากห้องเช่นกัน

“อ้อ...แหม” เธอทักอย่างไม่
คาดหมายว่าจะเห็นแม่เรียง “เคียว
นัยที่อยู่แล้วหรือ มานอนกับลูกสาว
แล้วหรือใจ”

“เปล่าหรือคะ คุณหนูหาของ
ไม่เจอ เลยเรียกให้เข้าไปช่วยหา”
เธอเลยตอบไปตามแกนเพราะครั้น
จะมีเรื่อง

“หาของแล้วทำไมต้องเป็นน้ำ
น้ำตาด้วยล่ะ” เธอคะเนได้จาก
หน้าตาที่ยังไม่หมดรอยโศก “หรือ
ว่าไปนั่งเพ็ดทุลอะไรอยู่ สงสัยจะ
สุขหัวนิทานขลังละมัง หนอย...ทำ
ออดออะเซาะ กลัวลูกจะไม่เห็นใจ
งั้นใช่ไหม”

“ใช่...คุณพระธรรมา เรียง ไม่เคย
ว่าร้ายอะไรคุณพระธรรมาเลย เป็นความ
สัสดี”

“ใครจะเชื่อ แกมันอ้อพวกม้อถ่อ
สาก...หน้าซื่อใจคด พวกอ้อกา เผลอ
ได้ทีไหนล่ะ...เผลอละก็ขโมยแล้ว”

แม่เรียงเม้มปาก ไม่อยากตอบ
ได้ เลยเดินหลักไปเฉยๆ

“กอยคุณนะ...ใครทฤษฎศกคโอง
ขอให้นันฉิบหายวายวอดอย่าได้ผุด
ได้เกิด ให้มันรับกรรมอันนั้นทันตา
เห็น...”

แม่เรียงสาวเท้าอย่างรวดเร็วเพื่อให้
พ้นโทษของคุณพระธรรมา ไม่มีใคร
ในบ้านที่ว่าคุณพระธรรมาจะกล้าด่า
เจ็บแสบเสมอด้วยคำแม่เรียง แม้
แต่คนใช้ทุกคนก็ไม่เคยได้ยินวจา
รุนแรงหยาบคายขนาดนี้จากปากเธอ
(อ่านต่อฉบับหน้า)

เครื่องเขิน (ต่อจากหน้า ๓๑)

ก็กระโดดไปทางโน้นทางนี้ทั่วตลาด
ที่ร้างผู้คน เลือกล่าหาอะไรกินตามที่
ตนต้องการ ไม่ซักรู้คิดมาพบรูป
สลักนั้นเข้า อตังไม่ได้ เพราะเป็น
ของแปลกใหม่ยังไม่เคยเห็น จึงตรง
เข้าไปคานับรูปนั้นอย่างนอบน้อม
พลาญเอ่ยทักขึ้นว่า “ตัวสัตว์ท่าน”
แต่ก็ไม่มีการตอบ กบจึงถามต่อไป
ว่า “ว่าอย่างไร พุดไม่เป็นหรือ”
เมื่อรูปนั้นเงิบไม่ตอบ กบก็เลย
หมดความสนใจ แต่แล้วก็เกิดอยาก
รู้ว่า หม้อที่รูปนั้นลือลืออะไรไว้
จึงขึ้นขึ้นเอาขาหน้าเกาะไว้ที่ข้างๆ
หม้อในมือของรูปสลักนั้น แล้วก้ม
ลงดู ทันใดนั้นกบก็รู้สึกว้า วาหน้า
ของตนคิดแน่นอนอยู่ที่ข้างหม้อนั้น เมื่อ
รู้สึกเช่นนั้นกบก็พยายามดันให้หลุด
โดยเอาขาหลังยันเอาไว้ที่หม้อนั้น
ขาหลังก็เลยดันเข้าไปถึงอีก ยิ่ง
ดันหนักขึ้นเท่าไร ตัวกบก็ยิ่ง
ติดแน่นกับหม้อในมือรูปสลักนั้นเข้า

ไปอีก จนคาน้ำขึ้น ผู้คนแลเห็นเข้าก็
กลับมาที่ตลาดอย่างเก่าแล้วก็จับกับ
ตัวนั้นฆ่าเสีย ชายชราคนหนึ่งแนะนำให้
ถลกหนังแล้วเอาเนื้อกบพร้อมทั้ง
กระดูกไปเช่นเทพโอโลบน

ดังนั้นทั้งเนื้อทั้งกระดูกของกบ
ก็ถูกบรรจุลงไปในหม้อ ชายชราที่
จัดการทำนมนต์เทรกลงไปบนเนื้อ
และกระดูกของกบนั้น กรันเสร็จ
พิธีเรียบร้อยแล้วก็ส่งจึงจกให้
เอาหม้อเนื้อและกระดูกกบทุนหัวไว้
แล้วเอาไปถวายเทพโอโลบนเป็น
เครื่องเซ่น ข้างฝ่ายชาวตลาด
เมื่อกบตายเสียแล้ว ก็หมดเรื่อง
เคียดแค้น เพราะไม่มีกบต้มเครื่อง
รางขยุจะมารังควานอีกต่อไปแล้ว
สงสารแต่จึงจก เพราะนับแต่เวลา
นั้นมา จึงจกก็ต้องเผชิญกับความ
เคราะห์ร้าย กล่าวคือขณะที่ทุนหม้อ
ไปนั้นไป น้ำได้กระดกหกออกมา
นอกหม้อ แล้วก็เลยไหลท่วมมา
ตามหน้า จึงจกได้เอาเส้นเชือกออก
แต่พอได้ลมรส เอ๊ หวานดี ไม่ผิด
กับน้ำผึ้ง จึงจกรู้สึกชอบ เมื่อมองดู
รอบๆ เห็นไม่มีใครมองตน จึงจก
ก็เลยเอาหม้อวางลง แล้วหยิบ
กระดูกกบขึ้นมาชิ้นหนึ่ง จุ่มลงไป
ในน้ำหวานนั้นแล้วก็เลียกิน ครู่
เดียว กระดูกกบก็หลุดจากมือเข้าไป
ติดอยู่ในคอ จึงจกพยายามแล้ว
พยายามเล่าจะให้กระดูกชิ้นนั้นหลุด
ออกมา หรือไม่ให้หลุดลงไปใ้ในคอ
แต่ทำอย่างไรก็ไม่เป็นผล กระดูก
ติดแน่นอยู่ในคอ และก็เป็นอย่าง
เช่นนั้นนับแต่บัดนั้นมา ด้วยเหตุนี้เขา
จึงว่า จึงจกจึงได้ผิงกหัวขึ้นๆ ลงๆ
อยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เป็นเพราะเทพ
โอโลบนลงโทษให้กระดูกกบติดคอ
ในฐานะที่แอบขโมยกินเครื่องเซ่นที่
เขาใช้ให้อามาถวายเทพโอโลบน♥

V36 มจร 36 120.พ 2527

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เหตุเพราะหมาจึงจอก

(นิทานญี่ปุ่น)

ชาวจีน ญี่ปุ่น และเกาหลี มีความเชื่อเช่นเดียวกันว่า หมาจึงจอกสามารถจำแลงร่างเป็นคนได้ โดยเฉพาะแปลงเป็นหญิงสาว และส่วนมากมักจะให้โทษ ทำให้ผู้เกี่ยวข้องด้วยได้รับความเสียหายหรือบางทีก็ถึงกับเสียชีวิต ที่ให้ผลมีอยู่บ้างแต่น้อยราย ดังที่ปรากฏในนิทานแต่ละชาติข้างต้นตามที่เคยเล่าไว้เมื่อนานมาแล้ว ส่วนนิทานญี่ปุ่นที่รียาร์ด เอ็ม คอร์ดสันได้เล่าไว้เกี่ยวกับหมาจึงจอก ก็เป็นไปทำนองเดียวกัน ดังที่เล่าไว้ ต่อไปนี้

เรื่องหนึ่ง บสางหมาจึงจอก เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งชื่อ ชังตาโร เป็นคนอารมณ์ดี มีอารมณ์ขัน เห็นอะไรแล้วอดขันไม่ได้ อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ชังตาโรกำลังเดินไปในเมือง ก็ได้เห็นหมาจึงจอกตกลายตัวนอนหงายแดดอยู่ เห็นเช่นนั้นชังตาโรก็ค่อย ๆ ย่องเข้าไปใกล้หมาจึงจอกเหล่านั้น พอใกล้จะถึงตัวก็ส่งเสียงร้องเอ็ดตะโรขึ้น

หมาจึงจอกไม่ทันรู้ตัวก็พากันตกใจต่างกระโดดจนตัวลอย สูงถึง ๑๐ ฟุต แล้วก็วิ่งจืดหนีไปจนกระทั่งถึงภูเขาวิ่งพลางก็หันกลับมามองผู้ที่ทำให้ตนตกใจ ชังตาโรเห็นหมาจึงจอกตกใจจนหางจุกกัน และวิ่งหนีเปิดไปเช่นนั้น ก็หัวเราะท้องคัดท้องแข็งพูดกับตัวเองว่า

“เคยได้ยินข่าวว่ากันว่า หมาจึงจอกนั้นนะเก่ง สามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ แม้จะนานตั้งพันวันก็ตาม แล้วนี่อย่างไรถึงไม่รู้เล่าว่า เราเดินเข้ามาใกล้ แค่นี้ก็เห็นชัดแล้วว่า ที่เขาเล่าๆกันนั้น ไม่มีความจริงเลยแม้แต่น้อย หมาจึงจอกก็คือหมาจึงจอก สัตว์ประเภทหนึ่งเท่านั้นเอง”

ครั้นไปถึงเมือง ชังตาโรก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครต่อใครที่ตนพบฟัง ยิ่งเล่าก็ยิ่งชวนให้เห็นขนยั้งขนที่หมาจึงจอกตกใจจนกระโดดตัวลอย ครั้นตกเย็นก่อนจะกลับบ้าน ชังตาโรได้ซื้อปลาไปทำกับข้าว กินด้วย

ชังตาโรเดินไปยังไม่ทันไรก็มืดแล้วในที่เปลี่ยวปราศจากผู้คนเช่นนั้นทุกแห่งมืดคือจนไม่น่าจะเดินต่อไป ชังตาโรเหลียวมองดูรอบๆ ก็แลเห็นแสงไฟวอมแวมอยู่ไกลๆ ชังตาโรก็เลี้ยวเข้าไปยังที่ที่เห็นแสงไฟนั้น ครั้นเดินใกล้เข้าไปก็แลเห็นแสงไฟออกมาจากบ้านหลังหนึ่ง จึงตรงไปยังบ้านหลังนั้น เพื่อขอพักค้างคืนสักคืนหนึ่ง

ในบ้านนั้นไม่มีใคร มีแต่ผู้หญิงแก่ผสมขาวอยู่คนหนึ่ง เมื่อชังตาโรแจ้งความประสงค์ขอพักค้างคืนก็ไม่ขัดข้อง แต่บอกว่า

“ดีทีเดียว กำลังอยากได้คนเฝ้าบ้าน ช่วยดูบ้านให้หน่อยก็แล้วกัน ข้าจะไปบ้านคนข้างๆ บ้านนี้สักหน่อย”

พูดแล้วก็ออกจากบ้านไป โดยที่ชังตาโรยังไม่ทันจะพูดจาว่าอะไร ชังตาโรออกรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องอยู่ในบ้านนั้นแต่ลำพัง ทั้งยังไม่รู้ด้วย (อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

ไทยเน่ๆเลย ก็เลยหันมามองกับบุตรชายชาวจีนของเพื่อนพ่อ (ซึ่งที่จริงก็กลัวที่จะต้องไปใช้ชีวิตแบบคนจีนในครอบครัวคนจีนเหมือนกัน) ที่พ่อของเขาก็มมีปัญหา เพราะพ่อเขาอยากได้ลูกสะใภ้ที่เป็นคนจีนจริงๆ ดังนั้นถึงพ่อเขาจะชอบก๊ง เขาก็ไม่อยากได้ก๊งเป็นสะใภ้ เพราะเขารู้ก๊งเป็นคนไทยไม่ใช่จีน ส่วนอีกครอบครัวนั้น เขาก็เกลียดก๊งเป็นคน (มีเชื้อ) จีน ไม่ใช่ไทยแท้ๆ ตัวดำๆแบบพวกเขาก๊งจะทำยังไงต่อกับปัญหานี้...จีนหรือไทย ♥

เหตุเพราะหมาจึงจอก

(ต่อจากหน้า ๓๑)

ว่ายายแก่นั้น จะกลับมาเมื่อใด ในระหว่างนั้น ไฟใกล้จะมอดอยู่แล้ว ชังตาโรจึงไปหาว่าจะมีอะไรมาใส่ไฟให้ลุกโชนได้บ้าง เมื่อเดินไปถึงมุมห้อง ก็แลเห็นอะไรบางอย่างอยู่ตรงนั้น เห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้ ชังตาโรอุทานออกมาว่า “อะไรกันนั่นนะ” แล้วก็ก้มลงดูใกล้ๆ และปรากฏว่าอะไรบางอย่างนั้นหาใช่วัตถุสิ่งของไม่ กลายเป็นร่างคนตาย และที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ ร่างนั้นกรวางออกมาแล้วก็ผุดลุกขึ้น

ตอนนั้น ชังตาโรถึงกับเผ่นออกจากบ้าน และตกใจกลัวแทบจะขาดใจ เมื่อเจ้าผ่นยังวิ่งตามออกมา อ้าปากส่งเสียงร้องไล่หลังมา พลังทางมือจะไล่จับ ชังตาโรกลัวผีร้ายนั้นจะจับตัวได้ ดังนั้นเมื่อวิ่งผ่านต้นไม้ใหญ่ใกล้ๆทาง จึงบันชนไปทันที โดยไม่ทันต้องหยุดคิดพินิจ

พิเคราะห์แต่อย่างใด บิศาจารย์วิ่งตามมาไม่ทันนัก ชังตาโรจะบันชนต้นไม้ จึงวิ่งเลยไป ได้ยินเสียงร้องไปตลอดทาง

ชังตาโรเห็นแล้วถอนใจออกมาอย่างโล่งอก รีบวิ่งว่า “ขอบคุณคุณพระคุณเจ้าช่วย แต่ว่าอยากให้สว่างเร็วๆเหลือเกิน” ในที่สุดแสงเงินแสงทองก็เรืองรองขึ้นทางตะวันตกตอนล่างๆ เมื่อชังตาโรเห็นมีแสงสว่างขึ้นเช่นนั้นแล้ว ก็เหลียวมองดูไปทั่วๆ และเห็นว่าต้นไม้ที่ตนบันชนไปนั้น คือ ต้นพลับมีลูกอยู่ตรงกึ่งเหนือขึ้นไป ชังตาโรจึงบันชนขึ้นไปอีกเพื่อเก็บลูกพลับนั้น กิ่งไม้ทวนน้ำหนักตัวชังตาโรไม่ไหว ก็หักออก ชังตาโรก็เลยหล่นลงมา ต้นพลับนั้นบังเอิญอยู่ริมแม่น้ำ ชังตาโรก็เลยพลัดตกลงไปในน้ำ ยังเคราะห์ดีที่ไม่ได้รับบาดเจ็บแต่อย่างใด นอกจากหนาวสั่นเท่านั้น ทันใดนั้นชังตาโรก็รู้สึกตัว มีสติสมบูรณ์ขึ้นและก็ได้เห็นว่า ตัวเองไม่ได้อยู่ในน้ำหรอก แต่กำลังกลานอยู่ตรงที่ที่ตนทำเสียงเห็ดตะโรตะเห็ดหมาจึงจอกเมื่อตอนเช้านั่นเอง ปลาที่ชอมมาก็พลอยหายไปด้วย

เรื่องที่สอง เมียหมาจึงจอก
เรื่องคนมีเมียเป็นสัตว์จำแลงร่างมา มีเล่ากันเสมอ และเรื่องเมียเป็นหมาจึงจอก ก็เป็นเรื่องเล่ากันอยู่บ่อยๆ ดังเรื่องหนึ่งที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชาวบ้านคนหนึ่งชื่อนารีโนบุ ตั้งบ้านเรือนอยู่บนเขาทางที่จะไปกิโด ถนนจากนิชิฮารานะ อิจินิมิยา ผ่านสะพานนารีโนบุและ

สระบองจิตรงไปยังกิโด คืนวันหนึ่ง ได้มีหญิงสาวสวยคนหนึ่งมาขังบ้านของนารีโนบุ และยินดีจะเป็นเมียของชาวนาผ่น และเป็นธรรมดาของนาผ่น ไม่มีผู้ชายที่ไหนจะปฏิเสธ นารีโนบุก็เช่นเดียวกัน คนทั้งสองอยู่ด้วยกันจนมีลูกชายคนหนึ่งซึ่งตั้งชื่อให้ว่าโมริเม

พ่อแม่รักลูกชายดังดวงใจ เมื่อลูกชายอายุได้ขวบหนึ่งเกิดล้มเจ็บ พ่อแม่ต้องเฝ้าไข้อยู่ทั้งวันทั้งคืน ขณะนั้นเข้าเดือนมิถุนายนแล้ว นาคำของนารีโนบุยังไม่ได้ลงมือปักดำเลย นารีโนบุเป็นห่วงเรื่องนั้นเต็มกำลัง แต่แล้วเช้าวันหนึ่ง เมื่อนารีโนบุออกไปนอกบ้านก็ได้เห็นนาของตนปักดำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ขณะที่นารีโนบุกำลังรู้สึกแปลกใจอยู่นั้นว่า ใครมาปักดำให้ตน ก็กลับแปลกใจหนักขึ้น เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ แลเห็นว่าต้นข้าวที่ดำไว้นั้นปักเอาปลายลง แทนที่จะเอาโคนจมดินลงไป นารีโนบุประหลาดใจสุดขีดจึงวิ่งเข้าไปบอกเมียในบ้าน แต่แล้วก็แลเห็นหางหมาจึงจอกห้อยมาจากเตี้ยของเมีย พอดีเมียต้นขึ้น และได้รู้ว่าสัวรู้ความจริงแล้วว่าตนคือหมาจึงจอกหาใช่คนไม่ เมื่อสัวบอกเรื่องข้าวปักดำกลับหัว นางจึงอุ้มลูกออกไปทุ่งนา แล้วกล่าวถ้อยคำต่อไปนี้ออกมา ๓ ครั้งคือ

“จงผลิตผลออกมามากๆให้ลูกข้ากิน ผู้ตรวจการจะผ่านเลยไป ขอให้มิเม่เกิดข้าวในรวงข้าวด้วยเถิด”

ยังไม่ทันจะกล่าวจบถึงคำสุดท้าย ต้นข้าวก็กลับปักดำอย่างปกติธรรมดา ต้นตั้งตรงสูงและขึ้นแน่นต่อหน้า ▶▶

คือตา แล้วยางก็มอบลูกให้สามอ้อมไว้ พลงโบกมือขึ้นไปบนฟ้า ไม่ช้าก็มีพายุใหญ่ มีเมฆดำมืด ทำให้กลางวันกลั่นกลายเป็นกลางคืน และในความมืดนั้นเอง เมฆของนารีโนบุก็ได้หายไป

ครั้นถึงฤดูใบไม้ร่วง นาข้าวของนารีโนบุเกิดไม่ออกรวงเลย ผู้ตรวจการมาตรวจท้องนาแลเห็นนาข้าวของนารีโนบุไม่ออกรวง ก็เลยยกเว้นไม่เก็บภาษี แต่แท้ที่จริงหลังจากนั้นนาของนารีโนบุกลับออกรวงเต็ม และข้าวในรวงก็สุกพอดี ♥

ปณิธานปีใหม่

(ต่อจากหน้า ๓๐)

“ฉันชื่อฟิม” เธอบอกเบาๆ

“ชื่อคุณทำให้ผมนึกถึงความสวยของนางในวรรณคดี”

เธอไม่ตอบ สายตาของเธอจับจ้องไปที่ปลิวไฟที่ลุกโชติช่วงอยู่เบื้องหน้า ดูเธอไม่สนใจต่อคำพูดของรอมนั่น

“คุณคล้ายๆเพื่อนสนิทของผมคนหนึ่ง” รอมเริ่มคุยต่อ “คล้ายในบางส่วน และก็ไม่ใช่คล้ายในบางส่วน”

เธอหันมามองเหมือนอยากรู้อยากถาม แต่รอมรีบแย้งพูดขึ้นเสียก่อน

“หน้าตาทำทางคล้ายกันมากทีเดียว แต่ว่า...” รอมหยุดอยู่แค่นั้น ไม่พูดต่ออีก

“แต่อะไร...” เธอเอนตัวลงฟังกับขอนไม้ข้าง

“คุณคงจะไม่โกรธ ถ้าผมจะพูดอะไรออกไป” รอมลองหยั่งเชิงดู

“ไม่โกรธหรอก บอกมาเถอะ”

“เพื่อนของผมคนหนึ่งเธอเป็นคนอ่อนหวาน พูดจานุ่มนวล”

“คุณกำลังว่าฉันว่าเป็นคนกระด้างใช่ไหม” เสียงเธอคุไม่โกรธจนนิดเดียว

“ผมเพียงแต่จะบอกว่าเสียงของคุณแข็งไปนิด” รอมตอบ

“ใครๆก็ว่าฉันอย่างนั้น แต่ทำยังไม่ได้ ฉันเคยพยายามแล้วแต่ไม่สำเร็จ” เธอสารภาพตรงๆจนรอมต้องหัวเราะออกมา

“คุณทำอะไร”

“ก็คุณพูดตรงดี ผมเพิ่งเคยเจอผู้หญิงแบบคุณ” รอมพูดออกมาจากใจจริง

“เพื่อนที่คุณพูดถึงคงจะเป็นคนพิเศษ” เธอเปลี่ยนเรื่องคุย รอมพยักหน้าตอบ

“เธอทำให้ผมรู้ว่าผู้หญิงควรจะมีลักษณะแบบไหน ผมหมายถึงว่าเธออยู่ระหว่างผู้หญิงนุ่มๆน่ารักๆ นุ่มนวลกับผู้หญิงสมัยใหม่ที่ปราดเปรียว” รอมอธิบายเมื่อเห็นเธอทำหน้าไม่เข้าใจนัก

“แล้วทำไมคุณไม่พาเธอมาด้วย”

“เธอแต่งงานไปแล้ว และมีภาระที่ต้องเลี้ยงลูกชายเล็กๆคนหนึ่ง”

“รอม” เธอเรียกชื่อเขาขึ้นเป็นครั้งแรก “ฉันเสียใจด้วย ถ้าคุณกำลังออกหัก”

“ไม่หรอก ฟิม” รอมเรียกชื่อของเธอบ้าง

“ครั้งแรกก็คิดว่าตัวเองออกหัก แต่เมื่อได้ใคร่ตรองดูแล้วผมเพียงแต่ต้องห่างจากเพื่อนสนิทไปคนหนึ่งเท่านั้นเอง” รอมปลอบใจตัวเอง

“ฟิมคงจะมีคนรักแล้ว” รอมกล่าวที่จะลองถามเธอ และกล่าวที่จะเปลี่ยนสรรพนามที่ใช้ในการ

สนทนาเสียใหม่ด้วย

“มีแล้วและเพิ่งจากไป” เธอหัวเราะเสียงขื่นๆขึ้นในลำคอ “เรารักกันมากทีเดียว จนทำให้มันใจว่าสักวันหนึ่งเราคงจะได้แต่งงานกัน”

“จะเอาอะไรแน่นอนกับเวลาที่เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา” รอมปลอบใจเธอ

“คุณเคยคิดไหมว่าความรักควรจะเกิดขึ้นตรงส่วนไหน” เสียงของเธออ่อนลง จนรอมนึกสงสาร

“ผมว่าความรักไม่ควรเกิดจากหัวใจ ไม่รู้สินะ ผมว่ามันน่าจะมาจากสมองที่สั่งการทุกอย่างในร่างกาย” รอมออกความเห็น

“รอมคิดแปลก” เธอทำเสียงกลั่นหัวเราะ อารมณ์เศร้าๆหายไปโดยฉับพลัน

“อ้าว จริงๆนะฟิม ผมว่าความรักเป็นนามธรรม ผมขอพูดแบบวิชาการหน่อยนะ คนทั่วไปคอยคิดแต่ว่าความรักต้องเกิดที่หัวใจ เจ็บ...ก็ต้องเจ็บที่หัวใจ ทำไมไม่เกิดที่ม้าม...ตับ...หรือปอดบ้างละฟิม”

“รอม...คุณกำลังคิดในสิ่งที่ขัดกับความคิดของคนส่วนใหญ่ รอมน่าจะรู้ว่าหัวใจเป็นเครื่องหมายที่สำคัญที่สุดของร่างกาย”

“แต่ผมว่าสมองสำคัญกว่า ก็ในเมื่อคนเราจะคิดจะทำอะไรก็ตามล้วนมาจากสมองทั้งนั้น ไม่เห็นมีใครเอาหัวใจคิดสักคน” รอมเถียงอย่างมีเหตุผล

“รอม คุณนั่นวางจริงๆ”

แล้วเราสองคนก็หัวเราะขึ้นพร้อมๆกัน

เสียงไซโยจากเพื่อนๆ ที่นั่งอยู่รอบๆกองไฟทำให้การสนทนาชะงักชั่วคราว ฟิมยกนาฬิกาข้อมือ เทยกัน

บรรพ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

สาวผมยาว

(นิทานชาวโถ่งในจีน)

ชาวโถ่งเป็นชนชาติกลุ่มน้อย กลุ่มหนึ่งในจีน ภาษาของชาวโถ่งนั้นนักภาษาศาสตร์ชาวจีนจัดให้อยู่ในกลุ่มเดียวกับภาษาจ้วง ทล่อว่า เป็นไทกลุ่มหนึ่ง นิทานเรื่องนี้เป็นตำนานท้องถิ่นที่เล่าถึงความมีน้ำใจดีและกล้าหาญของเด็กสาวผมยาวที่ขอมเสียดชะชีวิตเพื่อเห็นแก่คนทั้งหมู่บ้าน แต่ลงท้ายกลับลงเอยด้วยดี จอห์น มินฟอร์ดได้แปลจากภาษาจีน ดังต่อไปนี้

ณภูเขาสูงแห่งหนึ่ง เมื่อขึ้นไปได้ครึ่งทางจะแลเห็นธารน้ำตกลงมาเป็นสายตามหน้าผา มองดูเหมือนผู้หญิงนอน สยายผมยาวลงมา คนแถบนั้นเรียกน้ำตกแห่งนี้ว่า น้ำตกผมยาว เหตุที่เรียกกันเช่นนั้นเป็นเพราะเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งอยู่ใกล้ภูเขาสูงแห่งนี้ซึ่งแล้งน้ำฝนที่สุด คนที่อยู่ที่

แถบนั้นต้องรอน้ำฝนไว้กิน และขังไว้ใช้ทำนา แต่ถ้าฝนไม่ตกชาวบ้านต้องเดินไกลๆ ไปตักน้ำจากลำธาร น้ำจึงเป็นสิ่งมีค่ายิ่ง ที่หมู่บ้านดังกล่าวนี้มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลักษณะเด่นแปลกก็คือ ผมที่ดำขลับยาวจนกาน้ำนั้นยาวมาก ยาวจนจดต้นเท้าทีเดียว ใครๆจึงพากันเรียกว่า สาวผมยาว แม่ของสาวน้อยนั้นป่วยเจ็บนอนแช่อยู่กับเตียง สาวน้อยผมยาวจึงต้องเลี้ยงหมูเป็นอาชีพ แต่ด้วยเหตุที่ในหมู่บ้านไม่มีน้ำ สาวน้อยผู้นั้นจึงต้องไปตักน้ำที่ลำธารทุกวัน แต่ละวันต้องเดินไปไกลกว่า ๒ ไมล์ ได้น้ำมาแล้วก็ยังจะต้องขึ้นไปบนเขาไปเก็บพืชป่ามาเลี้ยงหมู กว่าจะกลับถึงบ้านก็พอดีเย็น เป็นอันว่าต้องทำงานแต่เช้าจดค่ำทีเดียว

อยู่มาวันหนึ่งสาวผมยาวขึ้นไปบนภูเขา สะพายตะกร้าไว้ข้างหลังอย่างเคยเพื่อไปเก็บพืชผัก ขณะ

หญิงสาวขึ้นเขาไปได้ครึ่งทาง ก็ได้ตะเกียกตะกายไต่ขึ้นไปบนหน้าผา และก็ได้เห็นหัวผักกาดหัวหนึ่งงอกขึ้นมาตรงหน้าผานั้น ใบของหัวผักกาดนั้นแข็งแรง เห็นแล้วหญิงสาวก็รำพึงว่า

“หัวผักกาดหัวนี้ พนันกันก็ได้ว่า ถ้าเอาไปทำกับข้าวแล้วเป็นอร่อยแน่”

คิดดังนั้นแล้วก็จัดแจงถอนหัวผักกาดนั้นทั้งสองมือ พอดถอนออกมาได้ก็ ได้แลเห็นว่าหัวผักกาดนั้นกลมแดงหัวใหญ่เท่าถ้วยชา และที่ตรงนั้นกลายเป็นช่องโถ และมีน้ำใสแจ๋วไหลออกมา เพียงกรูเดียวหัวผักกาดนั้นก็ดีดตัว “หวอ” ไปจากมือหญิงสาว กลับเข้าไปอยู่ในช่องนั้นอย่างเก่า แล้วก็เลื้อยุดทางน้ำเสียดด้วย น้ำหยุดไหลทันที

สาวน้อยผมยาวกระหายน้ำเต็มที อยากจะได้ดื่มน้ำใสแจ๋วนั้น (อ่านต่อหน้า ๔๔)

สาวผมยาว (ต่อจากหน้า ๓๐)

อีก ก็เลยดึงหัวผักกาดให้พ้นจากช่องนั้น แล้วเอาปากเข้าไปรอก และก็ได้คั้นน้ำเสียจนเต็มอม นานนึ่งข้างเย็นและหวานน้ำไม่ฝืดน้ำลูกสาธ แต่พอปากพ้นจากช่องนั้นแล้ว หัวผักกาดก็ติดตัว ไปอุดช่องที่เป็นทางน้ำนั้นเสีย น้ำก็หยุดไหลไปอีก

หญิงสาวยืนตะลึงจ้องดูหน้าผา นอนอย่างตื้นเต้น ทันใดนั้นได้มีพายุใหญ่หอบเอานางไปตกที่หน้าถ้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งบนก้อนหินหน้าถ้ำนั้นเอง ได้มีชายผู้หนึ่งมีขนสีน้ำตาล ขนคลุมร่างไปทั่ว ชายนั้นพูดเสียงดุคั่นแก่หญิงสาวว่า

“นี่เจ้าก็รู้แล้วสินะว่า น้ำพุของข้าอยู่ที่ไหน รู้แล้วต้องไม่บอกใครนะ คนเดียวก็บอกไม่ได้ ถ้าเจ้าบอกคนอื่นและเขาพากันมาตักน้ำของข้า ข้าจะฆ่าเจ้าเสีย จำคำของข้าไว้ให้ดีนะ ข้าจะล่อกเจ้าเขาลูกนี้”

แล้วได้มีพายุใหญ่หอบร่างนางลงมายังเชิงเขา หญิงสาวรีบเดินทางกลับบ้าน ถึงบ้านแล้วก็เก็บเรื่องไว้เงียบ ไม่พูดถึงเรื่องน้ำพุตกนั้นไปพบมาแก่ใครเลย อย่างว่าแต่คนอื่นเลย แม้แต่แม่ของตนก็ยังไม่บอก แต่หญิงสาวก็เห็นเองแล้วว่า ท้องไรที่ท้องนาแห่งแล้งเพียงไร ผู้คนที่หญิงชาย เด็กและคนแก่ต่างเห็นดีเห็นอยู่ถึงกับเหงื่อตกและหอบอีก ๆ เมื่อต้องไปตักน้ำจากลำธารที่ไกลจากบ้านดังกล่าว ๒ ไมล์ ถ้าหากว่าบอกพวกเขาได้ว่าได้น้ำพุเกิดขึ้นที่ภูเขา หรือถ้าหากบอกเขาได้ว่าดึงเจ้าหัวผักกาดหัวนั้นออกมาสับให้เย็นซ่น ๆ แล้วเอาสวทะเลงช่องนั้น

ให้กว้างออก น้ำก็จะไหลทะลักจากภูเขาตามลำธารลงไปเท่านั้นแหละ ก็จะได้มีน้ำใช้ทั่วกัน คิดถึงเรื่องนั้นแล้วหญิงสาวก็อดนึกถึงมนุษย์ขนรุงรังท่าทางดุคั่นคนนั้นไม่ได้ ในที่สุดเลยต้องตัดสินใจว่า เก็บเรื่องเงียบไว้กับตัวเองเป็นดีที่สุด

แต่แล้วก็เกิดความปวดร้าวใจ ซึ่งทำให้หญิงสาวถึงกับกินไม่ได้ นอนไม่หลับ นับวันก็ยิ่งเจ็บเขยหยันตาปราศจากแวตใสอย่างเคย มองดูแห่งแล้งเหม่อลอยไม่มีชีวิตชีวา แก้มที่เคยเปล่งปลั่งก็ซบเซา และซีดเซียว หมกเขยคล้ำเป็นมันก็แห้งกริบ แม่ที่นอนเจ็บถึงกับจับมืออันซบซอมของลูกสาว แล้วถามว่า

“เกิดอะไรขึ้นหรือลูก”

แต่ลูกสาวก็คริมีปากแน่น ไม่ยอมตอบอะไรแม้แต่คำเดียว เวลาว่างไปเป็นวันเป็นเดือน จนกระทั่งผมอันดำล้นกลายเป็นหงอกขาวโพลน หญิงสาวไม่มีกะใจจะหัวหรือตกแต่ผมแต่อย่างใด ปลอ่ยให้ปลิวสยายอยู่บนบ่าอย่างนั้น พวกชาวบ้านพากันกระซิบกระซาบว่า

“เอ หนูคนนั้นแปลกจริงนะ อยู่ ๆ ผมก็หงอกขาวราวกับหิมะที่เดียว”

แต่หญิงสาวก็ขึ้นฟังประตูบ้านเลย ตาเหม่อมองคนที่ผ่านไปผ่านมา พูดพึมพำออกมาว่า

“บนภูเขานั่นมี...”

แต่แล้วไม่กล้าพูดต่อจนจบประโยค ได้แต่คริมีปากจนหือเล็ด วันหนึ่งขณะที่หญิงสาวยืนอยู่ตรงประตูบ้านนั้นเอง ก็ได้แลเห็นชายชราคนหนึ่งเดินโซซัดโซเซมาตามถนน ทั้งเพราะต้องหาบน้ำมา

จากลำธารไกลดังกล่าว ๒ ไมล์ ทันใดนั้นชายชรานั้นก็ถลนไปสะดุดก้อนหินเข้าเลยล้มลง ถังน้ำแตก น้ำหกหมดทั้งยังได้แผลฉกรรจ์เลือดไหลพรามลงมาตามขา สาวผมยาวเห็นเช่นนั้นก็วิ่งไปช่วยพยุงชายชราขึ้น แล้วจัดแจงฉีกชายขึ้นออกมา พลายถูกเข้าเอาผ้าพันแผลให้ชายชราตลอดเวลานั้นหญิงสาวได้ยืนเส็งเครางของชายชรา ทั้งยังแลเห็นดวงตาที่ปิดและรอยย่นบนใบหน้าที่หดตัวอันแสดงความเจ็บปวด เมื่อได้เห็นได้ยินอย่างนั้น หญิงสาวก็ดำเนินตัวเองว่า

“ข้าพเจ้าซบซอมเสียเหลือเกิน เพราะข้ากลัวตายเอง จึงได้ทำให้ท้องไรที่ท้องนาแห่งแล้ง พืชผลก็เหี่ยวแห้งหมด ความกลัวตายของข้าทำให้คนต้องเหงื่อตกและหอบอีก ๆ ความกลัวตายของข้าทำให้พ่อเฒ่าถึงกับขาหัก ขบลาด คนขบลาด ไม่ไหวแล้ว ทนต่อไปไม่ไหวแล้ว” ลงท้ายหญิงสาวทนต่อไปอีกไม่ได้ ก็ได้โพล่งเล่าให้ชายชราฟังในทันใดนั้นว่า

“ปู่จ๊ะ บนภูเขานั่นมีน้ำพุด้วยนะ ถ้าปู่ถอนหัวผักกาดออกเอามาสับเป็นซ่น ๆ แล้วเอาสวทะเลงช่องนั้นให้กว้าง น้ำก็จะพุ่งออกจากภูเขา เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงนะ หลานเห็นมาด้วยตาตนเองที่เดียว”

ยังไม่ทันที่ชายชราจะมีเวลาพูดจาว่าอะไร หญิงสาวก็ได้ลุกขึ้นวิ่งไปวิ่งมาจนทั่วหมู่บ้าน ผมขาวหงอกขาวปลิวสยาย หญิงสาวผมขาวตะโกนเรียกพวกชาวบ้านว่า

“มาเถอะ มากันเถอะทุกคน มีน้ำพุอยู่บนภูเขา”

แล้วหญิงสาวก็เล่าเรื่องน้ำพุที่ตนได้ไปพบมาโดยละเอียด ทั้งวันไม่กล่าวถึงเรื่องคำสั่งเด็ดขาดของเจ้าเขา พวกชาวบ้านนับถือหญิงสาวอยู่แล้วว่าเป็นคนใจดีมีเมตตา เพราะฉะนั้นจะพูดบอกอะไรเป็นเช้อหมด คนเหล่านั้นกลัวมีคกว่าสัวได้ รับวังตามหญิงสาวขึ้นไปบนเขา ตรงไปที่หน้าผา ที่หน้าผานั้นหญิงสาวได้ดึงหัวผักกาดออกมาแล้วโยนลงไปบนก้อนหิน บอกชาวบ้านว่า

“เร็ว สับเป็นชิ้นๆเร็วเข้า”

พอขาดคำ มีคนหลายสิบเล่มก็สับหัวผักกาดนั้นเป็นชิ้นๆ ในระหว่างนั้นน้ำก็พุ่งออกมาจากช่องนั้น แต่ช่องก็เล็กเท่าถ้วยชาเท่านั้น หญิงสาวจึงบอกชาวบ้านว่า

“เร็วเข้า เร็วเข้า เอาสัวทะเลวงช่องให้กว้างออก เร็วเข้า เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

คนเหล่านั้นก็กระทำตาม เอาสัวทะเลวงไปๆ จนกระทั่งช่องนั้นกว้างออกโตเท่าชาม อีกครู่หนึ่งช่องก็ใหญ่เท่าถังคักน้ำ ในที่สุดก็ใหญ่ขนาดดังใหญ่ๆทีเดียว พอช่องใหญ่เท่านั้น น้ำก็ทะลักปลั่งพรูไหลลงตามภูเขา ชาวบ้านเห็นเช่นนั้นก็พากันหัวเราะชอบใจ แล้วก็ไชโยให้ร้องด้วยความดีอกดีใจ

ในขณะนั้นเอง ก็ได้มีลมพายุใหญ่พัดมา และหญิงสาวหมยขาวก็ได้หายวับไป แต่ชาวบ้านกำลังตื่นตกกับน้ำพุที่ไหลออกมาจากภูเขาเสียจนลืมสังเกตอะไรๆ ต่อมาได้มีคนหนึ่งถามว่า

“หนูหมยขาวไปอยู่เสียที่ไหน”

“คงไปบ้านก่อนแล้วละมัง”

อีกคนหนึ่งตอบ “คงเอาข้าวดีไปบอกแม่ละมัง”

ชาวบ้านพากันปั่นหน้าผากลับลงมาข้างล่างด้วยใจโหมเอบเบิกบาน ทั้งจริงหญิงสาวหมยขาวไม่ได้กลับไปบ้านหรอก แต่ถูกเจ้าเขาจัดการให้ลมหอบเอาตัวไป เจ้าเขาย้ำคำรามว่า

“ข้าเดือนเจ้าแล้วมิใช่หรือว่าไม่ให้บอกใคร แต่เจ้ากลับไปหาพวกชาวบ้านขึ้นไป ไปถอนหัวผักกาดของข้ามาสับ และมาทะเลวงช่องนั้น ข้าจะนำเจ้าเสียเพราะเรื่องนี้”

“ข้าพร้อมที่จะตายเพื่อความอยู่รอดของพวกชาวบ้าน” หญิงสาวตอบอย่างสงบ ไม่ตื่นตก แต่เจ้าเขาก็ขบเขี้ยวเกี้ยวพัน พลังพูดว่า

“ข้าไม่ยอมให้เจ้าตายง่าย ๆ หรอก ข้าจะให้เจ้านอนบนหน้าผาให้น้ำพุตกลงมาจากภูเขา มาต้องร่างของเจ้าตลอดเวลา นี่ละคือการลงโทษอย่างเจ็บปวดและยาวนาน”

“เพื่อเขาเหล่านั้น ข้ายินดีนอนอยู่ใต้สายน้ำ” หญิงสาวตอบอย่างเรียบๆเช่นเดิม “แต่ขอท่านได้โปรดอนุญาตให้ข้ากลับไปบ้านก่อน ข้าจะได้ไปหาใครมาดูแลแม่ผู้บ่วยเจ็บของข้ากับหมูน้อยๆของข้าด้วย”

“ไปได้” เจ้าเขาตอบอนุญาตหลังจากที่คิดอยู่ครู่หนึ่ง “แต่ถ้าเจ้าไม่กลับมาละก็ ข้าจะอุดช่องนั้นแล้วนำคนให้หมดหมู่บ้านเลย แต่เมื่อเจ้ากลับมาแล้วละก็ จงไปนอนลงบนหน้าผาเองนะ แล้วอย่ามายุ่งกับข้าอีก”

หญิงสาวก้มหัวรับคำ แล้วก็มิลมพายุ พัดฮือจากปากถ้ำ ลงไปยังเชิงเขา และที่เชิงเขานั้น หญิงสาวได้เห็นน้ำไหลตกกึกๆ จากภูเขา

ลงมาสู่ท้องนาที่มีพืชผลขึ้นเขียวเห็นแล้วหญิงสาวหัวเราะออกมาด้วยความปิติยินดี กรนเมื่อกลับไปบ้านหญิงสาวก็ยังไม่ได้บอกความจริงแก่แม่ เพียงแต่พูดว่า

“แม่จ๋า ตอนนี้งานน้ำไหลมาจากภูเขาแล้วนะ เราไม่ต้องห่วงเรื่องน้ำกันอีกแล้ว” แล้วพูดต่อไปว่า “ผู้หญิงในหมู่บ้านของเราเชิญลูกให้ไปพักผ่อน และเยี่ยมเยียนเขาสัก๒-๓ วัน ข้าจะไปขอให้ข้าข้างบ้านช่วยดูแลแม่กับลูกหมูให้ลูกด้วย”

“ดีแล้วลูก” แม่พูดพลางยิ้ม

สาวหมยขาวได้ไปหาข้าข้างบ้านมอบธุระดูแลแม่กับลูกหมูให้ แล้วก็กลับมาหาแม่ บอกแม่ว่า

“แม่จ๋า ลูกอาจค้างที่นั่นอย่างน้อย๑๕ วันนะแม่ หวังว่าแม่คง...”

“ไปเถอะลูก ไปเถอะ ไปสนุกให้เต็มที่” แม่พูด “ข้าข้างบ้านใจดีมาก คงจะดูแลแม่เป็นอย่างดี”

หญิงสาวแคะมือแคะหน้าของแม่น้ำตาไหลอาบแก้ม แล้วก็ไปพักผ่อนที่หลุม เข้าไปลูบหัวตลอดทางลูกหมูแต่ละตัว น้ำตาไหลพรากๆอีก กรนออกไปถึงหน้าประตูบ้าน หญิงสาวบอกแม่ว่า “ลูกไปละแม่จ๋า” และยังไม่ทันที่แม่จะตอบว่าอะไร หญิงสาวก็เดิน ออกนอกบ้านไปแล้วตรงไปยังภูเขา หญิงสาวเดินพลาจสะบัดผมอันยาวนั้นไปมา

เดินมาได้ครึ่งทางจะถึงภูเขา ก็ได้มีต้นไทรใหญ่ต้นหนึ่งมีกิ่งก้านสาขาหนาทึบใบหนาแน่นขึ้นอยู่ข้างทาง ขณะที่เดินผ่านไป หญิงสาวเอามือแคะลำต้น พลังพูดว่า

“ต้นไทรใหญ่เอ๊ย คือไปน้ข้า

ไม่อาจมาพักผ่อนได้ร่ำเริงของเจ้าได้อีกแล้ว”

ทันใดนั้นได้มีชายชราคนหนึ่งเดินออกมาจากหลังคันทิร ชายชราหนุ่มมีผมสีเข้วยเคราเข้วย ทั้งยังนุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าสีเข้วยอีกด้วย ชายชราถามว่า

“จะไปไหนนะ หนูผมขาว”

หญิงสาวถอนใจไม่ตอบ ได้แต่ก้มหน้านั่งอยู่ ชายชราพูดต่อไปว่า

“รู้ความทุกข์ของหลานนะ หลานเป็นคนใจดี ปู่จึงต้องกิดช่วยหลาน ปู่เอาก้อนหินมาสลักเป็นรูปผู้หญิงซึ่งเหมือนหลาน ราวกับแกะมาหลังคันทิรนี้ซิ มาดู”

หญิงสาวก็ทำตามและก็ได้เห็นตุ๊กตาสลักเป็นรูปผู้หญิง ซึ่งรูปร่างหน้าตาเหมือนตนเองไม่มีผิด เสียอยู่อย่างเดียวที่ไม่มีผม เห็นแล้วหญิง

สาวถึงกับตะลึง ชายชราพูดว่า

“เจ้าเขาต้องการให้หลานไปนอนบนหน้าผาได้สาขน้ำ ถ้าทำอย่างนั้นตามคำสั่งเจ้าเขาแล้วละก็หลานเป็นไม่วินมีชีวิตรอดมาหอรอก ปู่จะเอาตุ๊กตาหินนี้ไปวางนอนลงบนหน้าผาแทนหลาน แต่ที่นี้ตุ๊กตาหินนั้นมันไม่มีผมขาวอย่างหลานนี้ ทำอย่างไรดี หรือจะทำอย่างนี้ เดียวเดียว หลานต้องทนเจ็บเอาหน้อยนะ ปู่จะถอนผมของหลานที่ละเส้น แล้วเอาไปติดที่หัวตุ๊กตานั้น เจ้าเขาจะได้ไม่สงสัย”

ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะพูดอะไรออกมา ชายชราจัดการถอนผมจากหัวหญิงสาวแล้วติดเข้าไปที่หัวตุ๊กตาหิน และแปลกประหลาดอะไรอย่างนั้น ผมบนหัวตุ๊กตาดูเหมือนจะมีรากผมทันทีที่ติดเข้ากับหัวตุ๊กตา

หญิงสาวนั้นเลยหัวโล้น ชายชราพูดขมๆ แก่หญิงสาวว่า

“หนูกลับบ้านได้แล้วละ ตามทุ่งนาจะมีน้ำเยอะแยะ ทั้งหนูทั้งชาวบ้านเพียงแต่ทำงานให้หนักเท่านั้น ชีวิตในหมู่บ้านจะค่อยๆดีขึ้นเอง”

พอพูดเสร็จ ก็เอาตุ๊กตาหินนั้นขึ้นแบกบ่าและรีบไปยังภูเขาสองนั้น แล้วก็วางตุ๊กตานั้นนอนลงบนหน้าผาได้สาขน้ำ น้ำตกลงมาต้องร่วงตุ๊กตา หินผมขาวสยายแล้วก็ไหลลงไปตามภูเขานั้น

ขณะที่หญิงสาวขึ้นพังคันทิร เผาตุ๊กตากระดูกของชายชราอยู่เงียบๆ นั้น รู้สึกคันหัว ครั้นเอามือแตะหนังหัว ก็รู้สึกว่ามีผมเริ่มงอกใหม่อีก ผมงอกยาวออกๆจนกระทั่งจรดพื้นอีกครั้งหนึ่ง หญิงสาวรวบผม

ดื่ม เป๊ปซี่ ดิทุกโอกาส



ดีที่สุดวันดี ดื่ม เป๊ปซี่ ... ชื่นฉ่ำใจ



มาข้างหน้าก็เห็นว่าผมนั้นกลับดำขึ้น
มาใหม่อีก เห็นแล้วหญิงสาวถึงกับ
เด่นด้วยความดีใจ หญิงสาวเฝ้าดูที่
ได้ค้นไทรนั้นช้านาน แต่ก็ไม่เห็น
ชายชราชุดเขียวขึ้นปรากฏร่างให้เห็น
อีก ทันใดนั้นกิ่งไทรใบไทรก็สั่น
ไหวตามสายลมอ่อนๆ และในเสียง
ลมที่ตอ้งกิ่งไทรใบไทรเสียดสีกันนั้น
มีเสียงพูดออกมาว่า

“สาวน้อยผมขาวเอ๋ย เราได้
หลอกเจ้าเข้าได้สำเร็จแล้ว หลาน
กลับบ้านเสียเถอะ”

หญิงสาวมองดูสายน้ำที่ไหลลง
มาตามภูเขาชัน ดูพืชเขียวๆ ตรง
เชิงเขา และผู้คนกำลังร่ำเรงอยู่ที่
ปลายนา สุดท้ายก็ได้พินิจพิจารณา
ดูต้นไทรใหญ่ นั้น แล้วหญิงสาวก็
สะบัดผมอันยาวดำเป็นมันนั้นไปมา
แล้วก็เดินบ้างกระโดดบ้างกลับไป
บ้าน ♥

กระตึกคุณย่า (ต่อจากหน้า ๓๗)

อาสมชายหัวเราะ “แหม เจ้า
กล้อนมันคงไม่อาจหาญจะมาวัด
คุณภาพของผมโดยใช้มาตรฐานของ
มันเป็นเครื่องวัดหรอกครับ”

คุณย่าไม่เห็นเป็นเรื่องขบขัน
“ทำไมจะไม่ได้ นายกล้อนก็มีสมอง
และบุคคลใดมีสมองก็ย่อมรู้จักใช้คิด
ได้เหมือนกัน เธอเองก็คงไม่รู้
ได้ว่านายกล้อนคิดอย่างไรกับเธอ
เธอไม่รู้แน่ๆ แม้ในขณะที่นายกล้อน
กำลังล้างกระตึก จิตใจของเขาก็อาจ
จะกำลังนึกถึงเธออยู่ก็ได้ ใครจะ
ไปรู้”

อาสมชายนั่งอึ้ง “อืมม ก็อาจ
จะจริงครับ”

คุณย่าลุกขึ้นขึ้น “เอาละเป็น

แล้ว ข้าจะไปอาบน้ำเดี๋ยวจะได้กิน
ข้าว”

คุณย่าว่าแล้วก็เดินไปจากที่นั้น
อาสมชายยังคงนั่งครุ่นคิดอะไรอยู่
ชั่วครู่ แล้วตัดสินใจตะโกนเรียก

“กล้อน ไ้กล้อนไว้ย มานี่ซี”

เจ้ากล้อนวิ่งมา หน้าตาตื่น

“อะไรนาย”

อาสมชายมองหน้าเจ้ากล้อน
“กำลังทำอะไรอยู่”

เจ้ากล้อนทำหน้าง “ก็...กำลัง
พูดกับคุณสมชายนี่ซี”

อาสมชายขมวดคิ้ว “ข้าหมาย
ความว่าก่อนเอ็งมานี่เอ็งทำอะไร”

เจ้ากล้อนอ้าปาก “ก็วิ่งมานี่ซี
นายถามทำไม”

อาสมชายหลับตา “เออๆ เอา
ละวะ ข้าเรียกเอ็งมานี่ข้ามีอะไรจะ
ถามอย่างหนึ่ง”

“อะไรนาย”

อาสมชายมองหน้าเจ้ากล้อน
“ข้าอยากรู้ว่าเอ็งเคยตัดสินใจคุณภาพ
ของข้าโดยใช้มาตรฐานของเอ็งเป็น
เครื่องตัดสินใจหรือไม่”

เจ้ากล้อนขมข้ม “ปัญหา
เขาวนหรือนาย”

“ไม่ใช่ปัญหาเขาวน โอ้...ข้า
ถามจริงๆ”

เจ้ากล้อนกุมคาง “มาตรฐาน
ของผมเองหรือนาย”

อาสมชายพยักหน้า “เออ
มาตรฐานของตัวเอ็งนี่ เอ็งเคยใช้
ตัดสินใจคุณภาพของตัวข้าหรือไม่”

เจ้ากล้อนสั่นหัว “ไม่เคยนาย
เคยแต่ช้อนปลาคุณภาพดีที่มีเครื่อง
หมายรับรองมาตรฐาน”

อาสมชายพยักหน้า “อืมม
เอาละ เอ็งไปได้”

เจ้ากล้อนเดินออกไป ผมถาม
ขึ้น

“อาสมชายเรียกเจ้ากล้อนมา
ถามทำไมครับ ไม่เห็นมีประโยชน์
อะไรขึ้นมา”

อาสมชายหัวเราะ “ก็ไม่ได้คิด
จะให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก
อาเพียงแต่อยากรู้เท่านั้นแหละว่า
เจ้ากล้อนมันคิดอะไรกับอา เมื่อสัก
ครู่ข้าพูดแล้วให้สงสัย เลยเรียก
ไ้กล้อนมาถามเสียให้สิ้นสงสัยก็
เท่านั้น”

“คราวนี้อาสมชายก็รู้แล้วว่า
เจ้ากล้อนมันไม่ได้คิดอะไรกับอา
เป็นอันว่าคงจะสบายใจแล้วใช่ไหม
ครับ”

“ใช่ ใช่ สบายใจ” อาสมชาย
ว่า “แล้วก็ได้อีกอย่างด้วยว่า แด
่นไปอาจะต้องมีเมตตาธรรมต่อ
เจ้ากล้อนมากๆ ก็อย่างที่ข้าว่า
นั่นแหละ เราต้องมีเมตตาต่อคน
อย่างเจ้ากล้อนเพราะพื้นฐานของมัน
ต่างกับเราๆ”

ผมถามขึ้น “หมายความว่า แด
่นไปอาสมชายจะเลิกค่าเจ้ากล้อน
แล้วจะพยายามเข้าใจความรู้สึก
นึกคิดของเจ้ากล้อนอย่างนั้นใช่ไหม
ครับ”

“ใช่ ใช่ อย่างที่ข้าว่า
นั่นแหละ ต้องมีเมตตาธรรม นึกๆ
ดูแล้ว ทุกครั้งที่อาค่าไ้กล้อน ออก
ส่งสารมันเหมือนกัน ถ้าเรานึกว่า
พื้นฐานมันต่างกับเรา”

ขณะที่ผมคุยกับอาสมชายอยู่
นั้น เจ้ากล้อนเดินเข้ามาในห้องถือ
กระตึกนำมาให้อาสมชาย

“กระตึกน้ำที่คุณสมชายส่งให้
ผมล้างมาแล้วครับ” เจ้ากล้อน

36/48, 16 Nov 27

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

มหกสหายปราบโจร

(นิทานชาวสก็อต)

นิทานที่เล่าถึงผู้ที่มีความปรารถนาอย่างเดียวกันร่วมกันเดินทางเพื่อผจญภัยและแสวงโชคด้วยกัน และสามารถประกอบวีรกรรมร่วมกัน มีปรากฏในนิทานหลายท้องถิ่นด้วยกัน ทั้งในนิทานจีน เนปาลและอื่นๆ นิทานเรื่องนี้ก็เล่าทำนองเดียวกัน ดังที่บาร์บารา เกอ วิลสันเล่าไว้ในนิทานชาวยุโรป สก็อต คือไปนี้

ครั้งหนึ่ง ณ โรงนาแห่งหนึ่งที่อยู่ในหุบเขา ชาวนาหัวเมียได้ปรึกษากันถึงเรื่องแกะขาวตัวอันดำสน ขนหนาม้วนขมวดนุ่มปุกปุยที่ตนเลี้ยงไว้ หัวบอกเมียว่า

“พรุ่งนี้ข้าจะฆ่าเจ้าแกะตัวอันนี้เสีย คงจะทำอาหารเลี้ยงในวันคริสต์มาสได้ร้อย. แล้วยังจะเก็บเนื้อมันเอาไว้กินได้อีกตั้งหลายอาทิตย์ แล้วยังของมันก็ยังจะเอามาทอดมันตัวได้เป็นอย่างดีเสียอีก”

แกะขาวตัวนั้นบังเอิญได้ยิน

ถ้อยคำของชาวนาเข้าพอดี จึงตัดสินใจในทันทีทันใดว่า ถึงเวลาแล้วที่ตนจะต้องออกไปแสวงโชคในโลกเสียที ดังนั้นในคืนวันนั้นเอง ขณะที่ชาวนาสองหัวเมียกำลังหลับสนิท แกะขาวก็ได้วิ่งหนีจากโรงนาขึ้นไปตามไหล่เขาที่มีหิมะปกคลุมเต็มไปหมด แกะขาววิ่งไปวิ่งไปอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ขาทั้งสองจะพาไปได้ แต่ไปยังไม่ถึงไหล่เขาอีกด้านหนึ่ง แกะขาวก็ได้เห็นร่างร่างหนึ่งปรากฏขึ้นในความมืด เห็นเขาทั้งสองโง้งตัวใหญ่ขึ้นจึงก้าวอยู่ข้างหน้า พอเข้าไปใกล้ก็เห็นว่าวัวแดงนั่นเอง แกะขาวตามวัวแดงว่า

“ออกมาอย่าหิมาะคอนลิดคินทำไมกัน วัวแดง อากาศหรือออกหนาวอย่างนี้”

“นายข้านะซี” วัวแดงตอบพลางถอนใจ “เขาจะฆ่าข้าเอาเนื้อทำอาหารเลี้ยงในวันคริสต์มาส ข้าก็เห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะออกไปแสวง

โชคในโลกกว้าง ข้าก็เลยตัดสินใจหนีเขามาแน่แหละ”

พูดแล้วก็ยกหัวส่งเสียงมอด้งลั่น แกะขาวก็เลยพูดว่า “เออเหมือนกันกับข้าทีเดียว ถ้าอย่างนั้นเราไปแสวงโชคด้วยกันดีกว่า” สัตว์ทั้งสองชวนกันเดินไปได้ไม่ไกล ก็ได้เห็นร่างร่างหนึ่งวิ่งห่างตกรวดมา พอเข้ามาใกล้ก็เห็นหมาดำตัวใหญ่ขึ้นอยู่ต่อหน้า แกะขาวก็ถามว่า

“หมาดำออกมาอย่าหิมาะทำไมนะ ลิดคินออกอย่างนี้ หนาวรึก็แสนจะหนาว”

“นายข้านะซี” หมาดำตอบเสียงเศร้าๆ “เขาเห็นว่าข้านะ แก่แล้ว เขาจึงจะฆ่าข้าเสีย ข้าเห็นว่าถึงเวลาที่จะออกแสวงโชคในโลกภายนอกบ้านได้แล้ว จึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านมา” พูดแล้วก็เห่าขรม พลางแยกเขี้ยวอันแหลมคมขาว แกะขาวจึงพูดว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

เหม เวชกร และงานวรรณกรรม

(ต่อจากหน้า ๓๐)

เอกลักษณ์ของคน นวนิยายเกี่ยวกับชนบท และชีวิตชาวบ้านแบบไทยๆ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่สร้างชื่อเสียงให้กับไม่ เมืองเดิม ในเวลาต่อมา นั้น ถูกรับว่าได้รับการแนะนำบันดาลใจแก่ศิลปินมาจากเหม เวชกร แม้จะมีคำบอกเล่าไม่มากนักเกี่ยวกับลักษณะความเป็นนักประพันธ์ของเหม เวชกร แต่เกร็ดเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับหนังสือและงานเขียนเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้อภิปรายแต่ละท่านถ่ายทอด ก็คงจะทำให้ผู้อ่านพอเห็นภาพได้บ้าง ภาพบ้านเหม เวชกร ภรรยาผู้ชีวิตของเหม เวชกรซึ่งไปนั่งพักอยู่เงียบๆ ร่วมกับผู้อภิปรายท่านอื่นๆ ขณะมีผู้เข้าไปประคับประคองลงจากเวทีตอนสุดท้ายการอภิปราย และคำกล่าวสรุปของดร. ระวี ภาวิไล ที่ว่า “สิ่งที่เป็นคุณงามความดีนั้นไม่รู้จักตาย” จึงเป็นการปิดการอภิปรายที่งดงามและประทับใจ ♥

นกสหายปราบโจร

(ต่อจากหน้า ๓๑)

“เออ ช่างเหมือนกับเรื่องของเราทั้งสองทีเดียว ถ้าอย่างนั้นมาเถอะ เราไปด้วยกัน” แล้วทั้งสองสัตว์ก็เดินทางไปด้วยกัน ไม่นานก็แลเห็นร่างร่างหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ข้างหน้าเงยๆ พอเข้าไปใกล้ก็เห็นแมวกำลังยืนอยู่ตรงหน้า แกะขาวถามว่า

“โอ๊ย หนาวจะตายมาฆ่าหิมะดิๆ คินๆ อยู่ทำไม พ่อแม่”

“นายของบ้านนั้นแหละ” แมว

ตอบ “นายข้าไม่มีอาหารจะให้ข้ากินอีกต่อไปแล้ว เพราะฉะนั้นแทนที่จะให้ข้าขออาหาร นายข้าจะเอาข้าไปถ่วงน้ำเสีย ข้าเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะออกมาสู่โลกมาแสวงโชค ลาภ ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจออกจากบ้านมา” พูดแล้วก็ส่งเสียงร้องเมี้ยวๆ คงตาสีเขียวลุกวาว แกะขาวจึงพูดว่า “เออ เหมือนกับเรื่องของเราทั้งสองทีเดียว ถ้าอย่างนั้นจะไม่ร่วมทางไปกับเรารอกหรือ” แล้วสัตว์ทั้งสองก็เดินทางร่วมกันไปไปได้ไม่ช้าก็แลเห็นร่างหนึ่งกรีดกรายบ๊อบขวางทางอยู่ และพอเข้าไปใกล้ก็เห็นร่างนั้นคือไก่ผู้ แกะขาวก็ถามว่า

“อ้าว พ่อไก่ ออกมาฆ่าหิมะอยู่ทำไมในถิ่นที่มีอากาศหนาวเย็นออกอย่างนี้”

“ก็นายข้าเขาจะฆ่าข้านี่ซี” พ่อไก่บ่นโดยไม่อ้อมค้อม “เขาชวนข้าจนอ้วนเพื่อจะฆ่าข้าตอนคริสต์มาสแหละ ข้าเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะออกแสวงโชคในโลกนี้ จึงตัดสินใจหนีออกจากบ้านมา”

พูดแล้วก็ส่งเสียงขันดังสนั่น แกะขาวพูดว่า “เออ เหมือนกับพวกเราทั้งสองทีเดียว ถ้าอย่างนั้นจะไม่ร่วมทางไปแสวงโชคกับพวกเราหรือ” เดินไปไม่กี่ก้าวก็แลเห็นร่างหนึ่งเดินเตาะแตะตรงมายังพวกตน และพอเข้าไปใกล้ก็เห็นเป็นห่านยืนอยู่ตรงหน้า แกะขาวถามว่า

“มาฆ่าหิมะอยู่ทำไมในเวลาถ้าคืนดิคินๆ อย่างนี้ พ่อห่าน”

“เรื่องมันมีซี” พ่อห่านตอบ “พี่ชายข้าถูกฆ่าตายเมื่อวันอีสเตอร์

พี่สาวข้าถูกฆ่าตายเมื่อวันไมเกิ้ลมาส และนี่ก็ใกล้จะคริสต์มาสแล้ว เหลือแค่ข้าผู้เดียวอยู่ในเล้า ข้าเห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะออกแสวงโชคในโลกกว้าง จึงได้ตัดสินใจหนีออกจากบ้านมา” พูดแล้วก็อ้าปากกว้างร้องก๊ากๆ

แกะขาวก็ชวนอย่างเคยให้ร่วมทางไปด้วยกัน เป็นอันสหายทั้งหกมีทั้งแกะขาว วัวแดง หมาดำ พ่อแม่ พ่อไก่ และพ่อห่าน ก็เดินทางร่วมกันไป ขณะนั้นท้องฟ้ายังมีสัตว์ทั้งหกก็ค่อยๆ เดินตามกันไปเพื่อกันพลัดหลงกัน ทันใดนั้นหกสหายเมื่อได้มาถึงยอดเนินเล็กๆ แห่งหนึ่งก็ได้แลเห็นแสงไฟแต่ไกลส่องให้เห็นหิมะสว่างเป็นเงา สัตว์ทั้งหมดจึงเดินไปตามแสงไฟนั้นไปจนกระทั่งถึงบ้านหลังหนึ่งปลูกอยู่โดดเดี่ยว มีแสงไฟส่องลอดมาจากหน้าต่าง แกะขาวก็พูดว่า

“ลองมองดูตรงหน้าต่างซี ข้าสังหรณ์ใจว่า เราจะแสวงหาโชค ลาภของเราได้ที่นั่นะ”

พ่อไก่ก็จัดแจงกระพือปีกขึ้นไปเกาะอยู่บนหลังวัวแดง จะได้แลเห็นว่ามิใช่ไรในห้องนั้นบ้าง ดูแล้วก็รับรายงานอย่างน่าตื่นตะลึงว่า

“มีอัยโจรสกปรกหกคนกำลังขึ้นล่อมโต๊ะ นับเงินเป็นเหรียญทองดังกองใหญ่เนอะ”

“นั่นปะไร” แกะขาวตำทับ “ข้าพูดไว้แล้วมิใช่หรือว่าเราจะแสวงหาโชค ลาภได้ที่นั่น”

พูดแล้วก็บอกพรรคพวกให้ส่งเสียงดังสนั่นตามประตูของตึกโจรเหล่านั้นตึกใจจะได้หนีไปและทั้งเงินทองกองใหญ่นั้นไว้ สัตว์



ทั้งหลายก็ทำตามแกะขาว ก็ไต่
ก็ขึ้น วัวก็มอ หมาก็เห่า แมวก็ร้อง
เมี้ยวๆ ตลอดจนห่านร้องก๊ากๆเพื่อ
ประสานเสียงกันแล้วก็ฟังประหลาด
ได้ยินเสียงประหลาดนั้นเข้าเท่านั้น
เจ้าโจรร้ายก็พากันวิ่งหนีออกจาก
บ้านกันซุกซุนจนกระทั่งชนกัน
หกหล่มจมคว่ำ แล้วก็วิ่งอย่างเต็ม
ฝีเท้า รวดเร็วกว่าผีปีศาจไล่หลังมา
อย่างนั้นแหละ โจรเหล่านั้นวิ่ง
เข้าไปในป่าใกล้ๆ ในเมื่อสัตว์
ทั้งหลายต่างเข้าไปยึดบ้านหลังนั้น
อย่างมีชัย และได้พบเหรียญทอง
มากมายยังคงกองอยู่บนโต๊ะอย่างนั้น
เมื่อแบ่งกันตามความพอใจแล้ว
สัตว์ทั้งหลายก็ไปหาที่พักนอนของ
ตนอย่างผาสุก พอเช้าเตียนดับลง
แล้วก็เตรียมตัวนอน วัวแดงไป
บักหลั่อยู่หลังประตู แกะขาวอยู่
ตรงกลางห้อง หมาคำนอนที่
ข้างหน้ากองธำธำณ ส่วนแมวไป
ขดตัวตรงที่ติดเตียน ไก่บินขึ้นไป
จับอยู่บนช่อ แต่ห่านนั้นออกไปอยู่
ตรงกองมูลสัตว์พื้นประตูออกไป

ข้างฝ่ายโจรทั้งหลาย เมื่อเห็นไฟ
ดับไปแล้ว และไม่มีเสียงอะไรดัง
มาจากบ้านหลังนั้น หัวหน้าโจรก็
ตัดสินใจจะกลับไปใหม่ เพื่อไปเอา
ทองคำมาแบ่งกัน ดังนั้นจึงสั่งให้
ลูกน้องคอยอยู่ที่นั่น ส่วนตนแอบ
ย่องไปที่บ้านนั้น เมื่อเข้าประตูบ้าน
ไป ก็ไม่เห็นมีอะไรขยับเขยื้อนใน
ที่มืด จึงตรงไปยังที่ที่ติดเตียนไข
เพื่อจะจุดเทียนขึ้น แต่พอขึ้นมือไป
คลำเตียน แมวก็ตะปบมือเอาไว้
เจ้าหัวหน้าโจรอาปากร้องถ่ม ตัวสั่น
ด้วยความตกอกตกใจ รีบตรงไปยัง
กองขี้เถ่าที่ยังมีไฟอยู่เรื่อยๆ เพื่อ
จุดเตียนไข แต่ไฟยังไม่ทันคิดได้

เทียน หมาก็ลุกขึ้น จู่มาลงไปใน
หมอน้ำที่ข้างๆ เตาไฟนั้นดับเทียน
นั้นเสีย หัวหน้าโจรตกใจกลัวจริงๆ
คิดว่าบ้านนั้นกลายเป็นบ้านผีสิงไป
แล้ว จึงรีบถลันไปที่ประตู แต่ยัง
ไม่ทันถึง แกะขาวก็ชนเอาเต็มแรง
วัวแดงก็เตะเข้าให้อีก ฝ่ายไก่ก็ขึ้น
เสียงเจ๊อแจ้วดังมาจากช่อ และ
ห่านก็กางปีกไล่ตี่ไล่จิกเจ้าโจรนั้น
จนหกหล่มหกหลก ฟกซำคำเขี้ยวไป
เมื่อเจ้าหัวหน้าโจรวิ่งกลับมาหา
พรรคพวก ก็ได้เล่าเรื่องให้พรรค
พวกฟังว่า เหตุใดตนจึงกลับมา
โดยไม่ได้อะไรของดีมอมมาด้วย เจ้าโจร
พูดว่า

“ที่พวกเจ้าได้เห็นข้าอยู่ตรง
หน้าเจ้าขณะนั้น ต้องนับว่าน่าอัศจรรย์
เหลือเกินทีเดียว เพราะข้าคิดว่า
ตัวเองจะถึงจุดจบเสียแล้ว เพราะ
พอข้าเข้าไปในบ้านเอื้อมมือไปหยิบ
เตียนไข ก็มีคนเอามัดตัง ๑๐ เล่มมา
ทุ่มแถมมือข้า ครั้นข้าพยายามจุด
เตียน ก็ได้มีอ้ายก๊วยตัวดำมืดตืดเอา
น้ำมาพรมเสียจนเตียนชุ่มโชก แล้ว
เจ้าคนสารเลวอีกคนหนึ่ง ก็กระ
แทกข้าเข้าอย่างเต็มแรงตอนจะเดิน
ไปที่ประตู และตรงหลังประตู
นั่นเอง อ้ายวายุร้ายอีกคนหนึ่งก็
เตะข้าเข้าให้อีกจนกลิ้งออกพ้น
ธรณีประตูไปเลย ตอนนั้นมีเสียงเจ้า
ลูกผีส่งเสียงกรีดๆว่า ‘ส่งมาให้ข้า
ข้าจะจัดการเอง’ แล้วก็มิช้าทำ
รองเท้าแสนชั่วช้าเอาหนึ่งทีผูกกัน
เปื้อนมากลุมตัวข้าเตรียมจะจัดการ
กับข้าทีเดียวแหละ โอ๊ย ไม่เอาแล้ว
ทองทั้งหมดนั้นนะ ไครอยากได้ก็
เข้าไปเองละละ ข้าเป็นไม้ม้วนเข้า
ไปอีกตราบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่”
สมุนโจรได้ยินเรื่องที่หัวหน้าโจร

เล่าแล้ว ต่างก็พากันมองไปยังบ้าน
หลังนั้นด้วยความหวาดหวั่น แล้ว
ต่างก็เปิดแน่นไปโดยไม่รีรอ จน
กระทั่งไปพันหุบเขา และบ้าน
หลังนั้น

ฝ่ายสหยาทั้งหลายก็เลยได้นอน
อย่างสงบผาสุกตลอดคืนวันนั้นจน
กระทั่งเช้า และด้วยเหตุที่ต่างก็เป็น
มิตรดีต่อกัน ทั้งยังมาได้ลากมหา
ศาลอย่างทีทุกคนไม่ว่าใครที่ออกมา
แสวงโชคหวังจะได้พบ สัตว์ทั้ง
หมดยกก็เลยตกลงใจพำนักอยู่ที่บ้าน
นั้นจนตลอดชีวิต ♥

คนไท-ไทย (ต่อจากหน้า ๑๔)

ที่เรียก ทวด กับ พ่อของทวด เธอก็
ว่ามีคำเรียกก็จริง แต่หากคนเก่าอยู่
เท่านั้นยากแล้ว เป็นอันคำ เหลน
(ไทใหญ่เรียก หลิน หมายถึงลูกของ
หลานเช่นเดียวกับเรา แต่พินิจจากนั้น
ก็ไม่มีเรียก) กับ ไหลน เราใช้
ตรงข้ามกับของไทเหนือเมืองเรา
โดยสิ้นเชิง และไหลนก็มีในภาษา
ไท แม้ว่าจะเป็นคำคนละถิ่นใช้คน
ละความหมายและเสียงต่างไปบ้าง
ก็ตาม

เมื่อกลับมาบ้าน ข้าพเจ้าได้
ตรวจคำภาษาไทยในแม่บทบันทึกไว้และ
กล่าวถึงใน “ไปสอคำไทย” โดย
เฉพาะจากชาวน้ำคำ ก็เห็นมีคำ
หลงหลิน กับ ย่าหลิน หมายถึง
ปู่ทวดกับย่าทวด จึงเป็นการยืนยัน
ชัดเจนว่า หลิน หรือ เหลน หมายถึง
ว่า ทวด ในภาษาไทยเหนือและไทเ
บางถิ่น (ไม่ใช่ลูกของหลาน)

(ยังมีต่อ)

คลาดเคลื่อน

ก่า ก่า ก่า ก่า ก่า ก่า
ที่ถูกคือ ก่า ก่า ก่า ก่า ก่า ก่า

SL
๖๖๘.๒
๖๖๔๙๖
๖๕๖๗
๖.๑๖ น.๑

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

นิทานกวีนิพนธ์ นิทานชาวนาชาต (นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

เรื่องนี้เป็นตำนานของ
นาตกแห่งหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่านาตก
ผาคลุมหน้าเจ้าสาว มีเรื่องเล่ากัน
ต่อๆ มาถึงสาเหตุที่เรียกชื่อเช่นนั้น
เป็นเรื่องทล่งเขยด้วยดเช่นเดียวกับ
เรื่องสาวผมขาว นิทานชาวโคงใน
จีนดั่งกล่าวมาแล้ว โอ. วี. มัลลาร์
ได้เล่าเรื่องนีไว้ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีหญิง
สาวสวยคนหนึ่งชื่อซมิต ซมิต
เป็นลูกกำพร้า ต้องอยู่กับแม่เลี้ยง
ทางด้านหนึ่งของหุบเขามี่แม่น้ำ
บูเอ็ดไหลผ่าน

แม่เลี้ยงของซมิตเป็นแม่มด
หมอฟที่สามารถติดต่อกับผีร้ายอัน
จะทำให้ผู้คนเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยได้
เพราะฉะนั้นคนในแถบนั้นทั้งหมด
ตลอดจนซมิตเองต่างพากันกลัว
เกรงแม่เลี้ยงนงนักรู้ พุดทจริงแล้ว
ซมิตรู้สึกไม่เป็นสุขเลย เมื่อต้อง
อยู่กับแม่เลี้ยง ทั้งนี้เพราะแม่เลี้ยง
ออกจะดุและเข้มงวด บังคับให้
ซมิตนั่งอยู่แต่ลำพังนับเป็น

ชั่วโมงๆ เพื่อรอมาลัดอกไม้ขาว
ไว้สำหรับเชนสรวงผีร้ายนั้น แม่
เลี้ยงไม่มีวันยอมให้ซมิตคลาด
สายตาไปได้ มีอยู่อย่างเดียวที่แม่
เลี้ยงจำต้องยอมให้ซมิตออกไป
นอกบ้าน นั่นก็คือไปตักน้ำที่ธาร
น้ำใกล้ๆ บ้าน

อยู่มาวันหนึ่งเมื่อซมิตไปตัก
น้ำที่ธารตามปรกติ ซมิตได้พบ
ชายหนุ่มท่าทางดีคนหนึ่ง ซึ่งมีท่า
ถาวรเพอหาคันคม ชายนั้นเมื่อเห็น
ซมิตก็อดทิ้งไม่ได้ ไม่นึกว่าจะมา
ได้พบหญิงสาวสวยในที่เช่นนั้น
จึงได้ขมให้หญิงสาว ซมิตถึงกับ
หน้าแดงด้วยความอาย หลบตาลงต่ำ
หัวใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นยินดี
นับแต่นั้น มาซมิตก็ได้พบกับ
ชายหนุ่มนั้นทุกวัน และนับเป็น
ครั้งแรกในชีวิตที่ซมิตรู้สึกเป็นสุข
วันหนึ่งจึงได้ร้องเพลงออกมา แม่
เลี้ยงได้ยินเข้าอดแปลกใจไม่ได้ จึง
ถามว่า

“คุณเจ้าเปลี่ยนแปลงไปนะ เกิด
อะไรขึ้นหรือ”

ซมิตได้แต่ก้มหน้า ไม่พูดว่า
อะไร เพราะจะบอกแม่เลี้ยงไม่ได้
เป็นอันขาดว่า ตนได้ไปพบกับ
ชายหนุ่มที่ถาวรทุกวัน และตนได้
รักชายหนุ่มนั้นเข้าแล้ว ทั้งนี้
เพราะซมิตกลัวแม่เลี้ยงเหลือเกิน

ต่อมาไม่ช้าชายหนุ่มก็ขอ
แต่งงานกับซมิต ทั้งๆ ที่ซมิตก็
ยินดีปรีดาที่ชายคนรักขอแต่งงาน
ด้วย แต่ก็ยังตอบว่า

“ไม่ได้หรอก ข้าแต่งงานด้วย
ไม่ได้แน่นอน”

“ทำไมล่ะ” ชายหนุ่มถามด้วย
ความอยากรู้

“ก็แม่เลี้ยงของข้านะซี” และ
ไม่ทันให้ซมิตอธิบายอะไรต่อไป
ชายหนุ่มรีบตัดบทว่า“อ้าวจะเป็นไร
ไปละ พาข้าไปหาแม่เลี้ยงซิ ข้าจะ
ได้ไปขออนุญาต”

“ไม่ได้ ไม่ได้เป็นอันขาด”
ซมิตร้องห้ามด้วยความคันกระหนก
“แม่เลี้ยงรู้เข้าได้ฟังเสียใหญ่ จะ
เขยหน้าข้าให้หน้าซี หรือไม่ก็อาจ
(อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

ตามเข้าไปในโบสถ์ รับผิดชอบ
ทั้งเทศน์ไปสักพัก พอเห็นว่าทั้ง
พระสงฆ์และพุทธศาสนิกชนกำลัง
เจียบสงบตั้งใจฟังธรรม ถอยออกมา
ตั้งกล้องหน้าประตูโบสถ์ ทำด้วย
ความสำรวมระวัง อย่าให้มีกิริยา
อาการรบกวนสมาธิของท่านทั้งหลาย
ไฟถ่ายภาพวูบวาวรอบแว็บ
ห้ามใช้เด็ดขาด ตั้งกล้องนิ่งๆ
ชัตเตอร์ที่ B หน้ากล้องที่ f ๑๑
หรือ f ๘ ใช้เครื่องวัดแสงตลอดเวลา
เอาเอง อย่างวันนั้นใช้เวลาเพียง
๑๕ วินาทีหรือใกล้เคียงกันก็ใช้ได้
แล้ว

เตรียมตัวเตรียมใจไปถ่ายภาพ
กันใหม่ ๑๔ พฤษภาคม เพ็ญเดือน ๖
วันวิสาขบูชา ♥

น้ำตกผาคูลมหน้าเจ้าสาว

(ต่อจากหน้า ๓๑)

“จะใช้เจ้าพี่ร่ายมาทำร้ายข้าก็ไม่ได้”

พอหญิงสาวพูดถึงพี่ชาย
ชายหนุ่มเองก็กลัว จึงได้เจียบไป
กรุหนึ่ง แต่แล้วก็สังเกตเห็นชมิอิต
กำลังมองตนอย่างจะถามว่าควรจะทำ
อย่างไรกันดี ชายหนุ่มก็เลย
โผล่ออกมาว่า

“ถ้าอย่างนั้น ก็หนีซี”

“จะหนีไปอย่างไรเล่า” หญิง
สาวถามด้วยความร้อนใจ “จะไป
ทางไหนหน้ ถ้าเดินเลียบภูเขาไป
อย่างไรเสียแม่เลี้ยงต้องตามเราทัน
แน่ๆเลย”

“ข้ารู้แล้วว่าควรทำอย่างไร
ทำอย่างนั้นซี” ชายหนุ่มแนะนำ
“นับแต่คืนนี้ไปอาทิตย์หนึ่ง พระ
จันทร์จะเต็มดวง ข้าจะมาพบนาง

ทันเวลานั้นนะ แล้วเราจะไต่หน้าผา
ไปยังแม่น้ำบูเอ็ดเบื้องล่าง ข้าจะเอา
เรือมารอไว้ตรงนั้น เราจะพายเรือ
ล่องไปตามน้ำไปตั้งถิ่นฐานอยู่ที่อื่น
ให้ไกลแสนไกลจากที่นี่ เราจะตั้ง
บ้านเรือนตั้งครอบครัวเป็นอิสระ
จากแม่เลี้ยงของนาง แล้วเราจะอยู่
กันอย่างสุขสงบ”

“แต่ข้าไม่ได้แข็งแรงและ
ว่องไว” ชมิอิตท้วง “จะได้ไต่
หน้าผาลงไปได้”

“เรื่องง่าย” ชายหนุ่มพูดแล้ว
อธิบายต่อไปว่า “ไปหาเถวาลัยมา
ให้มาก ๆ แล้วเอามาถักเข้าทำเป็น
เชือก ถึงเวลาเราจะไต่หน้าผา เรา
ก็เอาปลายเชือกข้างหนึ่งผูกไว้กับ
ต้นไม้ใหญ่ แล้วเราก็ก่อๆ ไต่เชือก
นั้นลงไป”

ชมิอิตพยายามทำตามคำแนะนำ
ของชายหนุ่ม ก็เข้าไปในป่าหา
เถวาลัยต้นที่ยาวที่สุดและแข็งแรง
ที่สุดเท่าที่จะหาได้ แล้วก็มาถักเป็น
เชือกเส้นเบ้อเริ่ม แต่เพื่อมิให้แม่
เลี้ยงสงสัย ชมิอิตก็ขอมนั้หลังซด
หลังแข็งร้อยดอกไม้ขาวให้แม่เลี้ยง
นำไปบูชาเจ้าพี่รายน้อยๆ

ครั้นตกกลางคืนตามวันเวลาที่
นัดไว้ ชายหนุ่มได้มายังที่นัดตาม
เวลา แล้วไปช่วยชมิอิตขึ้นเชือก
ออกมาจากที่ซ่อน ชายหนุ่มจัดการ
ผูกเชือกไว้กับต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง
อย่างแน่นหนา แล้วก็ชวนหญิงสาว
ว่า “ไปกันเถอะ” แต่ชมิอิตว่า
“เดี๋ยวก่อน ข้าต้องกลับไปเอาของ
ก่อน ข้ารับมาจนลืมเอาข้าวของ
มาด้วย” พูดแล้วก็วิ่งกลับไปบ้าน
ชมิอิตไปนานเสียจนชายหนุ่ม

ร้อนใจ ขึ้นอยู่หนึ่งๆ ไม่ได้ ในที่สุด
จึงทำเสียงนก ซึ่ง ชมิอิตจำได้ดี
เพราะชายหนุ่มมักจะทำเสียงอย่างนี้
เสมอทุกครั้ง เมื่อต้องการให้หญิง
คนรักรู้ว่าตนกำลังคอยอยู่ ไม่ช้า
หญิงสาวก็วิ่งมา ชายหนุ่มจึงเร่งว่า
“มาเถอะ ไม่มีเวลาอีกต่อไป
แล้ว”

แล้วทั้งคู่ทั้งสองก็ค่อยๆ ไต่
เชือกลงไปยังข้าและระมัดระวัง
ทงนเพราะชมิอิตกลัว ชมิอิตรู้สึก
ว่ากว่าจะลงถึงแม่น้ำได้ดูเหมือน
ระยะทางเป็นไมล์ๆทีเดียว ชายหนุ่ม
จึงบอกชมิอิตว่า “อย่าก้มหน้าดู
ข้างล่างซี แหงหน้าไว้จะได้ไม่
กลัว ไม่ช้าหรอกก็จะถึงแม่น้ำโดย
ไม่ทันรู้ตัวเสียด้วยซ้ำไป”

หญิงสาวก็ทำตาม แต่กลับรู้สึก
กลัวยิ่งกว่าเก่าเสียอีก ในเมื่อ
แหงหน้าขึ้นดู และแสดเห็นแม่เลี้ยง
ชูกำปั้นอย่างเขียดแค้นอยู่ท่ามกลาง
แสงจันทร์ เห็นดังนั้น คนทั้งสอง
ก็รีบหลุดตัวไปตามเชือกอย่างรวดเร็ว
ที่จะเร็วได้ แม่เลี้ยงยังไม่โหนก
ขึ้น จึงได้บันดาลให้มีสายน้ำไหล
แรง ไหลโถมมาตามหน้าผา เพื่อ
คนทั้งสองจะได้จมน้ำตายเสีย หนุ่ม
สาวทั้งสองเปียกชุ่มโชก ทั้งยัง
ตระหนกตกใจอีกด้วย แต่ก็โชคดีที่
พายุพัดมาได้ถึงแม่น้ำ และได้ลง
เรือพายไปตามแม่น้ำโดยสวัสดิภาพ

สายน้ำนั้นยังคงอยู่จนกระทั่ง
บัดนี้ คนพากันเรียกว่าน้ำตกผา
คูลมหน้าเจ้าสาวเพื่อเป็นที่ระลึกถึง
ชมิอิตเจ้าสาวคนสวยที่สามารถหนี
รอดพ้นเงื้อมมือแม่เลี้ยงผู้ใจร้าย
ไปได้ ♥

936 ลอว 50 11 ธ.ค. 2527

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

บ้านจมน้ำ

(นิทานญี่ปุ่น)

ได้เคยเล่าเรื่อง“ต่อกระดูก” อันเป็นเรื่องตัวกัปปะที่เป็นสัตว์ประหลาดอย่างหนึ่งตามความเชื่อของชาวญี่ปุ่น เรื่องนี้เป็นเรื่องอำนาจของกัปปะที่จะบันดาลอะไรก็ได้ บ้านใดๆเลยกลายเป็นบ้านจมน้ำไป ทั้งนี้ตามที่วาทกาลฟะเซอรันกับคณะเล่าไว้ในนิยายลึกลับดังต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่หลังคาสูง ปลูกอย่างสวยงามแต่ปรากฏว่าทั้งร้าง ไม่มีผู้ใดอยู่ เพราะบ้านจมอยู่ในบึงที่มิดินกกขุ่นหนาแน่น จนกระทั่งผู้พึงประตุหลุดจากบานพับ มีนกชายน้ำเข้าไปทำรังอยู่ แต่ก็ยังมีลำธารน้ำใสแจ้วไหลไปลงบ่อน้ำลึกตรงหลังบ้าน ไม่ว่าใครแลเห็นบ้านมีสภาพเช่นนี้อดประหลาดใจไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้าของบ้านหลังนี้หรือ จึงได้ทั้งบ้านไปโดยไม่ไยดี แสดงว่าเจ้าของบ้านคงจะอพยพโยกย้ายไปอยู่ที่อื่น

อย่างรีบร้อนกะทันหัน มีผู้รู้เรื่องดีอยู่คนหนึ่ง ผู้นั้นคือหญิงในหมู่บ้านนั้น ที่เคยทำงานเป็นสาวใช้บ้านนั้นมาก่อน หญิงนั้นเล่าว่า

“แต่ก่อนบ้านนี้ปลูกอยู่ดี ๆ ไม่มีบึงมีหนองอะไรเลย ถ้ามี ใครจะไปปลูกบ้านอยู่ในบึงได้ มีแต่ลำธารที่มึนปลารวม กับบ่อน้ำหลังบ้านเท่านั้น เจ้าของบ้านคือนายชิจิโร กับเมียในขณะนั้นยังเป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นคนใจดีโอบอ้อมอารีทั้งหัวทั้งเมีย และอยู่มาไม่ช้าเมื่อก็คลอลูก ตัวข้าก็เลยมีงานต้องทำมากมาย ทั้งทำกับข้าวและดูแลบ้าน เพราะฉะนั้นเมื่อมีคนเข้ามาหาในครัวและชวนพูดชวนคุยระหว่างข้าทำงาน ข้าจึงอดดีใจไม่ได้ และผู้เข้ามาหาถึงในครัวนั้นเป็นเด็กผู้ชายอายุราว ๘ ขวบ แต่ตัวเล็กกว่าอายุมาก ตอนนั้นเพิ่งจะย่างเข้าฤดูร้อน เด็กน้อยนั้นมาหาข้าวันเว้นวัน มาถึงก็เข้ามาในครัว และมานั่งคุยราวกับผู้ใหญ่ถามโน่นถามนี่โดยมากมักถามเกี่ยว

กับครอบครัวของนาย เมียนายและลูกที่เกิดใหม่ แล้วถามถึงบ้านว่าในบ้านมีลักษณะอย่างไร มีห้องกี่ห้อง ดูเหมือนจะถามเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แต่เวลามาหาข้า ก็มักจะเอาปลาตัวงามๆมาฝากตัวหนึ่งๆเสมอ เด็กนั้นบอกว่าจับมาจากต้นลำธาร นับว่าใจค่อนข้างรักที่เดียว แต่ที่ข้ารู้สึกแปลกก็คือไม่รู้ว่เด็กน้อยมาจากไหน แต่ไม่ใช่คนในหมู่บ้านนั้นแน่ เพราะข้าไม่รู้จัก อาจจะมาจากหมู่บ้านใกล้เคียงก็เป็นได้ เวลาที่ถามถึงเรื่องนั้น เด็กนั้นมักจะหัวเราะแล้วพูดว่า ‘อยู่ใกล้ ๆ นี้เองแหละ’ จะว่าเป็นเพื่อนบ้านกันก็ว่าได้ แต่โดยมากเมื่อถูกถามมากเข้ามักจะเสไปพูดเรื่องอื่นเสีย ไม่ยอมตอบ นอกจากนั้นข้ารู้สึกไม่สบายใจที่ไม่รู้ว่เด็กนั้นมาเมื่อไร กลับเมื่อไร

“ครั้งหนึ่งขณะที่คุยกันอยู่ใครัว เด็กนั้นขอร้องให้ข้าพาเขาไปในบ้าน เพราะอยากเห็นภายในบ้าน และอยากดูลูกของนายด้วย ก

ข้อร้องเรียนออกจะมากไปแล้ว ข้าเลย
คิดทบทวนว่า 'ไม่ได้หรอก พุทฺธจริง
เราก็คงไม่รู้จักเจ้า' เดียวนายรู้เขาจะ
โกรธ' ได้ยินเช่นนั้นเห็นได้ชัดเลย
ว่า เด็กน้อยเสียใจจนเกือบจะร้องไห้
หน้าเสีราลงไปแล้วก็นั่งนิ่งไม่พูด
ไม่จา คุรุใหญ่ๆ จึงได้พูดโพล่งออก
มาว่า 'ก็แล้วไป' แล้วก็ลุกขึ้นไป
ข้าออกเสียใจที่ไปทำร้ายจิตใจเด็ก
ก็เลยวิ่งตามไปหมายจะอธิบายให้ฟัง
ว่า 'ทจริงข้าไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้น แต่
ไม่ยักแลเห็นตัว มองดูทุกหนทุกแห่ง
ก็ไม่แลเห็น แปลกแท้ๆ ไม่รู้หายไป
ไหน ทันใดนั้นข้ามองไปที่ลำธาร
แลเห็นร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งเดินเตาะ
แตะไปที่ลำธาร ร่างนั้นมีสี่เขี้ยว
ตลอดทั้งตัว ดูแล้วคงคนคงกบ
นิ้วมือและเท้าติดกันเป็นพืด มีกระ
ดองเหมือนกระดองเต่าอยู่บนหลัง
ส่วนบนหัวมีหลุมเล็กๆ มีน้ำขังอยู่
พอเห็นร่างนั้น ข้ารู้ได้ทันทีว่า ตัว
กัปปะนั่นเอง ทั้งๆ ที่ไม่เคยเห็น
ตัวมาก่อนแต่ได้ยินคนเขาเล่ากัน
ขณะที่ข้าขึ้นจ้องดูกัปปะ กัปปะหัน
หน้ามาขมให้อย่างเสีราๆ แล้วก็โดด
ลงไปในบ่อน้ำ น้ำแตกกระเจาย
กัปปะไปแล้ว

"จึงเป็นอันว่าเด็กน้อยที่มาหา
กันนั้น หาใช่คนไม่กลายเป็นกัปปะ
ไป พอรู้ว่าเป็นกัปปะ ความลับ
ทั้งหลายแหละก็เปิดเผยออก แล้วข้า
ก็เกิดคิดว่ากัปปะนี้จะไปทำร้าย
หนูน้อยลูกของนาย แต่เมื่อนึกถึงว่า
กัปปะใจดีน่ารัก ข้าจึงไม่อยากเล่า
เรื่องให้ใครฟัง ได้แต่เล่าดูว่าจะเกิด
อะไรขึ้นต่อไป ตอนแรกก็ยังไม่
มีอะไรเกิดขึ้น เด็กน้อยกัปปะหายไป
มาหาข้าอีกเลย ข้าออกคิดถึง แต่

เมื่อนึกถึงว่าเด็กนั้นเป็นกัปปะไม่ใช่
คน ก็ดีใจที่กัปปะไม่มายุ่งกับข้า
และคนอื่นๆ ในบ้านอีก

"ต่อมาราวเดือนหนึ่ง ขณะที่
ข้ากำลังขบขันได้จะไปเอาของที่ใน
ห้องใต้หลังคา ก็ได้แลเห็นอะไรอย่าง
หนึ่งวางอยู่ในความมืดบนบันได
ยังไม่ทันจะเหลียวไปดูก็หายไปแล้ว
แล้ว แต่ข้าก็รู้ว่ากัปปะนั่นเอง นับ
แต่นั้นมาข้าก็ได้เห็นกัปปะในบ้าน
ไม่หยุดหย่อน บนบันไดบ้าง ในตู้
เสื้อผ้าบ้าง เรียกว่าทุกหนทุกแห่งจะ
แต่ละครั้งที่ได้เห็นก็โผล่พรวดออกมา
ให้เห็น ทำให้ข้าตกใจอยู่ตลอดเวลา
จนกระทั่งประสาที่จะเสียเอาทีเดียว
แล้วก็ยังไม่รู้เลยว่ากัปปะเข้ามาใน
บ้านทำไม จะตามดูให้รู้เรื่องก็ตาม
ไม่ทัน เพราะพอแลเห็นก็หายวับไป
ทันที ในที่สุดข้าอดทนอีกต่อไปไม่
ได้ จึงเล่าเรื่องให้นายผู้หญิงฟัง
นายผู้หญิงหัวเราะใหญ่ไม่ยอมเชื่อ
กลับหาว่า 'เด็กผู้หญิงก็อย่างนั้นแหละ
มักจะกลัวอะไรต่อมิอะไรอยู่เสมอ'

"แล้วไม่ช้าก็เกิดเรื่องจนได้
ตอนบ่ายวันหนึ่ง ข้ากำลังตกน้ำที่
บ่อน้ำก็ได้ยินเสียงนายผู้หญิงร้อง
กรีดอย่างตกใจดังออกมาจากใน
บ้าน แล้วก็มีความกลัวจนแสดง
ความโกรธของนายผู้ชายดังสนั่น
ออกมาว่า

'เข้ามาทำอะไรที่นี่' แล้วก็ได้
ยินเสียงตะโกน และเสียงทุบประตู
มีเสียงนายร้องว่า 'อ้อ เจ้าเป็น
กัปปะหรือ ค่ะ ถ้าอย่างนั้นคอย
ก่อนนะ ข้าจะส่งส่อนเจ้าสักหน่อย
ที่มาคอยรบกวนคนเขา'

"แล้วข้าก็เห็นนายจับตัวกัปปะ
ได้ตรงระเบียงนั่นเอง นายผู้ชายจับ

ตัวมันกระแทกหน้าบนหัวก็เลยหก
ออกหมด นายผู้ชายดึงสายรัดเอว
ออกมามัดคัปปะเอาไว้แน่นแล้วขึ้น
ตระหง่านอยู่ ยังไม่รู้จะจัดการ
อย่างไรดี ได้แต่กำรามว่า 'ข้าจะ
ส่งส่อนเจ้า' แล้วก็เข้าไปในบ้าน
กัปปะนอนหน้าซีดตัวสั่น เห็นได้ว่า
บ๊วยเจ็บไปเลย เพราะน้ำหนักหัวกด
ไปหมดแล้ว ข้าเห็นแล้วอดเสีราใจ
ไม่ได้ ทั้งๆ ที่ยังไม่รู้ว่ากัปปะไปทำ
อะไรแก่นายทั้งสอง แต่ก็นึกโกรธ
อยู่เหมือนกันที่กัปปะทำให้ข้าตกใจ
อยู่เสมอ ข้าเห็นกัปปะคนรอนอย่าง
เต็มกำลัง บิดตัวจนหายใจหอบและ
เกือบจะออกจนเรียวยาว และยังไม่
ทันรู้ตัว หัวกัปปะก็ขี้ออกมากก็ได้
มาอยู่ในถ้ำน้ำข้าตกมาจากบ่อ ข้า
ร้องหวีดออกมาด้วยความตกใจ ทั้ง
ถึงลงทันที ในขณะนั้นเอง นาย
ผู้ชายได้วิ่งออกมาจากในบ้าน ถือ
ไม้หนักๆ กว้างมาด้วยท่อนหนึ่ง
แต่เข้าไปเสียแล้ว กัปปะได้น้ำ
นิดหน่อยจากในถ้ำ ขังอยู่บนหัวก็
เลยมีกำลัง สามารถหนีหลุดจาก
พันธนาการได้ แล้วเลยกระโดดลง
ไปในบ่อน้ำ หายลับไป

"นายโกรธมากที่กัปปะหนีไปได้
เพราะหมายจะหวดกัปปะให้หมอบ
ในฐานที่ทำให้นายผู้หญิง ตกใจ
เรื่องมีว่าในตอนบ่ายวันนั้นอากาศ
อบอุ่น นายผู้หญิงก็ลงไปน้อย
พอตกใจตื่น ก็แลเห็นกัปปะก้มลง
สำรวจดูหนูน้อยอย่างใกล้ชิด โกร
ธจะรู้ว่ากัปปะตั้งใจจะทำอะไรแก่
หนูน้อยนั้น นายผู้ชายว่ากัปปะคง
ไม่กล้ามาอีกแล้ว เพราะกลัวจะถูก
ฟาด แต่พร้อมกันนั้นก็ได้สร้างรั้ว
ล้อมบ่อน้ำไว้ ทั้งสั่งว่า ถ้าหากข้า
เห็นกัปปะเมื่อไรละก็ ให้ร้องเรียก
นายผู้ชายเมื่อนั้น" (อ่านต่อหน้า ๓๐๐)

บ้านจมน้ำ (ต่อจากหน้า ๓๑)

ตอนค่ำวันนั้นเอง พอพระจันทร์ขึ้น ค่ำปะก็ได้รับรองบอกว่า

“เจ้าทำกะข้าวอย่างน่าอายมาก เจ้าไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะทำเช่นนั้น ข้าตั้งใจจะไปเยี่ยมเจ้า เพราะเราเป็นเพื่อนบ้านกัน ที่จริงเจ้าควรจะมาเยี่ยมข้าก่อนจึงจะถือว่าสุภาพ อ่อนน้อม เพราะข้าอยู่ที่นั่นมาก่อน ก่อนเจ้ามาอยู่ ข้าคิดว่าเจ้าคงจะไม่รู้เรื่องของข้า ข้าก็อยากมาคุยว่าเจ้าอยู่กันอย่างไร และข้าก็ได้เห็นเองแล้วว่า เจ้าเป็นเพื่อนบ้านที่ใช้ไม่ได้เลย ข้าไม่อยากให้เจ้าอยู่ที่นี่”

ฟังเสียงค่ำปะแล้ว ดูเหมือนจะเป็นกลางร้าย แต่นายผู้ชายก็ไม่กลัว กลับหัวเราะเยาะพูดว่า “เจ้าซิไป ถ้าเจ้าไม่ชอบเราละก็ อย่ามายุ่งเกี่ยวกับเรา” ค่ำปะตอบว่า “เออ แล้วจะได้เห็นกัน” แล้วก็จมหายลงไปในบ่อน้ำ

“นับแต่นั้นมา ค่ำปะก็ไม่ปรากฏตัวให้เห็นในบ้านอีกเลย แม้จะโผล่ออกจากบ่อน้ำก็ไม่เคยเห็นถึงแม้อย่างนั้น เราก็ดูดีไม่ค่อยดีเหมือนแต่ก่อน นายผู้ชายไม่ควรจะไปเยาะเย้ยทำทนายค่ำปะ เพราะตอนนี้เรื่องแปลกๆก็จะเริ่มขึ้นแล้ว บ่อน้ำของเรามีโคลนเต็มไปหมด ยังไม่ทันจะลอกโคลนออก พอข้าลงไปในสนามหญ้าในตอนเช้า ก็เห็นว่าสนามหญ้ากลายเป็นบึงโคลนไปแล้ว ทั้งๆที่ฝนก็ไม่ได้ตก ข้าก็พยายามจะลุยไป แต่ตัวข้าจมลงไปในโคลนจนถึงเช้า นายผู้ชายพูดว่า

“น้ำจากลำธารคงจะซึมเข้ามาในสนาม จึงได้พยายามขุดร่องน้ำเล็กๆระบายน้ำให้ไหลไป แต่ไร้ผล น้ำก็ยังคงนอนอยู่ในสนามนั้น

คืนวันหนึ่ง ได้มีเสียงดังสนั่นบ้านทั้งหลังแคว้งไกว เราคิดว่าเกิดแผ่นดินไหว แต่เรื่องกลายเป็นว่าเสาเรือนทรุดลงไปในดินตึงตอก กบเขี่ยศพก้นกลานขึ้นมาที่กระเบื้อง และที่ใต้กระเบื้องนั้นก็ได้กลายเป็นบึงมีต้นกกขึ้นอยู่เต็ม บึงนั้นขยายใหญ่ขึ้นๆ จนกระทั่งต้องหาไม้กระดานมาพาดเวลาเดินออกจากบ้านไปที่ถนน เป็นอันเห็นได้ชัดว่าค่ำปะได้แก่แก่น้ำให้แล้ว ผู้คนในหมู่บ้านนั้นเสียใจที่เกิดเหตุเช่นนี้แก่เรา ทั้งยังอดแปลกใจไม่ได้ว่าเราเอาชนะค่ำปะได้อย่างไร แต่ค่ำปะก็ไม่โผล่หน้าให้เราเห็นอีกเลย บึงก็ใหญ่ขึ้นอีก ฟันกรว้ชั้นตลอดเวลา ไม่ช้าก็ท่วมมาถึงถนน ผู้คนพากันตกใจกลัวว่าค่ำปะจะทำให้หน้าท่วมหมู่บ้าน เลยพาลโกรธพวกเรา เวลานั้นย่ำสองเข้าไปในหมู่บ้าน ไม่มีใครยอมพูดด้วย ในที่สุดต้องไปแจ้งแก่เจ้าหน้าที่บ้านเมือง นายผู้ชายทนอยู่ต่อไปไม่ได้ ก็เลยพาลูกพาเมียย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่น โกลออกไปไกลถึงไหนก็ไม่ทราบ แต่เชื่อว่าคงโกลน้ำ ทั้งบ้านให้ร้างไว้อย่างนั้น แต่เมื่อครบครวัณยชิจิ ใจไปหมดแล้ว บึงก็ไม่ขยายต่อไปอีก แต่บ้านก็ค่อยๆจมลงไป และไม่น่าแปลกใจเลย ถ้าจะบอกว่าค่ำปะคงอยู่ในบ้านนั่นเอง” ♥

เพื่อนบ้านคุณย่า (ต่อจากหน้า ๓๔)

เปิดเผย ถ้าผมบอกคุณอาที่เท่ากับว่าผมทำผิดระเบียบราชการ ผมทำไม่ได้หรอกครับ ผมต้องการเป็นข้าราชการที่ดี”

อาสมชายเกาหัว “งั้นถ้าไม่บอกผม ผมขอถามมั่งว่า หน่วยงานที่คุณทำงานอยู่ก็รู้ว่าอะไรมันมีพิษอะไรไม่มี ทำไมไม่สั่งห้ามไม่ให้เขาขายเสียเลยวะ รู้ว่ามีพิษก็ยังยอมให้เขาขายอยู่ แหมไม่ประกาศให้ประชาชนรู้ว่าซื้อหื้อไหนมีพิษซื้อหื้อไหนไม่มี ถึงประกาศก็ประกาศลับๆ ล่อๆ จะประกาศให้รู้กันทั่วไป ออกทีวีวิทยุลงหนังสือพิมพ์รู้กันทั่วๆ ก็ไม่ทำแล้วจะให้เอาอย่างไร”

เจ้าเกริกชักไหล่ “ก็มันเรื่องของกฎหมายนะครับ หน่วยงานผมไม่มีอำนาจ แม้แต่จะประกาศขายซื้อสินค้ามีพิษ นับประสาอะไรจะไปห้ามไม่ให้เขาขาย”

ขณะนั้นแม่บุญเดินเข้ามาในห้องและรายงานขึ้น “กับข้าวเสร็จแล้วคะ เชิญทานข้าว คุณย่าสั่งว่าให้ทานกันไปก่อน เดี่ยวท่านจะลงมา”

ผมเชิญเจ้าเกริกให้เดินไปที่ห้องกินข้าว พอเจ้าเกริกเดินไปพบขวดน้ำปลาที่อยู่บนโต๊ะอาหารก็ร้องลั่น

“ตายห่า...นั่นมันน้ำปลาตราอุรังคือนั่นหว่า น้ำปลาที่หื่อนี้มีเชื้อไวรัสนะ กินเข้าไปมีหวังแฮ”

ผมมองหน้าเจ้าเกริก “งั้นเอาใจวะ ลือจะกินหรือไม่กินก็ว่ามา ถ้าลือจะกินข้าวก็นบอกซื้อหื้อน้ำปลาที่ปลอดภัยมาเดี๋ยวอ้าวจะได้ให้อีกลื้อไปซื้อ”

“บอกไม่ได้วะ” เจ้าเกริกว่า “แต่ว่าที่บ้านอ้าวมีน้ำปลาที่ปลอดภัยอยู่ขวดหนึ่งเดี๋ยวจะไปหยิบมาให้”

อาสมชายและผมยินดีมากที่ทราบเช่นนั้น จึงขอให้เจ้าเกริกกลับไปหยิบน้ำปลาจากบ้าน เจ้าเกริกเดินออกไป อาสมชายนั่งรออยู่ที่โต๊ะกินข้าว

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

สาวช่างเลือก

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องสัตว์กลายร่างเป็นคนได้นั้น มีสัตว์หลายประเภทด้วยกัน มีทั้งหมาจิ้งจอก นางแมว นังกร เต่า งู และจระเข้ (กลายร่างเป็นหญิง) ดังในนิทานญี่ปุ่นที่เคยเล่ามาแล้ว เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องจระเข้เหมือนกัน แต่กลายร่างเป็นชาย ดังที่มาเรีย เดเลซ โกลโรเนลได้รวบรวมเอาไว้ในนิทานชาวบ้านฟิลิปปินส์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงสาวสวยคนหนึ่งชอบบุก มีคนมาติดพันอยู่ตั้งหลายต่อหลายราย แต่บุกเป็นคนช่างเลือก ไม่ว่าใครมาติดพันเป็นไม้ออกใจสักราย อยู่มาวันหนึ่ง มีจระเข้ตัวหนึ่ง มีลักษณะแปลกกว่าจระเข้ธรรมดาๆ คือมีหัวถึงสามหัว จระเข้สามหัวเกิดแลเห็นบุกขณะบุกเดินผ่านไป เห็นแล้วก็เกิดหลงรัก จระเข้นั้นจึงได้กลายร่างเป็นชายหนุ่มทันที

จระเข้ในร่างชายหนุ่มได้เข้าไปผูกสมัครรักใคร่กับบุก และด้วย

ความฉลาดหลักแหลม ชายหนุ่มร่างจำแลงได้เข้าไปช่วยเหลือกิจการในบ้านของบุกเป็นการทำคะแนนให้ตัวเอง มีการไปหาพันธุ์ไม้ไปช่วยงานในนาของพ่อแม่บุกบ้าง นอกจากนั้นก็ยังแสดงความโอ้อวดว่าตนเป็นคนมั่งมีเงินทอง ดังนั้นเมื่อบุกตัดสินใจได้ไม่ทันไรว่า ชายหนุ่มคนนี้เป็นคนที่ถูกใจตนแน่แล้ว คนทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน และอยู่กันนานจนมีลูกถึง ๖ คน พอลูกคนสุดท้องโตพอแล้ว สามีนองบุกก็ตกลงใจว่าควรจะกลับไปเยี่ยมบ้านเสียที เมื่อตกลงใจดังนั้นแล้ว ก็ร่ำลาพ่อแม่ยาย แล้วก็เก็บข้าวของออกเดินทางไป

สองคนหัวเมียและลูกๆเดินกันทั้งวันทั้งคืน จนกระทั่งเหนื่อยอ่อน แต่หัวบุกก็ยังมุ่งหน้าเดินต่อไป ครั้นถึงคืนวันที่สอง ขณะที่เดินไปตามทาง บุกก็แลเห็นหัวคนมีสองหัว พอถึงคืนวันที่สาม ก็แลเห็นหัวที่สาม ดวงตาที่ขยายใหญ่และวาว

จนกระทั่งฉายให้เห็นหนทางได้

เดินทางมาได้พักหนึ่ง ก็มาถึงทะเลสาบเล็กๆแห่งหนึ่ง บุกนั่งมองดูรอบๆ ก็ไม่แลเห็นที่ที่จะข้ามทะเลสาบนั้นไปได้ หัวบุกก็พูดว่า

“ได้ทะเลสาบนี้แหละคือปราสาทราชวังของข้า และที่เราจะเดินทางไป แล้วนางจะได้แลเห็นทรัพย์สินสมบัติของข้าที่ลูกเราจะได้ใช้สอยและเป็นเจ้าของสืบต่อไป”

“จะไปถึงที่นั่นได้อย่างไรละ”

บุกถาม

“ปล่อยให้เป็นธุระของข้าเองก็แล้วกัน ข้าจะจัดการดูแลเอาข้าวของของนางลงไปภายใต้อเอง”

พูดแล้วหัวของบุกก็จัดแจงลำเลียงสัตว์ที่ขอมมา เอามาไว้ที่ริมทะเลสาบแล้วก็โคกลงไปในทะเลสาบพร้อมควายเป็นตัวแรก พอทั้งสองชีวิตหายไปในไม่ช้า คนบนฝั่งก็แลเห็นคนควายลอยปริ่มๆน้ำอยู่ ต่อจากนั้นหัวของบุกก็มาปรากฏ

(อ่านต่อหน้า ๓๐๕)

ชิตยออดพอบเป็นพิธี แล้วก็ตกลง หนุ
ได้เหยียดแขนและ คอนเข้า ๒-๓ ราย
ทุกวัน คอนเข้าเป็นเวลาวางของหนุ
คอนนั้นนะชีวิตหนุแสนสบาย มีกิน
มีใช้พอเอาตัวรอด

แต่ยังงใจไหมล่ะพี่ โชคเข้าข้าง
หนุอยู่ได้ไม่นานหรอก เพราะที่กรรม
พาหนุไปรู้จักกับตาแก่รวยมากคน
หนึ่ง เป็นที่รู้จักกันในสังคม เคยเป็น
ประธานอะไรสักอย่างหนึ่งละ อายุ
คง ๑๕ แล้ว เย็นวันหนึ่ง แกพาหนุ
ไปร้านอาหารหรูหราแห่งหนึ่ง พี่
ไหมแกกินจิ้มจุ่มเลย พอถึงของ
หวานก็ฟูบิ๊ะ กลับบ้านเก่าเลย
หนุ โคนคิดถูกเสีย ๓ เดือน
ฐานที่ไม่ดูแลให้ดี

ออกจากคุกแล้วหนุก็เลยขึ้นมา
หากินที่ปารีส

ชีวิตที่ปารีสไม่มีสหายนักหรือ
มีกินบ้างไม่มีกินบ้าง คนมันแยจะต้อง
แย่งกันทำมาหากิน ตัวใครตัวมัน”

พูดถึงตรงนั้นแล้วเธอก็เงยไป
ผมเดินไปกับเธอเรื่อย ๆ รู้สึกสลดใจ
เหลือเกิน ทันใดนั้นเธอก็หยุดเดิน
หันมาถามว่า “ว่าไงล่ะพี่ ไปบ้าน
หนุก่อนไหม”

“ไม่หรอก ฉันบอกแล้วไงล่ะ
ว่าไม่ เป็นไม่”

“นั่นก็ตามใจ แยกกันตรงนี้
ก็ได้ หนุขอขอบใจพี่ด้วยนะที่ช่วย
หนุ แล้วจะเสียใจที่หลังไม่รู้ด้วยนะ
หนุชวนแล้วไม่มา”

ว่าแล้วเธอก็เดินจากไปได้มาน
ละของฝน ผมเห็นเธอเป็นครั้งสุดท้าย
ได้แสงตะเกียง แล้วร่างเธอก็ลับหาย
ไปในความมืด ผมนึกปลงว่า
‘สาวน้อยผู้ออกพิชิต’ ♥

(แปลจากเรื่อง *L'Odyssee d'une
fille* ของ Guy de Maupassant

ก.ศ.๑๘๕๐-๑๘๘๓)

สาวอย่างเลือก (ต่อจากหน้า ๓๑)

ร่างขึ้น แล้วก็ทยอยพาตัวลงไป
ที่ละตัวจนกระทั่งหมด พันจากตัว
ก็มาถึงลูก ฆาตกรนั้นพาถูกโคกลงไป
ในทะเลสาบ ที่ละคน ๆ จนหมด
คราวนี้มาถึงบุ๊คนที่ยังเหลืออยู่แต่
ผู้เดียว ณ ที่นั้น

ทะเลสาบขณะนั้นแลเห็นชน
สัตว์ต่างๆ กับผมนคนผลุบโผล่ๆ อยู่
บุ๊คนั้นยืนอยู่อย่างไม่มีจะช่วยเหลือ
ได้อย่างไร เพราะเห็นเช่นนั้นแล้ว
ก็คาดคะเนไม่ถูกว่าจะมีเรื่องร้าย
แบบไหนเกิดขึ้นแก่ตนบ้าง ทันใด
นั้นก็ได้มีหญิงชราคนหนึ่งปรากฏ
ร่างขึ้นในท้องฟ้า หญิงชราเห็นบุ๊คนั้น
แล้วก็สงสาร จึงหย่อนเปลญวน
ลงมา พลางร้องส่งบุ๊คนั้นว่า

“ไต่ขึ้นมาบนเปลญวนนี้เร็ว
เข้า”

บุ๊คนั้นทำตามทันที แล้วเปลญวน
นั้นก็ลอยสูงขึ้นๆ จนกระทั่งหายลับ
ไปในท้องฟ้า ดังนั้นเมื่อหัวของบุ๊คนั้น
ขึ้นมาจากทะเลสาบจึงแลไม่เห็นเมฆ
เพราะไม่มีบุ๊คนั้นอยู่ตรงนั้นแล้ว ชาย
นั้นไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่ทำงมูก
ฟุดฟิดเที่ยวหาว่าเมฆของตนจะ
ซ่อนตัวอยู่ที่ไหน กว่าที่รู้ว่าเมฆ
ของตนหายไปในไหน โดยอาการ
อย่างไร บุ๊คนั้นก็ขึ้นไปบนฟ้าสูงเสีย
แล้ว ฆาตกรนั้นกระโดดไม่เป็น จึง
ได้กลับร่างเป็นจระเข้ดังเดิม แล้วก็
โชนลงไปในทะเลสาบ

ข้างฝ่ายบุ๊คนั้น หญิงชรา

ก็ได้ส่งสอนว่า

“จดจำเอาไว้เป็นบทเรียนนะว่า
อย่าทำตัวเป็นคนช่างเลือก แล้วก็
อย่าพูดให้มันดั่งนก เวลาที่เจ้าจะ
ดูหมิ่นคนที่มาติดพันเจ้า เพราะแม้
แต่จะเข้าได้ยิบเข้า มันก็จะเข้ามา
ผูกสัมพันธ์กับเจ้า อย่างที่เห็นอยู่นี้
ไงเล่า” ♥

ถึงแก่ก็มีโอกาส (ต่อจากหน้า ๓๒)

ของทั้งสองฝ่าย ที่จะต้องทำความเข้าใจ
เข้าใจว่าเหตุใดพ่อและแม่จึงต้อง
แต่งงานกัน ลูกที่โตแล้วย่อมเข้าใจ
เห็นใจ และน่าจะยินดีที่พ่อและแม่
จะมีเพื่อนชีวิตและหายเหงา

การแต่งงานใหม่ของผู้สูงอายุ
สำหรับคนตะวันออกนั้น อาจจะเป็น
เรื่องใหม่ และจะเป็นการก้าน
ความคิดดั้งเดิมของสังคม ก็จริงแต่
เราก็ต้องไม่ลืมว่า ค่านิยมในสังคม
นั้นย่อมเปลี่ยนได้ในอนาคตเรื่อง
ทำนองนี้อาจกลายเป็นเรื่องปกติ
ธรรมดาไปได้

สำหรับผู้ที่แต่งงานกันเมื่ออายุ
พ้นวัยหนุ่มสาวแล้วนั้น ก็คงไม่หวัง
อะไร นอกจากเพื่อนที่ทุกข์ใจยาม
แก่เฒ่า และคนที่พอจะเห็นใจใกล้ชิด
ยามเจ็บไข้ได้ป่วย ส่วนความรู้สึก
แบบ “เอ๊ะๆ...ซิงๆ” อย่างสำนวน
‘วัยสระรุ่น’ นั้น ก็คงจะ ‘ยากสุ’
อย่างไรก็ดี สำหรับผู้สูงอายุที่เหงา
ไม่เป็นสิ่งแปลกที่จะมีคู่ใหม่ให้เป็น
เรื่องเป็นราว เพื่อจะได้เพื่อน
ยามแก่ ♥

บรรณ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

เซเกโตอา

(นิทานชาวเกาะทะเลใต้)

เล่าเรื่องจะเข้กลายเป็นคนมาแล้ว คราวนี้เป็นเรื่องของคนบ้าง แต่เป็นคนตายกลายเป็นสัตว์ ที่เคยเล่ามาแล้วแต่คนตายกลายเป็นสัตว์บก เช่นเป็นไก่บ้าง เป็นหมูบ้าง อย่างในนิทานจีนและเกาหลี ส่วนเรื่องนี้เป็นสัตว์น้ำคือปลา ดังที่วากลาฟ เซอร์รี่กับคณะเล่าไว้ในนิยายลึกลับ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหมอ สอนศาสนาผู้หนึ่งชื่อ ซืออาโอติ เป็นลูกหลานของหัวหน้าเผ่าผู้ชรา จึงได้รับความยกย่องนับถือทั่วไป อยู่มาวันหนึ่งท่านผู้เกิดนี้เกิดอยากจะไปตกปลา ทูนาในที่น้ำลึกใกล้กับเกาะภูเขาไฟตาฟาอี จึงขอเรือให้เผ่ามาอาตุชาวประมงช่วยพาไปด้วย เวลาจะออกไปจับปลา เผ่ามาอาตุไม่ค่อยอยากพาไป เพราะไม่คิดว่าหมอสอนศาสนาจะใช้เบ็ดกับสายเบ็ดเป็นที่ยังเห็นได้แน่ชัดว่า อย่างไรเสียท่านผู้กักกระเชียงเรือไม่เป็น แต่เมื่อแขนหน้าคู่เท้า ก็รู้สึกพอใจ เพราะ

รู้ได้วันรุ่งขึ้นอากาศจะดี ถ้าหากอากาศไม่ดี ทำท่าว่าจะมีพายุร้ายเกิดขึ้น หรือถ้าเผ่ามาอาตุเกิดกะการว่าจะแล่นเรือไปในท้องมหาสมุทรไกลๆ ก็คงจะไม่ยอมให้ซืออาโอติไปด้วย แต่เมื่อรู้ว่าอากาศจะดีเช่นนั้นแล้ว จึงได้ยอมให้ซืออาโอติได้มีโอกาสชื่นชมกับท้องทะเลสักวันหนึ่ง

ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น เมื่อเผ่ามาอาตุกับหลานชายกำลังเตรียมเรืออยู่นั้น เมื่เผ่ามาอาตุก็เกิดขอไปด้วย เมื่อก่อนๆชาวประมงไม่เคยพาเมียออกทะเลไปด้วย ทั้งนี้เพราะเกรงพวกเมียๆ จะไม่เชื่อฟังข้อห้ามสำคัญๆ เกี่ยวกับโซกลาง ทั้งการออกทะเลไปจับปลาอาจจะมึนอันตรายเกิดขึ้นได้ แต่วันนี้เผ่ามาอาตุเกิดยินยอมให้เมียร่วมเดินทางไปด้วยได้ เพราะคิดว่าในเมื่อหมอสอนศาสนาไปด้วยคงจะคุ้มเกรงรักษาให้พ้นจากสิ่งร้ายๆ ได้หรอกนะ แล้วเรื่องอะไรจึงจะมัวขัดถือเชื่อโซกลางเก่าๆ จนปล่อยให้

ตัวเองตกอยู่ได้อิทธิพลของโซกลางอีกเล่า

วันนั้นท้องฟ้าแจ่มใส ไม่มีเมฆในท้องฟ้าแม้แต่สักก้อน ท้องมหาสมุทรอันกว้างใหญ่เห็นเป็นประกายเหมือนกระจกเงาสีฟ้าบานใหญ่มหึมา ทั้งนั้นยกเว้นแต่บนเกาะตาฟาอีที่มีเมฆขาวปกคลุมอยู่เหนือยอดเขา แต่ไม่มีอันตรายใดๆ มาจากทางแถบนั้นเรือของเผ่ามาอาตุแล่นไปอย่างรวดเร็ว และยังไม่ทันที่ตะวันจะขึ้นเหนือหัว เรือก็มาถึงที่หมาย การจับปลาทูนาในวันนั้นเป็นผลสำเร็จ จับปลาได้ตัวแล้วตัวเล่า ไม่นานก็จับปลาทูนาได้มากพอ

เมื่อถึงตอนขากลับ เผ่ามาอาตุกับหลานชายก็ได้รับเพลงเกี่ยวกับวีรบุรุษเซเกโตอาออกมา เซเกโตอาผู้นี้ได้ต่อสู้เพื่อประชาชนของตนมาตลอดชีวิต และเมื่อเพลิงพล่าแก่ศัตรูล้มลง ก็เลยถูกแทงเป็นบาดแผลฉกรรจ์ที่ทางข้างซ้ายของ (อ่านต่อหน้า ๔๖)

เซเกโตอา (ต่อจากหน้า ๓๔)

ร่างกาย จนถึงแก่ความตาย เมื่อตายแล้วก็ได้กลายเป็นปลา ชาวบ้านชาวเมืองเชื่อกันเช่นนั้น เพลงที่เล่ามาอาตุกับหลานชายร้องนั้นมีความว่า

“เซเกโตอา ดำลงไปใต้น้ำ ร้องว่า ข้าจะซื้อตรงต่อประชาชนของข้า”

และเล่ามาอาตุได้ร้องขึ้นอีกว่า

“เซเกโตอา กลายเป็นปลา จะคุ้มเกรงรักษาพวกชาวประมง และจะช่วยชาวประมงทั้งหลาย”

พอมาร้องจบ ซืออาโอสก็ถามขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้น เราจะต้องเป็นหนี้บุญคุณเซเกโต อาด้วยหรือที่จับปลาได้ในวันนี้”

มาอาตุไม่พูดว่าอะไร แต่เห็นได้ชัดว่า ไม่ค่อยถูกใจที่ได้ยินถ้อยคำเช่นนั้น ซืออาโอส ได้ถามต่อไปว่า

“ถ้าอย่างนั้นเซเกโตอาทำไมไม่ปรากฏตัวให้เราเห็นเล่า เราจะได้ขอบคุณเสียให้ลูกเร่องอุกราว”

มาอาตุได้ยินเช่นนั้นก็รีบห้ามว่า “เจ้บๆ เอะท่าน อย่าเอ่สิ่งที่ท่านไม่เข้าใจมาล้อเลียนเลย”

“เชื่อนั่นว่ามาอาตุไม่เชื่อนิยายเหล่านั้นมิใช่หรือ” หมอสอนศาสนาพูดพลางหัวเราะ “หรือบางทีจะเคยเห็นเซเกโตอาด้วยตัวเองละคระมัง”

“ลุงของลุงข้าเคยเห็น” เมียมาอาตุพูดขึ้น “เซเกโตอาปรากฏร่างเป็นปลา ยังได้พาลุงของลุงข้าออกไปจนพ้นพายุละ”

“ลุงของลุงของนางเป็นคนโง่เขลา” ซืออาโอสพูดตัดบท

“แกเป็นคนเชื่อบางอย่างเก่าแก่

ก็จริงอยู่ แต่แกก็ไม่ใช่คนโง่ แกเรียกเซเกโตอาได้ละ”

“ไม่มีอะไรนอกจากคุยกันเสียละมาก ซึ่งจะไม่มาสนับสนุนความจริงที่ข้าจะนำมาให้เห็น”

“ถ้าท่านพูดอย่างนั้นละก็ มันก็ย่อมจะจริง” มาอาตุพูดอย่างเกรงกลัว “ข้าอาจจะเป็นคนโง่เง่า แต่แม้กระนั้นข้าก็อาจเรียกเซเกโตอาให้ปรากฏร่างขึ้นมาได้”

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่เรียกขึ้นมาเล่า”

“ข้ากลัว” มาอาตุกล่าวว่า “แต่ถ้าท่านอยากเห็น เอะละ ข้าจะพยายามทำให้ดู”

พูดแล้วก็ก้มตัวลงไปใต้น้ำ พลังพูดอย่างแผ่วเบา รวกับว่า ไม่อยากให้มีผู้อื่นมาจะได้ยินถ้อยคำของตนกระนั้นแหละ มาอาตุพูดว่า

“ถ้าท่านอยู่ที่นี่แล้วละก็ ขอได้ปรากฏตัวให้เห็นทีละละ ไม่ใช่เพื่อข้าหรอก แต่เพื่อหมอสอนศาสนา และถ้าท่านจะปรากฏร่างขึ้นแล้ว ก็ขออย่าได้ทำอันตรายแก่พวกเราเลย”

ครู่ใหญ่ๆ ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น ซืออาโอสเลยหัวเราะออกมาดังลั่น พลังพูดว่า

“ดูซิ เรื่องแต่งเพื่อฝันจะปรากฏเป็นจริงเป็นจังไปได้อย่างไร ในเมื่อไม่มีเนื้อหาสาระใดๆเลย”

ทันใดนั้นก็ได้มีปลามาตาเกลเกล อันเป็นปลาขนาดเล็กชนิดหนึ่ง โผล่ขึ้นมาทางหัวเรือ และทุกคนในเรือแลเห็นได้ชัดเจนว่ามีแผลเป็นขาวๆอยู่ตรงตัวด้านซ้าย คนทั้งสามตกใจกันหมด นอกจากซืออาโอส

เท่านั้นที่หัวเราะแล้วพูดว่า

“โอ้ นึกว่า เซเกโตอาจะเลือกปรากฏร่าง ให้มีศักดิ์ศรีกว่านี้ นะอะไรลูกปลาตัวเล็กนิดเดียว”

ขณะนั้นน้ำเกิดปั่นป่วน พอสงบลงดังเดิม ก็ได้เห็นปลาดลามาตัวน้อยปรากฏร่างขึ้น

“ดูนะ ปลาดลามาตัวเซเกโตอาของพวกท่านไปเสียแล้ว” พูดแล้วก็หัวเราะขกใหญ่ แต่ต้องหยุดหัวเราะทันที เพราะว่าได้สังเกตเห็นว่า ปลาดลามาตัวนั้นมีแผลเล็กๆ อยู่ตรงตัวข้างซ้าย แต่แล้วก็พูดออกมาว่า

“ทำไมนะพวกท่านไม่เคยเห็นปลาดลามาที่เป็นแผลบ้างหรือหว่า”

ทันใดนั้น ปลาดลามาตัวว่ายวนเวียนเป็นวงกว้างรอบๆเรือ และเมื่อปรากฏร่างขึ้นทางหัวเรือ ปลาดลามาตัวนั้นก็ใหญ่ขึ้นๆ จนกระทั่งใหญ่เท่าตัวคนขนาดผู้ใหญ่ ต่อจากนั้นปลาดลามาตัวก็ว่ายตัวกว้างออกไปอีก จนกระทั่งปลาดลามาตัวนั้นกลายเป็นปลาดลามาตัวใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเห็นในท้องน้ำแถบนั้น ซืออาโอสสวดมนต์พิมพ์ พยายามจะปิดเบ้าจับไล่ปลาดลามาตัวให้ไป ให้พ้นจนได้ ปลาดลามาตัวก็เพียงแต่อำพรางน้อยๆเหมือนดังหัวเราะเจ้บๆ แล้วก็หันมาทางเรือ ซืออาโอสตกใจขึ้นมาดับพลัน จึงจับปืนที่ติดตัวมาด้วย ยิงไปที่หัวปลาดลามา ปลาดลามาตัวก็เลยฟาดหางแล้วดำลงไปใต้ลำเรือ

ทันใดนั้นเมฆขาวเป็นควัน เหนือยอดภูเขาบนเกาะคาฟายก็ทำท่าบอเหตุ มีลมแรงกระหน่ำมาถึขึ้นๆ ครู่เดียวท้องทะเลอันราบเรียบก็ปั่นป่วนลวกคลื่นลูกใหญ่

มีหมา เรือเริ่มโยนตัวขึ้นลง จนต้องโยนปลาที่จับมาได้ทั้งหมด รวมทั้งบินของหมอสอนศาสนาไปด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เรือเบา แต่ก็ยังไม่อาจเดินทางต่อไปได้ยังบ้านที่เกาะนี้อาโตปุดา! ต้องมองหาที่พักที่ใกล้ๆ และก็ได้แลเห็นละอุน ซึ่งเป็นเหมือนทะเลสาบล้อมรอบด้วยแนวหินปะการังรอบๆ เกาะตาฟาซี น้ำในนั้นจึงนิ่งสงบผิกับน้ำในทะเล แต่กลิ่นนอก ละอุนรุนแรงร้ายขึ้นตลอดเวลา คนเรือพยายามจะหาช่องทางนำเรือเข้าไปในละอุนนั้น แต่ก็ยากลำบากที่จะฝ่าคลื่นอันสูงประดุจขุนเขาเข้าไปตามทางเข้านั้นได้ แต่ในที่สุดเรือก็มาถึงทางเข้านั้น กลิ่นชัดเรือเข้าไปอยู่ในระหว่างช่องแคบแนวหินปะการังอันแหลมคม แต่พื้นดินนั้นกลิ่นก็ตกลับเรือก็เลยไปเกยตื้นบนเนินทราย มาอาตุกับหลานชายโอดขึ้นบนแนวหินปะการังได้และยังไม่ทันจะช่วยเมย์มาอาตุกับซิดาโอสิให้ขึ้นมายืนบนหินปะการังก่อนที่มันคงได้เรียบร้อยกลิ่นลูก โหมก็เหวี่ยงเรือเข้าไปในละอุนและพัดไปเสียไกล

คนทั้งหมดขึ้นเกาะกันอย่างสิ้นหวัง ปลาฉลามตัวมหึมาไม่ผัดกับเรือโบราณลำใหญ่กว่าขวนเวียนอยู่ และเมื่อใดที่ปลาพลิกตัวไปทางคนเหล่านั้น ก็จะแลเห็นรอยแผลเป็นสีขาวได้ถนัด ซิดาโอสิกะว่าถ้ากลิ่นชัดมาอีกที คนทั้งหมดก็ลงเข้าไปในปากปลาแน่ จึงได้ร้องออกมาด้วยความหวาดกลัวว่า

“จะมาเอาอะไรกับข้า ท่านเซเกโตอา ท่านใจดีใช่ไหม ข้าจะทำอย่างไรจึงจะแก้ตัวได้”

ไดยินลอยคำเช่นนั้น ปลาที่พุ่งตัวไปยังแนวหินปะการัง ดูเหมือนจะกลืนกินทั้งหมดเสียทันทีนั้น แต่พอจะถึงตัวอยู่แล้ว ปากปลาก็เผยขึ้น เห็นฟันเป็นเงาวับราวกับจะขบอย่างดุหมั่น แล้วปลาก็แลบตัวหายไปในคลื่น

ในไม่ช้าลมก็สงบลง ท้องฟ้าสว่าง เรือที่ลอยอยู่ในละอุนอันเงียบสงบก็ได้ลอยเข้ามาใกล้พอเอื้อมถึงทำให้คนทั้งหมดได้อาศัยเรือนั้นกลับบ้านได้โดยปลอดภัย ♥

ยาอายุวัฒนะ (ต่อจากหน้า ๓๔)

อาจจะง่ายกว่าที่เขาคาดไว้ก็ได้ กระมัง ถ้ามาริลยอมรับจิมมีตัวแทนนี้โดยดี เขาหันไปพิจารณาดูหุ่นยนต์ตัวน้อยอย่างถนัด จากลักษณะภายนอกดูเหมือนไม่มีที่ติเลย แต่ถ้าวัดให้ดีๆ จะเห็นว่ามันเล็กกว่าจิมมีตัวจริง และผมยาวไปหน่อย บางทีหมอบรอเดอริกอาจจะตั้งใจทำให้เหมือนกับในความทรงจำของมาริลก็เป็นได้

เขาแะซื้อชุดกำมะหยี่สีน้ำเงินให้จิมมี ต้องหาอยู่หกวันกว่าจะเจอร้านที่สามารถผลิตผ้าแบบที่เขาต้องการได้ แต่เขารู้ว่ามีเวลามากมาย เพราะมาริลคิดว่าเขาต้องเดินทางไกลเพื่อไปรับตัวจิมมีที่บ้านย่า เขาใช้เวลาพอแะไปที่ทำงานก่อนที่จะพาหุ่นจำลองลูกชายกลับไปบ้านเสียด้วยซ้ำ

มาริลวิ่งลงบันไดมาทันทีที่เขาทั้งสองก้าวเข้าบ้าน เจ้าหุ่นจำลองโถมเข้าสู่อ้อมแขนหล่อนทันที มาริลจัดหาขนมมเนยนานาชนิดไว้ต้อนรับเต็มโต๊ะ แต่หล่อนก็ยังเรียก

หุ่นรับใช้ให้ทยอยเอาขนมมาอีกหน้าตาหล่อนเปี่ยมไปด้วยความสุข หล่อนไม่มีเวลาหันมามองสามเเลด้วยซ้ำ

เซเนรฟังจิมมีเล่าถึงคุณย่าสาวที่เป็นครั้งที่สองอย่างตะจิตตะขวงใจ มาริลเหลือบสายตามาทางสามเป็นครั้งแรก ราวกับว่าหล่อนเพิ่งจะนึกได้ว่าเขาอยู่ในที่นั้นด้วย “จิมมีกลับมาแล้ว นำปลั้มเหลือบกินนะคะ เซเนรรับไปซิคะเดี๋ยวก็ไปทำงานสายหรอก” หล่อนรีบปลักใส่โล่ส่งเขาด้วยการจับแก้มลาอย่างรีบด่วน แล้วก็หันหลังกลับไปหาจิมมีซึ่งกำลังเปิดห่อของขวัญหลายห่อง่วนอยู่

เซเนรเดินกลับไปยังฮ.อย่างหัวเสีย พยายามทำใจเสียว่าตนไม่ขี้หระ ถึงอย่างไรมันก็เป็นเพียงหุ่นยนต์ ไม่ใช่จิมมีตัวจริงสักหน่อย เขาก็จะเห็นด้วยกับหมอบรอเดอริกที่บอกให้เขาอ่อนน้อมมาริลให้ส่งเจ้าหุ่นน้อยไปเข้าโรงเรียนเสียโดยเร็ว เพื่อว่าเวลาจิมมีตัวจริงกลับมาจะได้ไม่เห็นความแตกต่างมากนัก แต่ถ้าทำตามแผนนี้ ก็ต้องหาครูสอนพิเศษให้จิมมีระหว่างที่พักรักษาตัวอยู่ เขาตัดสินใจว่าจะรอดูเหตุการณ์ไปอีกสักหน่อยก่อน

เมื่อเขากลับจากที่ทำงานก็ดูทุกอย่างปกติดี ซินเนย์เล่าเหตุการณ์ประจำวันให้เขาฟังเช่นเคย สักครู่มาริลก็เข้ามาสมทบในครัว หล่อนแกล้งบ่นว่า เซเนรสูงส่งกับสาวใช้มากจนเกินไป อย่างที่หล่อนเคยล้อเขาเล่นเป็นประจำทุกวันเมื่อก่อนนี้ แต่วันนี้หล่อนนั่งอยู่กับเขาเพียงครู่เดียวก็รีบกลับขึ้นไปห้องนอนลูกชาย เขาพอเดาได้ว่า

นิทานนาซาชาติ

(นิทานไทใหญ่)

ต่อจากนั้นก็ได้อ่านไปเล่าขานหอค้า
 ทุลเรื่องราวว่า นางกินปุกลอดลูก
 มาเป็นลูกหมา ขุนหอคำพิโรธเป็น
 พนเป็นไฟ ได้ขับนางกินปุไปทันที่
 ซึ่งทำให้นางสนมเหล่านั้นสบายใจ
 เป็นอย่างยิ่ง ส่วนนางกินปุก็เอาลูก
 หมาลงจากหอ(=วัง)ไป เมื่อไม่มีที่
 อยู่ก็ต้องไปอยู่ที่คอกม้า ทำหน้าที่
 กวาดขี้ม้าในคอกนั้น



ภาพตามคตินิยมของชาวไทใหญ่ในรัฐชาน



ภาพตามคตินิยมของชาวไทเหนือในยูนนาน

ฝ่ายเด็กอ่อนทั้ง ๑๐๑ คนนั้น ถึง
แม่จะถูกทั้งมาจากถูอง ก็หาได้ตาย
แต่สักคนไม่ ในขณะที่ได้แม่หมู
ตัวหนึ่งอยู่แถว นั้น จึงได้รับเด็ก
เหล่านั้นไว้ แล้วก็พาไปอยู่ท่อน
แต่ก็ยังเอิญให้นางสนมเหล่านั้นกับ
ลงดูถูอง และเห็นหมูตัวนั้นกำลัง
พาเจ้าอะล้องอ่อน(อะล้อง=โพธิสัตว์)
ทั้งหมดไป จึงทำอุบายว่าบวชให้
ได้ทุลขบุนหอคำให้เอาหมอบเป้ต่าง
คือโหรมาคิดคำนวณ หมอบเป้ต่าง
(เป้ต่างคือเวทงค์) ที่ได้ลากสักการ
จากนางเหล่านั้น จึงทูลขบุนหอคำ
ว่านางเหล่านั้นต้องได้กินเนื้อแม่หมู
ตัวนั้นจึงจะค่อยทุเลา มิฉะนั้นแล้ว
เป็นตายแน่ ขบุนหอคำก็ได้โปรดให้
เป็นไปตามนั้นโดยด่วน ด้วยเกรงว่า
นางเหล่านั้นจะตายเสีย

ข้างฝ่ายแม่หมูตัวนั้นรู้ตัวว่าเขา
จะฆ่าตน จึงได้ขอให้แม่วัวตัวหนึ่ง
ช่วยเหลือดูแลเจ้าอะล้องอ่อนที่ตน
เอาไปซ่อนไว้ แม่วัวก็รับคำและได้
ดูแลสับต่อไป แต่ไม่ช้าไม่นานแม่

วัวก็ต้องถูกฆ่าตายเช่นเดียวกับแม่
หมู แต่ก่อนตายได้นำเจ้าอะล้องอ่อน
ไปมอบให้แม่ควายดูแลต่อไป แม่
ควายก็ต้องถูกฆ่าตายเช่นเดียวกัน
ก่อนตายก็ได้นำพ้องทั้ง ๑๐๑ คนไป
ไว้ที่ริมถ้ำสาละวะเซ (ถ้ำ) เมื่อแม่
ควายพาเด็กทั้งหลายมาถึงถ้ำถ้ำนั้น
เด็กเหล่านั้นได้โตพอแล้ว ถ้ำได้ขึ้น
เสียงเด็กเล็กเป็นอันมากเช่นนั้น ก็
รับมาดูทันที ครั้นเมื่อได้เห็นเด็ก
มากมายเช่นนั้นก็อดคิดใจยังนึก ได้
พาเด็กทั้งหมดเข้าไปอยู่ในถ้ำ หา
อาหาร เครื่องนุ่งห่มให้ แล้วก็เลี้ยงดู
มาเหมือนลูกของตนเองทีเดียว

อยู่มาวันหนึ่งได้มีมูเซอร์คอนาย
พรานคนหนึ่งไปเที่ยวล่าสัตว์ ไป
และเห็นเด็กตั้งมากมายกำลังเล่นต่อ
แม่มีนคือเล่นซ่อนหากันอยู่ที่ริมถ้ำ
ถ้ำนั้น เห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้
ได้นำความไปเล่าให้คนอื่น ๆ ฟัง
เรื่องจึงรู้ไปถึงนางสนมขบุนหอคำ
นางสนมเหล่านั้นก็ได้ใช้คนให้ทำ
ขนมใส่ยาพิษ เอาไปให้เด็กเหล่านั้น

กิน กินเสร็จเด็กๆ ทุกคนตายหมด
ครั้นเมื่อถ้ำที่ไปหาผลหมากรากไม้
ในป่ามาเลี้ยงดูเด็ก กลับมาถึงถ้ำ
มาเห็นเด็กตายหมดเช่นนั้นก็ร้องให้
โศกเศร้า แล้วก็เอาศพเด็กทั้ง ๑๐๑
คนฝังไว้รอบๆ ถ้ำนั้น

หลังจากนั้นตรงที่ถ้ำฝั่งศพ
เด็กทั้งหลายไว้ก็ได้มีต้นจำปาขึ้นมา
ร้อยต้น เป็นต้นจำปาต้นหนึ่ง ถ้ำ
รู้ได้ทันทีว่าเจ้าอะล้องอ่อนตายไป
กลายเป็นต้นจำปากับต้นจำปา รุเช่น
นั้นแล้วก็รู้สึกชอกช้ำใจ ส่วนต้น
จำปาจำปาทั้งหมดนั้นพอไปถูกเข้า
หรือไปหักไปเด็ดดอกเข้า ต้นไม้
เหล่านั้นจะบอกกันต่อไปจนได้ขึ้น
เสียงเซ็งแซ่กันไปหมด ด้วยเหตุนี้
ข่าวจึงได้ไปถึงนางสนมขบุนหอคำ
นางสนมจึงใช้คนไปตัดต้นจำปาจำปา
เสียให้หมด บรรดาผู้คนที่ถูกใช้ไป
ก็ไปทำตาม เมื่อตัดหมดสิ้นแล้วก็
โยนท่อนไม้เหล่านั้นลอยน้ำไป

(อ่านต่อหน้า ๔๗)

นางกนิษฐ (ต่อจากหน้า ๓๙)

ตกบ้าย ได้มีปู่จางซึก (=ปู่จางซึก) กับน้าจางซึก (=น้าจางซึก) คือคนซึกผาสองผิวเมียแลเห็นท่อนไม้ลอยน้ำมาเป็นอันมาก ก็ช่วยกันเก็บเอาไปไว้ในเพิงเพื่อเอาไว้ทำฟืนใส่ไฟ แต่เมื่อตกกลางคืน ท่อนไม้ที่จะเอามาทำฟืนทั้งหมดนั้นได้กลายมาเป็นเด็กทั้งหมด ต่างพากันครางเพราะรู้สึกหนาวเย็น คนซึกผาสองผิวเมียจุดไฟมาส่องดูได้เห็นเด็กเป็นอันมาก ต่างก็รู้สึกดีใจเป็นล้นพ้นรีบไปหาเสื่อผืนมาให้สวมใส่ทุกคน แล้วก็ได้เลี้ยงดูเสมือนเป็นพ่อแม่ แม่เด็กทั้ง ๑๐๑ คน ได้อยู่ร่วมกันอย่างสุขสบายในที่อยู่อันอยู่ไม่ไกลไม่ไกลกับเวียงนั้นนัก

ไม่ช้าไม่นานขุนซึกกยา (พระอินทร์) ได้จำแลงร่างเป็นคนเต๋ามาเล่าเรื่องทั้งหลายให้เจ้าอะล้องอ้อนเหล่านั้นฟัง ให้รู้ว่าพ่อแม่เขาเป็นใคร พ่อเขาเป็นถึงขุนหอคำเมืองนอกจากนั้นยังประทานโก้วตัวหนึ่งให้พี่น้องเขาไปทำต๋อโก้ว (=ชนไก่) กับขุนหอคำ ขุนซึกกยาส่งไว้ว่า “ถ้าโก้วพวกเจ้าพี่น้องแพ้ก็ให้ยอมเป็นข้าเขา แต่ถ้าชนะก็ขอแม่พวกเจ้าให้เป็นคนกวาดขี้ม้ายู่นมา” ส่งแล้วพระอินทร์ก็เสด็จกลับไป

พี่น้องทั้งหมดก็กระทำตามคำของพระอินทร์ ได้ไปทำต๋อโก้วกับขุนหอคำ ชาวเมืองทั้งหลายต่างโจษกันระเบ็งแซ่และวิ่งไปดูที่หอ (=วัง) ขุนหอคำ ต่างเบียดเสียดเขียดขัดกัน จะดูว่าโก้วผู้ใดจะชนะเสียงหนทางฝ่ายโก้วขุนหอคำมีมากกว่า คงอยู่แซ่แซ่ไปหมด แต่โก้วขุนหอคำยังสู้แรงก็ยังไม่ยอมลง ใน

ที่สุดก็เลยค่อยๆ ถอยออกไปนอกวงกางบักวงหนี่ไป

เจ้าอะล้องพี่น้องจึงขอเอาแม่เจ้าของตนที่เป็นคนกวาดขี้ม้ายู่นนั้นข้างหญิงกวาดขี้ม้ายู่นตอบว่าตนไม่เคยมีลูกเลย แต่พี่น้องทั้งหมดก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่านางเป็นแม่ของพวกตนใช่แน่ๆ ทันใดนั้นนางกนิษฐก็อธิบายว่า “ถ้าเจ้าอ้อนพวกนี้เป็นลูกของข้าจริงแล้ว ขอให้ข้าออกมาและฟังข้าปากเจ้าอ้อนด้วยเถิด” พอสนคำอธิบายนั้นนาก็ไหลมาต่อหน้าคนทั้งหลายนั้นทั้งชาวเมือง อำมาตย์ ตลอดจนขุนหอคำ ได้รู้ได้เห็นเช่นนั้นต่างก็เชื่อว่านางกนิษฐก็แม่เจ้าอ้อน ๑๐๑ คนนั้นเป็นแม่เป็นลูกกันจริงๆ ด้วยเหตุนี้จึงได้ทรงตัดสินให้ข้านางสนมทั้งหมดออกจากหอไปตามยถากรรม แล้วก็ให้เชิญแม่ลูกทั้งหมดกลับคืนมาอยู่ในวัง ด้วยเหตุนี้พ่อแม่ลูกจึงได้มีโอกาสอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข♥

พรสวรรค์ (ต่อจากหน้า ๓๗)

จะมี ความสำคัญกับราชการทูตหาน้อยไม่ทีเดียว

หาไม่แล้ว ท่านเอกอัครราชทูตคงจะไม่พำพิດอะไรต่อมิอะไรกับเขาอย่างน่รอก

“ท่าที่ คุณไม่เลวหรอก เข็อกเป็น อดทน เป็นนักฟังที่ดี เปิดเผยเรียบร้อย ไอ้การวางตัวแบบที่ คุณปฏิบัติอยู่นี้ ผมคิดว่าจะประทับใจ ๗๗๗ ท่านฮามิด คนคนนั้นฉลาดนักนะอย่าลืมนะ”

“กรับ” เขาได้แต่กล่าวรับคำ

“นัยน์ตาคูเป็นเหยี่ยวทีเดียว ถ้าใครดูเขาเดินๆ จะไม่รู้หรอก ก็ท่าทางเขย ความหล่อเอ่ย มันช่วย

ให้คิดว่าน่าจะเป็นเพลย์บอย หลงอยู่กับผู้หญิง ไม่ทำมาหากินอะไรมากกว่า”

ผู้พูดหัวเราะหึๆ “ผมพบท่านครั้งเดียว ตอนเข้าไปขึ้นพระราชสาสน์ตรงต่อพระราชาริบัติที่วังหลวง ตอนนั้นไม่มีเวลาคุยกันมากนัก เมอลิเออร์บลอนเดลยังพูดเลยว่าเขาหล่อเอาเรื่อง ทั้งๆอายุก็ไม่ใช่อีกหนุ่มอะไรเลย”

เบอร์นาร์ดตอนใจยาว งานที่เขาจะได้รับมอบหมายคราวนี้คงไม่ใช่งานง่ายๆเลย ถ้าบุรุษผู้ร่ำรวยว่ามุเลห์ ฮามิด อับดุลลา เอมีร์ เอล-ฮุสเซนผู้เป็น คนฉลาดอย่างน่ากลัว ตามที่เอกอัครราชทูตเอ๋ยให้รู้เป็นนัยๆ

“งานของเราไม่เหมือนงานทางทหารเขาหรอกนะ เบอร์นาร์ด” ผู้ส่งวัยกว่าสนทนาสืบไป “ถึงจะพูดไปตามจริง เราก็เป็นกองหน้าที่สำคัญที่สุดเท่านั้น ผมเชื่อว่าคุณจะทำให้ มุเลห์ ฮามิด อับดุลลาสนิทชิดเชื้อได้ดี เขาเป็นคนฉลาด ย่อมชอบที่จะพบปะพูดคุยจาตรองกับคนที่ฉลาดเสมอกัน”

เบอร์นาร์ดกลืนน้ำลายลงคอ อีกรอบ ยังไม่พูดไม่จาอยู่ดี

“คนฉลาดกับคนขี้อายโง่ห็นมันไปกันไม่ได้” ผู้พูดเลื่อนตัวไปข้างหลัง แล้วยกกล้องขยายขึ้นจ่อไฟให้เขาเห็นลูกไม้อีกครั้ง หลังจากจ้องจนค้มมอดไปเมื่อครู่

“ผมเคยเห็นมาแยะแล้ว คนส่วนใหญ่ยังเข้าใจผิด สับสนกับคำว่าเกียรติยศ ศักดิ์ศรี และทำที่ยโสทำโอ้อวดทำทางแบบนั้นไม่ใช่ลักษณะของนักการทูตที่ดีเลย”

“จริงๆนะคุณ” ผู้สาวโสกล่าว

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

สาวผมเขียว

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องนี้มีส่วนคล้ายกับนางกิมโป นิทานไทใหญ่ที่เล่าคราวที่แล้วหลายตอนด้วยกัน และก็เหมือนกับเด็กหน้าผากวงพระจันทร์ นิทานอินเดีย ทั้งยังคล้ายกับนิทานยุโรป เรื่องน้ำชุบชีวิต การที่นิทานฟิลิปปินส์คล้ายกับนิทานยุโรปนั้นไม่สับสนนัก เพราะอาจได้เค้าเรื่องจากนิทานสเปน แต่ที่คล้ายกับนิทานไทใหญ่ นั้นนับว่าแปลกเพราะมีไหม้แต่เรื่องนั้นเรื่องเดียว ยังมีเรื่องทำนองนี้อีกหลายเรื่องในนิทานไทใหญ่ เรื่องนี้มาเรีย เดเลย์ โครโนลได้รวบรวมเอาไว้ในนิทานชาวบ้านฟิลิปปินส์ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีอาณาจักรแห่งหนึ่งอยู่ริมทะเลห่างไกลออกไป มีครอบครัวสอง ครอบครัวเป็นเพื่อนกัน ครอบครัวหนึ่งมีลูกชายชื่อไฮเซ อีกครอบครัวหนึ่งมีลูกสาวชื่อ มักดาเลนา ต่อมากันทั้งสองได้แต่งงานกัน และได้มีลูกสาวสามคน คนหัวปีสวยมาก ชื่ออินส คนกลางเป็นเด็กกำพร้า ชื่อแอนเจลา ส่วน

คนสุดท้องนั้นก็สวยงามมีผมดำดำดำ ช้อมาเรีย ครอบครัวนี้พ่อแม่หมั่นสอนสั่งต่างๆ ขาญ เมื่อเด็กทั้งสามเติบโตขึ้นเป็นหญิงสาวสวย ทั้งพ่อทั้งแม่เกิดตายลง ถึงแม้จะกลายเป็นลูกกำพร้า พันธทั้งสามก็ยังคงทนฝ่าหมั่นนอนขายต่อไป

ในวันหนึ่งขณะที่สามสาวกำลังทอดผ้าอยู่ อินสได้ร้องออกมาว่า “มาเล่นนิทานกันเถอะ” แนน้องสาวทั้งสองปฏิเสธออกมาทันที ทั้งยังเตือนสติพี่สาวว่า “ถนมนีหุ หนูมีตา แล้วก็ก็เป็นเวลากลางคืน” แต่อินสก็ไม่ยอมหยุด ได้ชวนน้องสาวถึงสองครั้ง พอถึงครั้งที่สาม น้องสาวก็จำต้องยอมตาม แต่พี่สาวต้องเริ่มก่อน อินสก็เริ่มขึ้นว่า

“วันหนึ่ง พี่จะได้แต่งงานแล้ว ออกลูกออกมาเป็นรำข้าว”

แอนเจลาทำคำกะพริบและทวนคำตอบได้พี่สาวว่า “ข้าจะออกลูกเป็นรำข้าวฟ่าง”

พี่สาวทั้งสองมองคูน้องสาวสุดท้องอย่างคาดหวังว่าจะได้ฟังเรื่องดีๆ

มาเรียขึ้นขึ้นแสดงว่า “น้องจะออกลูกแฝดสาม เป็นชายสองหญิงหนึ่ง คนหัวปีจะชื่อ คอนเปโตร คนกลางชื่อคอนเฟลิป และคนสุดท้องชื่อดอนย่า อิลลูโรซา ลูกสาวสุดท้องจะมีผมสีเขียว มีดาวที่หน้าผาก มีกระจกที่หน้าอก เพราะว่าลูกคนนี้จะป็นนักพยากรณ์ ถึงเวลาที่ลูกทั้งสามเกิด จะมีเสียงระฆังดังแห่งห่างขึ้นมาเอง และมีเสียงปืนใหญ่ดังมาเองเช่นเดียวกัน”

สามสาวพี่น้องสนุกสนานกับเรื่องที่ต่างคนต่างเล่า ทั้งหาได้รู้ไม่ว่าในขณะนั้นพระราชาก็เสด็จผ่านมา และได้ยินเรื่องที่พี่น้องทั้งสามเล่าสู่กันฟัง เขาตรูวันรุ่งขึ้นพระราชาก็โปรดให้สามสาวมาเข้าเฝ้า แต่หญิงสาวทั้งสามต่างกลัวไม่ยอมไป พระราชาต้องส่งทหารมารับตัวถึง ๓ ครั้ง ครั้นเมื่อหญิงสาวมาถึง พระราชาก็ตรัสถามว่า

“เมื่อคืนนี้ พวกเจ้าเล่าเรื่องอะไรกัน”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

มาผสมกันมัน เมื่อได้คนมี
คุณภาพ อาจทำให้อะไรมันดีขึ้น
อีกมาก”

“เพราะยังงั้น...”

“ผู้ชายก็ต้องเลือกเมีย ผู้หญิง
ก็ต้องเลือกผัว ก่อนออกจากตลาด
แล้ว ยังต้องเป็นคนดี ไม่ใช่สักแต่
ว่าตลาดแล้วโขง เห็นแก่ตัว เลว
ทรามต่างๆ”

“คืนมันดีแค่ไหนก็ต้องทราบ
อีกนะชะพี่” ล่องชาดแย้งอย่างรู้สึก
สนุกเพลิดเพลิน เขากำลังอยู่ใน
อารมณ์ที่เดียว คืออารมณ์ที่อยาก
ได้คู่ครองที่ดี เหมาะสมและที่เขา
รักด้วย

“บอกได้ไงล่ะ ชาดก็ คนดีมี
ตั้งหลายร้อยแบบ ดีแบบตรงเผง
เป็นไม้บรรทัด อะลุ่มอล่วยไม่เป็น
นั้นก็ดี แต่ไม่น่าปรารถนาสัก
เท่าไร ดีแบบไม่เคยทำอะไรผิด
แต่ทวนประสาท”

“นั่นเขาก็เรียกว่า ดีแบบดิบๆ
นะชะพี่ ที่เราต้องการนี่คือ คนที่
สุกแล้ว เหมือนผลไม้ที่บ่มจนได้ที่
แล้วคงหากชะ”

“ขากส่วะ ชาด ไ้เรื่องกูน
ยากวะ ขนาดเราว่าดีแล้วรักแล้ว
เวลาอยู่ด้วยกันมันก็ต้องปรับตัวอีก
แยะเหมือนกัน ไม่ใช่ง่ายๆ”

“ผมก็ว่างั้นแหละ”

“คนเราที่ว่าดี ก็มีรายละเอียด
ที่ไม่ดี” คือเอกอริวิสุทธิพิมพ์
“ข้อสำคัญที่สุดคือรสนิยม ถ้า
รสนิยมส่วนใหญ่ไม่ตรงกัน มัน
ยากที่จะอยู่กันราบรื่น”

“มีไหมชะ... คู่ที่ไม่เหมือนกัน
มากๆ แล้วอยู่กันได้นาน”

“ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ต้องอดทน
กัดฟันมากนะชะ เผลอๆ ก็ต้อง
ปรึกษาจิตแพทย์ไปเลย ไอ้วิธี
ทรมาณทรมานในชีวิตกูนี่มันมี
หลายรูปแบบนะชาด ถ้าเลิกกันได้
มันก็ดีจริงไหม แต่บางคู่ก็เลิกกัน
ไม่ได้ด้วยความจำเป็น ไอ้ความ
จำเป็นอันนั้นแหละ ทำให้คนคน
นั้นเหมือนตกนรกทั้งเป็น” ผู้ที่มี
มาแล้วให้บรรยาย

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สาวผมเปีย (ต่อจากหน้า ๓๑)

เมื่อหันไปทางอินส อินสทูล
ว่า “ข้าพระองค์จะมีลูกเป็นราช้าว”

และแอนเจลาทูลเป็นคนต่อไปว่า
“ข้าพระองค์จะมีลูกเป็นราช้าวฟาง”
ครั้นเมื่อทรงหันมาทอดพระเนตร
มาเรีย มาเรียตกอกตกใจจนพูดไม่
ออก พระราชาตรัสถามซ้ำ จน
กระทั่งมาเรียกล้ำทูลในที่สุดว่า
“ข้าพระองค์จะมีลูกแฝดชายสอง
หญิงหนึ่ง ซื่อคอนเปโตร คอนเฟลิป
และคอนย่า อิลลูโรซา ซึ่งจะมีผม
เปีย มีดาวอยู่ที่หน้าผาก มีกระจก
ที่หน้าอก เพราะจะเป็นนักพยากรณ์
เวลาที่ลูกพวกนี้เกิด เสี่ยงระฆังกับ
บันใหญ่จะดั่งขึ้นมาเอง”

พระราชาตัดสินพระทัยทันทีว่า
“ถ้าอย่างนั้น มาเรียจะได้แต่งงาน
กับข้า ส่วนพี่สาวทั้งสองนั้นกลับไป
บ้านได้ แต่ไม่ต้องทอผ้าอีกต่อไป
ข้าจะดูแลเจ้าเอง”

ต่อจากนั้นสามวันก็ได้มีงาน
อภิเษกสมรสอย่างมโหฬาร ทุกคน
ต่างมีความสุข เพราะได้มีพระราชินี
ผู้ทรงโฉมงดงาม

หลังจากนั้นพระนางมาเรียก็
ทรงครรภ์ จึงได้เริ่มเตรียมเสื้อ
ผ้าสำหรับเด็กอ่อน พระราชาเกิด
ต้องเสด็จจากไปโดยกะทันหันด้วย
ธุระด่วน แต่ก็ได้โปรดให้นางกำนัล
๓ คนมาปรนนิบัติดูแล ทั้งนี้โดยไม่มี
ผู้ใดรู้เลยว่า นางกำนัลทั้ง ๓ คนนี้
แท้ที่จริงเป็นนางแม่มด เมื่อพระ
ราชาเสด็จจากไปได้ ๓ เดือน พระ
นางมาเรียก็โปรดให้หาหญิงทั้งสาม
มาเฝ้า เพราะถึงเวลาจะประสูติแล้ว
หญิงทั้งสามต่างถูกขังอยู่ในจำคุก
งานหนัก งานนั้นคือ คนหนึ่งไป
หาแม่หมึกที่กำลังจะออกลูก อีก
คนหนึ่งไปหาหีบใบใหญ่ๆ มาใบหนึ่ง
ส่วนคนที่สามก็หาอะไรมาอุดปาก
พระนางมาเรีย แล้วเอาผ้ามาผูกตา
และเอาก้อนไม้ก้อนมาอุดหูไว้

ทันใดนั้นเสียงระฆัง โบสถ์ได้
ดังขึ้น และเสียงบันใหญ่ก็ดังขึ้น
ขณะที่ทารกแฝดทั้งสามประสูติออก
มา นางกำนัลคนที่สามตาแทบจะบอด
ด้วยความสุขใสร้องร้องของคอนย่า
อิลลูโรซา ผู้มีผมสีเขี้ยว มีดาวที่
หน้าผากและกระจกที่หน้าอกเพราะ
ทารกนี้จะเป็นนักพยากรณ์ ส่วนนาง
กำนัลอีกสองคนนำของที่ต้องการมา
และได้นำเด็กทารกทั้งสามบรรจุลง
ในหีบ ทารกทั้งสามสวมเสื้อผ้าที่พระ
นางมาเรียได้เตรียมไว้ แล้วก็โยน
หีบลงไปในแม่น้ำที่เจด ไม่ช้าก็กลับ
มาเฝ้าพระนางมาเรีย ได้จัดการเอา
ลูกไม้ก้อนที่อุดหูออก แก้วผูกตา
กับเอาสิ่งที่อุดปากไว้ออก แล้วทูล
พระนางมาเรียว่า

“ข้าพระองค์รู้สึกเสียใจที่ไม่
อาจจะช่วยอะไรได้ ทารกที่คลอด
ออกมาหาใช่คนไม่ กลายเป็นลูกหมู
๓ ตัว”

พระนางมาเรียกพระเสยร พลาตธรัสเสียงแล้วด้วยความอ่อนเพลียว่า “ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า ก็ขอให้เป็นไปตามนั้น” แล้วก็ขอลูกหมูทั้งสามมา พลาตธรัสเสียงด้วยความรักใคร่

ต่อจากนั้นอีก ๒ เดือน พระราชาก็เสด็จกลับ แล้วก็ตั้งพระทัยแทบทนสัดเมื่อนางกานัลทั้งสามนั้น ทูลรายงานว่าพระนางมาเรียกมีลูกเป็นหมู ๓ ตัว พระราชาทรงมีคำสั่งให้พระนางมาเรียกมีลูกออกไปจากห้องบรรทม ไปอยู่ใต้บันไดคานัลที่ทำเป็นคอกหมูไว้ อีกหนึ่งต่อมา ผู้คนพากันเกยขึ้นที่เห็นพระนางมาเรียกมีลูกหมู ๓ ตัว ที่อ้วนและตัวโตเกินกว่าจะเอาไปย่าง ได้อีกต่อไป

ส่วนหีบที่บรรจอาหารทั้งสามนั้น ได้ลอยไปตามลำน้ำออกไปสู่ทะเล และได้ไปเกยฝั่งอยู่ ณ ชายหาดแห่งหนึ่ง ซึ่งมีแม่เฒ่าชื่อโปโป ลงมาเก็บหอยเอาไปกินทุกวัน วันนั้นแม่เฒ่าโปโป แลเห็นหีบใบใหญ่ แล้วแต่มีขลุ่ยกับการเก็บหอย จึงไม่ได้เอาใจใส่ ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น หีบใบนั้นก็ยังคงอยู่ตรงนั้น แต่เพราะบอกไม่ถูกว่าหีบนั้นมาอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร มีอะไรในหีบ จึงยังไม่กล้าเปิด ได้แต่คิดว่ากระจัดที่ยังมีหอยเพียงครึ่งเดียววิ่งกลับบ้าน กินนั้นแม่เฒ่าโปโปนอนไม่หลับ ครั้นรุ่งเช้า เมื่อเก็บหอยได้เต็มกระจัดแล้ว จึงได้เข้าไปดูหีบนั้นใกล้ๆ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเด็กร้องดังออกมาว่า “ไปไปอยู่นี้ ไปไปอยู่นี้” แม่เฒ่าจึงรีบเปิดหีบออก ทารกทั้งสามก็กระโดดออกมาจากหีบ แม่เฒ่าจึงพาไปบ้านและเลี้ยงดูด้วยอาหารทะเล

ที่แม่เฒ่าหามาได้

เช้าวันรุ่งขึ้นก่อนจะออกจากบ้านไปยังชายทะเล แม่เฒ่าโปโปได้เตือนเด็กๆ ว่า ถ้ามีผู้หญิงแก่ๆ ๓ คน เอาดอกไม้หอมมาที่บ้านละก็อย่าได้ดมดอกไม้ในที่เดียว เพราะมันมีพิษ ดอนย่า อิลลูโรชาสัญญาว่าจะดูแลพี่ชายทั้งสองของตน และจริงอย่างแม่เฒ่าโปโปบอกที่เดียว ก็พอแม่เฒ่าออกจากบ้านไปไม่ทันไร ก็มีผู้หญิงทั้งสาม ได้นำดอกไม้หอมมาให้เด็กทั้งสามคน แต่ดอนย่า อิลลูโรชารีบไล่เปิดไป แล้วก็เล่าให้แม่เฒ่าโปโปฟัง เมื่อแม่เฒ่าโปโปกลับมา

ในวันรุ่งขึ้น แม่เฒ่าโปโปก็เตือนอีกว่าถ้าผู้หญิงสามคนเอาขนมปังมาละก็อย่ากินที่เดียว เพราะมันใส่ยาพิษ ดอนย่า อิลลูโรชาที่รับปากว่าจะไม่แตะต้องเลย เพราะฉะนั้นถึงแม่เฒ่ามดทั้งสามจะเชิญชวนอย่างอ่อนหวานว่า “ไม่เมื่ออาหารทะเลบ้าง หรือ น้ําง ขนมปังลองดูหน่อยซิ”

“ไปให้พ้น” ดอนย่า อิลลูโรชาเอ็ดตะโร “แม่เฒ่าโปโปบอกเราว่าขนมปังของเจ้าใส่ยาพิษ”

เป็นอันว่า ชายแม่เฒ่าต้องกลับไป ต่างโมโฮโกรธาที่ฆ่าเด็กทั้งสามไม่สำเร็จ ครั้นถึงวันที่ ๓ แม่เฒ่าโปโปได้บอกกล่าว “คราวนี้ นางแม่เฒ่าจะไม่เอาอะไรมา แต่จะเอานกซีแอตฟลอเรสมาละ ระวังให้ดีนะ นกนี้เวลาพบเห็นจะรู้สึกเพิลิดเพิลินมีความสุข มันอยู่ในภูเขาสูงที่เจ็ด ไม่มีใครจับมันได้ เพราะมันจะจับคนที่เข้ามาใกล้มัน แล้วคนนั้นจะกลายเป็นหินไปทันที มีพระราชา อัสวินพวกนักบวชได้กลายเป็นหินไปมาก ต่อมากแล้วโดยนกพวกนี้ ภูเขา

จึงมีแต่ร่างคนที่เป็นหินเต็มไปหมด” ดอนย่า อิลลูโรชาที่รับคำว่าจะระวังพี่ชายทั้งสองเป็นอย่างดี

ครั้นแม่เฒ่าโปโปออกจากบ้านไป ชายเฒ่าทั้ง ๓ ก็ได้มาจริงดังคาด มาถึงก็ได้พบชมเชยจนดั่งกล่าวนั้น ดอนย่า อิลลูโรชาที่รับศัลย และไล่กลับไป แต่ดอน เปโดรเกิดสนใจอยากไปกินห่านกชนคืน ดอน เปโดรอ้อนวอนเสยจน้องทั้งสองไม่อาจจะขัดขวางห้ามปรามได้ เมื่อแม่เฒ่าโปโปกลับมาถึง และได้ยินว่า ดอน เปโดรได้ออกจากบ้านไปแล้ว ก็ได้แต่อุทานว่า “โธ เปโดร บ้านนี้คงกลายเป็นหินไปแล้ว”

วันรุ่งขึ้น แม่เฒ่าโปโปจึงไม่ยอมออกจากบ้าน และตนเอง ดอน เฟลิปก็ได้ออกว่าตนเองก็อยากไปกินหาพี่ชาย ไม่ว่าน้องสาวหรือ แม่เฒ่าโปโปจะอ่อนวอนขอร้องอย่างไร เฟลิปก็ไม่ฟัง กลับพูดว่า “ไว้ใจเถื่อนๆ ไม่แต่จะพาไปใครกลับมาแล้ว ยังจะเอานกประหลาดตัวนี้มาให้ได้ด้วย” คนทั้งสองก็จำต้องให้ไป

เมื่อดอน เฟลิปมาถึงภูเขาสูงแรก ก็ได้มีนกสวยๆ ชนิดที่ตนไม่เคยเห็นมาจ้ดดอน เปโดร นกแต่ละตัวร้องว่า “นี่ใจดอน เฟลิปมาแล้ว มาหาดอน เปโดรกับข้า” แต่นกก็อย่างไรดอน เฟลิปก็ไม่ยอมหว่าระ ครั้นมาถึงยอดเขาสูงที่สอง นกก็ถาละมาจ้ดดอน เฟลิปอีก แต่ดอน เฟลิปพยายามบังคับตัวเองไม่ให้หว่าระ ครั้นมาถึงภูเขาสูงที่สาม นกก็พาพยายามอย่างเต็มกำลังเป็นสองเท่าที่เคยทำมาแล้ว คราวนี้ดอน เฟลิปกลับไม่ไหว ต้องหว่าระออกมา เลยกลายเป็นหินไปทันที

(ยังมีต่อ)

จ 37 ฉบับ 3 15/มกราคม 2527

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

สาวผมเขียว (ต่อ)

(นิทานฟิลิปปินส์)

คราวที่แล้วเล่าถึงเรื่อง นางแม่มดทั้งสามเอาลูกหมูมาสับเปลี่ยนกับลูกแฝดสาม ชายสองหญิงหนึ่งของพระนางมาเรีย แล้วเอาเด็กทั้งสามใส่หีบลอยน้ำไป หีบไปเกยหาดตรงที่แม่เฒ่าไปไปมาเก็บหอย แม่เฒ่าได้นำเด็กเหล่านั้นไปเลี้ยงดู ขำรู้ไปถึงนางแม่มดทั้งสาม แม่มดเหล่านั้นพยายามหาทางประหารเด็กทั้งสามคน แต่ไม่สำเร็จ เพราะแม่เฒ่าไปไปรู้ล่วงหน้า และสั่งห้ามเสียก่อน สุดท้ายเมื่อแม่มดมาเล่าเรื่องนกขนสวยเรียก ชีแอ็ต ฟลอเรส ดอนย่า อิลลูโรซา น้องสาวสุดท้องพยายามไม่สนใจ ไล่แม่มดไป แต่ดอน เปโตรอยากจะได้นกนั้นจึงออกเดินทางไปหานก แม่เฒ่าไปไปเชื่อว่าอย่างไรเสียเปโตรคงกลายเป็นหินไปแล้ว ดอน เฟลิปที่คนกลางจึงออกเดินทางไปตาม แล้วก็หายไปไม่ได้ข่าว

ในระหว่างนั้น ดอนย่า อิลลูโรซา เป็นห่วงพี่ชายทั้งสองอย่างยิ่ง จึงตัดสินใจไปตาม ทั้งๆที่แม่เฒ่า

ไปไปขัดขวางและตักเตือน หญิงสาวก็ตั้งใจแน่ว ไม่ยอมเปลี่ยนความคิด ได้พูดแก่แม่เฒ่าไปไปว่า

“อย่าเป็นห่วงไปเลย แม่เฒ่า ขำวางใจในพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะต้องช่วยข้าและช่วยพวกที่กลายเป็นหินไปก่อนแล้วด้วย”

แล้วหญิงสาวก็อธิบายขอให้จัดปรารธนา ๔ ประการคือ ข้อหนึ่งขอให้ได้ม้าที่มีฝีเท้าเร็วดังลมพัด ข้อสอง อานทอง ข้อสาม เสื้อเกราะทอง และข้อที่สี่ ดาบทอง เมื่อได้สิ่งที่ปรารธนา และแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว ดอนย่า อิลลูโรซาก็ถูกเขาลงขอพรแม่เฒ่าไปไป เมื่อจุมพิตมือแม่เฒ่าและทำเครื่องหมายกางเขนแล้ว ก็กระโดดขึ้นม้าควบหายไปในทันทีนั้น จนแม่เฒ่าไม่อาจพบร่องรอยได้ว่าไปทางไหน

เมื่อดอนย่า อิลลูโรซามาถึงภูเขาสูงแรก นกสวยดังฝูงก็พากันมารุมล้อมหญิงสาว แต่ไม่ใช่นก เพราะหญิงสาวสวมเสื้อเกราะทองป้องกันไว้แล้ว กรันเดินทางจากภูเขาสูง

หนึ่งไปอีกลูกหนึ่ง นกก็แห่กันมาเป็นฝูงอีก ต่างตกลงมาจู่หญิงสาวทั้งยังเขะเข็ยอีกว่า “นี่ไงละดอนย่า อิลลูโรซา มาตามหาดอน เปโตร ดอน เฟลิปกับข้า” แต่ดอนย่า อิลลูโรซา ก็ยังคงเดินทางไปจนถึงภูเขาสูงที่เจ็ด อันเป็นที่อยู่ของนกชีแอ็ต ฟลอเรส ตัวที่เป็นเจ้าฝูง พอดอนย่า อิลลูโรซาแลเห็นนกนั้นแล้วรู้สึกขนลุกสยองด้วยสีสดใสของนกชีแอ็ต ฟลอเรส นกร้องว่า “นี่ไงดอนย่า อิลลูโรซามาเอาตัวข้า” แล้วนกก็ตกลงมาเกาะบ่าหญิงสาว หญิงสาวจับปีกนกไว้ทันที พลังถอดดาบทองออกจากฝัก แล้วพูดว่า “เอาพี่ชายทั้งสองกับม้าของเขาขึ้นมาให้ข้านะ ไม่อย่างนั้นข้าเป็นพันเอกเจ้าเสียเลย”

“โอ๊ย อย่าทำข้า” นกร้องลั่น “ข้ายินดีจะกินพี่ชายกับม้าของเขาให้นาง”

“นั่นก็กินมาเดี๋ยวนี้” หญิงสาวพูดอย่างชาเย็น “ไม่อย่างนั้นข้าไม่ปล่อยเจ้าไปหรอก”

“ถ้าเช่นนั้น ถอนขนจากปีกของข้ามาปักไว้บนดินซิ”

หญิงสาวรีบถอนขนมาอันหนึ่ง พอบักลงไปบนดิน โอโฮ นั่นไง พืชทั้งสองอยู่บนหลังม้า แล้วก็ยังมีนกบวชกลุ่มใหญ่ พระราชาและอัศวิน บรรดาคนที่กลายเป็นหินไปเพราะนกนั้น

ต่อจากนั้นดอนย่า อิลลูโรซาก็อธิบายของกรงทองใส่นกซีแอตฟลอเรส กับเสื้อเกราะทองสำหรับพืชทั้งสอง เมื่อได้ทุกอย่างดังอธิบายแล้ว ก็เดินทางกลับ เมื่อมาถึงบ้านเมืองของพระราชา พระราชาตรัสถามดอนย่า อิลลูโรซาว่า “นางต้องการรางวัลอะไร” หญิงสาวทูลตอบว่า “ขอได้โปรดขอบคุณพระผู้เป็นเจ้าเถอะเพคะ เพราะพระองค์เป็นผู้บัญชาให้ข้าพระองค์กระทำ” แล้วคนทั้งสามก็เดินทางกลับมายังบ้านแม่เฒ่าไป

แม่เฒ่าไปไปดีใจอย่างเหลือล้น ที่ได้เห็นคนทั้งสามกลับมา จึงอยากจะจัดเลี้ยงฉลองที่คนทั้งสามได้กลับมาโดยปลอดภัย แม่เฒ่าจะลงไปเที่ยวหาหอย ดอนย่า อิลลูโรซาได้ห้ามไว้ และกล่าวว่า “นับแต่บัดนี้ต่อไป แม่เฒ่าไม่ต้องไปหาหอยอีกแล้ว แม่เฒ่าไม่ต้องหุงหาอาหารอีกต่อไป ข้าจะจัดแจงทุกสิ่งทุกอย่างเอง”

แล้วก็ตรงไปยังห้องกินข้าว และนึ่งปรารภนาให้มีอาหารมากมายหลายอย่างบนโต๊ะ แล้วเรียกคนทั้งหมดมากิน หลังจากนั้นหญิงสาวได้พูดขึ้นว่า

“ถึงเวลาออกเดินทางได้แล้ว”

“จะเอาเงินที่ไหนไปทำทุนเล่า” แม่เฒ่าไปไปถาม

“ข้าจะจัดการเองเรื่องนั้นนะ”

หญิงสาวพูดแล้วก็จัดการทำให้ดอนเฟลิปกลายร่างเป็นไก่ ส่วนดอนเปโดร ก็เป็นคนถือท้ายเรือ

“แต่ก็ยังไม่มีเงินอยู่ดีละ” แม่เฒ่าไปไปเตือน

“เอากรงทองนั้นมา แล้วไปที่ทะเลกัน” เมื่อถึงชายทะเล หญิงสาวก็อธิบายของเรือใหญ่สีดำ จะได้ออกเรือเล่นไป

ไม่นานหลังจากนั้น ดอนย่า อิลลูโรซาก็ได้พบเรือบรรทุกยาสูบลำหนึ่ง มีคน ๔ คน พอเรือเข้ามาใกล้ ดอน เฟลิปในร่างไก่ก็ขึ้นขึ้น และไก่ในเรือลำนั้นก็ขึ้นขึ้นบ้าง พอค้ายาสูบจึงร้องออกมาว่า

“เออ ข้าเห็นท่านมีไก่อยู่นั้นทำไมไม่เอาไก่ของเรามาชนกันเล่า”

“เสียใจ” ดอนย่า อิลลูโรซากล่าว “ไก่ของข้ายังอ่อนอยู่ แล้วก็ตัวเล็กกว่าของท่านเป็นอันมากด้วย”

พอค้ายาสูบก็ขึ้นขึ้นกราน แต่ถึงอย่างไรเรือทั้งสองก็มุ่งเข้าหาฝั่ง เมื่อถึงฝั่ง เปโดรกับพ่อค้าต่างก็อุ้มไก่ของตัวก้าวออกมาจากเรือ ไก่ของพ่อค้ามีท่าทางก้าวร้าวและกระหายอยาก จะตีจะจิกไก่ดอนเฟลิป ไก่ดอนเฟลิปไม่กล้าจะจิกตอบด้วยซ้ำไป ดอนย่า อิลลูโรซาจึงออกจะลังเล ดังที่ได้บอกพ่อค้าว่าไม่มีเงินจะวางเดิมพัน พ่อค้าก็ตอบว่า “ก็มีเรืออย่างใดเล่า ถ้าเราชนะเราก็รับเอาเรือของท่าน ถ้าท่านชนะ เรือของเราก็เป็นของท่าน และเราจะติดตามท่านไป ไม่ว่าท่านจะให้เราไปไหน” เมื่อตกลงกันเช่นนั้นแล้ว การชนไก่ก็เริ่มขึ้น และไม่ช้าไก่ดอนเฟลิปก็ฉีกปีกของพ่อค้าเป็นชิ้นๆ

ตอนนี้เรือทั้งสองลำก็ได้ออกเดินทางต่อไป และได้ไปพบเรืออีกลำหนึ่งซึ่งมีสินค้าเต็มลำแล้วยังมีวงศ์เรืออีกด้วย เมื่อไก่ดอนเฟลิปขึ้นปีกของนายวงศ์เรือก็ขึ้นตอบ ทันใดนั้นนายวงศ์เรือก็ทำชนไก่กัน ทั้งที่ดอนย่า อิลลูโรซากล่าวว่าไก่ของตนยังอ่อน และเพิ่งลงสนามสู้มาได้เพียงครั้งเดียว นายวงศ์เรือก็ยังขึ้นกราน และเมื่อตกลงกันแล้วก็เริ่มสู้กัน และไก่ดอนเฟลิปก็ได้ประหารไก่ของนายวงศ์เรือลงได้อีก ดอนย่า อิลลูโรซาจึงได้มีเรือสามลำแล่นตามกันไป

ไม่ช้าเรือทั้งสามก็ได้มาถึงอาณาจักรแห่งหนึ่ง และพอถึงระฆังโบสถ์ก็ตั้งขึ้นเอง บนใหญ่ก็ตั้งมาเอง พระราชาที่ประทับในวังก็ทรงประหลาดพระทัย ได้โปรดให้ทหารไปสืบดูว่าเกิดอะไรขึ้น และทหารได้มาทูลรายงานว่ามีเรือเข้ามา ๓ ลำ ลำหนึ่งบรรทุกยาสูบเต็มลำ อีกลำหนึ่งมีวงศ์เรือ และลำที่สามมีไก่มีคนถือท้ายเรือ มีหญิงชราคนหนึ่งกับกรงทอง แล้วก็ยังมีหญิงสาวผมเขียว มีดาบบนหน้าผาก และมีกระจกที่หน้าอก พระราชาจึงโปรดให้ทหารไปเชิญผู้มาเยือนเข้ามาในวัง แต่เมื่อทหารนำความมาบอก ดอนย่า อิลลูโรซาก็พูดว่า “พระราชาเป็นผู้ต้องการเรา พระองค์ควรจะมาหาเรา เราไม่มีอะไรจะขอจากพระองค์ เรามาหยุดพักที่นั่นก็เพื่อหาหน้าเดิมบรรทุกไปหรือ” ได้ยินเช่นนั้น พระราชาก็เสด็จลงไปเรือ และเมื่อทรงชักชวนอยู่พักหนึ่ง ดอนย่า อิลลูโรซาก็ยอมตกลงไปยังพระราชวัง

(อ่านต่อหน้า ๔๐๐)

แล้วเรา—หมอกับผม ก็กลับด้วย
กัน ผมไม่ลืมสิ่งคลาให้จำกรยานไป
ให้ผมที่โรงเรียนในวันรุ่งขึ้น

ห้าวันต่อมา ขณะที่ผมกำลังกรอก
คะแนนผลการสอบของนักเรียนลงใน
ป. ๑๒ ที่โต๊ะทำงานในห้องพักครู Һามะ
ก็แอบกลัวยเข้ามาอย่างพะรุงพะรัง เหยื่อ
โทรมโบหน้า เสื้อเปียกโชกราวกับว่าจะ
บิควออกมา เขาวางหอบกลัวยลงที่พื้น
หน้าโต๊ะทำงานของผมด้วยใบหน้าที่สด
ชื่น แววดาสดาเป็นประกาย ไม่มีเค้า
ของความเจ็บป่วยเมื่อก่อนเลย ไม่ทันที่
ผมจะซักถามถึงอาการป่วยว่าหายดีแล้ว
หรือ เขาก็เอ่ยขึ้นก่อน

“ครูครับ ขาผมไม่มีเงินครับ”

“ธรรมดานะ Һามะ มีกับเงินเป็น
ของคู่กันมานานแล้ว”

Һามะมองหน้าผมเหมือนกับจะ
ค้นหาอะไรจากส่วนลึกในจิตใจของผม
อยู่ครู่หนึ่ง “ครูครับ...ผมเอากล้วยที่บ้าน
มาให้ครูกับหมอนะครับ แบ่งกันคนละ
ครึ่งก็แล้วกัน”

“หือ...ทั้งหมดนี้เหรอ”

“ครับ...ครู”

“แล้วจะให้ครูกับหมอนกินคนละ
กึ่งวันนี่ถึงจะหมด”

“ถ้ากินไม่หมดก็ขายเสียบ้าง
สิครับ” เขาตอบด้วยใบหน้าที่ยิ้มละไม

“เอาละ ขอบใจเธอมาก เย็นนี้ครู
จะแบ่งให้หมอนตามความประสงค์ของ
เธอ”

แล้วเขาก็ผลุนผลันออกจากห้อง

พักครูไปอย่างรวดเร็ว เพื่อนนักเรียนและ
ครูบางคนมองตามอย่างขบขัน ผมรำพึง
ในใจว่า

‘โฮ...Һามะ แม้จะยากไร้ ค่าแห่ง
น้ำใจไม่ได้เหือดหายไปจากจิตสำนึก
ของผู้มีความกตัญญูอย่างเธอเลย’ ♥

จบ...อย่าคิดว่าไม่สำคัญ

(ต่อจากหน้า ๔๑)

เมื่อเขาไปเที่ยวเยือนเมืองต่างๆ ก็
ถูกกลุ่มรวมจอบอีก สิริรวมจอบทั้งหมด
แล้วก็ถึงหนึ่งหมื่นครั้ง

กนอมเวกั้นละ ช่างรวบรวม
ตัวเลขนัก จริงหรือไม่จริงก็ไม่รู้

อย่างที่ใดกล่าวแล้ว ผู้ชาย
‘หอม’ ผู้ชาย กลายเป็นเรื่องธรรมดา
นอกจากพวกอาหรับแล้วก็ยังมีพวก
เชื้อชาติสถาฟ ก็ผู้คนที่อยู่ทาง
ยุโรปตะวันออก เช่นพวกรัสเซีย
ไปแลนดี ฯลฯ

แต่ผู้หญิงหอมผู้หญิงนี้ อาจ
กลายเป็นเรื่องผิดธรรมดาไปได้
นอกจากญาติสนิทกันจริงๆ ซึ่ง
ส่วนมากก็ทอดกันมากกว่า โดยเฉพาะคนไทย

ใครจะว่าอย่างไรก็ตามใจ แต่
ผมว่าการกอดจูบเป็นสัมผัสที่ได้ผล
ล้าลึก ถ้าหากว่าทำด้วยความรักและ
ทะนุถนอมจริงๆ

ทั้งนี้มิได้หมายถึงการจูบ
ระหว่างชายหนุ่มหญิงสาวเท่านั้น
หากรวมถึงการจูบเด็กเล็กๆ โดยเฉพาะเด็กที่ไม่มีพ่อแม่จะกอดจูบ
เพราะใครก็รู้ว่าความรู้สึกอบอุ่นไม่
อ้าวว่างทำให้เด็กโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่
ที่ไม่มีปัญหา

ทอมเมริกา รถหลายคันมีป้าย
ตัวอักษรโตๆติดไว้ข้างหลังว่า “วันนี้
คุณกอดจูบถูกคุณรั้ง” ♥

สาวผมเปีย (ต่อจากหน้า ๓๔)

ขณะที่คณะของดอนย่า อิลดู
โรซากำลังจะขึ้นบันไดตึกหน้า
ดอนย่า อิลดูโรซาก็ก็นไปเห็นดอนย่า
มาเรย์นั่งอยู่ในคอกหมูกับหมูสามตัว
เห็นเช่นนั้นหญิงสาวก็หยุดชะงัก
พระราชาก็ตรัสเรียกให้ขึ้นมา แต่
หญิงสาวทูลถามว่า

“ทำไมผู้หญิงคนนั้นจึงไปอยู่
ในคอกหมูเพคะ เขาเป็นคนนะเพคะ
ไม่ใช่สัตว์ ดูหน้าแล้วเขาเป็นชาว
คริสต์ด้วย”

พระราชารัฐกราคาญ จึงตรัส
ว่า “อย่าไปเอาใจใส่เลย” แต่
ดอนย่า อิลดูโรซาก็ก็นใจไม่ยอม
ขึ้นไป ถ้าไม่ปล่อยหญิงนั้นออกมา
จากคอกหมู พระราชาก็จำเป็นต้องให้
ทหารไปเอาตัวดอนย่า มาเรย์ออกมา
จากคอกหมู แต่ดอนย่า อิลดูโรซาก็ก็น
กลับห้ามไว้ พูดว่า “ข้าเป็นคน
ต้องการนาง เพราะฉะนั้นข้าจะไป
เอานางออกมาเอง” พูดแล้วก็เข้าไป
อุ้มดอนย่า มาเรย์ออกมาจากคอก
หมู จัดแจงพาไปอาบน้ำแล้วพรม
น้ำหอมอย่างดีที่สุดของคน แล้วพา
เข้าไปยังห้องอาหารที่พระราชาทรง
จัดงานเลี้ยงใหญ่ต้อนรับ นางแม่มด
ทั้งสามเห็นดอนย่า อิลดูโรซาก็ก็น
ถึงกับตัวสั่น จึงตัดสินใจเอาอาหาร
ใส่ในอาหาร เมื่อพระราชาทรงให้
อาณัติสัญญาให้ทุกคนลงมือกิน
ดอนย่า อิลดูโรซาก็ก็นร้องห้ามขึ้นว่า
“หยุด อาหารนี้มียาพิษ” ทันใดนั้น
น้ำนมจากถันของดอนย่า มาเรย์ได้
พุ่งออกมาสู่ปากของดอน เปโตร
ดอน เฟลิปเปและดอนย่า อิลดูโรซาก็ก็น
พระราชาทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น

ก็ถึงกับเป็นลม โอธรีดาทั้งสามได้ช่วยกันพยายามลากขึ้นคันสกี โอธรีดาอธิบายเรื่องราวให้ฟังโดยตลอด คอนย่า อิลลูโรซาได้แนะนำพี่ๆ ทั้งสองพร้อมทั้งองค์เองว่า “นี่คือคอน เปโดร” และต่อไปได้ชี้ไปที่คอน เฟลิป ทันใดนั้นร่างโก่คอน เฟลิป ก็กินร่างเป็นคนดังเดิม “สุดท้ายก็ถูก คอนย่า อิลลูโรซา นางแม่มดทั้งสามนำเอาหนู ๓ ตัวมาแทนพวกเรา แล้วโยนพวกเราลงไปในแม่น้ำที่เจ็ด”

เมื่อพระราชินีได้ทรงฟังดังนั้น ก็พิโรธเป็นที่สุดได้สั่งประหารชีวิตแม่มดทั้งสามนั้น ส่วนพระนางมาเรียก็กลับได้รับแต่งตั้งเป็นมเหสีดังเดิม และได้อยู่ด้วยความผาสุกพร้อมกับโอธรีดากับแม่เฒ่าไปไป.

เนื่อนาง (ต่อจากหน้า ๓๘)

รักและศรัทธาต่อกันจนถึงกับตกลงใจร่วมทางกันเดินไปอีกยาวไกลได้ล่องชาดเกลี้ยมรสมารมณณ์เช่นนั้นมาแล้ว รู้ได้โดยไม่ว่าการแต่งงานของเขาต้องการความรู้สึกประทับใจยิ่งกว่านั้น ยิ่งกว่าที่เขาได้รับจากลิบล่ดด้วยซ้ำ

“ไม่หวังได้ไหม โม” ในที่สุดเขาก็ถาม “พี่ไม่อยากเห็น โม หวังแล้วผิดหวัง”

น้ำตาลโมรีพรลงมามาก นี่เป็นการ ‘ผ่าตัด’ ครั้งสุดท้ายของเขาแน่ๆ เขาหักอกหักใจลงมิด เพื่อให้หล่อนเลิกฝันเลิกหวัง เขาทำถูก แต่หล่อนดี หล่อนเองผิดเอง...ที่รู้ๆ อยู่เต็มอกหากหักใจไม่ได้

“พี่ชาดส่งโมที่บ้านเลขที่กี่คะ”

“ไปทานข้าวกับพี่ก่อนดีกว่า” เขาชวนเหมือนเคย

“อย่าดีกว่าค่ะ โมไม่สบายพอไม่ร่อยแล้ว ใจมันหตุเสียแล้ว”

ชายหนุ่มนั่งคิด ก็ดีเหมือนกัน ถ้าหล่อนจะกลับบ้าน หล่อนอาจรู้สึกได้ว่าเขาเอาเปรียบหล่อนมากเกินไปที่พาหล่อนไป ‘กวง’ อย่างสูญเปล่า โดยไม่ทำอะไรให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ล่องชาดนึกแล้วก็เห็นใจ แต่ไม่เห็นด้วยในธรรมเนียมเช่นนี้ เพราะอย่างน้อย มันทำให้ความเป็นเพื่อน เป็นน้องต้องพลอยขาดสะบั้นไปด้วย

“ถ้าฉันก็กลับบ้าน” เขาตอบง่าย ๆ

บรรยากาศในรถเงียบเหงา วังเวกลงไป

ในที่สุดโมรีก็เอ่ยขึ้นอีก แต่ น้ำเสียงยังไม่หายเกรือ

“ไม่ต้องขอโทษพี่ชาดด้วยนะค่ะที่ทำให้ไม่สนุกวันนี้นะ โมไม่ได้เป็นบ้าไปเอง ลุ่ม ๆ ดอน ๆ นะค่ะ บางทีเหมือนคนคิดตก แต่บางครั้งก็เกิดน้อยเนื้อต่ำใจอะไรขึ้นมาอีกเหมือนอย่างเดี๋ยวนี้แหละ”

“ไม่บ้าหรอก โม คนเรามีอารมณ์ มีจิตมีใจมันก็ยังงี้แหละ พี่เองเปลืองก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน”

ต่อจากนั้น ต่างคนต่างก็นั่งเงียบกระทั่งถึงบ้าน

“ขอบุณนะค่ะ พี่ชาด” หล่อนพนมมือไหว้ แต่ไม่ชวนเขาเข้าไป

“แล้วก็ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้พี่ชาดไม่สนุก”

“พี่ไม่ห่วงตัวเองเท่าไรหรอก โม” ล่องชาดตอบเบาๆ “เป็นห่วงแต่โมเท่านั้นแหละ”

โมรีเริ่มปากนิคๆ บางทีหล่อนนึกในใจ หล่อนอาจจะมองใครสักคนหนึ่งในจำนวนเพื่อนร่วมงานที่เข้ามาใกล้ชิดสนิทสนมบ้างก็ได้ เป็นต้นว่า เอกสิทธิ์ จีระฉลวยศักดิ์...แต่หล่อนก็ต้องถามตัวเองว่า ไหวหรือ หล่อนจะกวางไปกับผู้ชายที่หล่อนไม่รู้สึกผูกพันใช่ดีเช่นนั้นจะไหวหรือ มียังสูญเปล่ากว่าที่กวางกับล่องชาดอีกหรือ

หล่อนเดินเข้าประตูบ้านขณะที่เขาแล่นรถเลยไปกลับที่ปลายซอยอันที่จริง ถ้าจะนึกถึงเขาในแง่ที่ทำให้ความเป็นธรรม หล่อนควรต้องเห็นใจเขามากเท่าๆ เห็นใจตัวเองทีเดียว

บนถนนความรักและการเลือกคู่สายนี้เหยียดยาวนาน มีผู้คนเดินกระแทบไหล่กันอยู่คลาคล่ำก็จริง แต่ใครเล่าจะดูใจใครได้บ้างถึงขนาดบอกกล่าวเรื่องแต่งงาน

เห็นแต่เรียงรอกาคนถูกใจกว่าดีกว่า เหมาะสมกว่า ด้วยกันทั้งสิ้น

ล่องชาดขับรถกลับมาทางเก่าผ่านประตูบ้านหล่อนอีกครั้ง ประตูปิดสนิทแล้ว เขาได้แต่ถอนใจยาว ถ้าความรักและการแต่งงานเป็นเรื่องที่เล่นได้ก็คงดีกว่านี้ เขาจะขอแต่งงานกับโมรีเสียเลยที่เดียว ไม่ปล่อยให้หล่อนต้องหวังแล้วหวังเล่าจนโสโครมขนาดนี้แน่

ชายหนุ่มก็คิดแล้วพลอยท้อแท้ไปด้วย (อ่านต่อฉบับหน้า)

จร ๓๖๖ ๒ ๒๒ ๑๓๖. ๒๕๖๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

น้ำบ่อหิน

(นิทานฮังการี)

คุณเชษฐาภรณ์

เรื่องให้ทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นถึงตัว นั้นเป็นคติที่ขุดลอกกันทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นคนจีนไหนลือลัทธิตาสนาใด จึงได้มีเรื่องนี้เล่าสืบกันต่อมา ตามที่เปกกี ฮอฟมานได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านฮังการี ดังต่อไปนี้

เมื่อราว ๔๐๐ ปีมาแล้วได้เกิดสงครามยืดเยื้อน่าสยดสยองระหว่างชาวฮังการีกับชาวตุรกี นับเป็นสงครามที่เหี้ยมโหดทารุณด้วยกันทั้งสองฝ่าย ผู้คนยังโง่เง่าจนกันสับมาจนบัดนี้ กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นฝ่ายฮังการีหรือตุรกี ต่างจะฆ่าเชลยที่ตนจับได้เสียทันทีไม่มีเว้น ผู้ที่จะรอดตายไปได้ก็มีแต่พวกชนชั้นสูง ผู้มีศลาบรรดาศักดิ์ เป็นบารอน เป็นเกานต์ หรือเป็นดยุกทางฝ่ายฮังการี และเป็นปาลาทิงฝ่ายตุรกี เมื่อขุนนางคนใดคนหนึ่งถูกจับเป็นเชลย ศัตรูอีกฝ่ายหนึ่งจะส่งข่าวไปทางครอบครัวให้หาเงินจำนวนมหาศาลมาไถ่ตัว ด้วยเหตุนี้ทั้งสองฝ่ายจึงได้ทรัพย์สินเงินทองเพิ่มมามากมาย

เป็นพิเศษ เพราะครอบครัวของเชลยจะต้องรีบส่งเงินมาไถ่ตัวด้วยความเต็มอกเต็มใจ มิฉะนั้นจะต้องเสียสถานะอย่างใหญ่ยิ่งเพียงไรก็ตาม

มีสงครามครั้งหนึ่ง บารอนชาวฮังการีผู้มีใจคอโหดเหี้ยมปราศจากเมตตาปราณีจับปาลาทิงหนุ่มชาวตุรกีได้คนหนึ่ง และได้ส่งข่าวไปยังครอบครัวของปาลาทิงนั้นตามธรรมเนียมเพื่อให้หาเงินมาไถ่ตัว ในระหว่างรอคอยเงินค่าไถ่อยู่นั้น บารอนสังเกตเห็นว่าปาลาทิงกระวนกระวายผิดปกติ มีอาการร้อนรนไม่อยู่นิ่ง เวลามีคนส่งข่าวมาถึง แม้จะเป็นข่าวเล็กน้อยๆไรสาระ ปาลาทิงก็พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ได้รู้ว่า ข่าวนั้นส่งมาจากบ้านเมืองของตนหรือไม่ บารอนเห็นเช่นนั้นจึงถามว่า

“เหตุใดท่านจึงใจจดใจจ่ออยากไปให้พ้นจากการต้อนรับขี้สัสของข้าเสียเหลือเกิน ท่านไม่ชอบทันดอกหรือ ท่านนี่ะปราสาทของข้านะ ปราสาทอันโอ้อ้อโอฬารอย่าง

มหัศจรรย์ตั้งอยู่บนหินก้อนใหญ่สูงเหมือนภูเขา มองลงไปแลเห็นหุบเขาอันสวยงามออกอย่างนี้ แล้วทำไมท่านจึงคิดที่จะไปเสียให้พ้นจากสถานที่อันน่ารื่นรมย์นี้เสียเล่า”

“เป็นสถานที่สวยงามจริงดังที่ท่านว่า” ปาลาทิงกล่าวหวังจะเอาใจบารอนผู้นั้น “ปราสาทนี้โอ้อ้อจริงๆ”

“ข้าคิดว่าท่านคงจะมีที่สวยงามกว่านี้ละมัง” บารอนตะคอกถาม “ท่านอยู่ปราสาทราชวังละมัง ปราสาทราชวังของท่านเห็นจะโอ้อ้อยิ่งกว่าของพระราชินี” พูดแล้วก็ถ่มน้ำลายลงบนดินแสดงความดูถูกดูหมิ่น

“ไม่จริง ไม่ใช่หรอก” ปาลาทิงรีบปฏิเสธ

“ถ้าอย่างนั้นดินแดนในอำนาจปาลาทิงของท่าน เห็นจะใหญ่กว่า น้ำปรารณากว่าดินแดนที่ข้าปกครองอยู่ละมัง”

“ก็ไม่ใช่กันนะแหละ”

“เอ๊ะ ถ้าอย่างนั้น เพราะอะไร

ลา” บารอนชาวฮังการีนั้นตะโกนเสียงสนั่น พลาญคว่าคอและเค้นคอ ปาชาชาวตุรกี “มีอะไรที่บ้านดีกว่าที่เราอยู่ที่นี่หรือ”

“คุร์กของข้ามันะซี” ปาชาตอบเสียงอึกอึกเพราะถูกเค้นคอ “คุร์กของข้าเป็นคนสวย ขำกึ่งนาง นางก็รักข้า เรากะกันว่าจะแต่งงานกัน”

“อะฮ่า แต่งงานหรือ” บารอนตะโกนเสียงลั่นแล้วก็ปล่อยปาชาลงกับพื้น พลาญอุมือ รู้ว่าสงนจะให้อำนาจอย่างใหม่แก่ตน “อะ เราจะได้มาด้วยกัน การแต่งงาน ข้าวประหลาด”

ต่อจากนั้น บารอนก็ย้ายปาชาไปอยู่ในห้องมืด ไม่มีหน้าต่าง ไม่มีอากาศบริสุทธิ์ให้หายใจ แล้วก็ลดจำนวนอาหารลง นับวันความทุกข์ของปาชาชาวตุรกียิ่งเพิ่มมากขึ้น เพราะบารอนปฏิบัติต่อเชลยของตนเลวลงทุกวัน

ครั้นถึงเวลากำหนด เงินค่าไถ่ตัวก็ได้มาถึง บารอนได้นำเงินไปยังห้องใต้ดินที่คุมขังปาชา เอาถุงเงินใบกใหญ่ๆ ล้ออยู่ตรงจมูกของปาชาอย่างผู้กำชัชชนะ แล้วพูดอย่างหยาบคายว่า

“คนของท่านต้องคิดถึงท่านเป็นอันมากซิ นะจึงได้ส่งเงินนี้มาดังร้อยๆ เหยี่ยงเพื่อให้ท่านไปเสียให้พ้นจากข้า”

พูดแล้วก็นับเงินค่าไถ่ที่ละเหยี่ยงๆ ขณะที่ปาชาถูกบังคับให้เฝ้าดู พอนับเสร็จก็ยัดลงเงินลงในกระเป๋าสื่อ แล้วเดินออกไปใส่กุญแจห้องนั้นไว้อย่างเดิม ปาชาเห็นเช่นนั้นก็ร้องลั่นว่า

“นั่นท่านจะไปไหนนะ ท่านได้รับเงินค่าไถ่ก้อนใหญ่ไปจากข้า

แล้ว ต้องปล่อยข้าซี ข้าเป็นไทแก้ตัวแล้ว ปล่อยข้าออกไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้”

“ปล่อยทำไมกัน” บารอนพูดอย่างไม่รู้ไม่ชี้ “ในเมื่อข้าต้องการตัวท่าน”

“ต้องการตัวข้า? ต้องการไปทำอะไร ข้าเป็นคนอิสระแล้ว ท่านต้องปล่อยข้าไปซี”

“ข้าสังเกตเห็นว่าท่านมีพลังกำลังมาก” บารอนอธิบาย “โดยเฉพาะมีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ชนิดที่ข้าต้องการสำหรับงานชั้นสำคัญ เป็นงานที่ข้าต้องการให้ท่านในปราสาทของข้า งานนั้นเสร็จเมื่อไรท่านจะได้รับอิสรภาพกลับไปหาคุร์กแสนสวยที่กำลังคอยท่านอยู่เมื่อนั้นอย่างแน่นอน”

ปาชาบันดาลโทสะสุดจะทนจนต้องเอามือทาบหูอุดกรงห้องใต้ดินนั้น พลาญร้องตะโกนว่า

“ท่านได้ค่าไถ่ตัวไปจากข้าแล้วอย่างถูกต้อง ข้าก็สมควรจะได้รับอิสรภาพเสียทีซี”

“ต้องได้แน่นอน” บารอนให้สัญญา “ในเมื่อท่านขุดบ่อน้ำให้ข้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าเป็นปล่อยท่านทันที”

“ขุดบ่อหรือ งานอย่างนั้นมันงานทาสนี่” ปาชาค้านเสียงแข็ง

ถึงตอนนั้นบารอนไขห้องใต้ดิน พลาญพูดว่า “ออกมาซิ ข้าจะชี้ให้ดูว่าจะเริ่มต้นตรงไหน” แล้วก็ปล่อยให้ปาชาออกมาสูดอากาศบริสุทธิ์เป็นครั้งแรกหลังจากที่ไม่ถูกขังในห้องใต้ดินเป็นอาทิตย์ๆ บารอนชี้ให้ดูแล้วพูดว่า “ตรงกลางลานนี้ไงเล่า เครื่องมือสำหรับขุดคอยท่านอยู่นะแล้ว”

“นั่นมันหินที่ขุดก้อนเดียวกัน” เชลยของบารอนร้องเอะอะ “มันไม่ใช่ที่จะขุดบ่อน้ำเลย”

“ภูเขาทั้งลูกนี่ก็เป็นหินที่ขุดก้อนเดียวกัน และข้าก็ต้องการบ่อน้ำบนภูเขาลูกนี้ ตรงกลางลานนี้แหละอันเป็นที่สูงที่สุด ท่านต้องเริ่มเดี๋ยวนี้ทันทีทีเดียว พวกเชลยตุรกีอื่นๆ ที่ถูกจับอยู่ที่นี่คงยินดีมาช่วยท่าน ข้ารู้”

“แต่ข้าได้ตัวเองแล้ว” ปาชาตะโกนตอบ “ข้าเป็นอิสระแล้ว เป็นไทแก้ตัวแล้ว”

ได้ยินเช่นนั้น บารอนฮังการีเอามือกุมคางที่ห้อยอยู่ที่เข็มขัด แล้วพูดเสียงเรียบๆ ว่า

“ตามธรรมดา เราฆ่าเชลยของเรา โดยเฉพาะเมื่อทำให้เราเดือดร้อน”

พูดแล้วก็เอาดาบหวดอากาศดังเฟี้ยว ปลาดดาบห่างจากปาชาไปเพียงครั้งนิ้วเท่านั้น แล้วพูดต่อไปว่า “คราวหน้าข้าจะหวดอากาศให้ไกลตัวท่านยิ่งกว่านี้ออกและพองหนที่สาม...”

ปาชาจึงบารอนด่าถ้าง รู้ว่าถ้าดาบหวดอากาศอีกครั้ง คราวนี้อาจจะถูกตัวเขาก็เป็นได้ และพอลงครั้งที่ ๓ ก็อาจจะตัดคอตนเสียเลย แต่ถึงกระนั้นก็ยังอธิบายเหตุผลต่อไปอีกว่า “มีใครบ้างเคยขุดบ่อน้ำในหิน เพราะถึงขุดได้ก็จะไม่มีน้ำ”

เฟี้ยว เสียงดาบหวดมาใกล้ตัวปาชาอีกครั้งแล้ว บารอนไขมือกรีดคมดาบเป็นการแสดงว่าอยากใช้ดาบเป็นครั้งที่ ๓ เต็มที่แล้ว

(อ่านต่อหน้า ๕๐)

“ว่าไง องค์กรอยากมีแม่เลี้ยงใหม่ ลูก”

“โอ๊ยโย” องค์กรปรารถนาทำคอน “พ่อเลี้ยงว่านดึกว่าชะ เลี้ยงผู้หญิงยุ่ง เน...”

เป็นคำตอบที่ทำให้ทั้งสองหัวเราะ อดอาจชอบใจเพราะคิดว่าลูกชายคิด อย่างเดียวกับเขา ข้างปรารถนาพิศก็ชอบ ใจว่าลูกชายเข้าข้างหล่อนอย่างเต็มที่ เหมือนกัน...

(อ่านต่อฉบับหน้า)

น้ำบ่อหิน (ต่อจากหน้า ๓๕)

ดังนั้นป้าจ๋าจำเป็นต้องเริ่ม เจาะลงไปในพื้นที่ มีเชลยคนอื่นๆ ที่ บารอนปล่อยออกมาช่วยทำงานที่ ไม่มีทางจะเป็นไปได้ เชลยทุกคนเริ่มทำงานตั้งแต่ยังสาว ๆ ไปจนกระทั่งมีด้ามองไม่เห็นตัวกันแล้ว หลังจากนั้นก็ลงนอนเหยียดยาวบนเตียงไม้แข็ง ๆ พยายามนอนให้หลับ เพราะไม่ช้ารุ่งเช้าก็จะมาถึงอีก แล้วก็ต้องกลับไปทำงานที่กลางลานนั้นอีก แล้วต่างก็ออกไปทุบไป ในขณะที่บารอนรู้สึกเพลิดเพลินที่ได้เดินไปเดินมา มีดาบแกว่งไปมาอย่างขมขื่น หน้าตาก็ดูโหดเหี้ยมไม่ผิดตัวบ้า

ทำไป ๆ เชลยบางคนก็ตายไป ป้าจ๋าคิดว่าคนที่ตายเหล่านั้นล้วนเป็นคนโหดที่ ไม่ต้องทนทุกข์ทรมาน ขณะนี้ป้าจ๋าผอมเสียนจนสวมกางเกงตามปกติไม่ได้ ต้องใช้เชือกรัดเอวไว้ ผมงก็ขาวโพลน หลังก็โก่งยัดไม่ขึ้น เพราะต้องก้มทำงานตลอดเวลานั้นแหละหลาย ๆ ชั่วโมง ทั้งจิตใจก็ขุ่นมัว บางครั้งก็นึกถึงสุขภาพ

อิสรภาพและความสุข แล้วยกยทพทวน ความทรงจำถึงคู่รักสาวสวย ตลอดถึงการกะการจะแต่งงานกัน คู่รักคนยังกอดกันอยู่หรือ นางได้เคยรับข่าวที่ตนต้องทุกข์ทรมานอยู่นั้นบ้างหรือไม่ หรือนางเชื่อว่าตนตายไปแล้ว

แต่ก็มีเวลาอื่นนอกจากนี้ ที่ป้าจ๋าเหนื่อยและท้อใจเสียจนจำใครไม่ได้ นึกถึงใครไม่ออก ไม่ว่าจะเป็นคู่รัก พ่อแม่ พี่น้อง หรืออะไร ๆ ที่อยู่ทางบ้าน เขาคิดอยู่อย่างเดียวว่า ตนเองจะต้องใช้เวลาตลอดชีวิตขุดบ่อน้ำในหินกลางลานปราสาทของบารอนชาวฮังการีผู้นี้ โดยไร้ความหวังว่าจะทำได้สำเร็จ

บ่อน้ำผ่านไปแล้ว สองปีก็แล้ว คนเหล่านั้นขุดบ่อได้ลึกพอ แต่ไม่มีท่าว่าจะมีน้ำเลย บารอนก็หาว่าคนทั้งหลายนั้นเกียจคร้านทำงานไม่หนักพอ เพราะฉะนั้นบารอนจึงต้องถือแส้หนังเพิ่มขนอีก อย่างหนึ่งนอกจากดาบ เสี่ยงใส่เท้าของบารอนจึงทำให้เชลยทุกคนสยบลด้วยความกลัว

ขณะที่ก่อนหินที่ขุดออกมาจากบ่อน้ำกองสูงกันเป็นภูเขาสูง ๆ อีกลูกหนึ่งทีเดียว แต่ก็ยังไม่มีความหวังว่าจะมีน้ำด้วย วันเวลาล่วงไปจากอาทิตย์เป็นเดือน ในที่สุดเมื่อถึงปลายปีของอีกปีหนึ่ง คนเหล่านั้นก็ขุดบ่อได้ลึกถึง ๓๐๐ ฟุต และก็เกิดมหัศจรรย์ที่น้ำใส ๆ ไหลริน ๆ คนขุดบ้างก็อ่อนเพลีย บ้างก็เจ็บป่วย ไม่อาจจะส่งเสียงแสดงความดีใจดังไปทั่วเสียงอันแล้ว ๆ เช่นนั้นไปได้ น้ำใสเย็นเหมือนน้ำแข็ง น้ำจริง ๆ แหะเลย ไม่น่าเชื่อ

เลย คนทั้งหลายแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง เหตุมหัศจรรย์ที่คนเหล่านั้นเฝ้าอธิษฐานขอให้เกิดขึ้น บัดนี้ก็ได้เกิดขึ้นจริงๆแล้ว บารอนก็จำต้องปล่อยคนเหล่านั้นไป ไม่อาจจะหวังเห็นยวไว้ได้อีกต่อไป ความจริงมีเชลยไม่กี่คนที่ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งน้อมทั้งป้าจ๋าด้วย และแต่ละคนต่างก็แก่ ทโรคโทรม มีอาการปางตายด้วยกันทั้งนั้น แต่กระนั้นก็ยังทำงานได้สำเร็จ น้ำผุดออกมา เป็นน้ำใสบริสุทธิ์ น้ำจริงๆ ต่อจากนั้นทุกคนก็เดินทางกลับบ้านอันแสนไกล แต่ก็แทบจะเคลื่อนไหวไม่ไหว เมื่อถึงประตูปราสาท ป้าจ๋าได้กล่าวแก่บารอนผู้โหดเหี้ยมทารุณว่า

“ข้าหวังว่าท่านคงจะต้องถูกลงโทษบ้างในความโหดเหี้ยมอย่างเหลือจะบอกอธิบายได้ ข้ารู้ดีว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ ไม่ถูกลงโทษจากพระผู้เป็นเจ้าของเรา ก็ต้องเป็นพระผู้เป็นเจ้าของท่าน”

บารอนหัวเราะพลางโบกดาบแล้วตะโกนไล่หลังคนเหล่านั้นว่า

“ไป ไปให้พ้น ที่นั่นข้าจะลงค้อนน้ำในบ่อที่พวกท่านขุดให้ข้าสักหน่อย”

แล้วก็วิ่งไปที่บ่อน้ำลึกแสนลึกที่อยู่ตรงกลางลานสูงสุดของปราสาท แต่พอวิ่งไปถึงและก้มลงกวักน้ำอันใสเย็นนั้น หัวก็ทิ่มลงไปใบบ่อ แล้วก็เลยจมน้ำตายอยู่ในบ่อน้ำนั้นเอง ไม่มีใครรู้เรื่องป้าจ๋านำส่งสารกับคู่รัก แต่ถ้าไปยังปราสาทของบารอนบนยอดภูเขาหิน ก็จะได้เห็นบ่อน้ำที่ยังมีน้ำใสสะอาดผุดออกมาอยู่ตลอดเวลา ♥

บรรจบ พันธุเมธา นิทานนานาชาติ

อะรันอองและสหาย

(นิทานมอญ)

การเล่าเรื่องที่แปลกพิสดาร
ธรรมดา จนกระทั่งไม่น่าเชื่อนั้น
เป็นแบบการเล่านิทานแบบหนึ่ง
นิทานมอญเรื่องนี้ก็เป็นทำนอง
เดียวกัน ดังที่ดู อุ หุตา เล่าไว้
ในนิทานชาวบ้านพม่า ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีชาย
คนหนึ่งชื่ออะรันออง เป็นคนร่า
เริงโหด ความเป็นโหดของอะรันออง
นั้นเหลือจะประมาณได้ เรียกกันว่า
ตัวโหดเป็นภูเขาเลากาทีเดียวแหละ

อยู่มาวันหนึ่งช้างป่าโขลงหนึ่ง
มีจำนวน ๕๐๐ เชือก ได้เดินกันมา
ตามลาดเชิงเขาหิมาลัยเพื่อเที่ยวสะ
หาทะเลสาบจะได้อาบน้ำกัน ช้างจำ
โขลงเป็นช้างไม่มีงาแต่ตัวใหญ่ที่สุด
ได้เดินนำหน้าและช้างอื่นๆเดินเป็น
แถวเรียงหนึ่งตามๆกันไป ต่างบุก
เข้าไปในสมุทพุ่มไม้จนราบไปหมด
จนกระทั่งมาถึงหุบเขาที่อะรันออง
กำลังนอนหลับอยู่ ช้างจำโขลงเห็น
รูจมูกของอะรันอองสำคัญว่าเป็น

ปากถ้ำ ก็พาโขลงช้างเข้าไปข้างใน
โดยหวังว่าถ้ำนั้นคงทะลุไปออกอีก
ทางหนึ่ง ซึ่งอาจจะพาไปพบทะเล
สาบบ้างก็เป็นได้ ดังนั้นช้างทั้งโขลง
จึงเดินทะลุลึกเข้าไปๆ

ช้างฝ่ายอะรันอองที่ช้างทั้ง ๕๐๐
เดินเข้าไปในรูจมูกของตนนั้น รู้สึก
จุกจิกเหมือนตัวแมลงตุง ๕๐๐ ตัวเข้า
ไปไชอยู่ในจมูก เมื่อทนต่อไปไม่
ไหว ก็เลยจามออกมาเต็มแรง ทำ
ให้ช้างทั้ง ๕๐๐ เชือกพุ่งออกมาจาก
รูจมูกของอะรันออง เหมือนลูก
กระสุนถูกยิงออกจากปากกระบอก
ปืนยังผลให้ช้างทั้งโขลงกระเด็นไป
ตกไกลจากถ้ำนั้นถึง ๕๐๐ โยชน์ และ
ที่ตรงช้างไปตกนั้น ก็เป็นที่แห้งแล้ง
เป็นโหล่งเขาโล้น ไม่มีป่าไม่มีต้นไม้
ใบหญ้า ช้างทั้งโขลงจะหาอะไรกิน
สักนิดก็ไม่มี ต้องอดอดอยากหิวโหย
นับวันก็ยิ่งอดอดอยากหนักยิ่งขึ้น ช้าง
ทั้งโขลงต่างก็อยากกลับไปยังภูเขา
หิมาลัยถิ่นเดิมของตนด้วยกันทั้งสน
แต่ไม่มีช้างเชือกไหนรู้หนทางว่าจะ

กลับไปทางไหน กลับไปได้อย่างไร
เพราะว่าที่จริงแล้วเท่ากับตนมาถึง
ถ้ำนั้นได้โดยลมหพัดพาไป

ในขณะที่ช้างทั้งโขลงกำลัง
เดือดร้อนอย่างหนักอยู่นั้น ก็บังเอิญ
โชคได้มาพบสหายของอะรันออง
ผู้ที่ตัวสูงเหมือนดังเอาต้นตาลสัก
ร้อยต้นมาต่อกันเข้า ช้างจำโขลงได้
เล่าความเดือดร้อนของตนให้สหาย
ของอะรันอองฟัง โดยช้างเหล่านั้น
สำคัญว่าตนถูกพายุใหญ่พัดมาตกยัง
ที่ที่แห้งแล้งแห่งนี้ ช้างจำโขลง
พูดว่า

“ช่วยหน่อยเถอะ พ่อคุณ ช่วย
ชี้ทางให้พวกเราได้กลับไปยังภูเขา
หิมาลัย ถิ่นที่อยู่เดิมของเราที่เถอะ”

คำขอร้องของช้างจำโขลงทำให้
สหายของอะรันอองเกิดสงสารขึ้น
มาจับใจ เลยบอกช้างทั้งหลายให้
แข็งใจเดินต่อไปยังถ้ำก่อนหินสามก้อน
ที่สหายของอะรันอองเอามาทำก้อน
เส้าตั้งหม้อข้าว หินสามก้อนนั้นแท้
ที่จริงคือภูเขาสามลูกนั่นเอง เมื่อ

ข้างเดินมาถึงพร้อมกันทั้ง ๕๐๐ เชือก แล้ว สหายของอะรัน้องก็จัดการให้ช้างแต่ละตัวเข้าไปในกระบอกลูกเต๋าไฟ พอเข้าไปอยู่ครบทั้งโขลงแล้ว สหายของอะรัน้องก็ดึงกระบอกลูกเต๋าไฟไปทางภูเขาหิมาลัย แล้วก็สุดลมหายใจเข้าไปเติมปอด มีเสียงดังสนั่นราวกับฟ้าผ่า ต่อจากนั้นก็เป่ากระบอกลูกเต๋าไฟ เพื่อว่าเมื่อเป่าไปแล้วช้างทั้งหมดก็จะได้ไปตกยังภูเขาหิมาลัยถิ่นที่อยู่เดิมของตน

ลมจากกระบอกลูกเต๋าไฟที่สหายของอะรัน้องเป่าพรวดออกมาโดยแรงนั้น ได้พาช้างมาตกยังที่อยู่ ณ ภูเขาหิมาลัยที่ละตัวๆ โดยเรียบร้อย สหายของอะรัน้องเห็นเช่นนั้นอดปลาบปลื้มยินดีไม่ได้ที่ได้ช่วยให้ช้างที่กำลังอดอยากหิวโหย กลับมายังถิ่นเดิมอันอุดมสมบูรณ์ได้โดยปลอดภัย ช้างเองก็ปัสปัสอย่างเหลือล้นที่รอดตายมาได้ จึงนับเป็นบุญคุณของสหายของอะรัน้องเป็นอย่างยิ่ง

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องตะขาบยักษ์ อันเป็นตำนานเจตีย์ขเวดากง ชาวมอญเล่าว่า ครั้งกระโน้นนานมาแล้ว ยังมีตะขาบตัวหนึ่ง ซึ่งมีขนาดเท่าไหนก็ลองประมาณดูเองทั้งนี้เพราะตะขาบตัวนั้นจะกินช้างเป็นอาหาร เมื่อกินเนื้อช้างหมดแล้วทั้งกระดูกข้างงาข้างก็ได้กองสุมกันอยู่ที่คอกขี้มูล (มอญเรียก เขียนกุด เขียน สิงคุด) ตะขาบต้องไปเที่ยวหาช้างมากินทุกวันๆ เมื่อช้างที่อยู่ใกล้ๆ หมดไปแล้ว ก็จำต้องไปเที่ยว

หาช้างจากที่ไกลๆ ครั้นไปไกลๆ กว่าจะกลับมาซึ่งที่อยู่ก็กินเวลานานวัน ในระหว่างนั้นได้มีพ่อค้าสำเภาคณะหนึ่ง มาแลเห็นงาช้างกองอยู่มากมายเช่นนั้น จึงได้นำสำเภามาขนเอางาช้างไป แต่กว่าจะขนไปได้หมดก็ต้องบรรทุกเรือสำเภาถึง ๕๐๐ ลำ

ครั้นตะขาบกลับมาถึงที่อยู่ ไม่แลเห็นงาช้างเหลืออยู่เลย ทั้งได้รับคำบอกเล่าว่าผู้เอางาช้างไปนั้น เป็นพ่อค้าสำเภา จึงได้ติดตามไป แต่ในมหาสมุทรนั้นมีปูใหญ่อยู่ตัวหนึ่ง เรือสำเภาทั้ง ๕๐๐ ลำเมื่อผ่านมา ก็ลอดข้ามก้ามปูใหญ่นั้นไปได้หมดทั้ง ๕๐๐ ลำ แต่เมื่อตะขาบมาถึง ปูไม่ยอมให้ข้ามไปตามเรือทั้ง ๕๐๐ ลำนั้น แต่ตะขาบก็อดดิ้งจะตามไปให้ได้ ปูก็เลยเอาก้ามอันใหญ่โตของตนหนีบตะขาบใหญ่ตัวนั้นถึงแก่ความตายไปเลย ทางฝ่ายมอญจึงกล่าวว่า การสร้างพระเจดีย์บรรจุพระเศษธาตุในสมัยพระเจ้าอูกกลาปะล้อมคอกยนี้ ก็เพื่อเป็นอนุสรณ์ถึงตะขาบยักษ์ตัวนั้น

นิทานญี่ปุ่นเรื่อง นะสุ โคชะชะระ คนแข็งแรง เรื่องนี้เล่าถึง นะสุ โคชะชะระที่แข็งแรงแทบไม่น่าเชื่อ แต่เขาก็เชื่อว่ามีจริงเพราะเจ้าเขาส่งทำให้มีเร็วแรงพลั่งอย่างน่ามหัศจรรย์ ริชาร์ด เอ็ม คอร์ตสัน ได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่น เรื่องเล่าว่าที่ฟุจิ หมู่บ้านโซเนอิมะ โออิตะคุน มีคนแข็งแรงคนหนึ่งชื่อ

นะสุ โคชะชะระ เร็วแรงมหาศาลของชายนี้เป็นที่รู้จักทั่ว

ครั้งหนึ่งมีการพิจารณาคดีในเมืองฮิระ นะสุ โคชะชะระจะต้องไปอยู่ที่นั่นถึง ๑ วัน ในตอนเช้าก่อนออกเดินทางไปฮิระ นะสุ โคชะชะระก็หิ้วหม้อใหญ่ใบเริ่มเพื่อหิวกินได้ ๑ วันจนหมดสิ้น ดังนั้นนะสุ จึงไม่ต้องกินอะไรอีกตลอดเวลา ๑ วัน นับเป็นเรื่องน่าพิศวงอย่างยิ่ง

อีกครั้งหนึ่งนะสุอยากได้หินสักก้อน จึงออกไปเที่ยวหาให้ได้ขนาดเหมาะสมมือ และไปพบหินก้อนหนึ่ง ขนาดกว้างสองฟุตและยาวสี่หลา นับว่าเหมาะสมมือทีเดียว นอกจากนั้นนะสุก็ยังหิบบินขึ้นมาก็ก้อนหนึ่งเป็นหินก้อนสี่เหลี่ยมขนาดด้านละฟุตครึ่ง ซึ่งวางอยู่ข้างหินก้อนใหญ่นั้น แล้วก็สอดหินก้อนนั้นไว้ในแขนเสื้อ ส่วนหินก้อนใหญ่นั้นก็ใช้มือทั้งสองยกขึ้นอย่างสบายหอบเอากลับไปบ้าน ขณะนั้นเจ้าของที่ดินแลเห็นนะสุมาขนเอาหินจากที่ดินของตนไป ก็บันดาลโทสะ วังได้ นะสุไป ข้างฝ่ายนะสุวิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ทั้งๆ ที่หอบหินก้อนใหญ่กับมีหินก้อนเล็กในแขนเสื้ออีกด้วย นะสุวิ่งไปได้ตั้งเกือบ ๕ ไมล์ ออกรู้สึกเหนื่อยนิดหน่อย จึงโยนหินก้อนใหญ่ทิ้ง ซึ่งเขารู้ว่าหินก้อนนั้นยังตั้งอยู่ตรงนั้นแม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ ส่วนหินก้อนเล็กที่ใส่ไว้ในแขนเสื้อ เขาก็ใช้เป็นหินสลักข้อตรงหลุมฝังศพของนะสุ โคชะชะระเอง ♥

๙๓๗ ๑๖๖ 6 พ.ค. 25๖๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

นกแดง

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องสาวชาวตาลมาเล่นน้ำ และถูกผู้ชายชาวคินชโมยปักทาง หรือเครื่องแต่งตัวเอาไว้ จนกระทั่ง กลับไปบนฟ้าไม่ได้ ต้องยอม แต่งงานกับชาวนั้น แล้วภายหลัง กันพบสังนั้น ก็เลยกลับไปและทวง ลูกไว้ ดังเช่นนางจากดวงจันทร์ นิทานญี่ปุ่นที่เคยเล่าไปแล้ว เรื่องนี้ ก็เป็นทำนองเดียวกัน แต่ลงท้ายต่าง ไป กลายเป็นเรื่องกำเนิดของสัตว์ ต่างๆ ทั้งนาคที่ มาเรีย คิเลีย โครเนล รวบรวมเอาไว้ในนิทาน ชาวบ้านฟิลิปปินส์ คือไปนี้

กรุงหนิงยังมีชายคนหนึ่ง เป็น คนมีอันจะกิน อยู่ในตุลาเบ อันเป็น ทหมีถาวร หนองบึงมากมาย ตก เวลากลางคืนชายผู้นี้มักจะออก ไปยังทุ่งนาของตน เพื่อตรวจดูนา คืนวันหนึ่ง ชาวนั้นได้ยินเสียงผู้หญิง ว้ายน้ำเล่นกันอยู่ในหนองน้ำ พอ ว้ายเหนื่อยแล้วก็ชวนกันขึ้นจากน้ำ เอาบักสวมเข้ากับตัวแล้วก็บินไป เมื่อเห็นเช่นนั้นชายผู้นั้นจะกินรู้ได้ ทันทีว่า สาวๆ ที่มาเล่นน้ำกันนั้นหา

ใช่ใครอื่นไม่ ที่แท้ก็เป็นดวงดาว นั้นเอง

ครั้นถึงคืนวันที่สาม ขณะที่สาว ดวงดาวกำลังเล่นน้ำเพลินอยู่นั้น ชายผู้นั้นจะกินที่แอบดูอยู่ ได้ด้วย เอาปากของสาวนางหนึ่งมาซ่อนไว้ เมื่อใครๆ ขึ้นจากน้ำสวมบักของตน บินไปหมดแล้ว สาวน้อยผู้ทักทาย ก็เลยบินไปกับเขาไม่ได้ หญิงสาว เทียวหาไปทั่วตลอดถ้ำธาร ตั้งแต่ ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ แต่ก็หาได้พบ ไม่ หญิงสาวได้แต่รำพันว่า “ข้าไม่มีปาก ปักข้าหาย”

จนกระทั่งใกล้รุ่ง ชาวนั้นจึง เข้ามาหา พูดว่า

“ทำไมจึงอยู่ที่นี้แต่ลำพังเล่า เพื่อนๆ ไปไหนกันหมด”

ต่อจากนั้นก็ชวนหญิงสาวไป บ้าน จะหาบักธรรมดาๆ ให้ หญิง สาวตอบว่า

“ขออภัย อยู่ไม่ได้ในบ้านท่าน เพราะทนกลิ่นขี้ กลิ่นหอมและ กลิ่นหอยตากไม่ได้”

“ไปอยู่ในขี้ข้าวก็ได้ ท่าน

เป็นทศกัณฐ์ของพวกเรา”

หญิงสาวก็ยอมตกลง และก็เลย แต่งงานกับชาวนั้น อยู่ด้วยกันจน มีลูกสาวคนหนึ่ง ถึงจะอยู่ด้วยกัน จนมีลูกมีเต้าด้วยกัน หญิงนั้นก็ยัง ไม่รู้ว่า ตัวตนเอาปากของตนไปซ่อน ไว้ที่ไหน อยู่มาวันหนึ่ง ชายผู้สัว ออกไปตัดไม้ในป่า หญิงนั้นจะต้อง หุงหาอาหาร แต่ปรากฏว่าไม่มีข้าว จึงต้องเข้าไปเอาข้าวออกมาจากขี้ ขี้เมื่อร้อนก็พองข้าวออก จึงได้เห็นปาก ของตนซ่อนอยู่ใต้กองข้าววนั้นเอง พอแลเห็นนางก็จำได้ว่าเป็นปากของ ตนที่สัวลักมาซ่อนไว้

ครั้นสัวกลับมาถึงบ้าน นางจึง เล่าให้สัวฟังว่าตนได้พบปากของตน แล้ว ดังนั้นนางจำเป็นต้องกลับบ้าน เมื่อจะต้องแยกกัน คนทั้งสองก็ จัดการแบ่งลูก แต่ในเมื่อมีลูกเพียง คนเดียว ก็ต้องแบ่งลูกเป็น ๒ ส่วน และนางได้ยกท่อนบนให้สัว ตนเอง เอาท่อนล่างไป ทั้งนี้เพราะนาง พูดว่า (อ่านต่อหน้า ๕๔)

เมื่อได้เลนส์แล้วปัญหาที่ตามมาคือการปรับระยะชัด เรื่องนี้สงสัยกันไม่รู้จักจบสิ้น สักเกตได้จากเวลาพวกคุณมักถ่ายภาพไปท้องเขียว ขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังตวย จะต้องมีการตามกันเสมอว่า ระยะชัดที่ตรงไหน ที่ดวงอาทิตย์ หรือจุดเด่น ตรงกลาง หรือที่ตรงฉากหน้า ขอตอบให้ทราบอีกที ว่าถ้าใช้เลนส์มาตรฐานหรือเลนส์มุมกว้าง ให้ตั้งระยะที่ไกลสุด (Infinity) ถ้าใช้เลนส์ถ่ายใกล้ (Micro lens) หรือเลนส์ถ่ายไกลโดยถ่ายผ่านฉากหน้า มีอาทิตย์เป็นส่วนประกอบ ให้ตั้งระยะชัดที่ฉากหน้า สำหรับทิวทัศน์ที่ต้องการเน้นดวงอาทิตย์ให้เด่นเต็มจอและไม่มีฉากหน้า แบบนี้ต้องตั้งระยะชัดที่ดวงอาทิตย์ หรือที่ระยะไกลสุด

ดวงอาทิตย์และท้องฟ้าหน้าร้อน กำลังตวย ขณะนี้มีเวลา รีบเที่ยวรีบถ่ายภาพเก็บเอาไว้ พอฝนมาฟ้าเปลี่ยนสี ก็จะไม่เห็นดวงอาทิตย์เด่นๆกันอีกนาน ♥

นกแดง (ต่อจากหน้า ๔๓)

“ท่อนบนต้องต่อขา ขาทำได้ง่าย”

แล้วนางก็เอาท่อนล่างของลูกบินไป เมื่อถึงฟ้าอันเป็นที่อยู่ นางก็รีบสร้างร่าง ท่อนบนให้ลูกโดยรวดเร็ว ไม่ช้าก็เป็นที่ร่างโดยสมบูรณ์ เมื่อจากลูกหว่ามาได้ ๓ วัน นางได้กลืนน้ำเห็บมึง จึงบินกลับมาที่บ้านผัว และก็ได้เห็นว่าลูกได้ตายเสียแล้ว นางจึงต่อว่าผัวว่า

“ทำไมเป็นก็ไม่บอก ทำไมไม่บอกทำให้ลูกมีร่างกายท่อนล่างไม่เป็น ข้าคิดว่ารู้แล้วเสียอีก เมื่อ

ลูกตายไปแล้วเช่นนี้ ข้าจะทำให้ส่วนหนึ่งของลูกกลายเป็นนกแดงเอาไว้ทางเวลาพ่อมันจะเดินทาง อีกส่วนหนึ่ง เป็นแมลงสาบอยู่ในบ้านสำหรับกินแมลงในบ้านให้หมด อีกส่วนหนึ่งจะเป็นขุม ที่จะส่งไปต่อสู้กับศัตรูได้ ส่วนที่เหลือนอกจากนั้นให้เป็นนม สำหรับช่วยนกแดงเดือนให้รู้ว่าจะมีนางร้ายเกิดขึ้น”

เขาวัวจนกระทั่งทุกวันนี้ ไม่ต้องแลเห็นนกแดง แลเห็นแต่แมงคินกันเป็นแถวๆ อยู่ตามทาง คนเดินทางนั้นจะหันหลังกลับทันทีเพราะรู้ตัวว่านั่นคือการเตือนให้รู้ว่าจะมีนางร้ายเกิดขึ้น

อีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องตำนานเหยี่ยว เรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งยังมีเด็กคนหนึ่งแม่ตายเสียตั้งแต่ยังเล็กอยู่มาก พ่อจึงมีเมียใหม่ วันหนึ่งพ่อจะต้องไปเยี่ยมญาติพี่น้องยังอีกตำบลหนึ่ง ทั้งลูกไว้กับเมียใหม่ชายนั้นไปเสียตั้งนาน จนกระทั่งในระหว่างนั้นต้นข้าวสุกได้ที่ ถึงเวลาจะเก็บเกี่ยวได้แล้ว แม่เลี้ยงจึงส่งลูกเลี้ยงไปที่ทุ่งนาทุกวัน ให้ไปไถ่นก ที่จะมากินข้าว แต่ไม่ได้ให้อะไรลูกเลี้ยงกินเลย เด็กนั้นจึงผอมลงๆ

ในที่สุดพ่อก็กลับมาบ้าน ลูกชายก็ได้เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด ขณะที่เล่าเรื่องแม่เลี้ยงอยู่นั้น เด็กนั้นแลเห็นไก่ตัวใหญ่ตัวหนึ่ง จึงขอให้พ่อช่วยจับให้ด้วย ตนจะเอามาใช้ประโยชน์ ข้างฝ่ายแม่เลี้ยงเห็นเข้าก็โกรธมาก จะไม่ยอมให้พ่อทำ แต่เมื่อลูกเลี้ยงยืนยันว่าจะไม่ฆ่าไก่มากนัก นางจึงยอม

เมื่อพ่อจับไก่ตัวนั้นมาส่งให้ลูกชายจึงดึงขนไก่ออก แล้วเอามาติดตามตัวของตน แล้วก็บินไปยังต้นไม้สูงต้นหนึ่ง พ่อไม่รู้จะบินขึ้นไปจับลูกชายได้อย่างไร จึงตัดสินใจฟันต้นไม้ นั่น แต่ลูกชายก็บินหนีไปเสีย ขณะที่เด็กนั้นบินอยู่เหนือหัวพ่อกับแม่เลี้ยง ก็ได้ร้องตะโกนว่า

“เจ้าไม่ได้ให้อะไรข้ากินเลยนะ ตีแล้ว ต่อไปนี่ข้าจะโดนลูกไก่ของเจ้ามากินเสีย ไม่ว่าเมื่อใดที่ข้าอยากจะกิน”

เขาวัว นั่นแหละคือต้นกำเนิดของเหยี่ยว ♥

นักออกแบบเครื่องประดับ (ต่อจากหน้า ๔๔)

ผู้ที่ใช้เครื่องประดับเพชรได้สวยที่สุดควรจะสวมเสื้อผ้าชุดดำ ถ้าจะสวมเสื้อผ้าสี ควรจะคำนึงถึงบรรยากาศให้มาก แต่สรุปแล้ว ผู้หญิงทุกคนควรมีอัญมณีประดับกายจึงจะดูดี การจะรู้ว่าอะไรใส่เครื่องประดับชิ้นไหนกับเสื้อผ้าสีอะไรนั้น ขึ้นกับรสนิยม และรสนิยมเป็นสิ่งที่สอนกันได้ การศึกษาอบรมความคุ้นเคย จะกำหนดรสนิยม รสนิยมนั้นไม่ขึ้นกับเชื้อชาติแชนนิคมขึ้นอยู่กับอำนาจซื้อ เวลาเปลี่ยนไปแนวโน้มและค่านิยมก็เปลี่ยนไปด้วย

เราได้แนวคิดในการออกแบบจากธรรมชาติ ฟองคลื่น ใบไม้ และลวดลายกระเบื้องมุงหลังคาโบสถ์ในเมืองไทยนี้เอง ศิลปินไทยให้แรงบันดาลใจในการออกแบบมาก ตามถึงข้อแตกต่างระหว่างเครื่องประดับไทยกับฝรั่งได้ข้อสรุปว่า เครื่องประดับไทยนิยมการเข้าเรือนด้วยการใช้หนามเคียว แต่ที่

๕๕๗ ๕๕๗ ๖๓๐-๕๕๗

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

เสียด่า

(นิทานชาวนาคา)

นิทานเรื่องนี้เล่าถึงชีชอ ซึ่งมีลักษณะคล้ายอ้ายลักอ้ายแหลม ในนิทานไทใหญ่ ลูคู อุ หลา เล่าไว้ในนิทานชาวนาพม่า ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งหมู่บ้านชาวนาคาเล่า คั้นขุน ยังมีชายคนหนึ่งชื่อชีชอ ชีชอเป็นคนจรจัด เป็นคนตัวคนเดียว ไม่มีบ้าน ไม่มีครอบครัว ถึงเวลากินก็เที่ยวขอข้าวเขากิน ถึงเวลานอน ถ้าไปดึกอยู่ที่บ้านใคร ก็ขอเขานอนที่นั่น ชีชอเป็นคนชอบพูดจาตลกคะนองและกระเซ้าเย้าแหย่ให้คนหัวเราะ วันๆ แม้จะไม่ได้กิน ได้อยู่ก็ไม่ว่า ขอให้ได้สนุกด้วยการหลอกคนเล่นบ้าง ลวงคนบ้าง ชาวนาทั้งหมู่บ้านต่างรู้จักชีชอดี เพราะชีชอไปทั่วตั้งแต่หัวบ้านไปจนจดท้ายบ้าน และไม่มีใครถือ แม้จะถูกชีชอหลอกเอาบ้าง บัวเหี่ยวบ้าง ต่างให้อภัยแล้วก็ลืมเสีย เรื่องนี้เล่ยทำให้ชีชอได้ใจและออกจะมีอิทธิพลในหมู่บ้านนั้น

ในหมู่บ้านชาวนาคา การเลี้ยงควายเป็นที่นิยมกันมาก ที่หมู่บ้านชาวนาคาเล่าคั้นขุนก็มีเลี้ยงกันทั่วไป เพราะฉะนั้นในเดือนพฤษภาคมของแต่ละปี จึงต้องมีพิธีเช่นสรวงเทวดา อารักขาให้มาก้มเกรงรักษาชีวิตควายอย่าให้เจ็บไข้ ทั้งขอให้เพิ่มจำนวนควายให้มากขึ้นด้วย ในงานนี้มีกระแะเลี้ยงกันตามสบาย ทั้งยังต้องแกงหมูแจกกันไปทุกบ้านบ้านละชาม คนทั้งหมู่บ้าน สนุกสนานกันเต็มที่ ในเวลาที่ทำพิธี ทั้งนั้นนอกจากชีชอที่ไม่มีบ้าน ไม่มีครอบครัว จึงไม่ได้เหล้า ไม่ได้แกง ไม่มีใครเชิญไปกินเลี้ยง ชีชอถือเป็นการดูถูกดูหมิ่นอย่างแรง จึงจะต้องหาทางแก้แค้น และวิธีแก้แค้นอย่างหนึ่งที่ชีชอคิดได้ก็คือหลอกคนเล่น

วันหนึ่งชีชอได้ไปยังทุ่งหญ้าเลี้ยงควายที่ชาวนาบ้านปล่อยควายไปเลี้ยงที่นั่น ชีชอพยายามจะหาควายตัวเหมาะๆ สักตัวหนึ่ง แต่ควาย

เหล่านั้นยังมีลักษณะเป็นควายป่าอยู่บ้าง จึงไม่ยอมให้ชีชอเข้าใกล้ ชีชอนึกได้ถึงวิธีอ่อยเหยื่อ จึงกลับไปเอาเกลือในหมู่บ้านมาโรยตรงที่ควายเล็มหญ้า ส่วนที่เหลืออยู่ในมือก็ล่อให้ควายมาเลีย ไม่ช้าชีชอก็สามารถเข้าใกล้ควายนั้นได้ ดังกับลูกกลาตัวมันได้ และก็สามารถทำให้ควายตัวหนึ่งซึ่งมีขนาดโตเต็มที่เดินตามมาได้ ควายตัวนี้เป็นของพ่อหม้ายคนหนึ่ง ซึ่งสติปัญญาไม่ค่อยจะเฉียบแหลมนัก ทั้งยังเป็นคนโลกมากเสียอีกด้วย ชีชอรู้เรื่องพ่อหม้ายคนนั้นดี เมื่อชีชอผูกควายนั้นอยู่ ๒-๓ วันจนควายแสนรู้ขึ้น เดินตามคนมาด้อยๆ เช่นนั้นแล้ว ชีชอก็เริ่มงาน

วันหนึ่งชีชอได้พาควายตัวนี้กลับเข้าไปยังหมู่บ้าน แล้วบ่นเรื่องขึ้นว่า ได้มีหมาบ้าตั่ง ๕๐ ตัวแท้กัน มาจะกัดควายในทุ่งหญ้า คนต้องใช้หอกด้วยมือข้างเดียวขับไล่หมาบ้า

แตกกระเจิงไป แต่กระนั้นก็ยังมีความชั่วหนึ่งถูกหม่าบังบับเข้าให้ ซึ่งคนพามาให้ดูด้วยแล้ว แล้วก็ให้ชาวบ้านดูแผนที่ข้างกาย ซึ่งที่จริงตนเองเป็นคนทำให้เกิดแผนที่นั้น ชาวบ้านเห็นแล้วก็คิดว่าหม่าบังบับกายจริง เลยพากันขอบบุญขอบคุณซึ่งขอที่ช่วยเหลือดูแลถวายให้นับแต่นั้นมาชาวบ้านก็เลยไม่กล้าทิ้งถวายให้กินหญ้าที่ทุ่งหญ้าตามลำพัง

ต่อมาอีกวันหนึ่ง ซึ่งขอเที่ยวตามหาควายตัวโปรดที่ตนรักไว้ แต่หาทำไรก็ไม่พบ กลับไปพบหมี่ตัวหนึ่งอยู่บนต้นไม้ ความคิดที่จะหาประโยชน์จากควายเพื่อหลอกหลวงชาวบ้าน ก็เลยเปลี่ยนไปกลายเป็นสนใจหมี่ซึ่งกำลังกินผลไม้อยู่บนต้นไม้ ซึ่งขอคิดอะไรได้อย่างหนึ่ง จึงเอาเงินที่ตนมีอยู่ออกมานับ ทั้งหมดมีอยู่ ๕๐ เหรียญ ซึ่งขอทำเป็นนับไปนับมา และบังเอิญที่เย็นวันนั้นพ่อหม้ายเจ้าของควายงูควายแสนรู้ผ่านมาทางนั้น เลยทำให้ซึ่งขอดำเนินแผนการได้ทันที พ่อหม้ายเห็นซึ่งขอนั่งนับเงินอยู่ใต้ต้นไม้ ก็ถามขึ้นว่า

“เงินที่นับอยู่นั้น ได้มาจากไหนนะ”

“ก็จากหมี่ของข้านี่ซี อยู่บนต้นไม้มันใจละ มันขี้ออกมาเป็นเงินเหล่านี้แหละ หมี่ข้าไม่ใช่หมี่ธรรมดาละ”

พ่อหม้ายได้ยินเช่นนั้น ก็แหงหน้าขึ้นไปดูบนต้นไม้ และก็ได้เห็นหมี่ซึ่งอยากจะลงจากต้นไม้ แต่ไม่มีทาง เพราะมีก้นนั่งอยู่ใต้ต้นไม้

ทั้งต้นไม้มันก็มีอยู่ต้นเดียวโดดเดี่ยว จะไต่ไปทางไหนก็ไม่ได้ พ่อหม้ายได้ยินซึ่งขอพูดว่า หมี่ของคนขี้ออกมาเป็นเงินก็ชักสนใจ บังเกิดความโลภอยากได้ขึ้นมาบ้าง เพราะพ่อหม้ายรู้ว่า ซึ่งขอเป็นคนจรจัด จะไปหาเงินที่ไหนคงมากมายเช่นนั้น แต่ว่าทำอะไรจะได้หมี่ของซึ่งขอมีก็แต่ควายตัวนั้น ขอแลกควายกับหมี่ดีกว่า จึงได้บอกซึ่งขอ แต่ซึ่งขอไม่ยอมรับข้อเสนอ ทั้งยังพูดอย่างดูหมิ่นเสียอีกว่า

“โอ๊ยไม่เอาหรอก ข้าหมี่ของข้าเฉลี่ยแล้วครั้งหนึ่งๆ ได้ตั้ง ๑๐๐ ๑ เหรียญทีเดียวละ ควายของท่านมีค่าเท่าไรเชียว จะเทียบกับหมี่ของข้าได้หรือ”

พ่อหม้ายนั้นคิดคำนวณอยู่ในใจว่า ‘ถ้าแต่ละครั้งได้ ๑๐๐ เหรียญ ทุกวันอย่างน้อยวันละ ๓ เวลา ย่อมหมายความว่าจะมีรายได้ประจำวันอย่างน้อยวันละ ๓๐๐ เหรียญจากเจ้าหมี่ตัวนี้’ คิดดังนั้นแล้วจึงขอร้องซึ่งขอต่อไปอีกว่า “เออละนะ ถ้าจะไม่ยอมขาย ให้ข้าขี้หมี่ของเจ้าไปก่อนก็ได้ แล้วจะเอากลับคืนไปเมื่อไรก็ตามเอากลับมาก็แล้วกัน เอา นี่แน่ะควายของข้าเอาไปเลี้ยงไว้แทนหมี่ของเจ้าซี แล้วจะมาบ้านของข้าเมื่อไรก็เชิญเลยนะ”

ซึ่งขอฟังพอใจมากที่แผนของตนดำเนินไปด้วยดี แต่ก็ยังทำเป็นพูดว่า

“ถ้าท่านสัญญาว่าจะคืนหมี่ให้ข้าทันทีที่ข้าต้องการ ได้คืน ข้าก็ไม่ขัดข้องหรอก ว่าแต่ว่า เมื่อถึงเวลา

แล้วละก็อย่าบิดพลิ้วเสียก็แล้วกัน หมี่ของข้ากินเกือบอิ่มแล้ว เอาไปบ้านก็ได้แล้ว ถ้าหากมันลงมาจากต้นไม้ละก็”

พูดแล้วซึ่งขอผู้เจ้าเล่ห์ก็พาควายแสนรู้ของพ่อหม้ายกลับไปบ้านควายตัวนั้น รู้จักซึ่งขอคืออยู่แล้ว จึงเดินตามซึ่งขอไปบ้านแต่โดยดี

ข้างฝ่ายพ่อหม้ายนั้นก็เฝ้าอยู่ใต้ต้นไม้รอคอยให้หมี่ลงมา รอจนมืดค่ำ หมี่ก็ไม่ลงมา พ่อหม้ายอยากให้หมี่ถ่ายออกมาบ้าง แต่ก็ไม่ปรากฏทั้งที่เฝ้าคอยอยู่ตลอดคืน แล้วก็อีกตลอดคืน แล้วก็ยิ่งอีกตลอดทั้งคืน จนกระทั่งถึงคืนที่สาม พ่อหม้ายก็ได้ยินเสียงหมี่ถ่าย พ่อหม้ายได้ยินเช่นนั้นก็รีบวิ่งไปกอบเอาซึ่งหมี่มา แต่ก็ไม่เห็นมีเงินอย่างที่ซึ่งขอว่า พ่อหม้ายโมโหเต็มกำลัง ถึงกับด่าหมี่ออกมาว่า

“อ้ายหมี่ชั่ว เจ้าขี้ออกมาเป็นเงินให้แก่นายของเจ้าเท่านั้น ที่แก่ข้าเจ้าให้แต่ขี้หมิ่นๆ นี่ถ้าเจ้าลงมาโดยไม่ขี้เป็นเงินให้แก่ข้าบ้างละก็ ข้าเป็นเอาหอกนั้นฆ่าเจ้าตายเสียทีเดียว”

พูดแล้วก็หอกขู่หมี่ หมี่ตกใจกลัว จนตรอกเข้าจริงๆ ก็เลยแผ่นลงมาจากต้นไม้ ค้ำรามเสียงลั่น แล้วตรงเข้าไปตะปบพ่อหม้าย พ่อหม้ายอดหลับอดนอนและอดอาหารมา ๓ วัน ๓ คืนแล้ว ก็เลยตกเป็นเหยื่อของหมี่ พวกผู้ใหญ่ชาววนากจึงปรากฏกันว่า

“คนไม่มีความคิด คิดแต่โลกอยากได้ สุดท้ายก็เลยตายเปล่าๆ” ♥

J 37 450 8 20 พ.ค. 2525

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

เสียดสละ

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องอุทิศชีวิตมนุษย์สังเว
เจ้าน้าเจ้าทะเลนั้น มีเล้ากันหลาย
เรื่องหลาย ถิ่นด้วยกัน ดังเรื่อง
ขมิ้นเบ้าของจีนก็มีเล่าไว้ เรื่องนี้
ก็เป็นเรื่องขอมสละชีวิตของตนเอง
แทนผู้อื่น ดังที่ชาร์ด เอ็ม คอร์ทัน
เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่น ต่อ
ไปนี้

เรื่องเล่าถึงเจ้าผู้ครองนครผู้สับ
สกุลซิจิโมจิ ซึ่งได้มาสร้างปราสาท
อิโนอุเอะ ที่อะระคะเมือสรวบมา
แล้ว และสับสกุลมาราว ๑๕ ชั่วคน
ทางด้านเหนือของปราสาทนมแม่น้ำ
โกคาเซะที่แยกออกเป็นสองแควไป
ล้อมรอบภูเขาอะคะงะแล้วจึงไหล
ลงทะเล ผู้คนเรียกที่ตรงแม่น้ำ
โกคาเซะแยกออกเป็นสองแควว่า
สุวะโนะ ะเคกุจิ อยู่มาวันหนึ่งเจ้า
ผู้ครองนครเกิดอยากจะทำทานบิณฑ
แม่น้ำตรงสุวะ โนะ ะเคกุจิเสีย
เพื่อประโยชน์ สองประการคือ
ประการแรกจะได้ลัดทางที่จะเดิน
ทางจากปราสาทไปยังบ้านของพวก
นักรบ อีกประการหนึ่งก็เพื่อจะ

ถมที่ให้ชาวนาทำนา จากพื้นดินที่
ปรับปรุงใหม่นี้ เมื่อประสงค์เช่น
นั้น เจ้าผู้ครองนครก็ส่งผู้คนให้เริ่ม
ดำเนินงานทันที

ผู้ใหญ่บ้านได้เกณฑ์ชาวนาจาก
บ้านให้มาช่วยกันทำทานบิณฑ
โดยใช้ตะกร้าบรรจุหินกับถุงดิน
สานด้วยฟางถมลงไป มีนายอำเภอ
เป็นผู้บัญชาการ คนเหล่านั้นทำงานกัน
ทั้งกลางวันกลางคืน แต่ไม่เป็นผล
เพราะยังไม่ทันเสร็จ กระแสน้ำที่
ไหลแรงเช่นนั้นก็ได้พัดทานบิณฑ
ทะเลายเสียทุกที เจ้าผู้ครองนครเห็น
เช่นนั้นก็อดพินเสียไม่ได้ ได้ถาม
อย่างขุ่นเคืองว่า

“นั่นอะไรกัน ทำไมถึงได้ทำ
ทานบิณฑช้าอย่างนี้ แล้วเมื่อไรจะ
เสร็จกันสักทีเล่า”

ชาวนาคนหนึ่งตอบอย่างเกรงๆ
ว่า “เราจะทำให้เสร็จภายในสัปดาห์
แหละ ขอได้โปรดคอยสักหน่อย”
ต่อจากนั้นพวกชาวนาข้าไพบ์ของ
เจ้าผู้ครองนครต่างก็ได้ไปรายงาน
ผู้ใหญ่บ้านกับหัวหน้าชาวนา ถึง

สัญญาที่ได้ให้ไว้แก่เจ้าผู้ครองนคร
ว่า จะทำทานบิณฑน้ำให้เสร็จภายใน
สัปดาห์ ทั้งๆที่ทุกคนก็รู้แจ้งแก่ใจว่า
การจะทำทานบิณฑน้ำให้เสร็จภายในสัปดาห์
นั้นไม่มีทางเป็นไปได้ แต่ก็ไม่มีใคร
คิดหาแผนการใดที่จะทำให้สำเร็จ
ตามสัญญาที่ให้ไว้แก่เจ้าผู้ครองนคร
บรรยากาศในขณะนั้นอับทึบไปทั่ว
ในหมู่คนกลุ่มนั้น ในที่สุดผู้ใหญ่
บ้านได้พูดขึ้นว่า

“เห็นจะไม่มีหนทางใดนอกจาก
จะอธิษฐานเจ้าน้าให้ช่วย ถ้าใครสัก
คนจะยอมเสียดสละชีวิตใดตกลงไปใน
แม่น้ำนั้นเป็นการสังเวเจ้าน้า
เจ้าน้าคงจะโปรดและยอมให้เรา
วัดน้ำจนแห้งเป็นแน่”

ทุกคนพากันเห็นชอบกับข้อ
เสนอนี้ แต่ก็มีผู้เสริมขึ้นว่า

“ไม่มีวิธีอื่นใดดีกว่านี้อีกแล้ว
นี่ แต่ว่าเจ้าน้าท่านโปรดแต่ผู้หญิง
สาวๆเท่านั้นนะ เพราะฉะนั้นผู้ที่
สละชีวิตเพื่อสังเวเจ้าน้าจึงควรจะ
ต้องเป็นผู้หญิงสาว” (ต่อหน้า ๑๐๐)

เชื่อว่าเขาเคยเป็นจริง และไม่ใช่อะไร
ในจอหนังเท่านั้น

ถ้าจำไม่ผิด ในเนื้อเพลงนั้น
จะบอกด้วยว่าเขาเคยเป็นพ่อค้าหาบ
ขนมขาย เพลงของคำรมนั้น คนอื่น
แต่งให้ก็จริง แต่ส่วนใหญ่แล้ว มี
อยู่หลายเพลงที่คล้ายกันเอาเรื่องราว
ในชีวิตของเขามาเป็นบทเพลง

คำรณแต่งตัวออกมาร้องเพลง
ตามที่กลุ่มว่ามาอย่างนั้นถูกแล้ว
เวลาร้องเพลง คนมักดูเขาว่า เขา
หัวบ้องออกมาดูกับเขาจริง ๆ ด้วย
นะครับ ผมไม่เคยเห็น แต่พี่ผม
เล่ากันมา

ผมเคยดูหนังเรื่องชายสามโบสถ์
ที่คำรณแสดงเป็นพระเอก แต่จำได้
ฉากเล่นเต็มที่ เพราะยังเด็กมาก
แต่ยังไม่ภาพหน้าของคำรณในหนัง
เรื่องนี้ได้ จำได้ว่าพันดาบกันอุตลุด

พูดไปแล้วก็อาบ... ผมมีความ
ตั้งใจว่าจะทำเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต
ของคนสองคน คนหนึ่งคือคำรณ
สัมปณานันท์ อีกคนหนึ่งคือ
ไพบูลย์ บุตรขัน คิดว่าตัวเองจะทำ
ได้ดี ลองถามหาคนรู้จักกับคน
สองคนนี้ไว้ได้ชื่อมาหลายคน แต่
เป็นความตั้งใจที่นาน รว ๆ หา
แล้ว ยังไม่ได้ลงมืออะไรเลย

ผมถือว่าสองคนนี้เป็นบุคคล
ผู้ยิ่งใหญ่และมีคุณค่าอย่างมหาศาล
ในเรื่องเกี่ยวกับเพลง คนหนึ่งร้อง
คนหนึ่งแต่ง ก็ได้แต่หวังๆแหละ
ครับ ว่าคงสักวันที่จะได้ทำ

ผมขอขอบคุณคุณวีระชัย วีระ
สุขสวัสดิ์ อีกครั้ง ♥

เสียดสี (ต่อจากหน้า ๓๗)

เรื่องก็ดูเหมือนจะยุติลงตามนั้น
แต่ก็มาอดอันตรงปัญหาที่ยังที่จะ
เลือกใครมาส่งเวเจ้าน้ำ คนใน
กลุ่มนั้นบางคนก็มีลูกสาว แต่ก็ไม่มี
ใครยอมเสนอลูกสาวของตัวเอง คราว
นี้ยังอดอันหนักยิ่งขึ้นกว่าเก่าอีก

ในที่สุด คนหนึ่งในกลุ่มก็สรุป
ว่า “เอาอย่างนี้เถิดกัน ให้สาว ๆ
เหล่านั้นจับสลาก ข้าจะขอให้สาว ๆ
ทุกคนในหมู่บ้านมาขังศาลเทพารักษ์
ของหมู่บ้านในวันพรุ่งนี้”

เช้าวันรุ่งขึ้น ได้มีการกวาด
ศาลเทพารักษ์จนสะอาดเรียบร้อย
และได้จัดหีบไม้เกลี้ยงๆ ตกแต่งด้วย
เชือกฟาง ตั้งไว้ตรงหน้าบูชา
พวกสาว ๆ ในหมู่บ้านก็ทยอยกันมา
ที่ละคนๆ พวกเจ้าหน้าที่ดูแลการ
จับสลากได้จัดการผูกตาเด็กสาว
เหล่านั้นทุกคน แล้วให้ไปหยิบสลาก
ในหีบไม้ นั้น ในไม่ช้าก็ถึงคราวที่ลูก
สาวคนเดียวของผู้ใหญ่บ้านจะต้อง
ไปหยิบสลาก และพอหญิงสาวหยิบ
สลากออกมา พวกเจ้าหน้าที่ยืน
รายล้อมอยู่ก็มีอาการ รุนววยใจ
ผู้ใหญ่บ้านถึงกับหน้าซีด เพราะ
ปรากฏว่าสลากที่แสดงว่าจะต้องถูก
ส่งเวเจ้าน้ำตกอยู่แก่ลูกสาวของตน

ต่อจากนั้น ก็ได้มีเสียงโห่จัน
กันไปตลอดหมู่บ้าน คนพูดกันว่า
“เสียดใจแทนผู้ใหญ่บ้านด้วย
แกคิดหาวิธีเพื่อหาเคราะห์มาให้ลูก
แท้ๆเลย”

ทุกคนพากันเห็นใจผู้ใหญ่บ้าน
แต่ก็ไม่มีใครจะเปลี่ยนแปลงสถาน
การณ์ได้ ที่บ้านของผู้ใหญ่บ้าน ทุก
คนในครอบครัวมานั่งล้อมลูกสาวผู้

เคราะห์ร้าย ต่างมีอาการเศร้าโศก
ทุกซ່มมไปทั่วกัน

ข่าวที่ลูกสาวผู้ใหญ่บ้านจะต้อง
ถูกส่งเวเจ้าน้ำได้แพร่เข้าไปถึง
ปราสาทเจ้าผู้ครองนคร รัชดาเจ้าผู้
ครองนครก็ได้ยินข่าวนี้ด้วย เจ้าผู้
ครองนครมีธิดาสาวสวยและอ่อน
หวาน แต่เคราะห์ร้ายที่เป็นข่อยมา
ตั้งแต่เด็ก และด้วยเหตุที่อายุคนที่
ตนมีร่างกายพิการ รัชดาเจ้าผู้ครอง
นครจึงมักจะอยู่แต่ในปราสาท แต่
เมื่อข่าวนี้แพร่มาถึง หญิงสาวได้
บอกแก่บิดาว่า

“ขอได้โปรดให้ลูกเป็นผู้สละ
ชีวิตในการส่งเวเจ้าน้ำแห่งแม่น้ำ
โกกาเชนนี้ด้วยเถิด”

คำขอร้องอย่างไม่วินิจฉัย
เช่นนั้นทำให้เจ้าผู้ครองนครตระหนก
ตกใจยิ่งนัก ได้พยายามปลอบโยน
และห้ามปรามไม่ให้ลูกคิดเช่นนั้น
แต่ธิดาเจ้าผู้ครองนครตั้งใจมั่นเสีย
แล้ว ถึงบิดาพูดอย่างไรก็ไม่วัน
เปลี่ยนใจ หญิงสาวพูดต่อไปอีกว่า

“ลูกเป็นคนพิการ เป็นข่อย
ออกอย่างนี้ ถึงมีชีวิตอยู่ก็ไม่มี
ความสุขอะไร ลูกได้ยินว่า ลูกสาวผู้
ใหญ่บ้านเป็นลูกสาวคนเดียวของพ่อแม่
ฉะนั้นจะเอาไปส่งเวเจ้าน้ำเช่นนั้น
มันโหดร้ายทารุณเกินไป เหมือนกับ
เด็ดดอกไม้ที่ยังตูมอยู่ ลูกรู้สึกด้วย
ว่า พ่อแม่พี่น้องจะต้องเศร้าโศก
เสียใจยิ่งนัก ถ้าเอาลูกไปแทน
หญิงสาวลูกผู้ใหญ่บ้านแล้วละก็ ไม่
แต่เพียงจะทำให้ผู้ใหญ่บ้านยินดี
ปรีดาเป็นที่สุดแล้ว ผู้คนในหมู่บ้าน
ยังจะชอบคุณอย่างสุดหัวใจในความ
เมตตาปรานีครั้งนี้ และขอมอบชีวิต
แก่ครอบครัวของเรา เพราะฉะนั้น

โปรดให้ลูกไปแทนหญิงสาวนั้นด้วยเถิด”

เมื่อธิดาพูดอย่างจริงจังเช่นนั้น ทั้งพ่อทั้งแม่ก็ไม่อาจจะขัดขวางแต่อย่างใดได้ นอกจากยอมอนุญาต

ครั้นถึงวันกำหนดนัด ธิดาเจ้าผู้ครองนครแต่งตัวสวยที่สุด แล้วก็ลงไป ในแม่น้ำโกกาเซะจนกระทั่งจมหายไป ในแม่น้ำนั้น การเสียดสีของธิดาเจ้าผู้ครองนคร คงทำให้เจ้าแห่งแม่น้ำโกกาเซะพอพระทัย กระแสน้ำก็กระแสรุนแรงก็กลบซ่อนลง พวกชาวนาไม่ต้องเสียเวลามากในการ กั้นกระแสน้ำของ แม่น้ำนั้น งานสร้างทำนบอันแสนยากลำบาก ในที่สุดก็สำเร็จลงได้

ชาวบ้านรู้สึกซาบซึ้งในคุณธรรมของธิดาเจ้าผู้ครองนครอย่างเหลือล้น จนกระทั่งยกย่องขึ้นเป็นเทพเจ้า มีศาลเจ้าอยู่ที่สระ โนะวะเกะจิน กระทั่งทุกวันนี้ และทุกปีเมื่อถึงฤดูหิมะปลาทูจะออก ชาวบ้านถือเป็นกฎว่าจะต้องนำปลาที่จับได้ครั้งแรกไปเซ่นยังศาลเจ้านี้ ทั้งนี้เพราะกล่าวกันว่าเมื่อยังมีชีวิตอยู่ เทพเจ้าองค์นี้โปรดปลาทูนั้นเป็นพิเศษมาก ♥

เล่นเสนาหา (ต่อจากหน้า ๕๘)

ที่ต้องการ แต่เมื่อถึงเวลานั้น ก็ปรากฏว่าชายหนุ่มเพียงแต่จัดการให้พ่อบ้านและคนเฝ้าประตูเป็นผู้จัดการนำมารดาไปส่งยังหมู่บ้านเท่านั้น

“พื้มพื้ม” พินารีถามขึ้น
“ไม่ไปหรือ”

มเหษตราอีกก็พื้มพื้มออกมา
“ฉนั้น...เอ้อ...ท้าวทาลัย...”

“ไม่เป็นไร” พินารีขัดขึ้น
“ฉนั้นพื้มพื้มไปก็ได้อ”

มเหษตราหงุดหงิดขึ้นมา แล้วต่อมาก็บอกอาสาวว่า “พินารีมันพยายามแสดงว่ามันเป็นห่วงแม่มากกว่าพื้มมันรักจะมากขึ้นทุกวันแล้ว”

อันนาปุระจ้ดจำต้องอยู่ต่อ แต่นางแสดงออกอย่างแจ่มแจ้งให้เห็นว่านางอับอาย น้อยเนื้อต่ำใจ และรังเกียจ ทำให้มเหษตรารู้สึกขุ่นเคืองและอาสารู้สึกปวดร้าวที่นางปลื้มตัวออกห่างอย่างเหี้ยมหยามเช่นนั้น

๗.

พินารีต้องการนำราชลักษมีไปส่งยังหมู่บ้านเดิมของ นาง อย่างเรียบร้อย และกลับมากลักรัดดาพันที่ แต่เมื่อทั้งสองไปถึงหมู่บ้านและได้เห็นสภาพที่นั่น ชายหนุ่มก็มีอาจปล่อยให้ผู้ซึ่งเปรียบเสมือนมารดาของตนต้องอยู่ที่นี่เพียงลำพัง ที่บ้านหลังเก่าของราชลักษมี มีเพียงหญิงหม้ายชราสองนางที่ยังอาศัยอยู่ อาณาบริเวณโดยรอบเป็นป่าทึบและคงไฟ สระน้ำที่ไม่มีทางระบายไปยังท้องน้ำ มีแต่จอกแหนเขียวฟุ้งอยู่เต็มผิวหน้า เสียงหมาบ้าร้องแว่วมาให้ได้ยินทั้งกลางวัน กลางคืน เป็นสภาวะที่บั่นคั้นความรู้สึกของพินารีมาก

“ไม่ใช่ว่าชนบททุกแห่ง” พินารีพื้มพื้มขึ้น “จะเป็น—สวรรค์บนดิน—ไปทั้งหมด โดยเฉพาะที่นี่ไม่ใช่แน่ กลับกลักรัดดาพันเลอะครีบบบปล่อยให้คุณเมื่อยกลางป้าอย่างนั้นไม่ได้หรอก ถ้าผมยอมก็เท่ากับว่าผมได้ประกอบอาชญากรรมเท่านั้นเอง”

ราชลักษมีเองก็รู้สึกอึดอัดขัดข้อง และคิดว่าพร้อมจะอ่อนโอนไปกับคำชักชวนนั้น หากบังเอิญพินารีจะไม่เข้ามาพอดี

ท่านผู้อ่านรู้จักพินารีที่มาก่อนหน้านั้นแล้ว ครึ่งหนึ่งเธอได้ถูกเสนอให้เป็นเจ้าสาวของมเหษตรา เมื่อมเหษตราปฏิเสธการแต่งงาน พินารีก็เป็นผู้ถูกเสนอให้รับเธอแทน แต่ในที่สุดเธอก็ต้องแต่งงานไปกับบุรุษหนึ่งในหมู่บ้านเดียวกัน ผู้ซึ่งบังเอิญผิดแผกไปจากคนอื่นตรงที่มีคืบขึงโตขึ้นเรื่อยๆ หลังการแต่งงานไม่นานนักเขาก็ลาจากโลกนี้ไป หม้ายสาวยังคงอาศัยอยู่ในหมู่บ้านนั้นสืบมา เป็นเถาเถยไม้สวนโคดเคียวในป่ารก ดอกไม้ที่นำส่งสารกลางดงเตือนไว้ความรื่นรมย์ใดๆ ครั้นเห็นเพื่อนเก่าของมารดากลับมาเยี่ยมเยือนบ้านเดิม หม้ายสาวกำพร้าผู้หนึ่งที่ต้อนรับผู้สูงวัยอย่างอบอุ่นด้วยใจจริง และเผ้าดูแลปรนนิบัติอย่างอุทิศจิตใจให้หมดสิ้นเพียงผู้เดียว

ราชลักษมีรู้สึกพึงใจและประทับใจขึ้นมาในส่วนลึก นารีก็อะไรเช่นนั้น อะไรที่เธอทำด้วยใจซื่อสัตย์ไปหมด การกริ้ว การปฏิบัติตน การพูดจาปราศรัย ไม่เคยแสดงที่ท่าเหินห่างน้อยที่ได้อ่อนน้อมถ้อยเธอจะวนอยู่กับหน้าที่ซึ่งอาสามาปรนนิบัติผู้สูงวัยอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ราชลักษมีจะร้องเรียก

“แม่น้อย กินเสียด้วยซิ” แต่ไม่ ไม่จนกว่าเธอจะดูแลให้ราชลักษมีมอมเมาสำราญและพิศวงจนนางหลับไปเสียก่อนแล้ว

“หนูจะลืมน้อยเอานะ ถ้ายังมีทำอะไรอยู่อย่างนี้”

เรื่อง มนต์ ๑ ๒๕ ม.ค. ๒๕๖๖

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนาหน้าชาด

กุชมา รวยเร็ว

(นิทานรัสเซีย)

หมาจิ้งจอกได้ชื่อว่าฉลาด
แกมโกงเช่นไร นางหมาจิ้งจอก
ในเรื่องนี้ก็ปรากฏเช่นนั้น แต่ก็ได้
ทำประโยชน์แก่คน ดังเรื่องหมา
จิ้งจอกแม่สื่อ นิทานเบงกอล
แมวแสนกลนิทานยุโรป และเล่า
วลิตาคนิทานอาหรับ ที่ทำให้คน
ยากจนแต่โชคได้ประโยชน์
จากความฉลาดแกมโกงนั้น ดังที่
นาตาลี คัดดิงตัน ผู้แปลจากภาษา
รัสเซียเป็นภาษาอังกฤษ เล่าไว้ใน
นิทานชาวบ้านรัสเซีย ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง
ชื่อกุชมา กุชมาตัวคนเดียว ปลูก
กระท่อมเล็กๆ อยู่ในป่าลึก สมบัติที่
กุชมาจะมีก็กระท่อมนี้แหละกับไก่
ตัวผู้ตัวหนึ่ง และแม่ไก่อีก ๕ ตัว
วันหนึ่งขณะที่กุชมาออกไปล่าสัตว์
นางหมาจิ้งจอกตัวหนึ่งซึ่งมีย่อยอยู่
ใกล้ๆ กับกระท่อมของกุชมาแลเห็น
เข้า ก็วิ่งไปยังกระท่อมของกุชมา
จับแม่ไก่มากินเสียตัวหนึ่ง ครั้นกลับ
มาถึงบ้าน กุชมาเห็นไก่ของตนหาย
ไปตัวหนึ่งก็คิดว่าเหยี่ยวคงมาโฉบ

เอาไปกิน วันรุ่งขึ้นกุชมาไปล่าสัตว์
อย่างเคย และได้พบนางหมาจิ้งจอก
ในป่า ซึ่งทักขึ้นว่า “จะไปไหนนะ
กุชมา” “ไปล่าสัตว์สิ” “ถ้าอย่างนั้น
ก็สัตว์ใดกันตรงนี้นะ” พูดแล้วก็
วิ่งต่อไปยังกระท่อมของกุชมา กุชมา
แม่ไก่มากินเสียอีกตัวหนึ่ง

ครั้นกุชมากลับมาคราวนี้ เห็น
ไก่หายไปอีกตัวหนึ่ง ก็นึกได้ว่า
เห็นจะไม่ใช่ใครอื่น ต้องเป็น
นางหมาจิ้งจอกตัวนั้นแน่นอน คิดดัง
นั้นแล้ว ในวันรุ่งขึ้นก่อนออกไปล่า
สัตว์ กุชมาก็จัดแจงปิดประตู
หน้าต่างอย่างแน่นหนาหมดทุกบาน

เมื่อได้พบนางหมาจิ้งจอกกลาง
ทาง นางหมาจิ้งจอกก็ร้องทักอย่าง
เคย พอรู้ว่ากุชมาไปล่าสัตว์ นาง
หมาจิ้งจอกก็วิ่งไปยังกระท่อมของ
กุชมา หมายถึงจับไก่กินเสียตัวหนึ่ง
อย่างเคย กลับพบว่า กระท่อมของ
กุชมาปิดหมด หน้าต่างประตูปิด
อย่างแน่นหนา ข้างฝ่ายกุชมารู้ตัว
เช่นนั้นก็หันหลังกลับ เดินตามนาง
หมาจิ้งจอกมา ก็แลเห็นนางหมา

จิ้งจอกเดินวนเวียนอยู่รอบบ้าน
เพื่อหาทางเข้า แต่สัตว์ฉลาดอย่าง
หมาจิ้งจอกหรือจะยอมแพ้ง่ายๆ
เมื่อเข้าทางประตูหน้าต่างไม่ได้
นางหมาจิ้งจอกก็เผ่นขึ้นไปบนหลังคา
แล้วหย่อนตัวลงไปตามปล่องไฟ
กุชมาก็กลับเข้าไปในห้อง เลยจับ
ตัวได้ กุชมาพูดว่า

“ฮะ ฮ่า จับตัวได้แล้ว แม่
จิ้งจอกนี่เองหรือที่เป็นขโมยมาขโมย
ไก่เข้าไปกินวันละตัวๆ ที่น่ะเอะ
รับรองได้ว่า คุณนายจิ้งจอกจะไม่มี
วันได้มีชีวิตหลุดรอดไปจากบ้านข้า
ได้เลย”

“ข้าก่อน ข้าก่อน กุชมา อย่า
ฆ่าข้าเลย ข้าจะทำให้ท่านรวยเร็ว
อย่างทันตาเห็นทีเดียว ขอเพียงอย่า
ไล่ให้ข้ากินวันละตัวเท่านั้น ท่านอย่า
ให้มากๆ หน่อยนะ”

กุชมาก็ตกลง ให้อาหารอย่าง
ที่นางหมาจิ้งจอกต้องการ ให้กิน
จนอิ่มหน้าสำราญดีแล้ว นางหมา
จิ้งจอกก็ลากลับไปนอนกลิ้งเกลือก
อยู่ในทุ่งหญ้าส่วนพระองค์ของพระ

ราชา ขณะนั้นมีหมาป่าตัวหนึ่งวิ่งผ่านมาเห็นเข้า จึงร้องทักขึ้นว่า

“คงกินอะไรดีๆ มาจนอ้วนหมื่นมันแล้วซิเนะ แม่จึงจอกเจ้ามารยาที่ไหนดะ สงสัยจริง”

“ที่ไหนดะหรือ ถ้ามได้ พ่อหมาป่า ก็ในวังนี่ซิ พระราชาเชิญข้าไปร่วมโต๊ะเสวยด้วยเที่ยวมา แต่ถ้าเพื่อนอยากไป ก็อาจได้รับเชิญแน่นอน เพราะมีพวกเราเยอะแยะที่นั่นทั้งหมาจิ้งจอก ตัวมาร์ทเทน ตัวเซเบิล และสัตว์อื่นๆ ทุกชนิดหมดละ”

“พาข้าไปร่วมโต๊ะเสวยด้วยไม่ได้หรือ แม่จิ้งจอก”

“ได้ซิ แต่เพื่อนต้องพาพวกมาหลายๆ สักพันหนึ่ง เพราะพระราชาคงไม่ยอมล่าปากเพื่อจัดเลี้ยงเพื่อนแต่ผู้เดียวหรอก”

หมาป่าได้ยินเช่นนั้นก็ไปบ่าวหมีเรียกพวกพ้องมาทั้งหมดจนได้จำนวนพันหนึ่ง นางหมาจิ้งจอกก็จัดการพาไปเฝ้าพระราชา แล้วทูลว่า หมาป่าทั้งหมดนี้เป็นของกษมา รวยเร็ว ฝากมาถวาย พระราชาพอพระทัยมาก โปรดให้มหาดเล็กมาต้อนรับหมาป่าทั้งหมดไปเข้าออกขังไว้

วันรุ่งขึ้น นางหมาจิ้งจอกก็บอกกษมาให้ช่างโกให้ตนอีกตัวหนึ่ง กษมาก็ทำให้ นางหมาจิ้งจอกกินไก่ที่ปรุงรสเข้มข้นจนอิ่มแล้วก็ไปนอนกลิ้งเกลือกในทุ่งหญ้าของพระราชวังอย่างเคย พอค่ำมีสัตว์หนึ่งเดินผ่านมา แลเห็นเข้า ก็ร้องทักว่า

“ไปหาความสุขให้ตัวเองดีแล้วซิเนะ แม่จิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ข้าเห็นหรอก ไปไหนดะ”

“ไปไหนดะหรือ พ่อหมีบรูอินก็ไปกินเลี้ยงในงานเลี้ยงมโหฬาร

ของพระราชาเนะซิ โอ๊ยมีพวกสัตว์มากหน้าหลายตา กำลังกินอยู่ยังไม่อิ่มก็มี อย่างเจ้าหมาป่าจอมตะกละอย่างนี้ จะยอมละอาหารโหฬารอย่างนี้หรือ”

“พาข้าไปบ้างไม่ได้หรือ แม่จิ้งจอก พาข้าไปร่วมโต๊ะเสวยกับพระราชา” หมีขอร้อง

“ก็ได้ แต่ว่าต้องไปหาพวกให้ได้สักพันหนึ่ง เพราะพระราชาจะทรงรู้สึกว่ามีคนเลย ถ้าจะจัดงานเลี้ยงใหญ่ๆ เพียงเพื่อหมีบรูอินตัวเดียวเท่านั้น”

ได้ยินนางจิ้งจอกสาธยายเช่นนั้น บรูอินก็ไปจัดแจงบ่าวร้องหมีพวกของตนจนได้ครบพัน ก็พากันตามนางหมาจิ้งจอกเข้าไปในวัง นางหมาจิ้งจอกส่งให้บรูอินทั้งหลายคอยในสนามก่อน ส่วนตนเข้าไปทูลพระราชาว่า หมีทั้งพันนี้เป็นของกษมาที่ส่งให้ตนนำมาถวาย พระราชาดีพระทัยอย่างยิ่ง โปรดให้มหาดเล็กต้อนรับหมีเหล่านั้นไปเข้าทรงขัง

วันรุ่งขึ้นนางหมาจิ้งจอกไปบอกกษมาให้ช่างโกให้เหลืออีก ๒ ตัว นั้นให้ตนกิน ครั้นกินจนอิ่มแล้ว นางหมาจิ้งจอกก็ไปนอนกลิ้งเกลือกในทุ่งหญ้าของพระราชวังอย่างเคย คราวนี้ได้มีตัวเซเบิลตัวหนึ่งกับตัวมาร์ทเทนตัวหนึ่ง (สัตว์ทั้งสองเป็นสัตว์ที่เขาใช้ขนทำเสื้อผ้า) เดินผ่านมา ต่างก็ร้องทักขึ้นว่า

“คงไปได้อะไรเยี่ยมๆ มาซิเนะ แม่จิ้งจอกจอมเล่ห์กระเท่ห์ ไปได้มาจากไหนดะ”

“โอ๊ย จะไปได้มาจากไหนดะ เพื่อนกิริวดูอยู่แล้วว่า พระราชาโปรดข้าแต่ไหน พระองค์ทรงจัดเลี้ยงวัน

นี้เนะ เลี้ยงสัตว์ทุกชนิดเลยเนะ ข้าต้องสารภาพว่า วันนั้นข้ากินเสียเต็มคราบเลย มีพวกสัตว์มากมายหลายชนิดตึงฝูงใหญ่ๆ เพื่อนกิริวแล้วเนะว่า เจ้าพวกหมาจิ้งจอกนี่ตะกละหยอกเสียเมื่อไหร่ แม่ในขณะนี้ก็ยังสวาปามกันอยู่เลย ยังพวกหมีอีกเล่า ก็ขยอกเสียแทบจะไม่หายใจ”

“ถ้าอย่างนั้น ช่วยพาข้าไปบ้างได้ไหมเล่า แม่จิ้งจอก เพียงได้ไปเห็นก็ยังดี”

“ได้ซิ เป็นไรไป แต่ว่าต้องไปหาพวกมาให้ได้พันตัว” สัตว์ทั้งสองจำพวกก็ไปทำตาม พอได้ครบแล้ว นางหมาจิ้งจอกก็พาเข้าไปในวัง แล้วตนเข้าไปทูลพระราชาว่า สัตว์เหล่านั้นเป็นของถวายพระราชาที่กษมา รวยเร็ว ส่งให้ตนนำมาถวาย พระราชาทรงชื่นชมมากที่ได้ของขวัญหายากจากกษมา พร้อมกันนั้นก็อดทักความร้ายของกษมาไม่ได้

วันต่อมา นางหมาจิ้งจอกได้เข้าไปเฝ้าพระราชาอีก แล้วทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ กษมา รวยเร็ว ผู้ที่ส่งสัตว์ต่างๆ มาถวายนั้น บัดนี้ใครจะขอยืมภาชนะสำหรับตวงของน้อย เขาจะเอาไปตวงเหรียญเงินที่จริงของเขาเองก็มี แต่ใส่ทองเต็มไปหมดแล้ว”

พระราชาไม่ทรงขัดข้อง ทรงให้ขมไปโบหนึ่ง นางหมาจิ้งจอกนำไปให้กษมา และบอกให้เอาทรายมาตวงใส่ให้เต็ม แล้วเอาเหรียญเงินติดไว้ตามขอบๆ ๒-๓ เหรียญ เข้าวันรุ่งขึ้นก็นำภาชนะนั้นไปกินพร้อมกันนั้นก็ทูลถามพระราชาว่า

“ข้าแต่พระองค์ ถ้าหากกษมา จะทูลขอพระธิดา พระองค์จะโปรดว่ากระไร” (อ่านต่อหน้า ๔๑)

เพราะฉะนั้น เป็นประเทศที่กำลังทันสมัย ก้าวเข้ามาอยู่ในความทันสมัยเพียงรอบนอก ยังไม่เข้าถึงจุดกึ่งกลางคือความทันสมัยแท้จริงทันสมัยรอบนอกเป็นของเห็นก่อนได้แก่รูปกายซึ่งแสดงออกที่การแต่ง กิริยา วาจา ตามมาติดๆ

แต่งตัวเป็นฝรั่ง อุทานว่า ว้าว เด็ดดุไอศกรีม ฟังเพลงแล้วร้องกรี๊ดๆ ให้ช็อคอกไม้ไม้กริ่งแล้วจูบแหม่ เหล่านักความทันสมัยของกรุงรัตน ย้ายห้วงแต่ว่าจะล่องพ้นรอบนอกเข้าไปสู่ความทันสมัยที่แท้จริง คือการพัฒนาตนเองในด้านความคิดและจิตใจได้แค่ไหน

ถ้าไม่บอกเสียตรงนี้ จะอึดอัดใจว่า เสียดยาคำอุทานของสาวไทย วัย วัย เป็นเสียงเดียวกับ ว้าว ทำให้ต้องเปลี่ยนตามฝรั่งก็ไม่รู้

ครั้งหนึ่ง ณ ที่เก็บร่างของเลนิน ในกรุงมอสโก คณะนักท่องเที่ยวดูเดินเข้าแถวเรียงหนึ่งเข้าไปในความมืดสลัว มองกันไม่เห็นถนัดว่าใครเป็นใคร สฟตงอยู่ในที่สูง ขึ้นบันไดไปหลายชั้น ไม่มีใครกล้าออกเสียงพูด แม้แต่จะกระซิบกระซาบ ทันใดนั้นมีเสียงดังตักบอกให้รู้ว่ามีคนตกบันได พร้อมกับเสียงตักก็มีเสียงว้าย คนไทยรู้ว่าคนตกบันไดเป็นคนไทยด้วยกันนักท่องเที่ยวดูชาติอื่นไม่รู้ เพียงคำอุทานคำเดียวก็บอกเชื้อชาติได้ ทันสมัยอย่างฝรั่งแต่เพียงผิวเผินไปจนจะหมดตัวอยู่แล้ว ขอ ว้าย เอาไว้สักคำก็ยังดี ♥

ปล่อยตัวตามสบายในสุดสัปดาห์ (ต่อจากหน้า ๔๐)

เป็นทาสของโครงการ ก็เชื่อได้ว่า คุณจะไม่สนุกและเกิดการทำงานซ้ำๆ ซากๆ ซ้ำๆ ซากๆ ซ้ำๆ ซากๆ

และข้อสุดท้ายคือ รู้จักเปลี่ยนแปลงจังหวะก้าว ในการทำกิจกรรมต่างๆ ในวันสุดสัปดาห์นั้น ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือ ถ่ายรูป เขียนภาพ เล่นกีฬา ก็นับว่าเป็นการดีทั้งนั้น ถ้ารู้จักทำตามสบาย ไม่เอาจริงเอาจัง ทั้งนี้เพื่อคลายความเครียดทั้งกายและใจ มีสุขภาพดี เพื่อที่จะสู้กับการทำงานที่หนักและซ้ำซากในสัปดาห์ใหม่ แม้บ้านควรจะได้พักเต็มทีสักหนึ่งวัน โดยทำกิจกรรมที่คุณชอบ ลดงานที่เป็นประจำวันแก่ตนเอง เช่น แทนที่จะทำกับข้าวหลายอย่าง ก็ทำง่ายๆ แต่อย่างเดียว หรือเสริมธุรกิจครอบครัวอานวย ก็อาจจะงดทำ ออกไปรับประทานอาหารนอกบ้านเสียเลยก็ได้ การได้คลายความเครียดเสียบ้างระยะหนึ่งจะทำให้งานที่ต้องทำอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวันดูไม่น่าเบื่อจน ♥

กุชมา รวยเร็ว (ต่อจากหน้า ๓๗)

พระราชินีไม่ทรงปฏิเสธ แต่ตรัสว่า ทั้งพระองค์และพระธิดาใคร่จะได้พบกุชมาสัก ครั้งหนึ่ง ฉะนั้นจึงอยากจะเชิญกุชมา มาเฝ้าเสียสักหนึ่งครั้งก่อนในวันรุ่งขึ้น

นางมหาจึงจอกมาใคร่ครวญถึงกุชมา จริงอยู่ละที่กุชมาหน้าตาดี แต่ท่าทางก็ไม่โก้พอ ทั้งนี้เพราะเสื้อผ้ามั่นช่างปอนอย่างเห็นได้ชัดแจ้ง ฉะนั้นเมื่อกุชมา มุ่งหน้าไปยัง

วังพระราชินีในวันรุ่งขึ้น นางมหาจึง จอกก็วิ่งล่องหน้าไปยังสะพานที่กุชมาจะต้องเดินไป และไปจัดการให้คนงานเลื้อยเสาสสะพานเสีย พอกุชมา ก้าวเท้าลงไป บน สะพาน สะพานก็พังลง กุชมาตกลงไปในน้ำ นางมหาจึง จอกก็วิ่งไปร้องไปว่า กุชมา รวยเร็ว กำลังจะจมน้ำตายอยู่แล้ว เสียงนางมหาจึง จอกดังไปถึง

ในพระราชวัง พระราชาทรงทราบก็รีบจัดผู้คนออกไปช่วยกุชมาขึ้นมา จากน้ำ และหาเสื้อผ้ายาวเหมาะสมให้สวมใส่ ดังนั้นเมื่อกุชมาไปปรากฏร่างต่อหน้าพระราชา กับพระธิดา จึงเป็นกุชมาที่หล่อเหลา และโก้หรู จนพระราชาโปรดให้ทำพิธีเสกสมรสในทันทีนั่นเอง ส่วนงานฉลองงานสมรสให้จัดในวันรุ่งขึ้น

กุชมาอยู่ในวังได้ราวอาทิตย์สองอาทิตย์ พระราชาก็ตรัสว่า

“แต่งงานมาหลายอาทิตย์แล้ว พาเราไปดูบ้าน ของลูกเสียทีซิ กุชมา”

ไม่มีทางหลีกเลี่ยงแต่อย่างใด ได้ กุชมาจำต้องเตรียมตัวออกเดินทางด้วยรถ นางมหาจึง จอกวิ่งไปล่องหน้าอย่างเคย ทันใดนั้นก็แลเห็นแกะฝูงใหญ่ ตามบรรดาคคนเลี้ยงดูว่าเป็นของใคร ได้ความว่า “เป็นของพญา” นางมหาจึง จอกได้ยินเช่นนั้นก็บอกว่า “ต่อไปนี้ ต้องบอกใครๆ ให้หมดเลขนะ ว่าแกะฝูงนี้เป็นของกุชมา รวยเร็ว ไม่อย่างนั้น พระองค์กับราชินีสายฟ้าแลบที่กำลังจะเสด็จมาจะเผาเจ้าตายดำเป็นตอตะโก ไม่มีทางรอดไปได้เลย”

พวกคนเลี้ยงแกะได้ยื่นคำของนางหมาจึงจอก ก็ตระหนกตกใจ รีบรับปากว่าจะทำตามนั้นทันที นางหมาจึงจอกก็วิ่งต่อไปอีก ไปพบหมามากมายถามพวกคนเลี้ยงหมาว่า หมูเหล่านั้นเป็นของใคร พวกคนเลี้ยงหมาก็บอกว่า “เป็นของพญา” นางหมาจึงจอกก็ประกาศแก่คนเหล่านั้นว่า “ต่อไปนี้ไปบอกใครๆ ทุกคนหมดเลยนะว่า หมูเหล่านั้นเป็นของกุชมา รวยเร็ว ไม่อย่างนั้นพระอัครนักราชกับราชินีสายฟ้าแลบจะพาพวกเจ้าตายกันหมดเลยทีเดียว”

พวกคนเลี้ยงหมูได้ยินแล้วก็ตระหนกตกใจ รีบรับปากว่าจะทำตามโดยทันที ต่อจากนั้น นางหมาจึงจอกก็วิ่งต่อไป ไปพบวัวเข้าฝูงหนึ่ง กับอู่อีกจำนวนหนึ่ง ซึ่งล้วนเป็นของพญาทั้งสิ้น นางหมาจึงจอกก็ไปจัดการขู่คนเลี้ยงวัวกับคนเลี้ยงอู่อีกจำนวนหนึ่งจนคนเหล่านั้นต่างรับปากว่าจะบอกใครๆ ว่าวัวกับอู่อีกทั้งหมดเป็นของกุชมา รวยเร็ว ออกจากนั้น นางหมาจึงจอกก็วิ่งตรงไปยังวังหินขาวอันสวยงามของพญา แล้วเดินตรงเข้าไป พญาเห็นนางหมาจึงจอกก็ร้องถามว่า

“มีข่าวอะไรบ้าง แม่จึงจอก”

“ข้าว่าขณะนี้ท่านพญา ท่านต้องรีบไปหาที่ซ่อนตัวโดยเร็ว เพราะพระอัครนักราชกับราชินีสายฟ้าแลบ กำลังจะมา และจะเผาไหม้หมดไม่ว่าอะไรมาขวางหน้า ได้เผาตายไปหมดแล้วนะแกะของท่านนะ แล้วยังหมูวัวกับอู่อีกเล่า ข้าจึงได้เฝ้ามาบอกท่านในทันทีอย่างไรเล่า เพราะตัวข้าเองก็เกือบสาธิตกวันตายขณะที่

เดินทางมาเล่าให้ท่านฟังนี้แหละ”

พญาตกใจและรู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจมาก ถามนางหมาจึงจอกว่า

“แล้วข้าควรจะทำอย่างไรเล่า แม่จึงจอก”

“มีต้นโอ๊กเก่าแก่อยู่ต้นหนึ่งในสวนของท่าน ข้างในเป็นโพรง ท่านจงไปซ่อนตัวอยู่ในนั้นเถิด จนกว่าพระอัครนักราชกับราชินีสายฟ้าแลบจะผ่านไปเสียก่อน”

ได้ยินนางหมาจึงจอกแนะนำเช่นนั้น พญาก็ไม่ยอมเสียเวลา รีบเข้าไปซ่อนในโพรงไม้โอ๊กทันที ขณะนั้นกุชมากำลังนั่งรถม้ากับพระราชากับพระธิดา เมื่อมาถึงฝูงแกะ พระธิดาถามว่า เป็นของใคร พวกคนเลี้ยงแกะก็ทูลว่า “เป็นของกุชมา รวยเร็วพะยะค่ะ” พระราชาพอพระทัยมาก “โอ้โฮ ลูกเขยข้ามีแกะมากจัง” ครั้นมาถึงหมู่กุ่มใหญ่ เจ้าหญิงพระธิดาก็ถามอีกว่า เป็นของใคร และได้คำตอบว่า “เป็นของกุชมา รวยเร็ว” จากพวกคนเลี้ยงหมู พระราชาตรัสอีกว่า “โอ้โฮ มีหมูมากจัง ลูกเขยข้า” และเมื่อถึงฝูงวัวกับอู่อีก พระธิดาถามคนเลี้ยงและก็ได้รับคำตอบว่า เป็นของกุชมา ทั้งหมด

เมื่อกุชมากับพระราชากับพระธิดามาถึงวังพญา นางหมาจึงจอกก็วิ่งออกมาต้อนรับที่บันได และพาคนทั้งสามเข้าไปข้างใน พระราชาทรงทึ่งความโอฬารของสถานที่ตลอดจนอาหารอันหรูหราจัดเรียงรายอยู่บนโต๊ะอาหารนั้น

เมื่อเสร็จเรื่องอาหารแล้วก็พากันไปชมสวน นางหมาจึงจอกก็กระดุนพระราชากับกุชมาให้หา

ความเพลิดเพลินด้วยการยิงธนูไปยังโพรงไม้โอ๊ก ดูซิว่าใครจะยิงแม่นกว่ากัน และเมื่อคนทั้งสองยิงแข่งกันไปมา พญาที่ขดตัวนิ่ง ไม่กล้าขยับเขยื้อนด้วยความกลัว ก็เลยถูกธนูนอนตายอยู่ในโพรงไม้โอ๊กนั่นเอง กุชมาผู้ไม่มีอะไรเลย นอกจากไก่หัวผู้ตัวหนึ่งแม่ไก่ห้าตัวก็เลยได้สถาปนาตัวเองเป็นราชาแห่งอาณาจักรของพญา แทนพญาผู้เป็นเจ้าของ และเสวยสุขพร้อมด้วยเจ้าหญิงสาวสวยพระธิดาพระราชาราคาตลอดไป และก็ได้จัดหาไก่ย่างให้นางหมาจึงจอกกินวันละตัวทุกวัน จนกระทั่งวันสุดท้ายแห่งชีวิต ♥

ไปดูเครื่องเรือนที่เมืองมิลาน

(ต่อจากหน้า ๔๔)

ทางนั้นทั้งแพงและไม่ร่อย ฮาโลทำท่าจะช่วยแม่เก็บโต๊ะและล้างจาน แม่บอกว่าไม่ต้องหรอก แม่จะเอาเข้าเครื่องล้างจาน เพราะจานเก่าเมื่อเย็นวานก็ซ่อนรออยู่ในเครื่องล้างแล้ว ฮาโลจึงไปช่วยไฮนุทซ์เก็บข้าวของใส่รถ และเราพากันออกไปขึ้นส่งทั้งคู่ขับรถออกไปที่ถนนหน้าบ้าน

พอโบกมือส่งจนไฮนุทซ์และฮาโลขับรถกลับไปแล้ว พ่อก็ขับรถมาพอดี แต่ไม่ยักเลี้ยวเข้าบ้าน พ่อขับเลยไปเกือบร้อยเมตร และหยุดพุดคุยกับนางไปรษณีย์หมู่บ้านที่กำลังเดินแจกจดหมายตามบ้านอยู่พอดี จะเรียกว่านุชไปรษณีย์ไม่ได้ เพราะเป็นหลานผู้หญิง และคงจะเรียกว่านางสาวไปรษณีย์ก็ไม่ได้ เพราะไม่สาวแม้ว่าจะยังไม่ได้แต่งงานก็ตาม แต่นั่นไม่สำคัญดอกนะอะไร ที่สำคัญก็คือ พ่อจะต้องรายงานต่อนางไปรษณีย์คนนั้นว่า เราจะไม่อยู่บ้านหลายวัน ให้เก็บ

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

นกวิเศษ

(นิทานมองโกเลีย)

นกในเรื่องนี้เล่าให้
คนทั้งได้ไม่ติดกับเวตาลในนิทาน
เวตาล เรื่องที่เล่าก็เป็นคติสอน
ผู้ฟังได้ ท่อเป็นนกวิเศษก็คงจะ
เป็นเพราะเหตุนี้ จอห์น มินฟอร์ด
แปลจากภาษาจีนเล่าไว้ในนิทานชาว
บ้านของจีน ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่ง ณ บ้านนกเขาแถบ
เหนือ ยังมีนกวิเศษตัวหนึ่ง ซึ่งมี
ความฉลาดหลักแหลม เขาวน
ปฏิภาณว่องไว ไม่แต่เท่านั้นยัง
สามารถพูดภาษาคนได้อีกด้วย
จักรพรรดิตั้งหลายอาณาจักร ทั้ง
ขุนนาง และเสนาจากประเทศ
ต่างๆ ได้ส่งคนมาดักจับนกตัวนี้
บางคนถึงกับไปจับด้วยตนเอง แต่ก็
ไม่มีใครจับได้สำเร็จ ทั้งๆ ที่นกตัวนี้
ไม่เคยหนีเลย มันจะนั่งส่งเสียงร้อง
เพลงอันไพเราะอยู่บนกิ่งสนใบเขียว
ดกของต้นสนอันเก่าแก่

ข่าวเรื่องนกวิเศษนี้ได้แพร่ไป
ถึงพระกรรณของ เฮอร์เตเกล ข่าน
แห่งตะวันออก ข่านทรงรำพึงว่า
“นกแปลกประหลาดอะไรอย่างนี้
เขาว่าไม่มีใครจับได้ แต่เราเชื่อแน่ว่า

ว่าเราต้องจับได้ ถ้าลองพยายามดู”
ทรงคิดดังนั้นแล้ว ก็ออกเดินทาง

ข่านได้เสด็จไปยังบ้านนกเขา
ทางเหนือ และตั้งตนไปจนถึงต้น
สนเก่าแก่นั้น และทักสนใบเขียว
ดก นกวิเศษก็นั่งอยู่ตรงนั้น มันไม่
แสดงท่าว่ากลัวคน ทั้งยังไม่พยายาม
หนีอีกด้วย ขอมให้จับโดยดีโดยไม่
ขัดขืนเลย ข่านดีพระทัยมากขณะที่
เสด็จมาตามทางบนภูเขาเพื่อจะกลับ
ยังบ้านเมือง นกวิเศษก็ได้พูดขึ้นว่า

“ข้าแต่พระองค์ ข้าพระองค์
ใครจะทูลเตือนพระองค์ว่า ระหว่าง
ทางนั้นต้องไม่เงี้ยวและไม่มีการ
ถอนใจ ไม่เช่นนั้น ข้าพระองค์จะ
บินไปเสียในพริบตาเดียว ดังนั้น
ขณะที่เราเดินไป ต้องมีใครพูด
อะไรกันบ้าง”

“ตกลง เอา เจ้าพูดไป”

“ข้าพระองค์จะเล่าให้ท่านถวายเป็น
พียงสักเรื่องก็พอ ครั้งหนึ่ง ณ ที่แห่ง
หนึ่ง มีนายพรานผู้สามารถคนหนึ่ง
ซึ่งมีหมาที่จงรักภักดีอยู่ตัวหนึ่ง วัน
หนึ่งนายพรานได้ออกไปล่าสัตว์กับ
หมาของตนในหุบเขาแห่งหนึ่ง ได้

พบเขี้ยวบรรทุกทองบรรทุกเงินกับ
สิ่งมีค่าอื่นๆ เขี้ยวเขี้ยวเกิดหักลง
เจ้าของเขี้ยวหนึ่งเป็นทุกข์อยู่ เมื่อ
นายพราน มาเห็นเขาก็ได้ ทัก ทาย
และคุยกันครู่หนึ่ง ก็นั่งลงสูบบุหรี่
กัน เจ้าของเขี้ยวได้พูดขึ้นว่า

“นี่แน่ะ เพื่อนเอ๋ย ข้าอยากจะ
ไปยังหมู่บ้านข้างหน้า เพื่อไปหาคน
มาซ่อมเขี้ยว เพื่อนจะช่วยอยู่ตรงนั้น
กับ หมาของเพื่อนสักหน่อยได้ ไหม
แล้วช่วยดูแลเขี้ยวให้ข้าด้วยในระหว่าง
ที่ข้าไม่อยู่นะ”

“ได้ซิ” นายพรานรับ รอง
เจ้าของเขี้ยวได้ยินเช่นนั้นก็ดีใจ
ออกเดินทางไปตามสันเขา นาย
พรานคอยจนมืดค่ำก็ไม่เห็นเจ้าของ
เขี้ยว กลับ มา นายพรานคิดว่า
“แม่เรดาไม่สู้ดี คงจะหุงหาอะไร
กินเองไม่ได้หรอกตั้งแต่เข้ามาแล้ว”
คิดดังนั้นแล้ว นายพรานก็บอกหมา
ว่า “เจ้าอยู่ที่นี่ไปก่อนนะ ช่วยเฝ้า
เขี้ยวให้เขาจนกว่าเจ้าของเขาจะมา
ระวังเจ้าพวกขโมยใจให้ด้วย ข้า
จะกลับบ้านไปหุงหาให้แม่กิน” พูด
แล้วก็กลับบ้าน

ฝ่ายหมาก็ทำตามคำสั่งนายอย่างเคร่งครัด เฝ้าไว้เต็มแควียนมิได้คลาดสายตา เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะไม่เดินไปไหน ตัวมันเองก็เดินไปเดินมารอบๆ แควียนโดยไม่หยุดหย่อน ไม่ผิดกับคนเฝ้าขามเลย

ข้างเจ้าของแควียน ในระหว่างนั้นได้ไปตั้งหลายหมู่บ้าน กว่าจะได้คนมาซ่อมแควียนก็ตั้งเที่ยงคืน เมื่อกลับมาที่แควียนก็เห็นว่านายพรานกลับไปแล้ว ทั้งหมาที่ซอสัตย์เอาไว้เฝ้าแควียน เจ้าของแควียนสรรเสริญหมาตัวนั้นเป็นอันมาก แล้วก็เลยให้เหรียญเงินเป็นรางวัล และบอกให้กลับไปบ้าน ครั้นเมื่อหมามาถึงบ้านแลเห็นนายยืนคอยอยู่ตรงประตูหมาก็คายเหรียญเงินลงมาบนพื้น พอเห็นเช่นนั้นนายพรานก็โกรธเป็นพินาศเป็นไฟ ร้องว่า

“นี่ข้าส่งให้เจ้าเฝ้าข้าวของของเจ้าของแควียน หนอยแน่ แทนที่จะดูแล กลับไปขโมยเงินของเขา”

พูดแล้วก็วิ่งไม่อันใหญ่เบือเรื่อฟาดลงไปทิ่มหมา จนกระทั่งหมาตาย”

“โธ โธ” ข่านอุทานออกมา “นายพรานช่างตาบอดอะไรอย่างนี้ นับว่าทำผิดอย่างใหญ่หลวงที่เสียวะนะ ที่ฆ่าหมาที่ซอสัตย์อย่างนั้นเสียได้”

แล้วก็ถอนพระทัยใหญ่ “แน่ พระองค์ถอนพระทัยแล้ว” นกวิเศษท้วงแล้วก็บินหนีไป

ข่านทรงดำหนิเองก็เองว่า “โธเอ๊ย เราเอ๊ยเรา ทำไมถึงลืมคำเตือนของ นกเสีย ได้ที่ไม่ให้ถอนใจ” แล้วก็เสด็จกลับไปยังบ้านนกเขาทางเหนือ และจับนกวิเศษนั้นได้อีกครั้งหนึ่ง มาตามทาง นกได้เล่าเรื่องถวายอีกเรื่องหนึ่งคือ “ณ ที่แห่งหนึ่งของมัญชุสวชนมแมวจึงรักภักดีต่อเจ้าของอยู่ตัวหนึ่ง

วันหนึ่งหญิงนั้นไปตักน้ำที่บ่อ ก่อนไปได้ส่งแมวว่า “ระวังดูแลเด็กในเปลให้ด้วยนะ” พอนายออกไปแล้ว แมวก็นอนลงใกล้ๆ เปล ไ่ข่งไปบ้างไล่แมลงวันไปบ้าง ทันใดนั้นได้มีหนูตัวใหญ่วิ่งออกมาจากหลังประตู พยายามจะมาแตะหูเด็กน้อยในเปล แมวเห็นแล้วอดโมโหไม่ได้ จึงไล่หนูออกไปจากห้อง พอแมวออกจากห้องไป หนูอีกตัวหนึ่งก็แอบเข้ามา และตรงไปกัดหูเด็กน้อย เด็กร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด แมวได้ยินเสียงเด็กร้อง ก็ตกใจวิ่งกลับมา เลยต้อนหนูตัวที่สองเข้าไปหลังประตู แล้วก็กัดเสียจนตาย เสร็จแล้วแมวก็กลับมานั่งข้างเปลเลียเลือดออกจากหูเด็ก ในขณะที่เลียเลือดอยู่นั้น แม่ของเด็กเข้ามาเห็นพอดี พอเห็นเช่นนั้นก็ร้องลั่นว่า

“ข้าส่งให้เจ้าเฝ้าเด็กไว้ แล้วเรื่องอะไร กลับมากัดหูเด็กกินเจ้าสัตว์แสนร้าย”

พูดแล้วก็ตีแมวจนตาย ครั้นเมื่อทันหลังมาดู แลเห็นหนูตายอยู่ตรงหลังประตูมีหูเด็กติดอยู่ในปาก นางจึงได้รู้ว่าตัวเองผิดไปแล้วที่ฆ่าแมวตาย เลยร้องไห้โฮออกมา

“นี่สาธุจริงแมวเอ๊ย” ตรัสแล้วข่านก็ถอนพระทัย ทันใดนั้น นกวิเศษก็ขยับปีก บินปรือไปเลย

ข่านต้องเสด็จไปยังที่อยู่ที่ของ นกวิเศษเป็นครั้งที่สาม เมื่อจับนกมาได้และขณะมาตามทาง นกได้เล่านิทานถวายอีกเรื่องหนึ่งคือ “ปีหนึ่งแล้งฝน มีฝนตกน้อย ชายคนหนึ่งซื้ออัลบายได้เดินทางออกจากบ้านเพื่อหนีความอดอยาก ขณะที่เดินไป ตะวันส่องแสงแรงกล้าที่สุด อัลบายรู้สึกคอแห้งปากแห้ง จึงไปนั่งลงตรงหน้าผาสูงรอคอยความ

ตาย ทันใดนั้นได้ยินเสียงเปาะแปะๆ อยู่ใกล้ๆ และได้เห็นว่าเป็นเสียงน้ำหยดลงมาจากยอดหน้าผานั้นเอง เห็นเช่นนั้นอัลบายดีใจจนลืมตัว รีบเอาขามไม้ไปรองน้ำ และพยายามรองจนได้เต็มขาม พอจะยกขามขึ้นดื่ม น้ำ อีกาตัวหนึ่งเกิดบินผ่านมา ได้กระพือปีกกระแทกขามนั้นหล่นจากมือ น้ำทั้งขามหกหมด อัลบายโมโหอีกาเต็มกำลัง ร้องลั่นว่า

“สวรรค์ทรงปรานีข้า จึงบันดาลน้ำให้ข้า ข้าก็อดสำหรงไว้ทีละหยดๆ ตั้งใจเอาไว้ดื่มทีไหนได้ อีกาแก้ตัวร้ายมาทำให้น้ำหกหมด”

แล้วก็กลับลงหยิบก้อนหิน วิ่งไล่ขว้างอีกา จนกระทั่งโดนอีกาตาย ขณะที่อัลบายเดินไปยังที่ที่อีกาตาย ก็ได้พบว่า ตรงรอยแตกในหน้าผาที่อยู่ข้างหน้าห่างไปเล็กน้อย ได้มีน้ำหยดตกลงมา อัลบายดีใจเป็นที่สุด ได้ดื่มน้ำจนเต็มอ้ม แล้วก็กลับไปยังที่เก่า เพื่อเก็บข้าวของเตรียมออกเดินทาง ทันใดนั้นอัลบายได้เงยหน้าขึ้นดู ก็แลเห็นงูตัวหนึ่งนอนหลับอยู่บนยอดหน้าผา พึงหยดตกลงมาจากลิ้น อัลบายเห็นแล้วลี้ภัยกับอุทานว่า

“อ้าว น้ำที่เรารอดื่มสำหรับเราขามไม้รอนไว้นั้น ที่แท้เพียงรอกหรืออีกาตัวนั้นช่วยชีวิตเราไว้แท้ๆ” แล้วก็ร้องไห้ด้วยความเสียใจ

“พิโรธ” ข่านอุทานออกมา “อีกาตัวนั้นช่างน่าสงสาร มันอดสำหรงสละชีวิตมันเองเพื่อช่วยชีวิตคนอื่นๆ แท้ๆ”

“พระองค์ทรงถอนพระทัยอีกแล้ว” นกวิเศษทักขึ้นแล้วก็บินกลับไปยังที่อยู่ที่

“เฮ้อ นกตัวนั้นฉลาดเกินไป สำหรับพวกเราทั้งหมดไม่ว่าใคร” ข่านตรัสแล้วก็เสด็จกลับไปบ้านเมือง

นิทานนาชาศักดิ์

บรรณ พิณรุฒธรา

ฆ่าไม่ตาย

(นิทานแอฟริกา)

ความริษยาอาฆาตเป็นเรื่อง
ธรรมดาของมนุษย์ ชาวแอฟริกา
เล่าว่าสุโตเล่าเรื่องแปลกประหลาด
มหัศจรรย์เกินมนุษย์ธรรมดามาแต่
ต้น แต่ลงท้ายกลับเป็นเรื่องริษยา
อาฆาตแบบมนุษย์ธรรมดาๆ ดัง
เรื่องนก ชูซาน เฟลด์มานน์ เล่าไว้
ในนิทานชาวบ้านแอฟริกา ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีส่งประหลาดส่ง
 หนึ่งบังเกิดชนในบ้านเมืองของชาว
 บาสโต ส่งนั้นเป็นส่งมีชีวิต ขนาด
 ใหญ่โตมาก แต่ไม่มีรูปมีร่างเป็น
 อะไร คนจึงตั้งชื่อให้ว่าโคดูโมดูโม
 ที่รักก็ชื่อ เจ้าโคดูโมดูโมนั้น ไม่ว่า
 ส่งมีชีวิตส่งใดผ่านมาก็ดี มันเป็น
 เข็มือบหมด วันหนึ่งมันผ่านช่อง
 เขาเข้าไปในหุบเขาแห่งหนึ่ง ซึ่ง
 มีหมู่บ้านหลายหมู่บ้านด้วยกัน มัน
 ไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง พอถึงก็
 ขยอกกินหมด ทั้งผู้คน วัว ควาย
 แพะ แกะ หมา และเบ็ดไก่ หมด
 หมู่บ้านหนึ่งก็ต่อไปยังอีกหมู่บ้าน
 หนึ่ง จนกระทั่งถึงหมู่บ้านสุดท้าย

ได้มีผู้หญิงคนหนึ่งเกิดไปนั่งอยู่ใน
กองขี้เถา เมื่อเห็นเจ้าโคดโมดโม
กำลังจะมาถึง ก็รีบเอาขี้เถาทาตัว
จนทั่ว แล้ววิ่งไปยังคอกวัว นอน
ราบลงกับพื้น ตัวโคดโมดโม เมื่อ
กินคนกินสัตว์เกลียดแล้วก็ได้มาถึง
ยังที่ผู้หญิงสาวนั้นนอนราบอยู่ เมื่อ
เห็นหญิงสาวนั้นไม่กระดกกระดิก
ทั้งยังทาขี้เถาไปทั่วตัว ก็สำคัญว่า
เป็นหิน ก็เลยหันหลังกลับไป เดินเลย
ไป แต่เมื่อถึงตรงช่องเขาที่จะออก
ไปจากหุบเขา ตัวโคดโมดโมก็
เหมือบอะไรต่อมิอะไร จนตัวพองโต
จึงผ่านช่องเขาแคบ ๆ นั้นออกไปไม่
ได้ เลยต้องนั่งจุ่มปึกอยู่ตรงนั้นเอง
ข้างฝ่ายผู้หญิงที่รอดตายมาได้
เกิดกลอดลูกออกมาเป็นชายในคอก
วัวนั่นเอง นางวางลูกชายลงกับพื้น
แล้วทิ้งไว้เพียงครู่เดียว เพื่อหาอะไร
มารองให้นอน แต่เมื่อหามาได้และ
กลับมาหยั่งที่ทงลูกไว้ ก็กลับแลเห็น
ผู้ชายคนหนึ่งแบนหนุ่มแล้ว นั่งอยู่
แทนที่ ในมือถือหอกสองสามเล่ม
แล้วยังมีพวกกระดกสำหรับทำนายน

กลองกอ หญิงนั้นจึงถามว่า

“อ้าว พ่อหนุ่ม ลูกข้าไปไหน
เสียแล้วละ เห็นบ้างไหม”

“ข้าเองนี่ไงละ แม่”

ลูกชายได้ถามแม่ถึงผู้คน สัตว์
เลี้ยง สัตว์พาหนะ ว่าเกิดอะไรขึ้น
นางจึงเล่าให้ฟังว่ามีเจ้าตัวโคดูโม-
ดูโมมาเขมือบกินหมด ลูกชายถาม
แม่ว่า

“ตอนนั้นมันอยู่ที่ไหนละแม่”

“ออกมายุ่งลูก”

แล้วคนทั้งสองก็ออกมาจาก
คอกวัว และบนขึ้นไปบนกำแพงที่
ล้อมรอบทางแคบๆ ก็แลเห็นเจ้าตัว
นั้นกองอยู่ตรงนั้น ตัวใหญ่ยังกับ
ภูเขาเลากา แม่บอกลูกว่า “นั่นไ
งละ เจ้าตัวโคดูโมดูโม”

ลูกชายที่แม่ตั้งชื่อให้ว่า ดิต
ตาวเลน ลงมาจากกำแพงแล้ว ก็เอา
หอกไปลับกับหิน แล้วก็ออกไปที่
ช่องเขา ตรงที่ตัวโคดูโมดูโมกองอยู่
เจ้าตัวดังกล่าวนั้นเมื่อแลเห็นคนผ่าน
มา ก็อ้าปากจะฮุบเอาตัวไปกิน แต่
ดิตตาวเลนหลบไปเสียทางหนึ่ง
เจ้าตัวโคดูโมดูโมใหญ่แก่งก้างจะหัน
ตามไปอย่างไรก็ไม่ถนัด ดิตตาวเลน
ก็เลยเอาหอกเล่มหนึ่งพุ่งลงไป อีก
เล่มหนึ่งก็แทงตามลงไปอีก เจ้าตัว
โคดูโมดูโมก็เลยตายจมอยู่ตรงนั้น

ดิตตาวเลนชักมีดออกมา แล้ว
ก็กรีดลงไปเพื่อจะฆ่าและร่างของ
เจ้าตัวโคดูโมดูโม ทันใดนั้นก็ได้ยิน
เสียงคนร้องออกมาว่า “โธ้ย อย่า
ฆ่าตรงที่ข้าอยู่นี้” ดิตตาวเลนก็เลย
เปลี่ยนที่ไปฆ่าและอีกแห่งหนึ่ง ก็
มีเสียงชายอีกคนหนึ่งร้องห้าม ออก
มาอีก แต่ก็เข้าไปหนอยมีดได้เชือด
เอาขาของชายคนนั้นเข้าไป แล้ว
ดิตตาวเลนก็เลยเปลี่ยนไปฆ่าและ

แห่งที่สามก็ได้ยินเสียงว้าวม และ
มีเสียงคนร้องบอกว่า อย่าฆ่าและ
ไปถูกวัวฆ่า ไม่ช้าก็ได้ยินเสียงแพะ
ร้องเสียงหมาเห่า และแม่ไก่ทำเสียง
กอกๆ ดิตตาวเลนก็เลยต้องพยายาม
เลี้ยงไม่ให้เป็นอันตรายแก่ใครใน
ท้องของตัวโคดูโมดูโม ไม่ช้าก็
ปล่อยคนและสัตว์ในหุบเขานั้นออก
มาได้หมด

ทั้งนั้นนับเป็นความยินดีปรีดา
แก่ผู้คนที่รอดชีวิตมาได้ ต่างเก็บ
ข้าวเก็บของกลับไปยังหมู่บ้านของ
ตน พร้อมกันนั้นก็สรรเสริญชาย
หนุ่มผู้ช่วยชีวิตของตน คนเหล่านั้น
พูดว่า

“พ่อหนุ่มคนนั้นควรต้องเป็น
หัวหน้าของเรา”

ต่อจากนั้น คนทั้งหลายก็เอา
วัวควายแพะแกะมาให้ คนนั้นบ้าง
คนนั้นบ้างไม่ช้าก็ได้เป็นฝูงใหญ่ ทั้ง
ยังมีโอกาสได้เลือกเมียจากลูกสาว
คนเหล่านั้น ดังนั้นไม่ช้าดิตตาวเลน
ก็ได้แต่งงาน ตั้งหลักฐาน สร้าง
คอกสัตว์และหมู่บ้าน ได้อยู่สุขสบาย
มาระยะหนึ่ง

แต่ต่อมาก็ได้เกิดเหตุจากคนที่
ถูกมีดของดิตตาวเลนเชือดไปโดย
ไม่ได้ตั้งใจ ชายนั้นยังไม่ลืมความ
แค้นแค้นตลอดเวลาที่เขาเจ็บจน
กระทั่งแผลหาย และพอดึกกับที่มีคน
แอบริษยาความโชคคี่ของดิตตาวเลน
กับทั้งบางคนก็เกิดสงสัยว่า
ดิตตาวเลนไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา
ชายนั้นสังเกตเห็นความไม่พอใจ
ของผู้คนเช่นนั้น จึงได้ใช้ถ้อยคำ
ยุยงคนเหล่านั้นที่โน่นบ้างที่นี่บ้าง
จนกระทั่งไม่ช้าคนเหล่านั้นก็คิด
แผนการจะกำจัดหัวหน้าของตนด้วย
วิธีต่างๆ เริ่มแรกก็ขุดหลุมพรางเอา

หญ้าแห้งมาคลุมไว้ แต่ดิตตาวเลน
ก็รอดพ้นมาได้ ต่อมาคนเหล่านั้นก็
ก่อไฟกองใหญ่ไว้ที่กลางลาน หมายถึง
จะจับตัวดิตตาวเลนโยนเข้าในกองไฟ
แต่แล้วก็เกิดอะไรขึ้นอย่างคาดไม่ถึง
ถึงกอกคนทั้งหลายนั้นเกิดเป็นบาบูน
มาต่างสู้กันเอง สุดท้ายก็เลยจับพวก
เดียวกัน โยนเข้ากองไฟไปคนหนึ่ง
และเมื่อครั้งที่คนพวกนั้นคิดจะผลัก
ดิตตาวเลนลงเหวก็เกิดเหตุเช่นเดียว
กัน มีหน้าซำดิตตาวเลนยังช่วยคน
ที่ถูกผลักลงเหวตายพันคน ชีวิตชน
มาได้เสียอีก

ต่อจากนั้นได้มีการเตรียมการ
ล่าสัตว์ครั้งใหญ่ ซึ่งจะต้องจากหมู่บ้าน
กันไปหลายวัน คืนวันหนึ่งเมื่อ
คณะที่ไปล่าสัตว์กำลังนอนอยู่ในถ้ำ
คนเหล่านั้นได้หาทางพาหัวหน้าของ
ตนให้นอนลึกเข้าไปจากปากถ้ำ
และเมื่อคิดว่าดิตตาวเลนหลับก็แอบ
ออกมาก่อไฟไว้ที่ปากถ้ำ แต่เมื่อคน
เหล่านั้นมองไปมองมา กลับแลเห็น
หัวหน้าของตนยืนอยู่ในหมู่พวกตน
แทนที่จะนอนในถ้ำ ให้ไฟคลอกตาย

แผนการต่างๆ ที่ผู้คนของ
ดิตตาวเลนคิดขึ้นเพื่อจะกำจัดหัวหน้า
ของตนนั้น ดิตตาวเลนรู้ดี คิดไป
คิดมาดิตตาวเลนก็เบอที่จะเอาชนะ
คนเหล่านั้น เพราะถึงจะคิดหาทาง
ฆ่าอย่างไร ดิตตาวเลนก็เป็นบุคคล
ที่ใครฆ่าไม่ตาย ในที่สุดดิตตาวเลน
ก็เลยยอมให้เขาฆ่าแต่โดยดี โดย
ไม่ขัดขวางแต่อย่างใด ชาวบาบูน
เล่าว่า ถึงแม้ร่างกายจะตายไป แต่
หัวใจดิตตาวเลนยังอยู่ และได้กลายเป็นนกไป



037-12 17 Dec 2527

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

มรดกพ่อ

(นิทานจีน)

ส่วนหนึ่งของนิทานเรื่องนี้
คล้ายกับนิทานชาวอาหรับตอน
เรื่องมะขามบ้อมกับเกลือ แต่ใช้
เล่ห์กระเท่ห์ที่เลวร้ายกว่า จนกระทั่ง
ได้รับผลร้ายในภายหลัง จอห์น
มินฟอร์ด แปลจากภาษาจีนแล้วไว้ใน
นิทานชาวบ้านของจีน ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายชราผู้หนึ่ง
เป็นคนแคระสูง ตลอดชีวิตมาเช่าสวน
ต้องทำงานรับจ้าง ได้รับความทุกข์
ยากเป็นอันมาก เขาสุ่มมีลูกชาย ๒
คน คนโตชื่อเกนเซ่ง คนเล็กชื่อ
เทยมนัง เกนเซ่งเป็นเด็กชนบทที่
ทำงานหนักและมีชีวิตความเป็นอยู่
ง่าย ๆ ผิดกับน้องชายที่ไม่เคยทำ
อะไรให้เป็นประโยชน์เลย ได้แต่
เล่นการพนันและเที่ยวผู้หญิง

วันหนึ่งเขาสุ่มเรียกลูกทั้งสอง
คนมาแล้วบอกว่า “พ่ออยากให้ลูก
ทั้งสองเอาเกลือมาตามพ่อมา”
เกนเซ่งทำตามคำพ่อโดยไม่รู้สึกละ
อะไร แต่เทยมนังบ่นออกมาว่า

“ทำงานอีกแล้ว ไม่ไปหรอก”

เขาสุ่มได้ยินเช่นนั้นออกหัวเสีย
แต่คนที่สามก็ได้เดินด้วยกันมาเป็น
หนทางไกลแสนไกล ต้องได้สิ้นเขา
๕๕ แห่ง เดินไปตามกึ่งนาทนาใน
แม่น้ำแห่งแล้วถึง ๘๘ แห่ง จน
กระทั่ง ในที่สุดได้มาถึงที่กึ่งนาแห่ง
หนึ่ง ซึ่งเป็นที่เหมาะมากเพราะมีที่
กำบังลม เทยมนังมองไปรอบๆ ก็
มองไม่เห็นอะไรนอกจากหญ้าสูง
ท่วมหัวกับกองอิฐกองหิน ดูแล้วก็
ต้องบ่นออกมาว่า “ทำอะไรกัน
นี่ แม่แต่ผักยังไม่อยากอยู่เลย”

“ตรงนั้นแหละเป็นที่ที่เราจะตั้ง
หลักตั้งฐาน เราจะสร้างกระท่อม
มุงแฝกมุงคาด้วยมือของเราเอง เรา
จะบุกเบิกแผ่นดินแห่งนี้เพื่อจะได้ทำ
ให้ชีวิตของเรามีความสุข”

“อ้อ นี่เอง ที่อยู่ในใจพ่อ”
เกนเซ่งรำพึง “พ่อบอกให้ตามมา
เราก็น่า พึ่งรู้ดีด้วยตัวเอง”

กิดดังนั้นแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตา

ทำงานอย่างตั้งอกตั้งใจ พ่อบอกให้
ทำอะไรก็ทำตามทุกอย่าง เพราะการ
ที่อยู่กันอย่างน้อยก็ไม่มีใครมารังแก
แล้วก็มิได้โล่งกว้างใหญ่อยู่โดย
รอบ ไม่ช้าก็รู้สึกรักสถานที่แห่งนี้
ข้างฝ่ายเทยมนังไม่ชอบเลย จึงเฝ้า
แต่บ่นอยู่ตลอดเวลา

มาถึงวันนี้ได้ไม่นาน เขาสุ่ม
ก็ล้มเจ็บแล้วก็ตายลง แต่ก่อนตาย
เขาสุ่มได้สั่งเอาได้มาที่ผูกไว้กับตัว
ตลอดเวลาออกมา พลังพูดว่า

“ลูกเอ๋ย นี่เป็นเมล็ดต้นหมา
(บ้านที่ใช้ทำผ้าลินิน เมล็ดใช้ทำ
น้ำมันได้) ราวสองเซ่ง(ราว ๑๒๐)
สมบัติทั้งหมดที่พ่อมีอยู่ก็เท่านั้นแหละ
และพ่อจะยกให้เป็นมรดกแก่ลูกทั้ง
สอง พ่อเป็นคนยากจนอยู่ตลอด
เวลาจึงจัดงานแต่งงานให้ลูกไม่ได้
สักที ต่อนี้ไปลูกต้องทำมาหากิน
ของลูกเอง โดยอาศัยเมล็ดบ้านใน
โถนี้ อย่าลืมเลยที่ขวนะว่า สิ่งมีค่า
ในโลกนี้มีอยู่ ๒ สิ่งเท่านั้น คือคน

กับเมล็ดพืช ถ้าเจ้าเมล็ดพืชแล้ว
ไม่ช้าทุกสิ่งทุกอย่างก็จะตามมาเอง”

พูดได้แค่นั้น เฒ่าสนก็หันลง
เห็นมิ่งไม่ยอมคอยแม้จะให้รางวัลของ
พ่อเย็น ได้พูดแก่พี่ชายว่า

“เอามรดกพ่อกันแบ่งกันเถอะพี่
ไม่มีอะไรมีแต่เมล็ดบ้าน ก็แบ่งกัน
มากจนละครึ่งก็แล้วกัน แล้วจะได้
แยกกันไป”

เกินเชิง ได้ยินถ้อยคำของน้อง
ชายแล้วถึงกับสะดุ้งตอบไปว่า
“อะไรกัน น้องเอ๋ย ทำอะไรอย่าง
นั้น ไม่มีอย่างมีกรรมนิยม”
เห็นมิ่งไม่สนใจคำทักท้วงของพี่
ชาย คว่ำได้มาเทเมล็ดบ้านออกมา
ครึ่งหนึ่ง เหลืออีกครึ่งหนึ่งไว้ให้
ชาย แล้วก็ออกจากบ้านไป เฒ่าเมล็ด
บ้านนั้นไปด้วย พี่น้องทั้งสองเป็นอัน
แยกกันอยู่นับแต่เวลานั้นเป็นต้นมา

เห็นมิ่งสาวเท่าก้าวเดินจาก
ไป ไม่นานก็ข้ามพินภูเขา พอพ้น
จากพินมา เห็นมิ่งก็เปลี่ยนนิสัย
กลับไปเป็นอย่างเดิมอีก ในวัน
เดียวกันนั้นเอง เห็นมิ่งได้เข้าไป
ในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง พอพบเจ้าของ
โรงเตี๊ยมก็ถามว่า

“ท่านมีหนูป้างไหม”

“พอม้าง”

“ข้ามเมล็ดบ้านมาด้วยรววเชิง
หนึ่ง จะเอาเก็บไว้ที่ไหนดี”

“ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ”
เจ้าของที่พุดพุดพลาซมอย่างเป็น
กันเอง

“ท่านพูดจริงๆหรือ”

“จริงซี”

กวันนั้นเห็นมิ่งแอบลงจาก
เตียงเอาถุงเมล็ดบ้านไปไว้ข้างๆรูกูหนู
พอหนูแลเห็น ไม่ต้องบอกก็ได้ว่า

หนูก็กินเมล็ดบ้านนั้นจนหมด สมดัง
ความตั้งใจของเห็นมิ่ง เช้าวันรุ่งขึ้น
เห็นมิ่งก็ได้ไปเรียกร่องค้าเสียหาย
จากเจ้าของโรงเตี๊ยม โดยอ้างว่า
เป็นเมล็ดบ้านอันประเสริฐทีเดียว
เจ้าของโรงเตี๊ยมก็คัดค้าน พุดว่า
“ข้าไม่มีอะไรจะขอใช้ให้ได้
หรอก”

“ถ้าอย่างนั้น ต้องรื้อบ้านลง
และค้นหาเจ้าหนูที่กินเมล็ดบ้านมา
ให้ข้าให้ได้”

คนซื้ออย่างเจ้าของโรงเตี๊ยม
ที่ไหนจะสู้กับคนขโมยตาข่ายอย่างนี้
ได้ ก็จำต้องรื้อบ้านลง แล้วก็ขุดดิน
ลึกลงไปถึงสามฟุตเพื่อจับหนูให้ได้
ได้ตัวหนูแล้วจึงจะต้องแถมเงินให้
เห็นมิ่งอีก ๔ ตำลึง เป็นเงินขาวๆ
วาววับทีเดียว

ต่อมาอีกวันหนึ่ง เห็นมิ่งได้
ไปพักในโรงเตี๊ยมอีกแห่งหนึ่ง
เห็นมิ่งร้องถามเจ้าของโรงเตี๊ยมว่า
“ท่านมีแมวหรือเปล่าละ ข้ามีหนู
น้อยตาทองมาด้วยตัวหนึ่ง จะเอา
ไว้ที่ไหนดี”

“ไว้ที่ไหนก็ตามใจซี”

“พูดจริงหรือ”

“จริงซี”

กวันนั้นเห็นมิ่งเอาหนูแขวนไว้
ต่อหน้าแมว ซึ่งพอเห็นก็ตะครุบเอา
ไปกินทันที พอรุ่งขึ้นเช้า ก็ได้มี
เสียงดังเอะอะอีกที่ทักท้วงโครมอยู่ใน
โรงเตี๊ยม เห็นมิ่งนั่นเองที่บับบักกับ
เจ้าของโรงเตี๊ยมให้ขอใช้เงินให้ตน
๕๐ ตำลึงแทนหนูตาทองที่ถูกแมวกัด
ตาย แล้วต้องเอาแมวตัวการยกให้
ตนด้วย เจ้าของโรงเตี๊ยมไม่มีทาง
ทำอะไรได้ ก็จำต้องยอม

อีกวันหนึ่ง เห็นมิ่งไปพักที่

โรงเตี๊ยมแห่งที่สาม พอเข้าประตู
ก็ร้องตะโกนว่า

“ท่านมีหมาไหม”

“มี” เจ้าของโรงเตี๊ยมตอบ

“แต่ไม่ต้องกลัวหรอก”

“ข้ามีแมวหัวทองมาด้วย ท่าน
แน่ใจหรือว่า หมาของท่านจะไม่ทำ
อันตรายแก่แมวของข้า”

“อย่าเป็นห่วงไปเลย ทำใจให้

สบายเสียเถละ”

“พูดจริงหรือ”

“จริงซี”

กวันนั้น เห็นมิ่งก็เอาแมว
ล่อไว้ตรงจุกหมา พอรุ่งขึ้นเช้า
เห็นมิ่งก็ตะโกนจนสุดเสียงว่า หมา
ที่โรงเตี๊ยมฆ่าแมวของตน เห็นมิ่ง
บังคับเจ้าของโรงเตี๊ยมให้ขอใช้เงิน
ให้ตน ๕๐ ตำลึงพร้อมกับหมาตัวนั้น
ด้วย เจ้าของโรงเตี๊ยมก็จำต้องยอม
ตาม

ต่อมาอีกวันหนึ่ง เห็นมิ่งได้
ไปพักที่โรงเตี๊ยมอีกแห่งหนึ่งซึ่งมี
คอกม้าด้วย พอถึงครั้นประตู ก็ร้อง
ตะโกนว่า

“ข้ามีหมามาด้วยชื่อ “สมบัติ”
จะให้ข้าไปผูกไว้ที่ไหนดี ช่วยบอก
ด้วยเถละ”

“ผูกไว้ที่ไหนก็ได้ตามใจ”

ถ้อยคำนั้นแหละเห็นมิ่งคอยฟัง
อยู่ กวันนั้นเห็นมิ่งจึงผูกหมา
ไว้ตรงหางม้าตัวใหญ่นั้น หมา
เห่าและกัดม้าย้อยตลอดคืน ม้าก็ตะ
เข้าให้ ดัดเข้าให้ ท้ายที่สุดเลย
กระแทบหมาตาย เช้าวันรุ่งขึ้น
เห็นมิ่งก็ร้องเอะอะว่ามาของเจ้าของ
โรงเตี๊ยมฆ่าหมาของตน ตนจึงต้อง
เอาม้าเจ้าของโรงเตี๊ยมไปแทนหมา
ของตน นอกจากนั้นเจ้าของโรง
เตี๊ยมยังจะต้องเอาอานม้ากับสาย

กระดิ่งรอบคอแถมให้ไปอีกด้วย

วันหนึ่งเทียนมิ่งควมมาเข้าไป
ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง บังเอิญถนนมี
กระบวนแห่ศพมาตามถนน บรรดา
คนหามศพและคนเข้ากระบวนได้ยืน
เสียดสีเข้ามา และเห็นม้างตรงมา
สำคัญว่าเป็นทศพหน้าของกองทัพ
พวกกบฏ คนหามโลงศพก็เลยทิ้ง
โลง วิ่งหนีไปด้วยความตระหนก
ตกใจ เทียนมิ่งไม่ยอมให้เสียเวลา
ได้ดึงเอาศพออกมาจากโลง เอา
มาวางบนหลังม้า แล้วก็ควมมา
ต่อไป

ต่อมาในวันนั้น เทียนมิ่งได้มา
ถึงหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง ได้แลเห็น
ผู้หญิงสาวสองคน หาบน้ำมา เห็น
เช่นนั้น เทียนมิ่งจึงลงจากหลังม้า
ไปคำนับหญิงทั้งสองอย่างสุภาพ
พลาถกล่าวว่

“ขออภัยเถิดคุณผู้หญิง พ่อ
ของข้าไม่ได้ดื่มน้ำแม้สักหยดเดียว
มาตลอดทั้งวัน ขอน้ำให้พ่อข้าดื่ม
หน่อยเถิด”

คนอายุน้อยกว่า ได้จัดหาให้
ด้วยใจอารี แทนที่จะให้เพียงน้ำดื่ม
ก็ได้รับกลับไปที่บ้านไปตักถั่วเขียว
ต้มมาส่งให้สามหนึ่ง เทียนมิ่ง
หันหลังให้หญิงทั้งสองปล่อยมือที่จับ
ศพมาเทถั่วเขียวต้มเข้าไปในปากศพ
แล้วกินสามให้หญิงสาวพลาถ
ขอบคุณ แต่พอเทียนมิ่งหันหลัง
กลับมามดูศพ ก็ร้องลั่นว่

“อ้าว อะไรกันนี้ พ่อข้าตาย
ไปแล้ว”

หญิงสาวทั้งสองตกใจแทบสิ้นสติ
คนหนึ่งร้องว่ “เราต้มถั่วเขียวไว้
กินเอง เพราะฉะนั้นจะไปวางยาพ่อ
ท่านได้อย่างไร”

“ตั้งใจฆ่าพ่อข้า เห็นได้ชัดๆ

เลย” เทียนมิ่งถือโอกาสขู่หญิงสาว
“ข้าจะเอาตัวนางไปฟ้องศาล”

หญิงทั้งสองเชื่อว่าอย่างไรเสีย
เทียนมิ่งต้องเป็นคนที่ชนะ จึงได้มี
น้ำขี้ จึงไม่กล้าเถียงอะไร ได้แต่
ขอโทษ เทียนมิ่งมองเห็นโอกาส
ทองรออยู่ข้างหน้า จึงพูดขึ้นว่
“ถ้าอยากให้เรื่องยุติลงละก็ คนใด
คนหนึ่งต้องมากับข้า” พูดแล้วก็
ชี้เลื่องมองดูหญิงสาวทั้งสอง คน
อายุน้อยสวยสะกดตาทีเดียว ดังนั้น
เทียนมิ่งจึงพูด แก่หญิงสาวนั้นว่
“คนแก่และคนชราตามหลังข้าไป
กับข้า” นัยนี้ตาเทียนมิ่งวางด้วย
ศรัทธาแล้วก็เลยใช้พละกำลังดึงตัว
หญิงสาวคนหลังม้าไป เทียนมิ่ง
เปลื้องผ้าห่อศพออก แล้วก็เตะศพ
กระเด็นไปหลายหลา กอดหญิงสาว
ไว้แล้วก็ควมมาไปเยี่ยมพี่ชาย จะดู
ว่าพี่ชายมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร
ผู้คนท่ามอคงอยู่ข้างทาง กระซิบ
กระซิบกันว่

“คุณนั้นแน่ คงจะต้องเป็น
ขุนนางตำแหน่งสูงทีเดียวนะ”

“โอโฮ เมียเขาสวยจังนะ”

เทียนมิ่งรู้สึกพึงพอใจตัวเอง
จนถึงสามารถคิดกลอนสดขึ้นมาได้
ความว่

“ข้าไม่ต้องไปไถนาผ่าฟัน
เงินทองก็เพิ่มขึ้นเต็มกระเป๋า ข้าไม่
ต้องไปหว่านไปปั่นด้ายก็มีเสื้อใส่
เป็นใหม่เป็นแพร หนังสือทั้งหลาย
แห่ข้าก็ไม่ต้องอ่าน ข้ากลับได้เมีย
สาวสวยกับม้างามสง่า”

“ฮะฮะ พี่ชายของเรา กระดก
คงจะออกนอกเนื้อเสียแล้วก็ไม่รู้
ต้องกลับไปดูเสียหน่อย”

พอเทียนมิ่งไปถึงกิ่งน้ำที่กำบัง
ลมได้ ก็สำนึกหากระต้อมมิ่งแผ่กลา

ที่พ่อของตนสร้างไว้ ก็พบว่า
กระต้อมนั้นก็ยังงออยู่ แต่ว่าโกโร-
โกโสจนจำไม่ได้ หญิงที่สูงท่วมหัว
กับกองอิฐกองหินก็ยังกล้อมรอบ
กระต้อมนั้นอยู่ เทียนมิ่งเตะพื้นดิน
โดยไม่ตั้งใจและตรงเท่านั้นเองมี
กระดกขาวโพลนกองอยู่ เทียนมิ่ง
จึงมองดูพลาถอุทานว่ “นี่เห็นจะ
เป็นกองกระดูกของพี่ชายเรานั่นเอง”
ขณะที่เทียนมิ่งคิดจะขมำกลับ

ไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเพลงร้อง
ก้องมาแต่ไกลจากภูเขา เทียนมิ่งก็
เลยขมำเลยปล้ำธารไปยังภูเขา ต้อง
อ้อมค้งน้ำหลายค้ง ขมำไปๆ เทียนมิ่ง
ก็รู้สึกว่ทัศนียภาพที่เห็นนั้นยิ่งดูก็
ยิ่งสวย เสียงน้ำไหลคลกๆ เสียง
นกร้องจับๆ อยู่บนยอดหน้าผา ตาม
ริมฝั่งแม่น้ำมีหญิงคนเขี้ยว ทั้งยังมี

ดอกไม้สีแดงขึ้นเป็นหย่อมๆ ดูสวย
ไปหมดราวกับเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง

กรั้นไปต่ออีกค้งหนึ่งก็เบบท
มีภูเขาล้อมทั้งสามด้าน ตรงลาด
เชิงเขาปล้ำถันบ้านไปทั่ว ดูแล้ว
เทียนมิ่งรู้สึกเหมือนสวรรค์บนพื้น
พิภพ พวกชาวไร่เปลือยกายจนถึง
สะเอวขณะอยู่ในน้ำ เอาต้นบ้าน
แช่น้ำ เห็นภาพเหล่านี้ เทียนมิ่งก็
คิดว่า

“ตั้งแต่เดินทางมาเราไม่เคย
เห็นที่ไหนสวยอย่างนี้เลย พนันกัน
ก็ได้ว่ นายอำเภอแถบนี้ไม่มีหอรอก
ว่ามีหุบเขาซ่อนอยู่ ถ้าอย่างนั้น
ทำไมเราไม่ใช้พละกำลังยึดเอาที่
นี้ไว้เสียเอง แล้วก็สถาปนาตัวเราเอง
เป็นราชาแห่งถิ่นนี้เสียเล่า”

ขณะที่เทียนมิ่งกำลังคิดฝันอยู่นั้น
ทันใดนั้นก็ได้ยินคนร้องใหญ่กลังลง
มาจากหน้าผา แล้วก็พายุใหญ่พัด

มาไม่รู้ทิศทางได้พัดก้อนอิฐก้อนหิน
ปลิวว่อนอยู่รอบๆ ตัว จนห้ามคิดไป
หมด ลมหอบเอามากับตัวเพื่อนมิ่ง
ขึ้นไปบนเมฆ ที่นั่นหนูก็กัดดา
เพื่อนมิ่งจนบอด แมวก็ก้อเลียตะกอย
หน้า ส่วนหมาก็กอลากตัวลงมาจาก
อาน เพื่อนมิ่งร้องจนเสียงหลง
ราวกับผีมากกว่าตัวพาไปยังโลกอีก
โลกหนึ่ง ไม่ยอมให้อยู่เป็นสุขใน
โลกนี้ แต่ให้ได้รับกรรมที่ตนได้
ก่อไว้

ต่อมาเมื่อลมค่อยสงบลง ก็ได้
เกิดมีลูกไฟสีแดงลอยไปมาในท้องฟ้า
แล้วก็มีเสียงหวือลงมาจากหุบเขาข้าง
ตลิ่ง สิ่งที่เกิดขึ้นมานั้นก็ออกมาของ
เพื่อนมิ่งมีหญิงสาวนั่งอยู่บนหลัง
หญิงสาวมองดูรอบๆ ราวกับเพ่งดิน
แล้วถามตัวเองว่า “เราอยู่ที่ไหนกัน
นี่ บ้านเราอยู่ที่ไหน” หญิงสาว

รู้สึกว้าวและโศกเศร้าจนต้อง
ร้องไห้ออกมา

ขณะนั้นเองได้มีชายหนุ่มรูปร่าง
ล่ำสันเดินผ่านมา ได้ถามว่า

“นางมาจากไหนนะ แล้วมา
ทำอะไรแถวนี้”

หญิงสาวจึงเล่าเรื่องให้ฟังโดย
ตลอด จนกระทั่งถึงเล่ห์กลอันดำช้า
ของเพื่อนมิ่ง ชายหนุ่มจึงพูดขึ้นว่า

“เจ้าคนเลวทรามนั้นมันเป็นน้อง
ข้าเอง” แล้วก็เล่าเรื่อง ให้ฟังว่า
พี่น้องได้แยกกันไปอย่างไร แล้วได้
เล่าด้วยว่า ต่อมาตนได้กลับไปตาม
พวกเพื่อนๆ ที่ยาก จน มาช่วยกัน
บุกเบิกแผ่นดินอันกว้างว่างเปล่า
ได้ขุดบ่อน้ำ ขุดคลองชักน้ำเข้านา
ต่างๆ ที่งตั้นด้วยเมล็ดบ้านเพียงเชิง
เดียว ที่หว่านแล้วเก็บเกี่ยวแล้วก็เอา
มาหว่านต่อไปอีก บ้านเมล็ดเดียว

จึงได้ขยายเป็นสิบ สิบกลายเป็นร้อย
และร้อยกลายเป็นพัน ภูเขาที่แห้ง
แล้งปราศจากพืชผล จึงได้กลายเป็น
ภูเขาอันเขียวชะอุ่ม มีน้ำใส
แจ่มแลเห็นต้นบ้านอยู่ทุกหนทุกแห่ง

เมื่อหญิงสาวได้ยินชายหนุ่มเล่า
เรื่อง ก็รู้สึกจับใจอย่างยิ่ง หญิงสาว
กล่าวว่า

“ท่านช่างสมเป็นชายโดยแท้
และหนักแน่นที่สวงาม ทำไมข้าไม่
อยู่เสียกับท่านล่ะ ทำกับข้าวให้ท่าน
กิน หีบน้ำมันให้ท่านใช้แล้วก็ขอผ้า
ให้ท่าน”

“ความคิดวิเศษแท้” เกินเชิง
พูดด้วยความชื่นชมยินดี

เป็นอันหญิงสาวได้แต่งงานกับ
เกิ่นเชิง ได้ช่วยกันทำงาน และอยู่
ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป



ดีที่สุดวันดี
ดื่ม เป๊ปซี่ ชื่นใจ

๖๓๗ ๕๖/๑๓ ๒๕ ๒๐๒, ๒๕๒๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของสะพาน

(นิทานญี่ปุ่น)

ชาวญี่ปุ่นมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับสะพานหลายเรื่องด้วยกัน และแต่ละเรื่องออกจะเป็นเรื่องแปลกประหลาดและได้กลายเป็นตำนานสถานที่ในเวลาต่อมา ริชาร์ด เอ็ม คอร์ดสัน เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่นดังต่อไปนี้

เรื่องหนึ่งเรื่องสะพานเจ้าสาวหาย(เพราะถูกพาตัวไป) เรื่องเล่าว่าตั้งแต่สมัยโบราณนานมาแล้ว ยังมีโรงน้ำชาโรงหนึ่งในหมู่บ้านจิสึจิสึอิ มุระ เจ้าของโรงน้ำชามีลูกสาวคนหนึ่งอายุ ๑๘ ปีชื่อกิมาโน ที่โรงน้ำชาแห่งนี้มีคนเดินทางผ่านไปมาอยู่เสมอ และได้มีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นคนเดินหนังสือไปยังโอซากา มักจะต้องผ่านโรงน้ำชานี้แทบทุกวัน กิมาโนเห็นชายนั้นแล้วอดหลงรักไม่ได้ ทั้งนี้เพราะชายหนุ่มคนเดินหนังสือมีหน้าตางดงาม ไม่ผิดกับพระอิระ ผู้เป็นกวีและข้าราชการในสมัยโบราณ และเป็นแหล่งลือเรื่องความงาม

อยู่มาวันหนึ่ง คนเดินหนังสือ

เกิดมาถึง โรงน้ำชาแห่งนี้ คำไปกิมาโน จึงได้แนะนำชายหนุ่มให้พักค้างคืนที่โรงน้ำชาของตน ทั้งยังบอกต่อไปถึงความยากลำบากที่จะเดินทางต่อไปในเวลาค่ำคืน ชายหนุ่มก็เห็นด้วย แต่กลางดึกคืนวันนั้นเองปรากฏว่ากิมาโนลอบเข้าไปในห้องของชายหนุ่มด้วยท่าทางแปลก ชายหนุ่มถึงกับสะดุ้งหนีออกไปจากห้องทั้งนี้มิใช่อะไรอื่น นอกจากชายหนุ่ม

ได้สาบานไว้แก่พ่อแม่ที่กำลังบ๊วยเจ็บว่าตนจะไม่ข้องเกี่ยวกับใครผู้หญิงคนใดเลยตลอดเวลา ๓ ปี เมื่อเห็นผู้หญิงเข้ามาในห้องของตนเช่นนั้นเกรงว่าตนจะผิดคำสาบานรักษาคำมั่นสัญญาไว้ไม่อยู่จึงต้องหนี แต่หญิงสาวก็ไม่ละลด วิ่งตามชายหนุ่มไป

ครั้นเมื่อวิ่งมาถึง สระน้ำใหญ่ ชายหนุ่มจนหนทาง ไม่รู้จะหนีไปทางไหน จึงปีนขึ้นไปบนต้นสน หญิงสาววิ่งตามมาไม่ทันเห็น แลเห็นแต่เงตะรุของเท้าไม้ของชายหนุ่มก็ถึงกับสะดุ้งมองตรงไปยังสระน้ำ และ

ท่ามกลางแสงจันทร์ก็เห็นร่างคนอยู่ในน้ำ หญิงสาวคิดว่าอย่างไรเสียชายหนุ่มต้องโดดลงไป ในสระน้ำก็เลยโดดน้ำตามไป เมื่อถึงน้ำหญิงสาวก็ได้กลายเป็นงูใหญ่ นับแต่นั้นมาไม่ว่าแลเห็นหญิงสาวคนใดมาแถบสระน้ำนั้น งูใหญ่นั้นเป็นต้องจับหญิงสาวนั้นฆ่าเสียทุกคนไป ทั้งนี้เพราะงูนั้นกลัวว่าผู้หญิงเหล่านั้นจะพาคนที่ตนรักไปเสียจากตน

ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าสาวคนหนึ่งนั่งเกวียนมาทางแถบนั้น พอถึงสระน้ำใหญ่นั้น ก็เกิดฝนตกลงมาโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว คนเกวียนก็เห็นเช่นนั้นก็จำต้องไปเทวชิบิชิบิผ้า เขามาบังฝน จึงได้วางเกวียนไว้ได้ทันที แต่เมื่อกลับมาถึงที่ตรงนั้นกลับปรากฏว่าเหลือแต่เกวียนเปล่าๆ หายอย่างไรก็หาไม่พบเจ้าสาว เขาก็เลยเชื่อกันว่า งูใหญ่นั้นเองเป็นผู้ลักพาตัวเจ้าสาวนั้นไป และเพื่อต้องการตัวเจ้าสาว จึงได้บันดาลให้ฝนตกลงมา สะพานที่ข้ามลำธารด้านหน้าสระน้ำจึงได้มีชื่อว่า โยเมโคริ บาชิ

คือสะพานที่เจ้าสาวถูกพาตัวหายไป
นับแต่นั้นมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เขา
จึงห้ามเจ้าสาวข้ามสะพานแห่งนี้

เรื่องที่สองเรื่องลาภที่สะพาน
โคโจเมืองเกียวโต เรื่องเล่าถึงชาวนา
คนหนึ่งชื่อคะซะคุ คะซะคุเป็นคน
ยากจนข้นแค้น อยู่มาวันหนึ่งได้
ฝันว่าถ้าตนได้ไปขังสะพานโคโจ ใน
เมืองเกียวโตแล้วตนจะร่ำรวย พอ
ตื่นขึ้นก็รีบเดินทางไปเกียวโตทันที
ไม่ช้าก็ถึงที่หมาย ขณะที่เขยิบเท้า
อยู่ที่สะพานดังกล่าวนั้นก็ได้มีชาย
คนหนึ่งเดินผ่านมา และได้ถาม
คะซะคุว่ามาทำอะไรที่นั่น คะซะคุ
จึงได้เล่าความฝันของตนให้ฟัง
ชายนั้นฟังแล้ว ก็บอกด้วยความ
แปลกใจอย่างขงวว่า เมื่อหัววันก่อน
นั้นตนก็ฝันอย่างเดียวกัน และในฝัน
นั้นยังมีผู้บอกว่า ในลานบ้านของ
ชาวนาที่ชื่อคะซะคุมีต้นโอ๊กอยู่ต้น
หนึ่ง และที่โคนต้นโอ๊กนั้นจะมีเงิน
ฝังอยู่ และลงท้ายชายนั้นได้พูดว่า
“แต่ข้าไม่เชื่อความฝันเหลวไหล
นี้หรอก ท่านเองก็อย่าไปเชื่อเรื่อง
ฝัน กลับบ้านเสียดีกว่า”

คะซะคุก็เห็นด้วยจึงได้รับกลับ
บ้าน เมื่อถึงบ้านก็ได้ไปจัดแจงขุด
หลุมที่โคนต้นโอ๊กนั้น และก็ได้พบ
ขวดเก่าๆ ใบหนึ่ง ในขวดนั้นมี
เหรียญทองอยู่เต็ม ซึ่งก็มากพอจะ
ทำให้คะซะคุ ชาวนาผู้ยากแค้น
แสนเข็ญกลายเป็นคนมั่งมีขึ้นมาได้
เป็นอันว่า ลาภที่ทำให้คะซะคุร่ำรวย
นั้นมีได้อยู่ที่สะพานดังฝันก็จริงอยู่
แต่ก็ได้พบคนที่บอกลาภให้ที่สะพาน
นั้น จะถือเป็นลาภจากสะพานโคโจ
เมืองเกียวโตก็คงจะได้ ♥

นิเวศนาง

กฤษณา อโศกสิน

๔๕. ชั่วชีวิต พลัปลาไม่เคย
อดสูใจ และสงสารตัวเองหนัก
หนาสาหัสเหมือนครั้งนั้นเลย

หล่อนนั่งตะลึงดูด้านหลังของ
เขา เขาผู้ซึ่ง...ผิดมนุษย์ ชั่ว ป่าเถื่อน
ไม่มีมารยาท นี่ถ้าหล่อนฉีกเนื้อเขา
ได้ หล่อนจะทำเดี๋ยวนี้ให้สาแก่ใจ
“คุณเป็นเกย์หรือคะ”

ความแค้นทำให้หล่อนแกล้ง
ถามออกไปอย่างเขี้ยวเขายะ

“คุณเองก็รู้ดีอยู่แล้ว” เขา
ตอบ แต่ก็ยังไม่หันมา เขาจำเป็น
ต้องข่มสติอารมณ์ตนเองอีกสักนิด
หนึ่ง “ถึงนั้น...ก็ไม่ใช่ไร คุณจะ
พูดให้ผมเป็นอะไรก็ได้ ผมไม่ว่า...
ผม...เห็นใจด้วยซ้ำ”

น้ำตาที่เหือดแห้งไปแล้วเมื่อ
สักครู่กลับเอ่อขึ้นมาอีก พร้อมกับ
แว่นเขยิบตากลับมาแข็ง หญิงสาวเม้ม
ปากแน่น

ทุกขุมขนยังสั่นระริก ... ความ
อยากได้นั้นแสนแล้ว หลงเหลืออยู่ก็
แต่ความเจ็บใจ พ่ายแพ้

“ผมเห็นใจ” เขาหันกลับมา
คาสาบตา

หญิงสาวแลเห็นแต่ความสุข
ตะเกียงกุ่มนั้นยังส่องแสงเรืองออก
มาจากมุมสลัวของห้องหับ ไม่จัดจำ
ลูกโซนเหมือนคนใจไฟทั้งหลาย

“เรามาพูดกันตรงไปตรงมา
ดีกว่า” เขาบอกเรียบๆ “อย่ากระเทบ
กระแทกแตกดันกันเลย ผมเองก็
ยกย่องคุณในหลายๆอย่าง”

พลัปลาพยายามข่มสติ สะกด
ความอ่อนแอ ถึงกระนั้นน้ำตาก็
ไหลพรู

คนเรา... ลงได้สงสารตัวเอง
สักครั้ง ก็สงสารเรื่อยไป

“เราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรกัน
อีกแล้ว” หล่อนตอบ “ฉันไม่ดีเอง”

“คุณต้องรู้ว่า ผมเบื่อความผิด
พลาด เบื่อที่จะต้องบอกกับตัวเองว่า
เราพลาดไปอีกแล้วนะ... ผมเบื่อคำ
นั้น”

พลัปลาอยากผละจากเขาไป
เสียเดี๋ยวนี้ นาทัน...แต่เมื่อได้เห็น
หน้าตาเขา ที่ไม่มีแว้วว่าจะ
กลั่นแกล้งหล่อนด้วยประการใดๆ
ทั้งสิ้น หล่อนจึงจำใจยืนอยู่ ทั้งๆที่
เนื้อตัวเย็นชืดไปหมดแล้วนั่นแหละ

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

พันธุ์รอยเบย

(นิทานแอฟริกา)

นิทานที่เล่าทวนซ้ำอย่างนี้
เรียกนิทานตามแบบ เป็นนิทาน
แบบหนึ่งซึ่งมีเล่ากันในถิ่นต่างๆ
หลายถิ่นด้วยกัน นิทานแอฟริกา
ก็มีเล่าไว้ ดังเรื่องนี้จะบาโยมิ
พูยารวบรวมเล่าไว้ในนิทานชาวบ้าน
แอฟริกา ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีจังหวัดตัวหนึ่ง
อยากจะมีเบย แต่ไม่มีเงินค่าสินสอด
ให้พ่อตาแม่สะกเบยเดียว ก็เลยต้อง
ไปขโมยเงินจากคนขายเหล้าพันธุ์รอย
เบย แต่เมื่อได้เบยดังพันธุ์รอย
เบย แทนที่จะเอาไปให้พ่อตา กลับเอาไป
ซื้อเหล้ากินเสียหมด จนกระทั่ง
เมาไปเลยไปนั่งพักที่ต้นนุ่น และ
เกิดลั่นกลอง หนามต้นนุ่นจึงตำเอา
จังหวัดร้องออกมาว่า

“โอ้ยต้นนุ่น โอ้ยต้นนุ่น ชักวุ่น
ละนะ เห็นไหมล่ะ หนามของเจ้า
ตำร่างของข้า ข้าจังหวัดติดหนคน

ขายเหล้า เจ้าต้องใช้แทนข้า เบย
เอามาพันธุ์รอย ค่อยๆ ไซ้มา หาก
ชักข้า เทพเจ้าจะโกรธ”

พอดีมีลมพัดมาอ่อนๆ ใบนุ่น
อ่อนห้อยย้อยลงมา ม้าตัวหนึ่งผ่านมา
เลยเล็มกินเสีย ต้นนุ่นก็เลยร้อง
เอะอะว่า

“พ้อม้างาม พ้อม้างาม พ้อมา
ย่มยาม มากินใบอ่อนของข้า หนาม
ข้าไปตำจังหวัด จังหวัดติดหนคน
ขายเหล้า เจ้าต้องใช้แทนข้า เอามา
พันธุ์รอยเบย ถ้าเลยเสีย เทพเจ้าจะ
โกรธ”

ขณะที่ม้าหยุดเพื่อกินใบนุ่น ก็
เกิดไปถูกหนามพรานเข้า ม้าก็ร้อง
ว่า

“นายเอ๊ย นายพราน ท่านจะ
เดือดร้อนเพราะขิงม้า ม้าบาดเจ็บ
เพราะกินใบนุ่น หนามต้นตำจังหวัด
จังหวัดติดหนคนขายเหล้า ท่านต้อง

เอามาใช้แทนข้า เอามาพันธุ์รอยเบย
ถ้าเลยเสีย เทพเจ้าจะโกรธ”

ตอนที่นายพรานขิงม้า ก็เกิด
สะดุดตอไม้เก่าเข้า นายพรานก็ร้อง
ออกมาบ้างว่า

“ตอไม้เก่า เจ้าตอไม้ ร้างร้าง
ของเจ้าทำให้ข้าสะดุด หนุข้าจึงหลุด
ไปถูกม้าบาดเจ็บ ขณะเก็บกินใบนุ่น
หนามต้นตำจังหวัด จังหวัดติดหน
คนขายเหล้า เจ้าต้องใช้แทนข้า
เอามาพันธุ์รอยเบย ถ้าเลยเสีย
เทพเจ้าจะโกรธ”

ที่ตอไม้นั้นก็ได้มีเห็ดงอกออกมา
หญิงสาวคนหนึ่งเห็นเข้าก็มาเก็บเห็ด
ตอไม้จึงร้องว่า

“ยายจ้ายาย มาทำอะไรให้ข้า
ยุ่งยาก อยากจะกินเห็ด มาเด็ดไป
จากตอของข้า ข้าทำให้นายพราน
สะดุด หนุหลุดไปถูกม้า ม้ากินใบนุ่น
หนามต้นตำจังหวัด จังหวัดติด
หนคนขายเหล้า ยายต้องเอามาใช้

แทนข้า เอามาพันสร้อยเบย ถ้า
เฉยเสีย เทพเจ้าจะโกรธ”

แม่เฒ่านำเห็ดกลับไปบ้าน พอ
เข้าบริเวณบ้าน ไก่ก็มาจิกเท้า จะ
เอาเห็ดไปกิน แม่เฒ่าจึงร้องว่า

“เอ๊ะเจ้าไก่ เดียวก็ได้เห็ดดร้อน
ใครสอนเจ้าให้จิกเท้าข้า จะมาเอา
เห็ด เห็ดจากตอไม้ ตอไม้นายพราน
สะดุด ธนุหลุดไปถูกม้า ม้ากินใบ
นั้น นามนั้นคำจิ้งหรีด จิ้งหรีดติด
หนึ่กนชายเหล่า เจ้าต้องใช้แทนข้า
เอามาพันสร้อยเบย ถ้าเฉยเสีย
เทพเจ้าจะโกรธ”

ตอนที่ไก่จิกเท้าแม่เฒ่า เขี้ยว
ตัวหนึ่งผ่านมาเห็นไก่เข้ก็ โบลูกไก่
ไปตัวหนึ่ง ไก่ก็ร้องลั่นว่า

“เขี้ยวหนอเขี้ยว ประเดี้ยว
เถอะได้เห็นดี ทามาโบลูกไก่ข้า ข้า
จิกเท้าแม่เฒ่าจะเอาเห็ด เห็ดจาก
ตอไม้ ตอไม้นายพรานสะดุด ธนุ
หลุดไปถูกม้า ม้ากินใบนั้น นาม
นั้นคำจิ้งหรีด จิ้งหรีดติดหนึ่กนชาย
เหล่า เจ้าต้องใช้แทนข้า เอามาพัน
สร้อยเบย ถ้าเฉยเสีย เทพเจ้าจะ
โกรธ”

ขณะที่เขี้ยวโบลูกไก่ไปนั้น
ขนหางก็ได้หล่นลงมา ผู้หญิงคน
หนึ่งอุ้มเด็กเกิดเดินผ่านมาเห็นเข้ก็
ก้มลงเก็บ เขี้ยวเห็นเช่นนั้น ก็ร้อง
ออกมาว่า

“ผู้หญิงอุ้มลูก วันนั้นแหละจะ
ถูกกล่าวหา ว่าขโมยขนหางข้า ข้
ขโมยลูกไก่ แม่ไก่จิกเท้าแม่เฒ่าจะ
เอาเห็ด เห็ดจากตอไม้ ตอไม้นาย
พรานสะดุด ธนุหลุดไปถูกม้า ม้า
กินใบนั้น นามนั้นคำจิ้งหรีด
จิ้งหรีดติดหนึ่กนชายเหล่า เจ้าต้อง
ใช้แทนข้า เอามาพันสร้อยเบย ถ้า

เฉยเสีย เทพเจ้าจะโกรธ”

ผู้หญิงที่อุ้มลูกมา พอก้มลง
เก็บขนหางเขี้ยว ไม่ได้ดูลูก ลูก
หล่นลงไปร้องไห้จ้า พอเด็กคน
ถลองพระราชามาเห็นเข้ ก็
โกรธหญิงนั้นเลยหวดเข้ให้ หญิง
นั้นก็เอ็ดตะโรร้องว่า

“คนตักถลองนะคนตักถลอง วัน
นี้จะจะต้องเห็นดี ทำไมจึงมาตัก
นี้ใจข้าเก็บมาขนหางเขี้ยว เขี้ยว
โบลูกไก่ แม่ไก่จิกเท้าแม่เฒ่าจะ
เอาเห็ด เห็ดจากตอไม้ ตอไม้นาย
พรานสะดุด ธนุหลุดไปถูกม้า ม้า
กินใบนั้น นามนั้นคำจิ้งหรีด
จิ้งหรีดติดหนึ่กนชายเหล่า เจ้าต้อง
ใช้แทนข้า เอามาพันสร้อยเบย ถ้า
เฉยเสีย เทพเจ้าจะโกรธ”

ยังเอิญขณะนั้นโอรสพระราช
าเห็นคนตักถลองตัวผู้หญิง ก็พิโรธ
จึงตักถลองนั้นเข้าให้บ้าง คน
ถลองก็ร้องไห้โฮ พลาญพุดว่า

“ข้าแต่พระองค์ ถ้าพระองค์
ทรงตักข้าของพระองค์ เทพเจ้าจะทรง
ทำให้เดือดร้อน ข้าพระองค์แลเห็น
ผู้หญิงชู้คนนั้นไม่ดูแลลูก เห็นเขี้ยว
ร้ายขโมยลูกไก่ เห็นแม่ไก่จิกเท้า
แม่เฒ่า แม่เฒ่าขโมยเห็ดจากตอไม้
ตอไม้นายพรานสะดุด ธนุนายพราน
หลุดมือไปโดนม้าบาดเจ็บ ม้าขโมย
ใบนั้นกิน นามนั้นคำจิ้งหรีด
จิ้งหรีดเมาเหล้าและเป็นตัวต้น
เหตุ ติดหนึ่กนชายเหล่า ติดหนึ่กน
ชายเหล่าเอ๋ย ตั้งพันสร้อยเบย ถ้า
พระองค์เฉยเสียไม่ใช่ให้ เทพเจ้า
จะโกรธ”

โอรสพระราชาทรงฟังดังนั้น
ก็ตรงไปเฝ้าพระราช และทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ วันนั้นเรา
จะเดือดร้อน เพราะราษฎรของพระ

องค์ติดหนึ่กนกันเป็นอันมาก คนแรก
คือโอรสพระราชติดหนึ่กนตักถลอง
พันสร้อยเบย คนตักถลองติดหนึ่กน
ผู้หญิงอุ้มลูกพันสร้อยเบย ผู้หญิง
นั้นติดหนึ่กนเขี้ยวพันสร้อยเบย
เขี้ยวติดหนึ่กนแม่ไก่เท้ากิน และแม่
ไก่ก็ติดหนึ่กนแม่เฒ่า แม่เฒ่าติดหนึ่กน
ตอไม้ ตอไม้ติดหนึ่กนนายพราน นาย
พรานติดหนึ่กนม้า ม้าติดหนึ่กนต้น
ต้นนั้นติดหนึ่กนจิ้งหรีดพันสร้อยเบย
เท้ากกับคนอื่น จิ้งหรีดต้องการเงิน
จำนวนนี้ไปจ่ายค่าเหล่า เป็นอันเรา
ทั้งหมดติดหนึ่กน ถ้าเราไม่มีให้ หรือ
ไม่ใช่ให้ เทพเจ้าจะต้องพิโรธแน่”

พระราชาก็ตรัสว่าอะไร แต่
เสด็จไปยังท้องพระคลัง หยิบเงิน
พันสร้อยเบยออกมาส่ง ให้โอรส
พลาญตรัสเสียงสนั่นว่า

“เอ้า เอ้าไป อย่าต้องให้
เดือดร้อน เพราะราษฎรติดหนึ่กนมาก
ด้วยกัน คนแรกก็อุ้มลูกเอาไปให้
คนตักถลอง คนตักถลองให้ต่อไปให้
ผู้หญิงอุ้มลูกผู้หญิงอุ้มลูกเอาไปให้
เขี้ยว เขี้ยวให้แม่ไก่ แม่ไก่ให้
แม่เฒ่า แม่เฒ่าให้ตอไม้ ตอไม้ให้
นายพราน นายพรานให้ม้า ม้าให้
ต้นนั้น ต้นนั้นต้องให้เงินพันสร้อย
เบยแก่จิ้งหรีด ถ้าจิ้งหรีดไม่เมา
ต้องเอาไปให้คนชายเหล่า เออ เงิน
พันสร้อยเบยจากท้องพระคลัง ถ้า
ยังไม่ใช้เขา เทพเจ้าจะพิโรธ”

ดังนั้นจึงเป็นอันว่าจิ้งหรีดได้
เงินพันสร้อยเบยจากต้นนั้น เอาไป
ใช้หนึ่กนชายเหล่า แต่ท้ายที่สุดก็
ขอยืมเงินจำนวนพันสร้อยเบยนั้น
กลับมาใหม่ จากคนชายเหล่า เพื่อ
ไปจ่ายเป็นค่าสินสอดแก่พ่อตา



บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้ามะหอ

(นิทานไทใหญ่)

นิทานเรื่องนี้จริงกั้ดัดตอนมาจากมโหสถชาดกนั่นเอง ชื่อเจ้ามะหอ เรียกเต็มๆต้องเรียกว่าเจ้ามะหอสะท่า ได้พบเรื่องเขียนเป็นภาษาไทยใหญ่ในหนังสือแบบเรียนภาษาไทยใหญ่ของ คร.กุซิง (พิมพ์ที่ย่างกุ้ง ค.ศ.๑๙๔๘) ไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้เขียนไว้ เพราะ ไม่ได้ระบุชื่อเรื่องเล่าเฉพาะตอนที่ปัญหาเพื่อทดสอบความมีปัญญาของเจ้ามะหอ แต่ละเรื่องตรงกับที่ปรากฏในมโหสถชาดก นอกจากเรื่องสุดท้ายที่ต่างไป ในชาดกเป็นมโหสถเองไปแอบฟังความลับของอาจารย์ทั้ง ๔ การเรียกชื่ออาจารย์ทั้ง ๔ นั้น ชาวไทใหญ่คงเรียกตามภาษาพม่า ซึ่งจะได้กลายไป ดังเทียบไว้ให้เห็นด้วยแล้ว เรื่องเล่าไว้คือไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีขุนหอคำวดีเทริด (พระเจ้าวดีเทริด) มีอำมาตย์ผู้ใหญ่ ๔ คนด้วยกัน คนหนึ่งชื่อแสง (-เสนกะ) อีกคนชื่อกามิง (-กามินท์)

คนที่สามชื่อเตวิง (-เตวินท์) และคนที่สี่ชื่อปะกุก (-ปุกกุสะ) บรรดาอำมาตย์ทั้งสี่นี้ คนที่สี่แสงมีปัญญาซึ่งใหญ่กว่าเพื่อน อยู่มาวันหนึ่งขุนหอคำทรงฝันเห็นกองไฟสีทองมีไฟลุกอยู่ และตรงกลางไฟทั้งสีทองนั้นได้มีไฟกองเล็กลุกขึ้น กรันไฟกองใหญ่ทั้งสีทองนั้นมอดไปแล้วไฟกองเล็กนั้นก็ลุกโพลงขึ้นสูงเหนือฟ้ากลางหาว พอรุ่งขึ้นเข้าขุนหอคำโปรดให้หาพราหมณ์ผู้ใหญ่แปดคนมาเฝ้าและตรัสเล่าฝันให้ฟังพราหมณ์คนหนึ่งได้ทูลว่า ในเมืองของพระองค์จะมีผู้มีปัญญาคคนหนึ่งปรากฏขึ้น ทำให้อำมาตย์ทั้งสี่สัญญาปัญญาไปที่เดียว

เมื่อทรงฟังพราหมณ์ทำนายดังนี้ ขุนหอคำก็ทรงปลาบปลื้มยินดียิ่งนัก โปรดให้คนลาดหลกั้แหลมสุคนธ์แยกย้ายกันไปหาผู้มีปัญญาทั้งสี่มุมเมือง คนที่ไปทางทิศตะวันออกของเวียง ก็ได้เห็นศาลาหลังหนึ่ง

ซึ่งเป็นของเจ้ามะหอ เจ้ามะหอขึ้นยังเป็นเด็กอายุเพียงเจ็ดขวบเท่านั้น ศาลาหลังนี้ไม่มีผู้ใดสร้างได้เหมือนเจ้ามะหอกับเพื่อนเด็กๆ ด้วยกันจำนวนตั้งพันมาชุมนุมกันที่ศาลาแห่งนี้ทุกวัน คนของขุนหอคำได้มาเห็นศาลาเช่นนั้น ก็คิดว่าผู้มีปัญญาคนที่พราหมณ์กล่าวถึงนั้นจะอยู่ในที่หรืออย่างไร ฉะนั้นจะต้องพักอยู่ที่ศาลานี้เฝ้าดูอยู่ก่อน กิดคังนั้นแล้วก็เฝ้าดูอยู่

วันหนึ่งเจ้ามะหอกับคนของตนทั้งพันนั้นก็ได้มาถึงศาลานั้น ขณะนั้นได้มีหงส์ตัวหนึ่งกางเขนบินมากลางหาว ก็ใคร่จะกินเนื้อนั้น แต่ไม่มีปัญญาจะคิดทำอย่างไรได้ เจ้ามะหอก็เพิ่งไปที่เงาหงส์นั้นแล้วตั้งเสียงไล่ หงส์ตกใจกลัว ก็เลยปล่อยก้อนเนื้อนั้นตกลงมา คนขุนหอคำเห็นเช่นนั้นก็จับมันที่กเอาไว้

วันหนึ่งมีผู้หญิงคนหนึ่ง เอาลูกไปอาบน้ำ ในน้ำนั้นมีนางยักษ์อยู่

คนหนึ่ง พอเห็นลูกหญิงนั้นก็อยากกิน จึงดึงตัวเด็กมาจากแม่ แม่เด็กนั้นก็ร้องว่า นมนี้ลูกข้านะ นางยักษ์ก็เถียงว่า ลูกของข้าต่างหาก แล้วทั้งสองก็เลยแย่งเด็กกัน เจ้ามะหอกได้ยินเสียงเอะอะ จึงตั้งคนไปร้องเรียกแม่เด็กกับนางยักษ์มาถามเรื่องราว นางยักษ์ก็ว่าเป็นลูกของข้า ส่วนผู้หญิงนั้นก็ว่าเป็นลูกของข้า เจ้ามะหอกก็รู้เรื่องนางยักษ์นั้นอยู่แล้วว่า ถ้าเป็นนางยักษ์จะไม่กระพริบตาสักทีมน (หมายว่า ตาสักทีมนคือไม่ขยับออกมา อันเป็นลักษณะไม่ดี เขาเชื่อกันว่า ใครมีลักษณะเช่นนั้นมักจะเป็นอาชญากร) เจ้ามะหอกก็ว่า ในเมื่อท่านทั้งสองต่างก็ว่า เด็กเป็นลูกของตัว ถ้าเช่นนั้นก็ดึงเอาไปซิ ใครดึงได้ก็เป็นลูกของกันนั้น นางยักษ์ได้ยินเช่นนั้นก็ดึงเด็กไปข้างผู้หญิงคนนั้น ไม่ยอมดึงกลัวลูกจะเจ็บ เจ้ามะหอกเห็นดังนั้น จึงว่าแก่นางยักษ์ว่า เจ้านี้ไม่ใช่คน จึงไม่ส่งสารใคร เจ้าเป็นนางยักษ์หรือ นางยักษ์ก็ยอมรับว่าใช่ เจ้ามะหอกจึงหวดนางยักษ์นั้นจนนางยักษ์หนีไป คนขุนหอคำก็จับมันที่ไว้อีก

ต่อมาวันหนึ่งมีสองคนผิวเผือกเดินทางมาจากอัน มากลางทางมาพบแม่น้ำเข้า ผิวเป็นคนเตี้ยแคระ จึงกลัวน้ำ เมียตัวสูงกว่า ผิวจึงให้เมียไปหยั่งดูก่อนว่า แม่น้ำนั้นลึกหรือตื้นอย่างไร พันแม่น้ำไปนั้น มีผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเห็นผู้หญิงคนนั้นเข้าก็ชอบ ผู้หญิงเห็นผู้ชายนั้นก็ชอบ ครั้นเมื่อลงไปหยั่งคู่น้ำ น้ำตื้นก็ทำอุบายบอกผิวว่าน้ำลึก แล้วก็นั่ง

ไปในน้ำ พอถึงฝั่งที่ผู้ชายยืนอยู่ก็เลยพากันหนีไป ข้างฝ่ายผิวเห็นเช่นนั้นก็ลงน้ำติดตามไปทัน คนหนึ่งก็ว่าเมียข้า อีกคนหนึ่งก็ว่าเมียข้า ต่างก็แย่งผู้หญิงกัน เจ้ามะหอกก็รู้เรื่องเข้า ก็เรียกมา เมื่อรู้เรื่องแล้วก็ถามว่า ท่านทั้งสอง เมียท่านเกิดวันอะไร ผิวผู้หญิงนั้นตอบว่าวันอังคาร ชายนั้นไม่รู้อีกก่อนก็ว่าเกิดวันเสาร์ เจ้ามะหอกก็ถามอีกว่า พ่อของเมียท่านชกถูกสาวให้ด้วยอาการอย่างไร ผิวผู้หญิงนั้นตอบว่า ตนต้องไปเป็นข้าในเรือนอยู่ถึงตามบั้งได้แต่งงาน ผู้ชายนั้นไม่มีทางแย่งอย่างไรได้ จึงพูดว่า “ก็ผู้หญิงเขาชอบข้า” เจ้ามะหอกจึงว่าแก่ชายนั่นว่า ท่านนั้นเป็นคนชั่วร้ายจริงๆ ไปแย่งเมียคนอื่นเขาได้ตงกอย ชายนั้นก็ยอมรับผิด เจ้ามะหอกจึงอบรมสั่งสอน แล้วก็ยกผู้หญิงนั้นให้ผิวเขาไป คนขุนหอคำก็จับมันที่ไว้อีก

อยู่มาอีกวันหนึ่ง มีคนขับรถมา และได้มีพราหมณ์คนหนึ่ง ซึ่งก็พระอินทร์จำแลงร่างมาขอขจรถนนั้น เจ้าของรถนั้นเห็นพราหมณ์มาขอขจรด้วยก็กลัวว่า พราหมณ์ก็แก่แล้วส่งสารแก่ เจ้าขจรมาด้วยก็แล้วกัน จึงเรียกพราหมณ์ขึ้นรถ เมื่อรถมาถึงริมศาลาเจ้ามะหอก เจ้าของรถก็บอกพราหมณ์ว่า ลงซิ พราหมณ์ก็พูดว่า ไม่ลง รถมันมีของข้าแล้วทั้งพราหมณ์ทั้งเจ้าของรถต่างก็แย่งรถกัน เจ้ามะหอกได้ยินเข้า ก็เรียกมาถาม พราหมณ์ก็ว่า รถนี้เป็นของข้า เจ้าของรถก็ว่า รถนี้เป็นของข้า เจ้ามะหอกเห็นพราหมณ์นั้นไม่พอใจ ตักครั้งเดียว ก็รู้ได้ว่าไม่ใช่คน แต่

เป็นเทวดา เจ้ามะหอกก็พูดว่า เขาทั้งสองนี้ผู้ใดจึงให้รถแก่ตนได้ รถก็เป็นของเขา พราหมณ์ก็ตั้งรถนั้นแล่นไปได้โดยไม่เหน็ดเหนื่อยนัก เจ้ามะหอกก็ว่า ท่านนี้ไม่ใช่คนหรือ ท่านมารบกวนทำให้คนเขาลำบากด้วยเรื่องอะไร พราหมณ์ก็ยินเช่นนั้นก็ตอบว่า ใช่แล้ว เราน่ะคือพระอินทร์ เรามาดูเรื่องที่เลื่องลือว่าท่านมีญาตปัญญาใหญ่ยิ่ง และก็ได้เห็นแล้ว กล่าวแล้วก็เหาะกลับไปยังเมืองสวรรค์ที่นั่น คนขุนหอคำก็จับมันที่ไว้อีกครั้งหนึ่ง

ต่อมาอีกวันหนึ่งได้มีคนคนหนึ่งเอาทองใส่หม้อปลาร้า แล้วเอาไปหาเพื่อนของตน ได้พูดว่า เพื่อนเอ๋ย ช่วยรับหม้อปลาร้าของข้าไปเก็บไว้หน่อยเถิด ชายคนที่รับหม้อไว้ภายหลังได้เปิดออกดู ก็รู้ว่าหม้อนั้นหาใช่หม้อปลาร้าไม่ที่แท้เป็นหม้อทอง ชายนั้นจึงเอาทองออก แล้วเอาปลาร้าใส่ไว้แทนที่ หลังจากนั้นต่อมาอีก ๓-๔ วัน ก็ได้มาขอหม้อนั้นคืน คนรับฝากหม้อไว้ ก็เอาหม้อปลาร้าคืนให้ เมื่อเจ้าของหม้อกลับถึงบ้าน เปิดหม้อออกก็หาได้เห็นทองของตนไม่ มีแต่ปลาร้าอย่างเดียวเท่านั้น เจ้าของหม้อทองเห็นเช่นนั้น ก็โกรธแค้น กลับไปต่อว่าเพื่อนที่รับฝากทองไว้ว่า ในหม้อมีแต่ปลาร้า ห้ามทองอยู่ข้างใดดังที่ว่าได้ใส่ไว้ไม่ “เจ้าลักเอาทองข้าไป” ส่วนคนที่แอบเอาทองของ

*ในมหิทธชาด ที่อาจารย์เกษม บุญศรีแปลและเรียบเรียงกล่าวว่า นัยนี้คาไม่กระพริบ นัยนี้คาแคงกับไม่มีเงา

เขาไปก็ตอบว่า เมื่อเพื่อนเขาของมาฝาก ก็บอกว่ามีแต่ปลาร้าเท่านั้น มาบัดนี้จะมีมาว่าเป็นหม้อทองได้อย่างไร ข้าไม่ได้ลักทองของเจ้าเรื่องมาถึงเจ้ามะหอ เจ้ามะหอก็เอาไม้ใหญ่มาทำกลอง แล้วให้คนเขียนหนังสือเข้าไปแอบอยู่ในกลองใบนั้น แล้วให้เจ้าของทองกับเมียรับกลองไปไว้ไกลๆ เจ้าของทองผิวเมียรับกลองไปแล้ว เมียเจ้าของทองได้พูดแก่ผิวของตนว่า พ่อสุเอ๋ย เมื่อเอามือฝากเขาไว้ ทำไมไม่บอกเขาว่ามีทองอยู่ข้างใต้ปลาร้านั้น ถ้าบอกเขาเสีย เขาก็ไม่กล้าขโมยเอาไปได้ ผิวก็กล่าวว่า แม่สุเอ๋ย มันลักทองของเราไปแล้วก็แล้วไป แล้วก็เอากลองกลับคืนมาให้เจ้ามะหอ คนเขียนหนังสือในกลองนั้น ก็จดบันทึกไว้ในเล่มสมุดตามที่สองผิวเมียคุยกัน

ต่อจากนั้น เจ้ามะหอก็เรียกคนรับฝากทองสองผิวเมียมารับเอากลองไปบ้าง เมียของชายนั้นพูดแก่ผิวว่า พ่อสุเอ๋ย ทองนั้นข้าไม่อยากได้แล้วละ เอาทองแอบไปคืนเจ้าของเขาเถอะ อย่าให้เจ้ามะหอรู้ละ ผิวก็พูดว่า แม่สุเอ๋ย ข้าลักของเขามาแล้วจะไปคืนเขาได้อย่างไร อยากคืนก็ไปคืนเขาเองเถิด คนเขียนหนังสือก็บันทึกเรื่องที่ได้ยินไว้ในเล่มสมุด เมื่อคนทั้งสองนำกลองกลับมากินเจ้ามะหอ เจ้ามะหอให้คนเขียนหนังสือออกมาจากกลอง แล้วนำเรื่องที่บันทึกไว้ทั้งสองฝ่ายให้เจ้ามะหอดู เจ้ามะหอก็ตัดสินใจว่า “กินทองให้เจ้าของเขาเสีย” คนขุนหอคำนึกบันทึกเรื่องนั้นไว้อีกเรื่องหนึ่ง ♥

เนียนาง

‘กฤษณา อโศกสิน’

๘๑. คุณวิกรมมีความสุขมากจนเห็นได้ชัดที่วันนี้มีลูกสาวอยู่ในโต๊ะอาหารร่วมกับเขา

“สงสัยจะยังเพลียอยู่คงยังไม่หือลูก” คุณเอรีดอว์เป็นพี่เขยตักแกงจืดใส่ถ้วยให้หล่อน “เลยไม่ออกไปไหน”

“กะ” หลานสาวตอบเรียบๆ

คุณพระฉรรณอยู่ในความสงบ เธอเริ่มกินข้าวไม่ลง โธ...สามี่เธอนั้นเป็นผู้ชายจริงๆ คือไม่ค่อยจะสังเกตเห็นสิ่งละอันพันละน้อยที่พวกผู้หญิงทำกัน

“เดี๋ยว...ลูกจะทำพิธีหมอบของฝาก” พลัปลพยายามช่วยให้บรรยากาศในโต๊ะอาหารเป็นไปอย่างราบรื่น

“เธอ...มีของฝากอีกแล้วหรือ” คุณวิกรมขมของ ท่าทางที่เกี่ยวไปขมไป หันมาพยักเพยักกับหล่อนไปพลางนั้น แสดงความ

รักใคร่ผูกพันไม่สร้าง ดูราวกับแผลที่เกาบาดเจ็บสาหัสนั้นได้ยาดีเขียวจากกลับเป็นเนื้อเดียวดังเดิมแล้ว “อะไรอีกล่ะลูก ไปที่ไรก็ซื้อฝากทุกที”

“สวักกะ คุณพ่อ ผ้ายของจีนตัดชุดแขนสั้นละก็เหมาะเลย ถ้าแขนยาวจะดูร้อนไป”

คุณพระฉรรณไม่ปรีปาก แต่ก็พลอยพยักหน้า ตามองหล่อนเพ่งพิศ แม้แต่กับบิดา หล่อนก็ไม่มีทำประจบเกลี้ยกล่ออีกเหมือนกัน

พลัปลพลาทินข้าวหมดแค่ครึ่งทัพพีเธอยกถ้วย

“อะไรกัน” คุณพระฉรรณร้อง “ลูกทานเหมือนดมมึงเองหรือจะ ไม่ชอบกับข้าวหรือใจ”

“เปล่ากะ คุณแม่ อร่อยกะแต่ก็อม”

“กลัวน้ำหนักเพิ่ม” บิดาเข้า “พวกกลัวน้ำหนักเพิ่มนี้...จริงๆ น้า” คุณพระฉรรณส่ายหน้า

937 352/6 150-0-2527

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนาชาชาติ

ไม่ลองไม่รู้

(นิทานชาวเอสโทเนีย)

ดินแดนของชาวเอสโทเนีย ในปัจจุบันรวมอยู่ในสหภาพโซเวียต ภาษาของชาวเอสโทเนียอยู่ในกลุ่ม อูรัล-อัลไต มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับภาษาของชาวฟินแลนด์และ แลปแลนด์ เรื่องทำนองนกมิได้เล่า กันเฉพาะท้องถิ่นเท่านั้น แต่ก็ยัง มิได้พบในถิ่นอื่นมาก่อน เรื่อง นีอิรินา เซลาซโนวา ได้แปลและเล่า ไว้ในนิทานชาวเอสโทเนีย ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีผู้หนึ่ง เป็นคนชอบหาเรื่อง มักจะบ่นว่า เสมอว่า เมียสบายกว่าตน ส่วนตน เองลำบาก ชายนั้นพูดว่า

“ข้าต้องไปทำงานในนาตลอด ทั้งวันๆ ไม่ผิดกับล้อ ส่วนเมียข้าได้ แต้นนอนอยู่กับบ้านอย่างสบายใจ ให้ เวลาหมดไปวันหนึ่งๆ เรียกว่าอยู่ อย่างสุขใจละ ว่านั้นเถอะ”

เมื่อได้ยินผู้บ่นบ่นอย่างนั้น เมีย อุดรันทนไม่ได้ จึงพูดขึ้นในวันหนึ่ง ว่า

“เอาอย่างนี้ไหมล่ะ มาแลกเปลี่ยนกันทำ ข้าจะไปทำงานในนาเอง แล้วดูซิว่า งานบ้านกับงานในนา อย่างไหนจะสะดวกสบายกว่ากัน”

ได้ยินดังนั้น ผู้ก็ดีอกดีใจ อย่างเหลือล้น ร้องออกมาว่า

“วิเศษเลย พรุ่งนี้ข้าจะอยู่บ้าน ทำงานบ้าน ส่วนนางไปตายหย่า ในนา”

วันรุ่งขึ้นเป็นวันเสาร์ เมีย เตรียมตัวออกไปตายหย่า แต่ก่อน ออกจากบ้าน เมียต้องอธิบายบอก หน้าทีต่างๆ ที่ผู้จะต้องทำ ด้วยไม่ แน่ใจว่าผู้จะรู้เรื่องงานต่างๆหรือไม่ ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง เมียบอกว่า

“ถึงเวลาเงาคนขาวหัวสองก้าว (ถ้าบอเวลาตามแบบของเขา คง จะคล้ายชั้นฉาย ของเรา) ข้าจะ กลับมากินอาหาร วันนี้เป็นวันเสาร์ ต้องต้มข้าวโอ๊ตไว้กินตอนเย็น บัน เนยเอาไว้ด้วย แล้วอย่าลืมปล่อยวัว ออกไปที่ทุ่งหญ้าล่ะ”

ผู้ยืมพลางพูดว่า “อย่าห่วงไป เลยนะ ข้าจะจัดแจงเอง ข้ารู้หรอก ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง” พอเมีย ออกจากบ้านไปแล้ว ชายนั้นก็จัด ไปปัสสาวะ แล้วก็คิดว่าจะเริ่มทำอะไร ก่อนดี คิดไปคิดมาก็เห็นว่าจะต้อง ต้มข้าวโอ๊ตไว้ก่อน คิดดังนั้นแล้วก็ ไปจัดแจงล้างหม้อ เอาน้ำใส่ เอา ข้าวโอ๊ตใส่ งานคงจะเดินไปด้วยดี

ถ้าหากไปปัสสาวะไม่ดับบ่อยๆ ทำ ให้ต้องวางมือละงานมาจุดไฟปัสสาวะ ครึ่งแล้วครึ่งเล่า แม้กระนั้นก็ยัง สามารถติดไฟได้สำเร็จ แล้วก็พัดไฟ ให้ข้าวสุกเร็วขึ้น

ไม่ช้าไม่นานหม้อก็ร้อง ชายนั้น คนขาวอยู่ตลอดเวลาเพื่อไม่ให้ข้าว ไหม้ มัวแต่คนขาวเลยลืมไปเลยว่า ยังไม่ได้ปล่อยวัวออกไปกินหญ้า เสียงัวมอดังนั้น ชายนั้นคิดว่า

“นี่ถ้าเรามาปล่อยวัว ข้าวก็ คงจะไหม้ เติมน้ำลงไปอีกหน่อยดี กว่า”

แต่ทำอย่างไรจะได้น้ำ ชายนั้น ต้องไปตักน้ำที่บ่อ พอได้น้ำมาก็เท ลงไปในหม้อข้าวโอ๊ต แต่ขณะเท ไม่ทันยังมี น้ำเลยล้นไหลออกมา นอกหม้อ แล้วเลยลงไปในเตาไฟ ไฟก็เลยดับ ที่นัทำอย่างนี้ไร้สาระ ไม่มีทางใดทำได้ นอกจากตั้งต้นใหม่ ตั้งแต่ติดไฟ เอาข้าวใส่หม้อใส่น้ำ ตั้งไฟไปใหม่ ระหว่างที่ทำง่วนอยู่ นั้น วัวก็ยิ่งส่งเสียงมอหนักขึ้น ชาย นั้นร้องตะโกนออกไปว่า

“คอยก่อน คอยหน่อยเถอะเจ้า ให้ข้าติดไฟเสียก่อน”

แต่พื้นเบี่ยงไปแล้ว ทำอย่างไร ก็ไม่ยอมติดไฟ ต้องเอาเศษไม้ใส่ เข้าไปอีก เพื่อให้ติดไฟ ข้างวาก็ มอดจ๋มอีก จนชายนั้นทนต่อไปไม่ไหว ต้องออกไปจัดการปล่อยออกมาจากคอก แล้วคิดว่า

“ถ้าหากเราพาตัวไปจนถึงทุ่งหญ้า ข้างคอกใหม่ หรือไม้ไฟก็จะดับอีก เอาไปผูกไว้ใกล้ๆ กับบ้าน ที่ปลูกแยกออกไปตรงไหนสักแห่งดีกว่า ให้มันทั้งหญ้าใกล้ๆ นั้นกินเอาเอง หญ้าขึ้นแน่นแล้วก็อ่อนเหมือนที่อื่นนั่นแหละ”

คิดแล้วก็เอาเชือกคล้องคอวัวพาออกไปผูกขาไว้ที่บ้านหลังนั้นเสร็จแล้วตัวเองก็กลับไปดูหม้อข้าวโอ๊ตใหม่ ขณะที่เดินกลับไปท่ครัว ชายนั้นนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้นำเนยเลย จึงใจกลับไปท่โรงนา เพื่อไปเอานมเปรี้ยวกับเครื่องปั่น แล้วก็จัดการปั่นนมเปรี้ยว บ่นไปได้สักหน่อยก็เกิดรู้สึกคอแห้งหิวน้ำ เลยวางช้อนลง แล้วโดดลุกขึ้นวิ่งไปที่โรงนาที่เก็บถังเบียร์กะวีส (เบียร์ข้าวไรย์หรือข้าวบาร์เลย์แบบรัสเซย์ ใช้เท้าน้ำอุ่นลงบนข้าวไรย์หรือบาร์เลย์แล้วหมักไว้) ความรีบร้อนทำให้ล้ม บิดประตูดรั่ว ขณะนั้นแม่หมูกำลังลูกหม้ออีก ๑ ตัวกำลังเดินอยู่ใกล้บ้าน แลเห็นประตูครัวเปิดอยู่ แม่หมูก็นึกออกยากไม่ได้ว่ามีอะไรในนั้น จึงเดินเข้าไปในครัวมีลูกหมู ๑ ตัววิ่งตามเข้าไปด้วย ชายนั้นเหลียวมาเห็นเข้าพอดี ในขณะที่กำลังเบ็ดก็ออกถังเบียร์ เอาปากกรอไว้ จึงนึกขึ้นได้ว่าชามนมเปรี้ยวยังวางอยู่บนพื้นครัว ก็เลยกระโจนออกมาจากโรงนา วิ่งถลันเข้าไปในบ้าน ปล่อยให้ก๊อกถังเบียร์เปิดไว้อย่างนั้น แล้วก็รีบตรงเข้าไปในครัวและสังเกตเห็นก็คือ

แม่หมูกำลังละเลงนมเปรี้ยวละไปทั่วพื้นครัว ชายนั้นฉวยขวอนไม้เหวี่ยงไปที่แม่หมูนั่นถลอกตรงปากครึ่ง จมกครึ่งเข้าพอดี แม่หมูกายหลังผลัดขาดใจตายทันที เห็นเช่นนั้นจึงทำให้หัวเสียหนักขึ้น ชายนั้นจึงได้ลูกหมูออกไปจากครัวจนหมดทั้งเจ็ดตัว แล้วก็ลากร่างแม่หมูออกไปไว้ที่ลานบ้าน

ทันใดนั้น ชายนั้นนึกขึ้นมาได้ว่า อ้าว ลืมปิดก๊อกถังเบียร์ ก็ต้องวิ่งกลับไปท่โรงนาอีกครั้ง แล้วก็แลเห็นว่า ถังเบียร์นั้นเบียร์ไหลออกมาหมดเกลี้ยงเลย ส่วนเบียร์ก็ถึงมานองอยู่ที่พื้นโรงนา จะทำอย่างไรดีละทีนี้ ชายนั้นมองไปรอบๆ โรงนาเพื่อจะหาว่ามีนมเปรี้ยวเหลืออยู่อีกหรือไม่ จะได้เอาไปปั่นทำเนย และก็พบว่ายังมีอยู่บ้าง จึงจัดแจงนำไปปั่น แต่แล้วก็มานึกขึ้นได้ว่า ถ้าปล่อยให้ถังเบียร์แห้งอย่างนั้น ถึงแม้ว่าจะรั่วก็ได้ ก็จำต้องวิ่งไปที่บ่อน้ำ เพื่อตักน้ำมาใส่ถังเบียร์ แต่ความทกถั่วว่าจะมีเจ้าสัตว์ตัวอื่นเข้ามาในครัวอีก จึงถือเครื่องปั่นเนยไปด้วย แล้วก็เอาวางไว้ที่ขอบบ่อเจ้ากรรม ถึงที่นี้จะตักน้ำเกิดไปกระทบเข้ากับเครื่องปั่น เครื่องปั่นเลยหล่นไปในบ่อดังตม นมเปรี้ยวที่อยู่ในเครื่องปั่นก็เลยลงไปอยู่ในบ่อ และไม่มีทางจะหานมเปรี้ยวที่ไหนได้อีก ก็เป็นอันจะต้องกินข้าวโอ๊ตโดยไม่มีเนยใสในวันนั้น

ขณะที่ชายนั้นตักน้ำเทใส่ลงไปในถังเบียร์อยู่นั้น ชายนั้นก็นึกถึงข้าวโอ๊ตบนเตาไฟขึ้นมาได้ ทั้งนี้เพราะมีกลิ่นเหม็นไหม้โชยออกมาจากในครัว แม้กระนั้นชายนั้นก็ยังปล่อยใจตัวเองว่า

“เรื่องกลิ่นนั้นจะสำคัญอะไร

นักหนาเนะ ขอให้ข้าวโอ๊ตกินอร่อยก็แล้วกัน”

และเมื่อจิมดูแล้ว ก็รู้สึกว้าวไปได้ ถ้ามีเนยใส่ลงไปด้วยก็จะอร่อยทานยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงต้องกลับเข้าไปในโรงนาอีก เพื่อจะมีเนยเหลือค้างสต็อกอยู่บ้าง แต่หาแล้วหาอีกก็ไม่พบ ในที่สุดไปแลเห็นถังใหญ่ใบหนึ่ง ก็คิดว่าเนยอาจจะเอาโถเนยใสไว้ในนั้นละกระมัง จึงก้มลงดูภายในถัง หัวเลยมกมกลงไป และปรากฏว่าถังนั้นเป็นถังเบี่ยง ยังมีเบี่ยงอยู่ที่ก้นถัง เบี่ยงทำให้ชายนั้นจามแล้วจามอีก จึงพยายามจะปีนออกจากถัง แต่ตะกายอย่างไรๆ ก็ขึ้นจากถังไม่ได้

พอดีถึงเวลาเมื่อกลับมาบ้านกินอาหาร มาถึงบ้านมองไม่เห็นหัววัวที่บ้านแล้วก็มองไม่เห็น แต่ไปแลเห็นหมอนอนตายอยู่ใกล้บ้าน ในครัวก็เลอะเทอะไปด้วยนมเปรี้ยว ส่วนวัวที่ถูกผูกขาอยู่ข้างบ้านหลังนั้น ปรากฏว่าขาหัก ส่วนข้าวโอ๊ตในหม้อนั้นไหม้เป็นเถาถ่านไปแล้ว แต่หาตัวคนทำไม่พบ

ดังนั้นจึงตรงไปที่โรงนา ก้มลงดูถังเบี่ยง นั้นแน่ อยู่ในถังเบี่ยงนั่นเอง เมื่อจึงจัดการช่วยให้ออกมาจากถัง เข้ายาเบี่ยงที่ติดเสื้อผ้าเนื้อตัวออก แต่ก็ไม่ได้เอ็ดตะโรว่ากล่าวผิดแต่อย่างใด ในการที่ทำอะไรต่ออะไรไว้เลอะเทอะไปหมด เมื่อจัดแจงทำความสะอาดพื้นครัวพื้นโรงนาแล้วจึงติดไฟต้มข้าวโอ๊ตใหม่ ให้หัวกินและตัวเองกินเรียบร้อยแล้วก็ป็นอันเสร็จธุระในวันหนึ่ง

นับแต่วันนั้นมา ชายนั้นไม่เคยบ่นว่าเมื่อยอีกเลย ว่าอยู่สุขสบาย ไม่ต้องทำงานหนักในท้องนาเหมือนคน

๙๓๗ ๘๖๖๗ ๒๕๓-๑-๒๕๒๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เมียนมัตถ

(นิทานแอฟริกา)

นิทานที่สรรเสริญคุณของผู้หญิง โดยเฉพาะผู้ที่เปี่ยมเมตตา ได้ทำคุณไว้แก่ผู้อื่น นั้น มีมากมายหลายเรื่อง และเล่ากันหลายท้องถิ่นด้วยกัน ดังเช่นเรื่องหญิงเจ้าปัญญา ในนิทานอินเดีย นิทานเรื่องนี้เป็นนิทานเล่าปากของโก ที่เล่าไว้ว่า เมียช่วยให้ผัวพ้นภยันตรายได้อย่างไร

ชุชาน เฟลด์มานน์ ได้รวมเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกา ดังต่อไปนี้
ครั้งหนึ่งยังมีพรานผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ชื่อเนเนเปโตร เนเนเปโตรมีเมีย ๓ คน คนหนึ่งชื่ออินโดซานตุ คนที่สองชื่อ ของกานซิลลา และคนที่สามชื่อ ฟูลลาฟูลลา แต่ละคนมีความสามารถต่างกันคือ อินโดซานตุเป็นคนผิวน้ำเงิน ของกานซิลลาเป็นผู้สามารถในการนำทาง และฟูลลาฟูลลาเป็นผู้ปลุกคนตายให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้ วันหนึ่งพรานเนเนเปโตรไปล่าเหยื่อมาได้ตัวหนึ่ง จึงมอบให้แก่เมียทั้งสาม หญิง

ทั้งสามกินหมดแล้วก็ยังบ่นอีกว่า หิว เนเนเปโตรก็จำต้องออกไปล่าสัตว์ใหม่อีก คราวนี้จึงได้ลงมาตัวหนึ่ง เมียทั้งสามก็กิน กินแล้วก็บ่นว่าหิวอีก เนเนเปโตรได้ยินแล้วถึงกับร้องออกมาว่า

“โอโฮ กินกันก็ยังไม่อิ่ม ทนจะกินอะไรถึงจะอิ่มล่ะ เห็นมีแต่ก๊วกวเท่านั้นแหละ”

พูดแล้วก็ออกไปล่าก๊วกว เนเนเปโตรแกะรอยตามก๊วกวไปตั้งไกล ในที่สุดก็ไปแลเห็นก๊วกวกำลังกินหญ้ากันอยู่สองสามตัว เนเนเปโตรค่อยๆ ย่องตามไป พอได้ก็วิ่งไปตักก๊วกวตาย แต่ยังไม่ทันจะแบกเอามา ก๊วกวตัวหนึ่งก็วิ่งตรงเข้ามาขวิดด้วยบันดาลโทสะ เนเนเปโตรถึงกับล้มลงขาดใจตาย

ฝ่ายพวกเมียที่อยู่ทางบ้านไม่รู้เรื่อง ได้แต่ร้องเรียกให้ผัวกลับมาเร็วๆ เพราะหิวเต็มทนแล้ว แต่ผัวก็ไม่กลับมาสักที อินโดซานตุคนผิวน้ำเงิน ก็ได้ผิวน้ำเงิน เนเนเปโตรถูกก๊วกว

ขวิดตายเสียแล้ว แต่ก่อนจะตายได้ขวิดก๊วกวตายไปตัวหนึ่ง ของกานซิลลาจึงร้องขึ้นว่า

“อ้าว ถ้าอย่างนั้นก็ตามมาซิ ข้าจะนำทางไปเอง”

แล้วหญิงทั้งสามก็ออกเดินทางขึ้นเขาลงห้วย ผ่านป่า ข้ามน้ำมาหลายแห่ง จนกระทั่งในที่สุดเมื่อมืดค่ำแล้ว ก็ได้มาถึงที่ที่ผัวตนนอนตายอยู่ ฟูลลาฟูลลาได้เข้าไปในป่าไปเก็บสมุนไพรเพื่อจะเอามารักษา เนเนเปโตรให้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาให้ได้

แต่แล้วหญิงทั้งสามก็เถียงกันว่า ถ้าเนเนเปโตรฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาได้จริงๆ จะถือว่าเนเนเปโตรฟื้นเพราะใคร อินโดซานตุพูดว่า

“ข้าเป็นคนผิวน้ำเงิน ผิวน้ำเงิน เขาตายแล้ว เพราะถูกก๊วกวขวิด”

“แต่ข้าเป็นคนนำทางพามาจนถึงที่ที่เขาตายนะ อย่างดี” ของกานซิลลาแย้งขึ้น

“ข้าซิ เป็นคนทำให้เขาฟื้นคืน

ชีวิตขึ้นมา คู้” ฟุลาฟูลาฟุด
ขณะที่เฝ้าคู่มือของตนค่อยๆ ฟันขึ้นมา

“เอ้า ถ้าอย่างนั้นเรามาทำ
กับข้าวกันคนละหม้อ พอเขาฟันพอ
จะกินอะไรได้ก็ให้กินกับข้าวที่เราทำ
แล้วให้เขาคัดสินใจเอาเองก็แล้วกัน
ว่า เขาจะกินกับข้าวหม้อไหนเป็น
สิ่งแรก”

ดังนั้น หญิงทั้งสาม ต่างก็ไป
จัดแจงทำกับข้าว อันโศซานตุกับ
ชองกานชิลามาโก้มากับข้าว ต่าง
คนต่างทำแยกกันไปคนละหม้อ ส่วน
ฟุลาฟูลาไปเอาเนื้อหมู มาทำกับ
ข้าว และปรากฏว่าเนนเปโตรได้รับ
เอาหม้อหมูที่ฟุลาฟูลาทำ เนน-
เปโตรให้เหตุผลว่า

“เมื่ออันโศซานตุฝันว่าข้าถูก
วัววิดตายนั้น นางไม่ได้ให้อาหาร
ข้ากิน เพราะยังไม่พบร่างของข้า
และเมื่อชองกานชิลานำทางพากัน
มายังที่ขัสนชีวิตไปนั้น ข้าก็ยังกิน
อะไรไม่ได้ จนกระทั่งฟุลาฟูลา
เอาขาสุนัขมาให้ข้ากิน จนข้า
ฟันขึ้นมาแล้ว ข้าจึงกินกับข้าวที่ทำ
ด้วยหมูที่ฟุลาฟูลาทำมาให้ได้
เพราะฉะนั้นคุณความดีนี้จึงต้อง
ยกให้ฟุลาฟูลา ฟุลาฟูลาเป็น
ผู้หญิงที่ควรได้รับรางวัลที่สุด”

คนส่วนมากต่างเห็นด้วยที่เนน-
เปโตรตัดสินเช่นนั้น แต่พวกผู้หญิง
แฉนั้นไม่เห็นด้วย หญิงเหล่านั้น
พูดว่า “เนนเปโตรน่าจะเอากับข้าว
ทั้งสามหม้อรวมกันเป็นหม้อเดียว
เสิร์ฟก่อนจึงกิน เพราะถึงอย่างไร
เมียทั้งสามคนก็มีส่วนทำให้เนน-
เปโตรฟันขึ้นมาได้ทั้งนั้น”

กลอนหก

เฉลยกลอนหก พรรณนา บัณฑิตของหลังพระ

๑๕ กรกฎาคม ถึง ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗

ปิดทองหลังพระทุกซอก	พบสุขพอดีที่หวัง
ใครไม่เห็นดีจริง	ก็ซึ่งเขาเกิดเกิดคุณ
เราทำบุญด้วยใจมัน	ไม่คิดแปรผันหันเห
มีใจเอื้อเฟื้อเจือจุน	แล้วบุญเกิดในใจเอง

ประสงค์ สังฆวรรณะ - สุพรรณบุรี

ทำดีมิได้ประกาศ	ไม่ลงข่าวพาดหน้าหนึ่ง
ผู้คนย่อมไม่ซาบซึ้ง	รู้ถึงสิ่งที่ซ่อนเร้น
เปรียบดังปิดทองหลังพระ	ใครจะหันหน้ามาเห็น
ทำเกิดเท่าที่จำเป็น	ใจเราเราเห็นเป็นพอ

ทม เกื้อกตน์ - เพชรบุรี

หน้าทมิฬทำทำเกิด	ให้เลิศเลอค่ากว่าเก่า
อย่าเห็นแก่ตัวมัวเมา	ถือเอาประโยชน์ส่วนรวม
แม้จักปิดทองหลังพระ	ก็ละเลยทุกข์สุขสวาม
หากคิดแต่ทำกำวาม	ทุกข์ทวามกลจนตาย

ส. เชื้อหอม - ปราจีนบุรี

หน้าหนาวร้อนฝนทนได้	ทุกข์ยากอย่างไรไม่หวน
วางชีพไว้เป็นเดิมพัน	ปกป้องขอบขันอาสา
ควรที่ผู้สุขสำราญ	รำลึกถึงทหารกล้า
ผู้พลีชีพเพื่อประชา	และได้เหรียญตราแลกตาย

‘ธนศิริ’ - วังทองพิษณุโลก

๗ ๓๗ ๒๐ ๒๙ ๒๕๖๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เลี้ยงผี

(นิทานจีน)

มีคนหลายท้องถิ่นที่เชื่อเรื่องผี เชื่อว่าบ้านแต่ละบ้านจะต้องมีผี ดังที่เราเรียกผีเรือน คนญี่ปุ่นก็เชื่อเช่นนั้น ตลอดไปจนถึงชาวยุโรปเหนือ ทั้งนี้ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือนิทานชาวบ้านของจีนที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดรวบรวมเอาไว้ ผีเรือนที่อาจช่วยการงานเจ้าของบ้านได้ด้วย บางคนจึงเกิดความคิดที่จะเลี้ยงผีต่างๆอย่างนี้ไว้ แต่ทำอย่างไรจึงจะได้ผีเหล่านั้นมาเลี้ยงไว้ เอเบอร์ฮาร์ดกล่าวว่า ชาวลัทธิเนเชนัลในยุโรปเหนือจะนำเครื่องเช่นไปไว้ ณ ที่บางแห่ง เชื่อว่าถ้าทำอย่างนั้นแล้วจึงจะได้ตัวแต่ที่กล่าวไว้ในนิทานชาวบ้านของจีนนี้ อาจได้ตัวมาในลักษณะประหลาด คือ ให้เอาสัตว์ต่างชนิด ๒ ชนิดด้วยกัน เช่น งู กับกิ้งกือ เอาไปฝังไว้ที่ทางสามแพร่งสี่แพร่ง นานพอสมควร จึงขุดเอาขึ้นมาเผาในกระถางรูปและขีปนนั้นแหละคือตัวผีที่เขานำมาเลี้ยงกันไว้ และคนที่เลี้ยงผีเช่นนั้นมักอยู่ทางตอนใต้ของจีน แถบมณฑล

ชกเกียน โดยเฉพาะเมืองจิงทิง ผีดังกล่าวนี้รู้ได้ว่ามีอยู่เพราะได้ยินเสียงแต่ไม่แลเห็นตัว แม้แต่เงาก็ไม่มี นอกจากคนที่ว่าผีนั้นมีอยู่ก็เพราะผีนั้นช่วยงานเจ้าของผีผู้เลี้ยงตนได้ทุกชนิด เป็นต้นว่าจะปลูกไม้ดอก เจ้าของเพียงแต่ทำให้ดูเท่านั้น ต่อจากนั้นผีที่เลี้ยงไว้จะจัดแจงปลูกให้จนเต็มทั้งแปลง ไม่แต่เพียงนั้นเรื่องบดกวาดบ้านเรือน ผีก็ยังสนใจเป็นพิเศษ บ้านใดเลี้ยงผีดังกล่าวจะสะอาดเป็นอย่างยิ่ง ถ้าไปบ้านใด เมื่อถอดรองเท้าแล้วเหลียวดูรอบๆ ไม่แลเห็นฝุ่นละอองเลย บ่อยแสดงว่าบ้านนั้นเลี้ยงผีชนิดนี้

เมื่อเลี้ยงผี เจ้าของจำต้องหาอาหารให้ผีกิน และส่งที่ผีพวกนั้นชอบกินซึ่งมักก็อร่างคน เจ้าของจะต้องหาให้กินทุกปี โดยเฉพาะเมื่อคิดบัญชีกันแล้ว ตอนเย็นวันก่อนตรุษจีนวันหนึ่ง ถ้าเจ้าของยังติดหนี้ผีอยู่ ก็จะต้องหาร่างคนให้ผีสังกิน เจ้าของมักจะหาเหตุบายเบี่ยง เช่น

ถ้าผีทำแก้วแตกในวันนั้นเพียงใบเดียว เจ้าของก็จะแก้ลงว่าทำแตกตั้ง ๒๐ ใบ แล้วคิดบัญชีไป ในที่สุดเจ้าของก็จะบอกผีที่ตนเลี้ยงไว้ว่า ต้องคอยไปก่อนจนกว่าจะถึงปีหน้า จึงจะหาร่างคนมาให้กิน

แต่ถ้าเมื่อใดเจ้าของไม่อยากจะเลี้ยงผีต่อไปแล้ว ก็จะจัดการหาทางแต่งงานไปเสีย ถ้าหากผีที่เลี้ยงปฏิเสธ ไม่ยอมแต่งงานก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ถ้ายอมตกลง เจ้าของผีก็จะเอาเงินห่อหนึ่ง แบ่งห่อหนึ่งแล้วก็ขีปนห่อหนึ่ง (ซึ่งคือตัวผีที่เลี้ยงไว้ดังกล่าวแล้ว) ไปทิ้งไว้ตามถนน ใครต้องการนำผีนั้นไปเลี้ยงก็จะเก็บห่อของดังกล่าวเอาไป แต่บางทีก็มีคนที่ไม่รู้เรื่องอะไร เก็บห่อเงินไป ผีก็จะตามไปอยู่ด้วย ที่ที่ผีชนิดนี้ชอบอยู่ก็คือในหม้อแกง เพราะฉะนั้น คนที่กลัวผีนั้นจะเข้ามาสิงในบ้าน เมื่อต้มแกงและล้างเสร็จแล้วก็มักจะใส่น้ำลงไปหน่อยหนึ่ง

มีเรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่ง เป็นคนยากจน เดินมาพบ

ห่อเงินกับห่อแบงค์อยู่ถนัดนอน ชาย
นั้นรู้ได้ทันทีว่า นั่นคือเงินสินสอด
ของพี่คนเลี้ยงไว้ เห็นแล้วก็อยาก
ได้เงิน แต่ไม่อยากได้เสีย แต่ถ้าน
ฉวยห่อเงินไป อย่างไรเสียพี่ก็จะต้อง
ตามไปด้วย ชายคนจนคิดไปคิดมา
ในที่สุดก็คิดออกว่า ถ้าฉวยห่อเงิน
ได้แล้วก็ต้องรีบพุ่งตัวลงไปในแม่น้ำ
ก็อาจจะหนีพ้นพ้น ทั้งนี้เพราะพี่
อย่างนั้นข้ามน้ำไม่ได้ ชายนั้นรู้ดี แต่
ว่ากว่าจะมาถึงแม่น้ำ พี่นั้นก็ตามมา
ด้วยเสียแล้ว มันเกาะอยู่บนหมวก
ชายนั้นรู้ตัว จึงโยนหมวกลงไปใน
แม่น้ำ ทั้งพี่ทั้งหมวกจึงถูกน้ำ
พัดพาออกไปไกล ท้ายที่สุดก็ไปติด
อยู่ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ซึ่งพอสันไปสัง
เกตดู ต้นไม้ก็เหี่ยวแห้งลงไปจนจิตใจ
ในทันทีทันใด

ด้วยเงินในห่อนั้น ชายคนจน
ก็ค่อยรวบรวมขึ้น จนกลายเป็นคน
มั่งมี วันหนึ่งชายคนนั้นเดินไปตาม
ริมแม่น้ำกับลูกชาย และบังเอิญไป
พบต้นไม้ที่เหี่ยวแห้งนั้นเข้า ลูกชาย
เข้าไปที่ต้นไม้ต้นนั้น พลางถามพ่อว่า
“ทำไมต้นไม้ต้นนั้นมันถึงได้
เหี่ยวแห้งไปอย่างนั้นล่ะ พ่อ”

พ่อรู้เรื่องดังกล่าวดังนั้นก็เลยเล่าให้
ลูกฟังถึงเรื่องราวของพี่ ขณะนั้นพี่
ยังสิงอยู่ที่ต้นไม้ต้นนั้น เมื่อได้ยินชาย
คนนั้นเล่าเรื่องราวให้ลูกฟังก็จำได้
ทันทีว่าชายคนนั้นคือศัตรูเก่าของตน
นั่นเอง ดังนั้นพี่จึงโดดลงมาจาก
ต้นไม้ ตรงเข้าสังหารร่างของชายคนนั้น

นับแต่นั้นมา ชายที่ถูกพี่ฆ่าสัง
หารก็ค่อยจมไปเหลือลอยไป อยู่ได้ไม่
นานก็ตาย เขาเชื่อกันว่า เพราะพี่
เข้าไปสิงในร่าง และกินร่างนั้นเสีย
เจ้าของร่างจึงได้ตายไป ♥

กลอนหก

เฉลยกลอนหก พรรณนา น้ำท่วมปาก
๒๕ กรกฎาคม ถึง ๔ สิงหาคม ๒๕๒๗

รับซองซองเช่นเป็นหนี้	ศักดิ์ศรีหมดสิทธิ์อิสระ
บุญคุณพูนเพิ่มพันระ	ภาระรับใช้นายทุน
มีอาจขัดขันแข็งข้อ	เขาล่อเหยื่อไว้ใช้หมุน
หลงจับบาปเงินเกินดุล	ปากคุณน้ำท่วมทั้งปี

‘สายแก้ว’ – บ้านโป่ง

รู้เห็นเขาทำกรรมชั่ว	พันพัวผูกมัดขัดแย้ง
ไม่กล้าพาพิชิต	พรายแพร่งเอ๋ยเอือนเงื่อนงำ
เหตุเพราะกลัวได้ภัยมืด	ยมจัดทนต์ฝนกลืนกลา
ระทวยระทมอมพะเน้า	เหมือนอน้ำท่วมปากยากใจ

อุทิศ กุมาร – สุโขทัย กท.

เอาเงินเขามาใช้สอย	ดอกเบี๋ยมากน้อยไม่บัน
เจ้าหนี้เร่งรัดมัดตน	ยากจนอย่างไรไม่ไว
หากอ้าปากพูดเพียงนิค	บิดเบือนชีวิตหัวโหย
ภาวะจำดินแดโดย	โอดโอยก็แต่ในใจ

‘พิมพ์การัง’ – พระนครศรีอยุธยา

ดีกร้าวคราววันที่เห็น	ใครเป็นคนผิดคิดอยู่
มือคอร์ปชั่นชั้นกรู	ถึงรู้พูดไปไม่ดี
เจ้านายทุจริตผิดเอง	กินเก่งเหล็กปุนทรายสี่
ลูกน้องถูกกล่าวหา	ภัยมีรักตัวกลัวตาย

‘เอกเชนก’ – ลาดพร้าว กท.

หัวข้อ . กลอนหก ครั้งต่อไป ตั้งแต่
๑๒ สิงหาคม ถึง ๑๔ สิงหาคม ๒๕๒๗ ให้
แต่งในหัวข้อ ตกบันไดพลอยโจน

๓๓๗ ๑๑๑ ๑๑ ๑๑-๑-๑๑๑๑

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ปัญญาใคร

(นิทานชาวอาเซอร์ไบจาน)

ดินแดนของชาวอาเซอร์ไบจานอยู่ใกล้กับทะเลแคสเปียน ปัจจุบันรวมอยู่ในสหภาพโซเวียต ส่วนหนึ่ง เรื่องที่อธิบายในหนังสือแปลไว้ในเทพนิยายของประชาชนแดนโซเวียต มีบางส่วนคล้ายนิทานอินเดียเรื่องใดก็เพราะเมื่อย่างนั้นก็เพราะปัญญาเมื่อย่างจึงรอดพ้นภัยอันตรายไปได้ เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อค้าคนหนึ่งชื่อ มาเม็ค ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองมิซาร์ วันหนึ่งมาเม็คเกิดคิดว่าตนเองควรจะออกเดินทางไปค้าขายยังแดนไกลเสียที ดังนั้นจึงหาซื้อสินค้าเป็นจำนวนมาก เมื่อจ้างผู้คนได้เพียงพอแล้ว ก็ร่ำลาลูกเมียออกเดินทางไปพร้อมกับกองคาราวาน

เมื่อเดินทางมาเป็นเวลาตั้งหลายเดือน และแะตามที่แตกต่างกันหลายแห่งด้วยกัน ในที่สุดมาเม็คก็ได้มาถึงเมืองเมืองหนึ่ง ซึ่งไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลย แม้กระนั้นมาเม็คก็ได้คิดลงใจพักที่เมืองนี้ ทั้งนี้เพราะเดินทางมาเป็นเวลานานแล้ว

สมควรจะได้ให้กองคาราวานได้พักสักที ดังนั้นจึงได้ตรงไปยังที่พักกองคาราวานของเมืองนั้น

ขณะที่มาเม็คนั่งกินและดื่มอยู่นั้น ได้มีคนแปลกหน้าคนหนึ่งตรงเข้ามาหา พลางทักทายขึ้นว่า

“ท่านพ่อค้าคงจะมาจากแดนไกลสินะ จึงไม่รู้ธรรมเนียมของเมืองนี้”

“ธรรมเนียมของเมืองนี้มีอย่างไรละ” มาเม็คถาม

“ก็อย่างนี้ไงเล่า พ่อค้าทุกคนไม่ว่าใครเมื่อมาถึงที่เมืองนี้แล้ว จะต้องหาของกำนันไปถวายพระเจ้าชาห์ แล้วพระเจ้าชาห์ก็จะเชิญพ่อค้าไปเที่ยวเป็นการตอบแทน แล้วก็ชวนให้เล่นนาร์ดี (เกมอย่างหนึ่งคล้ายหมากรุกหรือสกา)”

ได้ยินเช่นนั้นแล้ว มาเม็คต้องคิดหนักว่าควรจะอย่างไรดี เรื่องที่จะต้องไปเฝ้าพระเจ้าชาห์นั้นแน่ละ จะอยากไปหรือไม่อยากไปก็จำต้องไป ดังนั้นมาเม็คจึงเลือกหาหมอย่างดีที่สุดเท่าที่มีอยู่ใต้ลาดทอง

ตรงไปยังวังของพระเจ้าชาห์

พระเจ้าชาห์ทรงรับของกำนันแล้ว ก็ตรัสซักไซ้ไต่ถามมาเม็คว่ามาจากไหน ค้าขายอะไร และไปแะเมืองไหนมาแล้วบ้าง มาเม็คก็ทูลตอบไปตามจริงทุกประการ พระเจ้าชาห์ก็เลขาชวนให้ไปเล่นนาร์ดีที่วังในตอนกลางคืนวันนั้น

พอตะวันตกดิน มาเม็คก็เข้าไปในวัง พระเจ้าชาห์กำลังคอยอยู่แล้ว และมหาดเล็กก็นำกระดานสำหรับเล่นนาร์ดีออกมาวาง ก่อนเล่นพระเจ้าชาห์ตรัสอธิบายว่า

“ฟังนะพ่อค้า ข้ามีแมวแสนรู้ อยู่ตัวหนึ่ง ซึ่งสามารถเอาจานใส่น้ำมันจุดไฟดวงประทีปวางเรียงไว้ที่ทางใด ๑ จาน แล้วจะนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้น ได้เป็นชั่วโมงๆ จนกว่าจะเล็กน้อย ถ้าหากแมวของข้ามันนั่งอยู่ได้อย่างนั้นโดยจานดวงประทีปไม่หล่นลงไปจากหางเลยละก็ สินค้าทั้งหมดของท่านจะตกเป็นของข้า และตัวท่านจะถูกมัดเอาไปขังในคุกได้คืน แต่ถ้าแมวของข้าเกิดขยับ

เขยื้อนจากที่นั่งแล้วจะก็ ทรัพย์สินสมบัติในท้องพระคลังของข้าจะตกเป็นของท่าน ส่วนตัวข้าเองนั้นท่านจะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ”

มาเม็คนั่งฟังพลาถ แสงซักโซกษาคาของตัวเองไปพลาถ ที่เกิดมาแะที่เมืองนี้ ทั้งนี้เพราะจะหลบหนีอย่างไรรู้ก็คงไม่เป็นผล เพราะฉะนั้นไม่มีทางจะทำอะไรได้นอกจากทำตามทีพระเจ้าชาห์ครัต มาเม็คจึงได้แต่รำพึงว่า

“ไม่ว่าใครมาที่นี้อาจเอาชีวิตมาทิ้งเสียง่ายๆ ปลอຍสินทำให้เป็นของคนอื่นเขาไป”

พระเจ้าชาห์ครัตเรียกแมวแสนรู้ขึ้นมา แมวมาบิคหางไปมาแล้วก็ไปนั่งลงตรงหน้าพระเจ้าชาห์ พระเจ้าชาห์ครัตสั่งมหาดเล็กให้นำจานดวงประทีปมา มหาดเล็กนำมาแล้วก็จัดแจงวางลงบนหางของแมวแสนรู้ พระเจ้าชาห์ทรงขยิบเข้าใกล้กระดานเล่นนารัดแล้วก็เริ่มเล่นกัน

พอการเล่นไปดากก็อดเหลือบไปดูแมวนั้นไม่ได้ และก็เห็นแมวนั้นนั่งนิ่งราวกับทำด้วยหิน ไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย การเล่นดำเนินไปตลอดคืนตลอดวัน แล้วยังต่อไปอีก ๒ วัน ๒ คืนก็ยังไม่เลิก แมวก็ยังนั่งอยู่อย่างนั้นเหมือนเมื่อตอนแรก ในที่สุดมาเม็คทนต่อไปไม่ไหว จึงร้องออกมาว่า

“เล่นต่อไปไม่ไหวแล้ว พระองค์ชนะ”

คำนี้แหละที่พระเจ้าชาห์ทรงกอยฟังอยู่ ค่อยจากนั้นก็โปรดให้มหาดเล็กไปกวาดเก็บสินค่าของพ่อค้า รวมทั้งทองทั้งหมด เอามาถวายพระองค์ ส่วนมาเม็คให้มัด

เอาไปโยนไว้ในคุกใต้ดิน มหาดเล็กไปทำตามสั่งทุกประการ ไม่ช้ามาเม็คก็ได้มานั่งตากล้างพระเจ้าชาห์กับแมวแสนรู้รวมทั้งชาคาตัวเองอยู่ในคุกใต้ดิน

ข้างฝ่ายเมียของมาเม็คชื่อชาร์นนิยาร์ กอยห้อยอยู่ที่บ้านชานาน ก็ไม่เห็นกลับมา ก็ซักจะร้อนใจไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ชาร์นนิยาร์กำลังทุกข์ร้อนอยู่นั้น คนของมาเม็คที่เดินทางไปกับมาเม็คด้วย ได้ปรากฏร่างขึ้นที่หน้าประตู หน้าตาปอนผ่นกระหม่อมกระแมม เสื้อผ้าก็ขาดรุ่งรัง พอได้พบชาร์นนิยาร์ก็ร้องบอกว่า

“นายหญิงเจ้าข้า นายผู้ชายถูกพระเจ้าชาห์เมืองไกล โพนจับตัวขังคุก แล้วก็ริบเอาสินค่าไปหมด ข้าผู้เดียวที่วิ่งหนีมาได้ แต่ก็แทบจะเอาชีวิตไม่รอด แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี”

ชาร์นนิยาร์ให้คนของมาเม็คเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด เมื่อฟังแล้วก็สั่งให้จับหนูใส่กล่องไปเป็นจำนวนมาก เสร็จแล้วก็จัดแจงปลอมตัวเป็นผู้ชาย เอาผมยาวซ่อนไว้ได้ หมวกเฟอร์ทรงสูง แล้วก็เอาทองเอาเงินไปเต็มถุง ค่อยจากนั้นก็นำกองการรวานออกเดินทางไปช่วยตัวของตน ชาร์นนิยาร์เดินทางโดยไม่ได้หยุดพักหรือเผลอเผลอแต่อย่างใด ไม่ช้าก็ถึงเมืองที่มาเม็คถูกขังอยู่

ชาร์นนิยาร์ส่งผู้คนให้กอยอยู่ที่ที่พักกองการรวานส่วนหนึ่ง อีกส่วนหนึ่งให้ไปยั้งวังพระเจ้าชาห์กับตน แล้วเลือกของมีค่าหลายอย่างใส่ถาดทองให้คนถือไปพร้อมด้วยกล่องใส่หนู เมื่อมาถึงใกล้วัง

ชาร์นนิยาร์บอกคนติดตามว่า

“ข้าจะเข้าไปเล่นนารัดกับพระเจ้าชาห์ แล้วพวกเจ้าต้องคอยปลอຍหนีออกจากกล่องที่ละตัวนะ”

คนติดตามรับคำแล้วก็ขึ้นกอยอยู่ที่ประตู ข้างฝ่ายชาร์นนิยาร์เข้าไปข้างใน เมื่อพบพระเจ้าชาห์ ชาร์นนิยาร์ก็ทูลว่า

“ข้าแค้นหาราชาริบัติ ของทรงพระเจริญ ข้าพระองค์นำของมาถวาย ตามธรรมเนียมของเมืองของพระองค์พระเจ้าข้า”

พระเจ้าชาห์สำคัญว่าชาร์นนิยาร์เป็นผู้ชาย จึงต้อนรับเป็นอย่างดี ทรงเลื่อนจานอาหารอันโอชะที่เลือกสรรมาอย่างดีที่สุดมาไว้ตรงหน้าชาร์นนิยาร์ แล้วก็ทรงชวนให้เล่นนารัดด้วยกัน เมื่อชาร์นนิยาร์ถามถึงกฏเกณฑ์ พระเจ้าชาห์ก็ตรัสว่า

“เราจะเล่นไปจนกว่าแมวแสนรู้ของข้าจะขยับเขยื้อนลุกไปจากที่ ถ้าเป็นเช่นนั้นแปลว่าข้าแพ้ แล้วท่านจะทำอย่างไรแก้ข้าก็ได้ ตามใจ”

“เป็นอันตกลงตามนั้น”

แล้วพระเจ้าชาห์ก็ตรัสเรียกแมวแสนรู้มา แมวก็มานั่งอย่างสงบ เสียงขมคอหน้าพระเจ้าชาห์ แล้วมหาดเล็กก็นำจานดวงประทีปทั้งเจ็ดจานมาวางบนหางแมว

พระเจ้าชาห์ทรงเล่นไปพลาถ แยมสรวลไปพลาถ กอยอยู่ว่าเมื่อไรผู้เล่นด้วยจะยอมแพ้ เวลาถ่วงไปได้ไม่นาน คนของชาร์นนิยาร์ก็เปิดกล่องปลอຍหนีเข้ามาในห้องตัวหนึ่ง แมวแสนรู้เห็นหนูเช่นนั้น ดากก็เป็นประกาย และทำท่าราวกับจะลุดไปจากที่ แต่พระเจ้าชาห์ทรงจ้องอย่างถ่มถึง ทำให้อแมวสงบลงทันที และทำท่าราวกับจะแข็งอยู่ตรงนั้นเอง

ต่อมาอีกหน่อย คนของซาร์-
นิยาร์ ก็ปล่อยหนูเข้ามาในห้องอีก
หลายตัว พอหนูหลุดออกมาจาก
กล่องได้ ก็วิ่งกันพล่าน วิ่งไปตาม
พื้นบ้าง ไต่ขึ้นไปข้างฝาบ้าง ถึง
ตอนนั้นก็ออกจะเหลือเกินไปแล้ว
สำหรับแมว แม้ว่าจะเป็นแมวแสนรู้
อย่างไรก็ตาม มันก็เป็นแมว เห็นหนู
มาวิ่งจนถึงตัวอย่างนั้นแล้ว ก็ทน
ต่อไปไม่ได้ไหว โดดลุกขึ้นทันที จาน
ดวงประทีปทั้ง ๑ จานก็หล่นลงมา
อยู่กับพื้น แล้วแมวก็นั่งจัดการไล่หนู
มิใช่พระเจ้าซาร์ที่จะตะโกนเรียก
อย่างไร มันก็ไม่ฟัง

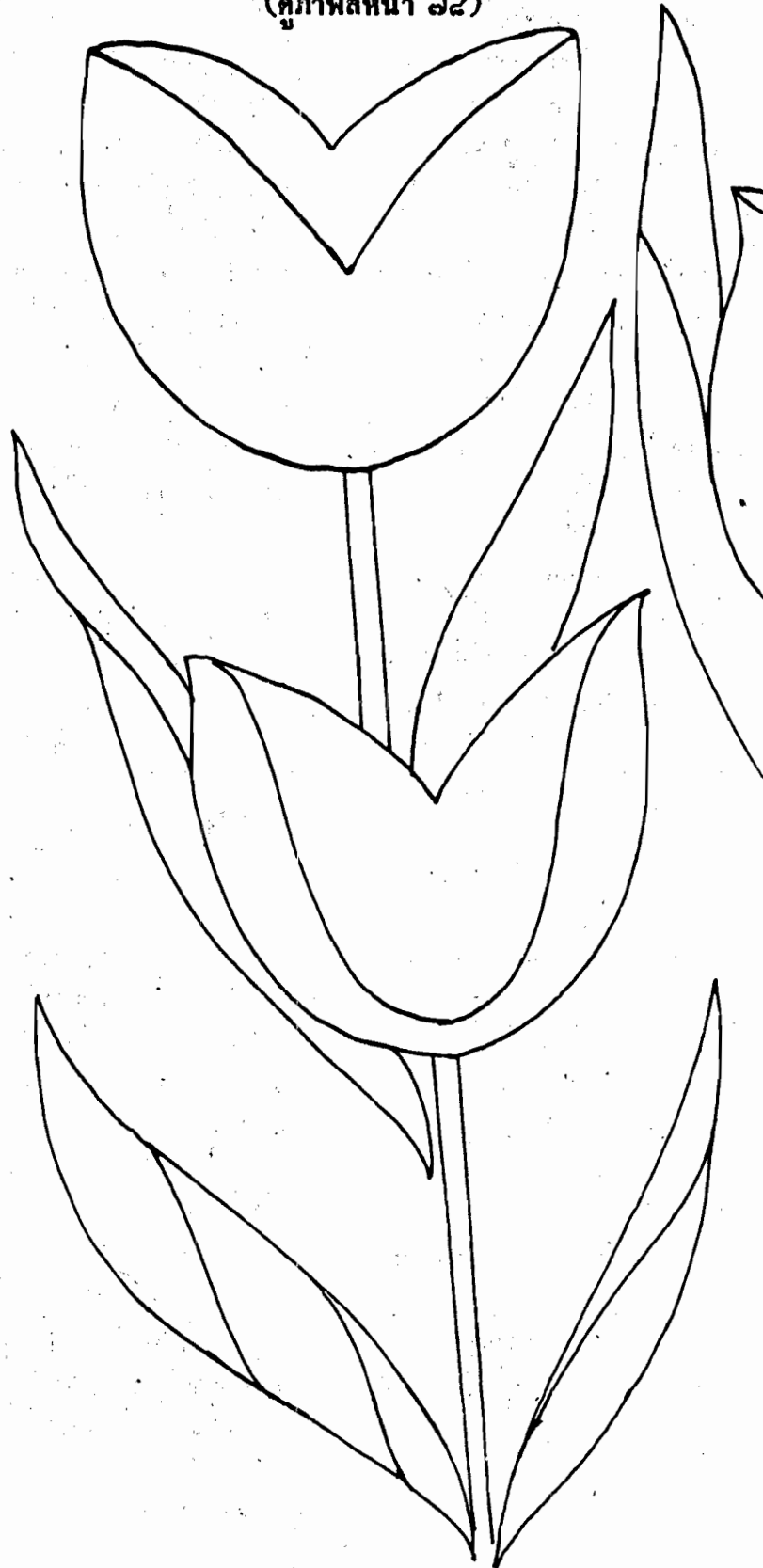
ซาร์นิยาร์ก็เรียกคนของตนเข้า
มา คนเหล่านั้นถลันเข้ามาในห้อง
จัดแจงมุดมอมุดเท้าพระเจ้าซาร์
แล้วก็เอาเชือกหนึ่งมาโยงโดยไม่
ยอมหยุดเลย แม้พระเจ้าซาร์จะร้อง
ขอความปรานีอย่างไรก็ตาม พระ
เจ้าซาร์ร้องว่า

“ข้าจะปล่อยเชลยทั้งหมด แล้ว
คืนทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าริบไว้ให้นี้ให้
ทั้งหมดด้วย ยกโทษให้ข้าด้วยเถิด”

แต่คนของซาร์นิยาร์ก็ยังโอบ
ต่อไป แม้คนของพระเจ้าซาร์จะได้
ขึ้นเสียงร้อง ก็ไม่มีใครเข้ามาช่วย
เพราะต่างก็เบื่อหน่ายความโลกและ
ความโหดเหี้ยมของพระเจ้าซาร์ของตน
เสร็จธุระแล้ว ซาร์นิยาร์ก็ไปพา
มาเมิดออกจากคุก พร้อมกับคน
อื่นๆที่ถูกพระเจ้าซาร์จับขังไว้ แล้ว
ต่อจากนั้นต่างก็เดินทางกลับบ้าน
เมืองของตน ทุกคนรวมทั้งมาเมิด
คงจะต้องระลึกถึงบุญคุณ และ
สรรเสริญบุญญาความฉลาดของ
ซาร์นิยาร์ต่อไปอีกนาน ที่ได้ช่วย
ทำให้คนเหล่านั้นได้เป็นอิสระและ
กลับไปอยู่บ้านของตนด้วยความสุข
และสันติตลอดไป ♥

ลายปัก ทุลิว ขนาดลายเท่าจริง

(ดูภาพสีหน้า ๙๔)



หมาน 37 สบ 26 12-01-52

จำเป็นต้องอวดอ้างว่าของของเรา
ดีขึ้นมากขึ้นเพราะด้วยของของ
ก่อน ที่เคยอยู่ก่อนนั้น ของของเรา
เราทำขึ้นทั้งหมดด้วยฝีมือและน้ำพัก
น้ำแรงของเราเอง แต่ไม่กล้าเอ่ย
ออกหน้า ยังต้องอาศัยบารมีของคน
อื่นอยู่ เรื่องนี้ผู้บริโภคช่วยได้มาก
เวลาไปซื้อของ โดยเฉพาะซื้อผ้าหรือ
ของใช้ทำด้วยผ้า ถ้าผู้ขายอวดว่า
ต้องราคาสูงเพราะเป็นของนอก ควร
บอกผู้ขายว่า ถ้าราคาสูงเพราะเป็น
ของไทยละก็จะซื้อ ตรา เมคอิน-
ไทยแลนด์ ไปเฟื่องอยู่ที่เมืองนอก
เขอะเขอะไป แต่คนไทยกันเองต้อง
ซื้อตรา เมคอินอื่นๆ

สินค้าเฉพาะท้องถิ่น ควรได้
รับการบอกเล่าส่งเสริมให้ผู้ผลิตมี
ความภาคภูมิใจในความสามารถของ
ตน ผู้มาเที่ยวซื้อจากต่างถิ่นย่อม
พอใจที่จะซื้อสินค้าเฉพาะท้องถิ่น
อันเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นๆ
คนที่ซื้อเสื้อถูกยี่ห้อจากเรือนคร ก็
เพราะมีปากคำว่า เรือนคร ถ้าไม่มี
ชื่อปักหรือปักเป็นลวดลายอื่น ชื่อ
ที่ไหนก็ได้ หรือไม่ก็คิดว่าซื้อเอา
เลยทีเดียว

คนต่างชาตินิยมเที่ยวเมืองไทย
อยากซื้อของไทย คนกรุงเทพฯ ไป
เที่ยวต่างจังหวัด อยากซื้อของ
พื้นเมือง ถ้าไปที่ไหน มีของขาย
เหมือนกันหมด เหมือนซื้อสบู่ ยา
สีพื้น สินค้าประจำท้องถิ่นจะขาย
ไม่ได้ การพัฒนาเป็นเรื่องจำเป็น
แต่ควรมีแนวทางเฉพาะของคน
คิดอีกแห่งหนึ่งตามประกาศใจกว้าง
ว่า ก็ให้พัฒนาเหมือนกันหมดจะมีดี
กว่าหรือ ไม่ต้องมีพื้นบ้านหรือพื้น
เมือง ไม่มีบ้านนอก ไม่มีในกรุง

น่าจะดี ดีแน่แต่ขาดเสน่ห์อันเป็น
ลักษณะเฉพาะของแต่ละอย่าง

ไอ้ไออยู่ที่ตลาดเรือนครอยู่จน
ใกล้ค่ำ ได้เวลาคิดหมายที่จะไปให้
เรือนครต้อนรับ ชาวกรุงเทพฯ แต่ง
ตัวเปลี่ยนเสื้อผ้านักได้อย่างน่าทึ่งใน
ความสามารถ ผู้ชายสวมเสื้อคอ
กลม มีผ้าคาดมาคาดพุง ผู้หญิง
เปลี่ยนได้น้อยกว่าผู้ชาย เพราะหาที่
เข้กับรูปร่างได้ยาก บางรายซื้อผ้า
ถุงไปแล้ว นุ่งไม่เป็น บ่นว่ากระปุก-
กระป๋องชอบกุด ที่แต่งชุดกางเกงกับ
เสื้อหลวมซอจากตลาดเดิวนั้นก็มี
ได้ชื่อว่าเป็นชุดเรือนครเหมือนกัน
เพราะชอบกัน ความสำคัญไม่ได้
อยู่ที่ตัวเสื้อผ้า แต่อยู่ที่ความรู้สึกว่า
ได้เตรียมตัวให้ชาวเรือนครได้
ต้อนรับ ดีแก่ใจทั้งแก่ฝ่ายเจ้าภาพ
และแก่แขกผู้มาเยือน เจ้าภาพเห็น
ว่า การที่แขกแต่งเนื้อแต่งตัวเอาใจ
ฝ่ายเจ้าภาพเป็นการให้เกียรติคน
ฝ่ายแขกต้องการให้ฝ่ายเจ้าภาพรู้สึก
เช่นนั้น และการได้เปลี่ยนเสื้อผ้า
ใหม่ทำให้กระชุ่มกระชวยมีชีวิตชีวา
ขึ้น เดินทางตะลอนๆ มาทั้งวัน
น้ำท้ายยังไม่ได้อาบ ต้องช่วยกันสร้าง
บรรยากาศให้สดชื่นขึ้นเอง มีความ
ภาคหวังรอคอยว่าเรือนครคอย
ต้อนรับอยู่ข้างหน้า

(ยังมีต่อ)

ชาวฮั่นก็ชื่อชาวจีน โดย
เฉพาะเมื่อกล่าวเทียบกับชาว
แมนจูที่เขามาครองจีนอยู่ร่วม
๓๐๐ ปี นิทานชาวจีนเรื่องนี้ก็เล่า
คล้ายกับนิทานไทใหญ่เรื่อง อ้ายลัก
อ้ายแหลม และแม้ในตำนานไทใหญ่
สมัยเสื้อข่านพ่ายย้ายเมืองมาจากที่
เดิมมาอยู่ที่ใหม่ หมอคู่ผู้มาแนะนำ
ให้ย้ายก็ใช้ชื่อเดียวกันนั้น เรื่องนี้ถือ
เป็นเรื่องแก้เผ็ดได้อีกแบบหนึ่ง
จอห์น มินฟอร์ด ได้แปลและเล่า
เรื่องนี้ไว้ในนิทานชาวบ้านของจีน
ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งเป็น
คนมั่งมี มีนาให้คนเช่า และนา
ส่วนของคนที่จ้างลูกจ้างมาทำ แต่
คงจะเป็นเพราะชายคนนี้เป็นคน
ใจเหี้ยม หน้าคาก็ดุร้าย ทั้งยัง
เข้มงวดทั้งแก่ลูกหน้าที่เข้ามาคนทำ
และแก่ลูกจ้างที่ตนจ้างมา คนจึง
ตั้งฉายาให้ว่า เปลือกพริก (คงจะ
เรียกเป็นภาษาจีนว่า ต้าเจียวผี
(ต้าเจียว-พริก ผี-เปลือก) จึงจะ
เรียกชื่อนี้ต่อไป)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

แนละ

(นิทานชาวยุโรป)

ถ้าเจิวส์มีลูกจ้างคนหนึ่งชื่อ จ้าวคำ ซึ่งถ้าเจิวส์ไปจ้างมาจาก มณฑลอื่น จ้าวคำทำงานให้ตั้ง ๖-๗ ปี แต่ไม่มีเงินค่าจ้างเลย ได้กินแต่อาหาร ซึ่งก็เป็นอาหารอย่างที่เขาใช้เลี้ยงหมูเท่านั้น ทั้งๆที่ต้องทำงานหนักเหงื่อไหลไคลย้อยไม่ผิดกับวัวควายเลยตลอดเวลา ๖-๗ ปี มีหน้าชาวันหนึ่ง จ้าวคำเกิดล้มเจ็บมีอาการหนักมาก ถ้าเจิวส์คิดลูกคิดอยู่ในใจว่า เมื่อจ้าวคำเจ็บอย่างนี้ที่ไหนจะทำงานให้ตนได้ มีหน้าชา ยังจะต้องเลี้ยงเพิ่มขนอีกปากหนึ่ง โดยไม่ได้ประโยชน์อะไร ดังนั้นถ้าเจิวส์จึงได้ขับไล่ไล่ส่งจ้าวคำออกจากบ้านไปโดยไม่มีความเห็นาสงสารแม้แต่น้อย จ้าวคำต้องกระเสือกกระสนกลับบ้าน เมื่อถึงบ้านก็ได้เล่าเรื่องให้เพื่อนบ้านฟังโดยตลอด คนเหล่านั้นรู้สึกว่จ้าวคำได้รับความอยุติธรรมจึงช่วยกันคิดหาทางแก้แค้นให้

เพื่อนบ้านคนหนึ่งเสนอแนะให้เรียไรเงินกัน เงินส่วนหนึ่งเอา

ไว้รักษาจ้าวคำ อีกส่วนหนึ่งเอาไปซื้อนกแก้วในเมือง และไปได้นกแก้วงามมาตัวหนึ่งปากแดงสด ขนสีเข้วยระยับ คนเหล่านั้นช่วยกันสอนนกให้พูดอยู่แต่เพียงว่า “แนละ” จ้าวคำให้สัญญาแก่คนเหล่านั้นว่าตนจะใช้นกแก้วตัวนี้ส่งสอนถ้าเจิวส์นายเก่าของตนให้เจ็บที่เดียว คนทั้งหลายฟังแล้วก็พากันตบมือพลางส่งเสียงโห่ร้องเอาใจช่วยเวลาถ่วงไปได้หนึ่ง วันหนึ่งจ้าวคำแต่งตัวโกหุร นำนกแก้วตรงไปยังบ้านนายเก่า เมื่อได้พบถ้าเจิวส์ก็ได้อธิบายว่าที่มานี้ก็เพื่อมาแสดงความเคารพแก่นายเก่าของตน ถ้าเจิวส์เห็นจ้าวคำแล้วถึงกับตกตะลึง เพราะจ้าวคำรูปร่างเรื่องมั่งคั่งจึงรับถามว่า

“เจ้าไปทำอะไรอยู่ที่ไหนตลอดเวลานี้ จึงมั่งคั่งร่ำรวย ไปทำอะไรมา จึงดูเหมือน...”

จ้าวคำรีบตอบว่า “อ้อ ข้าต้องขอบใจเจ้าน” ถ้าเจิวส์ก็คาดกันให้จ้าวคำเล่าเรื่องให้ฟัง จ้าวคำทำ

อีกอกอยู่สักครู่ก่อนจะลงมือเล่าเรื่องให้นายฟังในที่สุด เรื่องที่จ้าวคำเล่า มีอยู่ว่า

“ขณะที่ข้าไปพักพิงที่บ้านกินวันหนึ่ง ได้เห็นเจ้านายคนหนึ่งมาบอกที่ที่จะได้นกแก้ววิเศษที่รู้หมดว่าที่ไหนมีเงินที่ไหนมีทองฝังอยู่ คืนนั้นข้าเข้าไปเที่ยวหานกแก้ว และไปซื้อมาได้ตัวนี้แหละราคา ๒๐๐ อีแปะ นับแต่นั้นมาเงินก็ไหลมาเทมา นกแก้วนั้นนับเป็นขุมทรัพย์มหาศาลของข้า ไม่ว่าไปไหน ข้าถึงต้องเอาไปด้วย”

ถ้าเจิวส์ฟังแล้วไม่ยอมเชื่อ จึงขอให้จ้าวคำเอาเงินมาทดลองให้ดู จ้าวคำก็ยอมตกลง ได้นำนกแก้วออกมา แล้วพาถ้าเจิวส์ไปยังที่ซึ่งมีบ่อน้ำ จ้าวคำถามนกว่า “แก้วเอ๋ย มีเงินฝังอยู่ตรงไหนหรือ” นกแก้วก็พูดว่า “แนละ” จ้าวคำก็ขุดลงไปทันที และได้พบหม้อเล็กๆ ใบหนึ่งมีเงินขาวาววับอยู่ในนั้น คนทั้งสองก็เดินต่อไปยังที่ซึ่งมีโพรงอยู่ในดิน จ้าวคำจึงถามนกว่า “แก้วเอ๋ย มีทอง

ผั่งอยู่ตรงหน้าหรือ” นกแก้วก็พูดว่า “แน่ละ” อีก จ้าวคำก็ขุดลงไปและ ก็พบห่อเล็กๆ มีทองอยู่ข้างใน

ถึงตรงนั้น ถ้าเจิวผีชักนำลายสอ ก็อยู่อย่างเดียวกันว่า ทำอย่างไรหนอ จึงจะชอนนกแก้วตัวนี้ได้ วันรุ่งขึ้น ถ้าเจิวผีจึงจัดงานเลี้ยงชนที่บ้าน แล้วเชิญบรรดาเศรษฐีและขุนนาง ในเมืองมาทั้งหมดทั้งนั้นเพื่อว่าจะ รวบรวมชื้อท่ามกลางงานเลี้ยง จ้าวคำ อาจจะเกรงใจไม่กล้าปฏิเสธ เมื่ออยู่ ต่อหน้าแขกผู้มีเกียรติดังมากมาย เช่นนั้น บรรดาขุนนางและเศรษฐี ต่างกระหายอยากจะได้เห็นนก ประหลาดนั้น จึงพากันมายังบ้าน ของถ้าเจิวผีและรุมล้อมแสดงความ ยินดีแก่เจ้าของบ้าน

เมื่อดื่มเหล้าเกลี้ยงไป ๓ ถ้วย แล้ว ถ้าเจิวผีจึงได้กล่าวแก่จ้าวคำว่า “เจ้าต้องขายนกแก้วตัวนี้ให้ ข้านะ บอกมาว่าจะเอาราคาเท่าไร”

จ้าวคำทำลังเลอยู่สักครู่ก่อนจะ ตอบว่า “ท่านเป็นนายเก่าของข้ามา ตั้ง ๖-๗ ปี แล้วก็ต่อหน้าแขกผู้มี เกียรติเหล่านี้ ข้าจะกล้าปฏิเสธได้ อย่างไร แต่ว่านกแก้วตัวนี้เป็น ขุมทรัพย์ของข้า ข้าต้องขอให้แขก ผู้มีเกียรติเหล่านี้ช่วยตีราคาให้ด้วย”

“อย่าร้อนใจไปเลย” แยก เหล่านี้กล่าวว่า “เราจะช่วยให้ตีธรรม ทั้งสองฝ่าย”

ถ้าเจิวผีดีใจจนลืมตัว เมียก็ กระซิบทูลว่า “นกประหลาดนี้มีค่า เท่ากับทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะมีอยู่ เทียวหนา” คำแนะนำของเมียฟังดูมี เหตุผลพอ ถ้าเจิวผีจึงทำตามทันที และต่อหน้าคนกลางและพยาน

ถ้าเจิวผีก็ได้เขียนหนังสือและ เซ็นชื่อไว้ให้ ข้อความในนั้นมีว่า ตนยอมยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด ให้แก่ จ้าวคำเพื่อแลกกับ นกแก้วตัวนี้ บรรดาแขกต่างพากันแสดงความ ยินดีออกครึ่งหนึ่ง

ถ้าเจิวผีดีใจเป็นล้นพ้นที่ได้ นกแก้วมาเป็นสมบัติของตน จึงรีบ พากันไปอย่างกระตือรือร้น มีหัว ขโมยที่จ้างมา ตามไปด้วยพร้อมทั้ง ญาติและเพื่อนฝูงที่เชิญมาจ่ายเงิน ทอง ทวงว่าจะได้ เมื่อพากันมาถึงริมสระ ถ้าเจิวผีก็ถามนกแก้วว่า “แก้วเอ๋ย มีเงินผั่งอยู่ตรงหน้าหรือ” “แน่ละ” นกแก้วตอบ คนพวกนั้นก็ช่วยกัน ขุด แต่ก็ไม่ได้เจออะไร เดินต่อไป อีก จนกระทั่งมาถึงภูเขา ก็ถาม นกแก้วอีกว่า

“แก้วเอ๋ย มีทองผั่งอยู่ตรงหน้า หรือ” นกแก้วก็พูดว่า “แน่ละ” เมื่อ ขุดลงไปก็ไม่ได้เจออะไรอีก ทั้งนี้ เพราะไม่มีใครเอาอะไรมาผั่งไว้ จึง ไม่น่าจะแปลกใจอะไรเลย ที่ถ้าเจิวผี ไม่ได้พบเงินหรือทองตามที่หวัง ถ้าเจิวผีรู้ได้ทันทีว่า ตัวเองถูกต้ม เสียแล้ว จึงร้องออกมาว่า “เจ้าแก้ว เจ้าหลอกลวงข้า”

“แน่ละ” นกแก้วพูดอย่างเคย ได้ยินเช่นนั้น ถ้าเจิวผีโกรธจน หน้าเขียว ตาทั้งสองก็โปนถลน ออกมา ถ้าเจิวผีถึงสลดสาบานทั้ง สถาปแช่งนกแก้วนั้นว่า “เจ้ามาทำลาย ข้าเสียแล้ว เจ้านกขายร้าย” พูดพลาง ก็จับนกแก้วลงลง ไปบนพื้นดิน นกแก้วกระพือปีกบินไปร้องขึ้นไปจับ บนกิ่งไม้ แล้วก็ร้องว่า “แน่ละ”

ความรู้สึกของเรา ถึงสิ่งเกินที่จะคิด เรื่องเพศ

ถาม -

หลานครับ

“ต้องขอโทษก่อนครับที่ถือ สนิทเรียกคุณน้า แต่ก็เนื่องจากเห็นว่า วัยอันสุขุมประกอบกับประสบการณ์ ที่สะสมมานานทำให้ผมยอมยกให้เป็น น้าอีกคน เลยถือโอกาสปรึกษาปัญหา กันแบบน้าหลานเลยนะครับ

“ก่อนอื่นขอเล่าประวัติก่อนเพื่อ คุณน้าจะได้พิจารณาก่อนตอบ คือผม มีพ่อเป็นทนายและมีเชื้อสายยุโรป ผม เองพูดไทย อังกฤษ ฝรั่งเศสได้ดี ส่วนสเปนิช เยอรมัน ละติน และ อิตาลีั้นได้นิดหน่อย อายุ ๖๖ ปี เรียน อยู่โรงเรียนมีชื่อแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

“หน้าตาผมออกไปทางยุโรปคือ สูงใหญ่ ชาวและเข้ม เมื่อตอนเด็กๆ ผมไม่ได้เป็นที่สนใจของเพื่อนมากนัก เนื่องจากอ้วนกลมหน้าตาไม่สะกดตา

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนาหน้าชาด

พักไข่ต้ม

(นิทานปออีเมีย)

เกลี้ยงหมดแล้ว ช่างไม่เห็นว่าจะอยู่ต่อไปเห็นจะไม่ได้ จึงคว้าไข่ทั้ง ๘ ลูก ชักใส่กระเป๋าสี้อกระเป๋ากางเกง แล้วโจนออกทางหน้าต่างลงไปในสวนก่อนที่เจ้าของที่พักจะเข้ามาในห้อง

เมื่อเจ้าของที่พักกลับเข้ามาในห้อง แลเห็นว่าคนทำกินอาหารหายไปแล้ว ก็ถึงกับนั่งฮั่นพุดไม่ออกด้วยบันดาลโทสะ แต่เมื่อไม่รู้ว่าทำอะไรได้ ก็พยายามลี้มเสีย เวลาล่วงไป เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็ค่อยๆ หายไปจากความทรงจำ

เวลาล่วงไปราว ๒๐ ปี วันหนึ่งก็ได้มีธรม้าสวยหรูกันหนึ่งมาจอดที่หน้าที่พักคนเดินทางแห่งนี้ และได้มีพ่อค้าผู้มั่งคั่งลงมาจากรถเดินเข้าไปข้างใน พ่อค้านั้นได้ส่งเบียร์ ขนมัน และเนย แกมไข่ต้มอีกแปดลูก เจ้าของที่พักอยากจะให้แขกผู้มั่งคั่งของตนได้ลองอาหารที่คึกว่านั้น จึงเสนอไถ่อย่าง ตนจะไปยังไถ่มาให้ แต่พ่อค้านั้นก็ไม่วินใจ

เมื่อกินดื่มเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ชายแปลกหน้าก็ได้เรียกเจ้าของที่พักให้มาคิดเงิน “สามโกรัต” (โกรัตหนึ่งราว ๔ เพนนี) เจ้าของที่พักตอบ ชายนั้นยิ้มพลางส่งเหรียญทองให้หาเหรียญ

“สามโกรัตเท่านั้น” เจ้าของที่พักแย้ง “ข้ารับเกินกว่านั้นไม่ได้หรอก”

“เอาไปเถอะ” แยกแปลกหน้าขึ้นยืน “ข้าไม่ได้ชำระค่าอาหารมือนของข้าเท่านั้นหรอกนะ ข้าขอชำระแทนช่างไม้ทำกินอาหารอย่างเดียวก็นั่นเมื่อ ๒๐ ปีก่อนโน้น แล้วไม่ได้ชำระเงิน”

ได้ยินเช่นนั้น เจ้าของที่พักออกสนใจ จึงขอร้องให้พ่อค้าเล่าเรื่องช่างไม้ให้ฟัง ไม่เช่นนั้นก็จะไม่ยอมรับเงินที่เกินจำนวนนั้น พ่อค้าจึงเล่าเรื่องให้ฟังแล้วลงท้ายว่า

“ทำไมข้าถึงรู้เรื่องช่างไม้ดีนัก ก็เพราะข้าคือช่างไม้คนนั้นเอง ข้ายังจำได้ว่า คว้าไข่ต้มทั้งแปดลูกนั้น ชักใส่กระเป๋าสี้อกระเป๋ากางเกง โจนหน้าต่างหนีไป”

เจ้าของที่พักได้ยินเรื่องที่พักเล่าโดยตลอด ก็เปลี่ยนเสียงพูดทันที เจ้าของที่พักพูดว่า

“นั่นนะนาย ถ้าไข่ทั้งแปดลูกที่นายเอาไปโดยไม่ได้จ่ายเงินนั้น มันพักเป็นตัวขึ้นมา ข้าก็จะได้ลูกไก่ทั่วคุณขึ้นทุกปี ในเวลา ๒๐ ปีข้าก็จะได้ไข่ไก่แล้วก็ลูกไก่ โอ๊ย มากมาย ถ้าได้เช่นนั้น บ้านข้าคงรวยไม่แพ้นายเลย”

ตอนแรกพ่อค้าฟังแล้วเห็นเป็นเรื่องขำ แต่ปรากฏว่า เจ้าของที่พักไม่ได้พูดเล่นให้ฟัง ขัน ๆ หรือ เพราะในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง เจ้าของที่พักได้เอาจริง คือเอาเรื่องไปฟ้องศาล ยังไม่ทันถึงสองอาทิตย์ พ่อค้าก็ได้รับหมายศาล พ่อค้าออกร้อนใจ เพราะไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับเรื่องโรงเรื่องศาล ถึงกับขี้ไม่ออกเอาทีเดียว ฝ่ายลูกน้องที่เป็นคนซื่อตรง จิตใจดี ทำงานกับพ่อค้ามาหลายปีแล้วสังเกตเห็นนายของตนมีอาการหงอยเหงาเศร้าสร้อย ก็ถามเหตุผล นายก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด

ดอกสร้อย

ว่าด้วย ศรี เค็ก ธรรมชาติ

โดดเดี่ยวโดดร่ม

โรงเรียนชมเป็นพิษผิดโรงหนัง
กลางคืนดิสโก้เรคเต็ยกอยากดั่ง
บางคนนั่งดูหนังสนุกเป็นสุขใจ
ทั้งดื่มเหล้าเมากัญชาหน้าร้าน
ช่วงครึกครื้นเยาวชนคนรุ่นใหม่
พอเกรตออกกรอกหน้าทอดอาลัย
นักเรียนไทยสมัยนี้แสนดีเอ๋ย

วัยเอ๋ยวัยสาว

เปล่งปลั่งราวดาวบนฟ้ามีราศี
พึงถนอมอมจิตคิดไม่ดี
สิทธิ์สตรีที่เรียกร้องปองสิ่งใด
ใช้สามารถทำตัวมีความสุข
เที่ยวสนุกดิสโก้โชว์ร่างใหญ่
วันเวียนผ่านวัยสาวก้าวออกไป
จะเสียใจวัยสูญเปล่าอะไร

สำเนียง ปาละพันธุ์ - ภาษีเจริญ กท.

'สุรวดี' - เชียงใหม่

ลูกน้องได้ปลอมโยนว่า

“อย่าร้อนใจไปเลย เพียงแค่นายไปแจ้งแก่ศาลก็แล้วกันว่า ขอแต่งตั้งข้าเป็นทนายจำเลย แล้วนายจะเห็นเองว่าค่าเสียหายที่เจ้าของที่พักเรียกร้องนั้นจะทำให้เจ้าของที่พักไม่รู้ไปอยู่ที่ไหนเอาทีเดียว”

พ่อค้าก็อวยเบาใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น และก็ทำตามคำแนะนำของลูกน้อง โดยไปแจ้งชื่อทนายของตนแก่ผู้พิพากษาทันที

ครั้นถึงวันพิจารณา พ่อค้ามาถึงศาลทันเวลา และแลเห็นเจ้าของที่พักกับทนายคอยอยู่แล้ว แต่ทนายของพ่อค้ายังไม่ปรากฏร่างขึ้นเลย พ่อค้าต้องขอร้องผู้พิพากษาให้คอยสักหน่อย เพราะทนายของตนอาจมีเหตุสุดวิสัยที่ทำให้มาช้า ผู้พิพากษา

ก็ยอมให้ แต่คอยตั้งชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่มา ในขณะที่พ่อค้าเกือบจะสิ้นหวังอยู่แล้ว ทนายก็มาถึงพอดี พอมาถึงก็ร้องบอกอย่างไม่รู้ไม่ชี้ว่า

“ข้ามาพร้อมจะรับใช้แล้วท่านทั้งหลาย”

“ท่านเป็นใครนะ มีฐานะอะไร” ผู้พิพากษาพูดอย่างเฉียบขาด พ่อค้าต้องอธิบายว่า ชายนั้นคือทนายของตน ผู้พิพากษาจึงตะคอกถามว่า “ทำไมไม่มาให้ทันเวลา ปลอ่ยให้พวกเราคอยอยู่ตั้งชั่วโมง”

“ขอประทานโทษท่าน ที่มาก่อนหน้านั้นไม่ได้ ทั้งนี้เพราะพี่ชายของข้ามีไร เขาอยากจะได้เอาตัวไปหว่านข้าเลยไปเอาตัวของนายมาลงหนึ่งมาให้เขา ท่านคงจะทราบดีแล้วว่า ต้มถั่วตั้งหม้อนี้มันกินเวลานานแก่

ไหน แล้วยังจะรอให้มันเย็นพอจะหว่านได้เสียก่อนอีกด้วย แต่ตอนนี้รีบร้อยแล้ว หว่านเสร็จแล้ว เม็ดถั่วลงไปอยู่ในดินแล้ว”

“เหลวไหล” ผู้พิพากษาควาด “ใครเคยได้ยินบ้างว่า เขาเอาถั่วต้มไปหว่าน”

“ก็ถ้าไข่ต้มแล้วยังพักเป็นตัวได้ ถั่วต้มก็อาจเพาะให้ขึ้นได้”

ทนายของพ่อค้าตอบเบาๆ แล้วนั่งลง ผู้พิพากษาดึงตัวเจ้าของที่พักมาทางหนึ่ง แล้วพูดเบาๆ อยู่สองสามนาที ต่อจากนั้นเจ้าของที่พักกับทนายก็รีบออกจากศาลไปโดยไม่คอยฟังคำตัดสิน การพิจารณาลิ้นสุดลง โดยพ่อค้าเป็นฝ่ายชนะ ซึ่งพ่อค้าขอบใจลูกน้องเจ้าปัญญาของตนเป็นอันมาก ๒

๗๓๗ ๒๒ ๒๖๘.๐.๒๕๒๔

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

อินทวนชาวา ผู้ทรงพลัง

(นิทานชาวกะฉิ่น)

ชาวกะฉิ่นมีถิ่นฐานอยู่ทางเหนือของพม่า โดยเฉพาะในรัฐกะฉิ่นอันเป็นรัฐหนึ่งในพม่า แต่มีพื้นที่เล็ดลอดคนแข็งแรงมีเรี่ยวแรงอย่างมหัศจรรย์นั้น ถึงจะมีเหมือนถิ่นอื่นๆ ดังเช่นผู้ทรงพลังนิทานญี่ปุ่นที่เล่าไปแล้ว แต่ก็ยังมีความมหัศจรรย์ต่างกันไปตามในเรื่องนี้ ลูกอุหลา ได้รวบรวมเล่าไว้ในนิทานชาวมบ้านพม่า เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีชาวบ้านสองคนผิวเผือกอยู่ด้วยกัน ตั้งนานจนอายุมากแล้ว จึงได้มีลูกชายคนหนึ่ง พ่อเกิดมาได้ไม่นานก็ร้องได้ว่า หิว หิว ถ้าไม่ได้กินหรือหาให้ไม่ทันกิน ก็ร้องไห้

ควากๆ บรรดาชาวบ้านพากันแปลกใจในความมหัศจรรย์ของเจ้าเด็กน้อยนี้ เพราะไม่ว่าส่งอะไรให้

กิน ก็กินหมดกินสิ้น กินจนเกลี้ยงเลยทีเดียว กินแล้วก็เติบโตขึ้นตามวันเวลา เพียงอายุได้เดือนเดียวก็กินข้าวของพ่อแม่เกลี้ยงหมด

เมื่อโตเป็นหนุ่มก็เกิดเป็นปัญหาแก่พ่อแม่ เพราะถึงแม้ลูกชายจะกินข้าวเท่ากับคนสิบคน ร่างกายก็เติบโตใหญ่ แต่ก็ยังไม่เคยได้ทำการทำงานอะไรช่วยพ่อแม่เลย วันหนึ่งพ่อจึงเรียกมาพูดว่า

“ลูกเอ๋ย พ่อก็แก่แล้ว แล้วก็ยากลำบากแข็งแรง ถึงเวลาแล้วที่ลูกจะต้องไปช่วยพ่อทำงาน”

“ได้ซิพ่อ” ลูกชายตอบ “หามัดมาให้ข้าเล่มหนึ่ง ข้าจะได้ไปช่วยพ่อ”

ได้ยินเช่นนั้น พ่อก็รีบไปหาช่างเหล็กในหมู่บ้านให้ทำมัดให้เล่มหนึ่งโดยด่วน ช่างเหล็กก็ทำให้

ในทันทีทันใด แต่เมื่อพ่อเอาไปให้ลูกชาย ลูกชายร้องเอะอะว่า

“โอ้พ่อ มัดเด็กเล่นอย่างนี้จะให้ข้าเอาไปทำอะไร หาดอันใหญ่ๆ ให้ใหญ่กว่านี้ซิพ่อ”

พ่อเผารีบกลับไปหาช่างเหล็กใหม่ ขอให้ทำมัดให้ใหม่ ให้ใบมัดใหญ่กว่านั้น ช่างเหล็กก็ทำใหม่เป็นมัดใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยทำมา แต่เมื่อนำมาให้ลูกชายดู ลูกชายก็ยังไม่พอใจ ต้องขอให้ไปทำใหม่ให้ใบมัด

โตเท่าใบตองที่เดียว พ่อเผ่าต้องกลับไปบอกช่างให้ทำใหม่ เมื่อเสร็จ

แล้วตามส่ง ช่างเหล็กถึงกับต้องช่วยชายชรายกน้ำหนักกลับบ้าน ซึ่งก็เป็นทีพอใจของลูกชาย ถึงกับพูดว่า

“ที่นี้ข้าจะได้ทำงานให้พ่อเสียที เอ้า บอกมา จะให้ข้าฉาดป่าทำไร่ตรงไหนล่ะ”

ชายชราที่พาลูกชายไปที่เชิงเขา
แล้วก็เลื้อยคู้ที่และกะคำแห่งแห่ง
ที่ให้ฟังกร่ำๆ พลงงให้ดู ลูกชาย
บอกว่า

“รู้แล้ว รู้แล้ว ไ้รู้ระข้าเถอะ
พ่ออย่าเป็นห่วงเลย”

กร็นพ่อกลับไปแล้ว ลูกชายก็
เอนตัวลงบนหินแผ่นหนึ่ง แล้วก็

หลับไป จนกระทั่งตะวันตกดิน พ่อ
กลับมาตามลูกชายกลับบ้าน มาถึง
ที่ที่กะให้ลูกชายวางป่า ก็ไม่แลเห็น
ลูกชาย ป่าก็ไม่ได้วาง พ่อชกเป็น
ห่วง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ลูกชาย
พ่อเฝ้าเที่ยวตามหาลูกชาย และไป
แลเห็นลูกชายนอนหลับใหลมีด
หนุนหัว พ่อเห็นเช่นนั้นก็ปลุกลูกชาย
ว่า “ลูกขึ้นๆ กลับบ้าน”

“อ้าว ยังไม่ได้วางป่าเลยพ่อ”

“บ้านะ ต้องวางกันเป็นเดือนๆ
นะ ไม่ใช่เป็นวันๆ”

“พ่อกลับบ้านไปก่อนเถอะ ข้า
จะลงมือทำงานเสียหน่อยก่อน เดี่ยว
จึงจะกลับบ้าน”

พ่อพ่อกลับไปแล้ว ลูกชายก็ขึ้น
ไปยืนบนก้อนหิน พลงงขยมีดใน
มือ ปากก็ร้องตะโกนว่า “นี่ตรงนี้
ปลุกข้า นี่ตรงนี้ปลุกสัก แล้วก็
ตรงนี้ปลุกอะไรต่ออะไร”

พูดแล้วก็แกว่งมีดเล่มใหญ่
มหิมาวัดเหวี่ยงไปรอบๆ ดัง ฉับ ฉับ

ฉับ ไม่ช้าต้นไม้ใหญ่ค่อยกล้ม
ระเนระนาดไม่ผิดกับโดนพายุได้ฝุ่น
พัดกวาดไปทั่วทั้งภูเขา ขวั้นได้
ระบือไปทั่วทั้งหมู่บ้าน โดยบอกเล่า
กันต่อๆ ไปในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ต่าง
ก็โหยกันถึงเร็วแรงพลั้งมหัศจรรย์
นับแต่วันนั้นมาคนก็ได้ขนานนาม
คนมีกำลังนี้ว่า “อินกวนชาว”
ซึ่งหมายความว่า คนแข็งแรง

ในหมู่บ้านเหล่านี้คนที่
วิชาความแกร่งกล้าของอินกวน
ชาว ต่างก็พูดจาให้คนเกิดหวั่นไหว

ในอำนาจมหัศจรรย์ของอินกวน
ชาว แล้วก็ไปเป่าหูพ่อของอินกวน
ชาวว่า “ลูกของพ่อเฝ้าคนนี้นะยัง
โตมันจะยังมีอำนาจนะ เดี่ยวมันก็
จะปราบไม่ลงหรอก แล้ววันหนึ่ง
เถอะ มันจะกลับมาฉีกเนื้อพ่อเฝ้า
เสีย ฉะนั้นฟังคำเตือนของเราไว้นะ
พ่อเฝ้า ถ้าจัดมันเสียตั้งแต่มันยัง
เขว้อยู่เท่าไร นับเป็นดีเท่านั้น”

ถ้อยคำของคนเหล่านั้นเข้าไป
รบกวนอยู่ในหูพ่อเฝ้า แต่พ่อเฝ้า
ไม่กล้าบอกเมีย เพราะทั้งตนทั้งเมีย

ต่างก็รักใคร่หลงใหลลูกของตน
อย่างยิ่ง อินกวนชาวยังโตยังมี
เร็วแรงพลั้งมากยิ่งขึ้น งานถางป่า

ของพ่อเฝ้าขายไปเรื่อย ๆ ครอบ
ครวก็เจริญมั่งคั่ง พวกชาวบ้านที่

วิชาต่างคบคิดกันอีก วันหนึ่งคน
พวกนั้นได้ชวนสองพ่อลูกไปล่าสัตว์

ด้วยกัน แล้วก็พาพ่อลูกไปยังไหล่
เขาที่เต็มไปด้วยก้อนหินก้อนโต ๆ
แล้วให้อินกวนชาวอยู่ตรงต้นเขา
ต่อจากนั้นก็ทำเสียงเอะอะราวกับ
กำลังไล่ต้อนสัตว์มา พลงงกลิ้งหิน
ก้อนใหญ่ๆ ลงไปข้างล่าง แต่แผน

ชั่วร้ายของคนเหล่านั้นหาได้ทำ
อันตรายอินกวนชาวแม้แต่น้อยไม่

เพราะปรากฏว่าอินกวนชาวเอา
มือรับหิน ก้อนที่ใหญ่ที่สุดไว้ได้
อินกวนชาวก็เลยแบกหินก้อนนั้น
กลับบ้าน พอถึงหมู่บ้านก็ทุ้มก้อน
หินลง ก้อนหินกลิ้งไป ทำลายหมู่บ้าน
แหลกไปครึ่งหนึ่ง พวกชาว
บ้านเลขพากันโกรธแค้น พลงง
ให้พ่อเฝ้าเห็นว่าอันตราย จะเกิด
ร้ายแรงเพียงใด ถ้าปราบได้ทีอิน
กวนชาวยังมีชีวิตอยู่ละก็ คน
เหล่านั้นสงสัยสงสัยจึงพูดว่า

“เราบอกพ่อเฝ้าตั้งแต่ต้นแล้ว
ว่า ลูกคนนั้นของพ่อเฝ้าจะต้องทำให้
เราตกอยู่ในสภาพอย่างนี้ นับเป็น
อันตรายอย่างยิ่ง เราขอให้พ่อเฝ้า
กำจัดเสียโดยไม่ชักช้า”

คำเกี้ยวเชิญต่างๆ ซากๆ ของชาว
บ้านทำให้พ่อเฝ้าต้องคิดหาอุบาย
และวันหนึ่งพ่อเฝ้าก็บอกลูกว่า จะ
ไปหาฟันในป่าให้ลูกชายไปด้วย อิน
กวนชาวก็ไปด้วย ถือไม้ไปเพียง
อันเดียว กร็นเข้าไปในป่าลึก พ่อเฝ้า
ก็ไปยืนอยู่ข้างต้นไม้ต้นที่ใหญ่ที่สุด

แล้วบอกลูกว่าจะฟันต้นไม้ต้นนี้ ให้
ลูกไปยืนอยู่ข้างหนึ่งทางที่ต้นไม้
จะโค่นลง พ่อเผ่าบอกให้ลูกนั่งคอย
อยู่ แล้วพ่อเผ่าก็เหวี่ยงขวานฟัน
ต้นไม้ อินกวานชาวาคอยพ่อฟัน
ต้นไม้เสียงจิ้งไป ตอนที่ต้นไม้
โค่นลงมา อินกวานชาวายังหลับอยู่
เลย เสียงต้นไม้ที่โค่นลงมาทำให้
อินกวานชาวาคใจตื่น ยกแขนรับ
ต้นไม้ไว้ได้ แล้วก็เลยเอาต้นไม้
แบกไป บอกพ่อว่า

“ข้าแบกเอาไปก็แล้วกัน พ่อ
ช่วยเอาไม้ที่ข้าปักดินไว้ไปด้วยนะ”

พูดแล้วก็เดินไป ปลอมให้พ่อ
เผ่าดึง ไม้ออกจากดินอย่างทุลักทุเล
พ่อเผ่าพยายามดึงตั้งสามครั้งสามหน
แต่ไม้ไม่ได้ขยับเขยื้อนเลย พ่อเผ่า
จึงได้ขุดดินรอบๆจนฝุ่นแดงๆขึ้นมา

ฟัง แต่ก็ยังไม่เป็นผล ฝ่ายอินกวาน
ชาวาแบกต้นไม้มาถึงบ้าน ก็ทิ้งลง
ทำให้บ้านพังราบอยู่ใต้ต้นไม้
แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นพ่อยังไม่
กลับบ้าน จึงย้อนกลับเข้าไปใน
ป่า ก็เห็นพ่อตัวเปื้อนฝุ่นแดงไปหมด
ขณะที่ขุดดินเอาไม้ขึ้น อินกวาน
ชาวาร้องลั่นว่า

“โอ้พ่อ ทำอะไรอยู่นั่นละ”

พูดแล้วก็ไปดึง ไม้ออกจากดิน
ไม้หลุดตามมือมาอย่างง่ายดาย
คราวใดที่อินกวานชาวายังมีชีวิตอยู่

คราวนั้นบรรดาชาวบ้านไม่เป็นอัน
ได้อยุ่นั่ง ได้พยายามหาหนทางให้
อินกวานชาวาได้จบชีวิตลงให้จงได้
ต่างได้ชักชวนให้พ่อเผ่าทำเป็นป่วย
เจ็บ ให้เอาข้าวโพดกั่วไปไว้ใต้
นอน เวลาพลัดตัวก็จะดังกรอกรบ
เหมือนว่ากระดูกของชายชราจะแตก
หัก แล้วให้พ่อเผ่ากราบพลาบบอก
ลูกชายว่าอยากกินเนื้อเสือ ถ้าได้กิน
เช่นนั้นก็จะหายเจ็บปวดที่เดียว คน
เหล่านั้นพูดว่า เสือคงจะช่วยเด็ด
ชีวิตลูกชายของพ่อเผ่าได้ แต่ก็คิด
กลัว เพราะอินกวานชาวาไปฆ่าเสือ
มาตัวใหญ่เมื่อเรอ หลังจากนั้นพ่อ
ก็บอกลูกว่า เนื้อเสือกินแล้วก็หาย
เจ็บหายปวดจริง แต่ถ้าจะให้หาย
ขาดต้องกินเนื้อช้างป่า อินกวาน
ชาวาก็ไปจัดการหาเนื้อช้างป่ามาให้
กินจนได้

ในที่สุดพ่อเผ่าก็ได้ถึงนก
โคแรน ซึ่งเป็นนกที่ใหญ่ที่สุดและ
ดุร้ายที่สุดในบรรดานกทั้งปวงจึงได้
บอกลูกชายว่า “ไปเอนกโคแรน
มาให้พ่อเถอะ” แต่ใครๆก็รู้ว่านก
ชนิดนี้เป็นนกที่หายากแทบจะมีแต่
ในนิยายเท่านั้น อินกวานชาวาต้อง
เดินทางไปตามภูเขาเป็นเทือกๆและ
เข้าป่าไม่รู้จักป่า แต่ก็หาไม่พบสักตัว
แต่อินกวานชาวามีใจเด็ดเดี่ยว
เพราะถือว่าตัวเองเป็นคนมีกำลัง
พล้อย่างมหัศจรรย์ จึงไม่ยอม
ล้มเลิกง่ายๆ ยังคงเดินทางตามหา

นกชนิดนี้อยู่เรื่อยไป จนในที่สุดก็
ได้แลเห็นรังนกโคแรนอยู่บนยอด
ไม้สูง อินกวานชาวาได้ไต่ต้นไม้
ขึ้นไปคอยอยู่ข้างๆ รัง ต้องคอยอยู่
ช้านาน นกตัวผู้ตัวเมียที่ออกจาก
รังไปหากินจึงได้พากันกลับรัง
อินกวานชาวาฆ่าได้แต่นกตัวเมีย
ส่วนนกตัวผู้หนีไปได้ แต่ก็หาได้
บินหนีไปไกลไม่ ด้วยความดุร้าย
นกนั้นได้ตกลงมาที่อินกวานชาวา
เขาจะงอยปากอันคมนั้นจึงกลงไป
ตรงหัวใจอินกวานชาวา อินกวาน
ชาวาใช้มือเพียงมือเดียวโหนกิ่งไม้
ไว้ ปากก็ร้องว่า

“พ่อจ๋า ลูกจะตายอยู่แล้ว ก่อน
จะตาย ลูกจะขกเร็วแรงพลังของ
ลูกให้ใครดี แล้วขกมหายใจแห่ง
ชีวิตของลูกอีกเล่า”

และก็มีเสียงกล้ายเสียงพ่อตอบ
มาว่า “ลูกเอ๋ย เร็วแรงพลังของ
ลูกก็ยกให้น้าขี ส่วนลมหายใจก็ยก
ให้แก่ลม”

ดังนั้นชาวากะฉันทุกวนันจึง
เชื่อว่า พลังอันน่าสะทึงกลัวของลม
และน้ำนั้นก็คือ เร็วแรงอันน่า
มหัศจรรย์ของอินกวานชาวานั่นเอง



บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ฮวนน้อยทรงพลัง

(นิทานฟิลิปปินส์)

คนตัวเล็กเท่าหัวแม่มือ เช่นเดียวกับหนูน้อยหัวแม่มือ ที่เคยเล่าไปแล้ว มีหมายเหตุของผู้รวบรวมคือมาเรีย ดีเลีย โครเนล ว่าชาวฟิลิปปินส์โดยเฉพาะชาวนีโกรสเล่านิทานเรื่องนี้มาช้านาน ก่อนจะได้ยินเรื่องเด็กหัวแม่มือกับหนูน้อยหัวแม่มืออันเป็นนิทานจากทางยุโรป รายละเอียดก็ต่างไป และเรื่องก็คล้ายกับนิทานชาวเกาะเรียง ที่เล่าไปเมื่อคราวที่แล้วที่ชวนกับอินกวาน ชาวามีกาลังพลังอันน่ามหัศจรรย์เช่นเดียวกัน ต่างกันก็แต่อินกวานชาวรามังกาย่าสูงใหญ่ แต่ฮวนน้อยนิดเท่าหัวแม่มือ และก็มีอาการแกร่งกล่ำไม่แพ้กัน ทั้งยังกินจุจนเลี้ยงไม่ได้เช่นกัน วิศวกรจัดก็คล้ายกัน ดังเรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงชายสองคน หัวเมีย หัวช่อเปโดร เมียช่อซาเบล ตั้งบ้านเรือนอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ด้วยต้นกล้วย ต้นมะพร้าว และข้าว คนทั้งสองเป็นชนอายุมากแล้ว ดำเนินชีวิตอย่างสุขสงบมาอย่างใด ก็ถึงดำเนินต่อไปอย่างนั้น เขาขึ้นตั้งแต่สี่ สิบ หัวเมียจะตื่นนอน เปโดรจะไปตักน้ำมาให้เมียทำอาหารเขากินกัน ขณะที่หัวเมื่อกำลังหุงต้มอยู่นั้น เปโดรก็จะ

ลงไปดูไก่ชนที่ผูกไว้ที่เสาเรือน เล่นกับไก่สักพักหนึ่ง พอดีอาหารเสร็จ ซึ่งเป็นข้าวกับปลาแห้ง คนทั้งสองนั่งลงกับพื้นและกินอาหารตั้งแต่ตะวันยังไม่ขึ้นดี พอตะวันขึ้นเปโดรก็เอาควายออกไปไถนา และจะไถนาอยู่จนถึงเที่ยง จึงจะกลับมากินอาหารกลางวันที่เมียทำเตรียมไว้ให้ ชีวิตความเป็นอยู่ของสองหัวเมียนับได้ว่าพอเลี้ยงตัวเองได้ มีบ้านอยู่ มีข้าวพอกิน แต่คนทั้งสองก็ยังรู้สึกว่าชีวิตตนยังไม่สมบูรณ์ บ้านยังขาดสิ่งหนึ่ง สิ่งนั้นก็ลูก ลูกไม่ว่าจะเป็นลูกสาว ลูกชาย ตัวเล็กหรือตัวใหญ่ ปกติธรรมดา หรือผิดปกติอย่างไรก็ตาม ขอให้เป็นลูกก็แล้วกัน

ทั้งเปโดรกับซาเบลต่างก็มีใจศรัทธาในทางศาสนา ได้ประกอบกิจเกี่ยวกับศาสนานานาประการ ตอนกลางคืนก็อธิษฐานทุกคืนขอให้ลูกสักคน ถึงแม้เพื่อนบ้านจะพากันหัวเราะเยาะทั้งสองหัวเมียฟังลมๆแล้งๆ แต่คนทั้งสองก็ยังไม่ละความคิด และวันหนึ่งมีหมอดูลายม้อมมาที่หมู่บ้าน สองคนหัวเมียรีบไปเป็นคนต้นๆขอให้ทำนายว่าจะมีลูกเมื่อไร และคำทำนายของหมอดูทำให้ฝันของคนทั้งสองพังทลายลงไปทันที

หมอดูบอกว่า คนทั้งสองจะไม่มีทางมีลูกได้ แต่พืชผลจะงอกงามดี แม้กระนั้นหัวเมียก็ยังหวังอยู่ว่าวันหนึ่งจะได้ยินเสียงทารกร้องเสียงไพเราะดังก้องกระโดดโลดเต้นอยู่ในบ้าน และแล้วเช้าตรู่วันหนึ่งตั้งแต่ตะวันยังไม่ขึ้นดี เปโดรรีบวิ่งไปขอความช่วยเหลือจากชาวบ้าน พอดีได้มีเสียงร้องที่ไม่คุ้นนักดังมาจากกระท่อมของคนทั้งสอง ชาวบ้านพากันวิ่งมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น และปรากฏว่าพื้นของคนทั้งสองเป็นจริงขึ้นมาแล้ว มันช่างเป็นความสุข ความสมหวัง และความพึงพอใจนับเป็นวันอันสำคัญยิ่งของเปโดร แม้ว่าลูกที่เกิดมาจะตัวนิดเดียวเพียงแค่นิ้วหัวแม่มือเท่านั้นก็ตาม

ต่อจากนั้นในวันอาทิตย์หนึ่งก็ได้มีการฉลองลูกน้อยของเปโดร และซาเบลอย่างมโหฬาร ได้มีการทำพิธีตั้งชื่อเด็ก และได้ตั้งชื่อเด็กน้อยนั้นว่าฮวน ในตอนที่ยังเป็นทารกและเป็นเด็กเล็กๆ ฮวนน่ารักมาก ซาเบลมีฐานะดูแลลูกอยู่ทั้งวัน เปโดรก็มักจะกลับบ้านแต่เย็นเพื่อมาเล่นกับลูก แต่ว่าฮวนไม่โตขึ้นเลย ไม่ว่าจะทางความสูงหรือน้ำหนักตัว ทั่วๆไปฮวนกินและทำอะไรต่ออะไรได้เช่นเดียวกับเด็กอายุ

วันราวคราวเดียวกันแต่สวนตัวเล็ก นิดเดียว พ่อแม่เอาลูกวางบนฝ่ามือ ได้ ครั้นสวนโตขึ้นอีกหน่อย ก็ได้ไป ท้องนากับพ่อ และมักจะทำให้งาน ของพ่อต้องล่าช้าลงเสมอ เพราะเจ้า หนสวนไปเที่ยวล่อนกล้ำของพ่อทั้ง พ่อก็ต้องปลูกใหม่ แต่พ่อก็ไม่เคย บ่นแม้แต่น้อย และทั้งเปโตรกับ ซาเบลต่างก็ขังถวายเป็นใจ เทียนไข บูชาพระผู้เป็นเจ้า และทำบุญเกวียน ติดๆ กัน เพื่อเป็นการขอบคุณพระ ผู้เป็นเจ้าที่ประทานลูกชายมาให้

สวนมีอายุเพิ่มมากขึ้น แต่ตัวก็ ไม่สูงขึ้น ก็เลยกลายเป็นของแปลก ของคนในหมู่บ้านนั้น ทั้งพ่อแม่เริ่ม สังเกตความแปลกประหลาดของลูก ชาย นั้น ก็คือเด็กตัวนิดๆ เท่านั้น แต่กินเก่งกินไปเสียแล้ว สวนกิน มากกว่าคนธรรมดาทั่วไปๆ ที่กิน เก่งๆ และกินจุเสียอีก ทั้งยังกิน เพิ่มขึ้นทุกวันๆ ข้าวที่ปลูกไว้ก็ หาพอกินไม่ ต้องไปขอยืมจากเพื่อน บ้าน ต้องยืมข้าว เป็นกระสอบๆ ถวายเป็นตัวๆ หนักเพิ่มมากขึ้นๆ จนไม่สามารถจะหามาใช้กินเขาได้ ในที่สุดพ่อแม่ต้องคิดหาทางกำจัด สวนน้อยเสีย ก่อนที่จะสายเกินไป

เช้าวันหนึ่งเปโตรพาลูกชายไป บำไปตัดไม้ และได้ตัดต้นไม้ใหญ่ๆ ลงเป็นอันมาก จนกระทั่งเย็นมาก แล้ว เปโตรก็คิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะ ดำเนินการตามแผน และขณะที่สวน กำลังสาละวนสับสนกับไม้สองสามกิ่งอยู่ นั้น เปโตรก็จัดการเอาซุงที่ท่อนใหญ่ๆ ลากมากองสมไว้รอบๆ ตัวสวนเป็น กองใหญ่หิม่า จนยากที่สวนจะ บินออกมาได้ ทั้งเมื่อก่อนมาได้แล้ว ก็ยังจะหลงทาง หาทางกลับบ้านไม่ ถูก และอย่างไรเสียก็คงจะตายอยู่ ในบ้านนั่นเอง เปโตรกลับถึงบ้าน ด้วยความเบิกบานใจ ฝ่ายซาเบล

เมื่อได้ยินว่าพ่อไปจัดการกำจัดลูก น้อยเรียบร้อยแล้ว ก็รู้สึกโล่งอก ต่างก็คิดว่าตนคงจะไม่ต้องเผชิญกับ ความยุ่งยากครั้งแล้วครั้งเล่าอีกต่อไป และการขาดแคลนอาหารคงจะยุติลง เสียที คือไปกินคนทั้งสองก็จะได้ กลับไปดำเนินชีวิตอย่างปกติดังเดิม ไม่ต้องนำควายทั้งตัวและหงษ์ตัวตั้ง กระสอบเพื่อใหสวนกินเพียงมือเดียว

เลยโพล่โพล่ไปหน่อย ทุกหน ทุกแห่งก็มืดและเงียบ พวกผู้หญิง ต่างทำกับข้าวเย็นอยู่ยู่ในครัว ส่วน พวกผู้ชายนั่งพักผ่อนหลังจากเหน็ด เหนื่อยในนามาทั้งวัน เปโตรนั่งอยู่ ตรงประตูกระท่อมเอามือเท้ากาง พลาททบ ทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นใน วันนั้น ครัวหนึ่งต่อมา เปโตรก็ได้ สังเกตเห็นซุงกองหนึ่งค่อยๆ เคลื่อน ตรงมา เห็นแล้วอดงงใจไม่ได้ คิด ว่าตัวเองคงจะคิดฝันไปเอง แต่ซุง นั้นก็ยังเคลื่อนใกล้เข้ามา เปโตรได้ แตะมันนิดๆ แต่กระนั้นก็ยังไม แลเห็นคน เห็นแต่ซุงกลิ้งมาเอง จนกระทั่งในที่สุด ซุงนั้นหล่นลงมา บนพื้นใกล้ๆ กับกระท่อม และเจ้าตัว น้อยก็จ้อจ้อยรื้อๆ โพล่ออกมา จากใต้ซุง เจ้าสวนน้อยนั่นเอง สวน ที่พ่อแม่คิดว่าตาย เสียแล้ว ใน บ้า หรือไม่กี่หล่นทางอยู่ในนั้น เอ้อ ความสุขที่คิดว่าจะได้ปลดปล่อยจาก ลูกที่กินจุและรอดพ้นจากเป็นหนเป็น ลิ่นนั้น ช่างแสนเสียเหลือเกิน พอเข้าไปในกระท่อม สวนก็ร้องหิว หิว ขอบ่ากิน และคืนวันนั้นสองพ่อเมีย ก็เลยต้องอดอาหารเย็น เพราะเจ้า สวนกินเสียหมดเกลี้ยงไปแล้ว

คราวนี้สวนน้อยยังกินจุขึ้นๆ ทุก วัน ทำให้เปโตรต้องคิดหว่าแจก เพื่อหาทางตัดที่สุดและได้ผลแน่นอน ที่สุดที่จะกำจัดสวน เปโตรคิดถึงไม่ วันรุ่งขึ้นจึงได้พาสวนออกไปทำงาน

บางอย่าง ขณะที่กำลังทำงานอยู่นั้น เปโตรก็ทำเป็นกลิ้ง ไม่ไปตามทางที่ จะต้องชวนสวนและหงษ์ จะบดขยสวน ตาย แต่แล้วสวนก็รอดพ้นอันตราย มาได้อย่างเคย ซึ่งเป็นที่น่าพิศวง อย่างยิ่งที่ไม่เห็นนั้นมีได้ระกายผิวเนื้อ ของสวน ไปเลย เรื่องนี้ทำให้สวน กลายเป็นคนเด่นยิ่งกว่าใครๆ คนพา กันคิดว่าที่สวนมีอำนาจเช่นนั้นคงเพื่อ จะชดเชยที่ร่างเล็กผิวดำท่งปวง

ตามธรรมดาสวนชอบว่ายน้ำ ขึงนัก เช้าวันรุ่งขึ้นเปโตรจึงพาสวน ไปยัง แม่น้ำ แห่งหนึ่ง ซึ่งลึกมาก คนแถบนั้นไม่กล้าลงอาบน้ำในแม่น้ำ เพราะรู้ว่าแม่น้ำนั้นจะมีกระเซ้ เปโตร ก็จึงได้พาสวนไปทันนั้น พอถึงแม่น้ำ ก็ผลักสวนไปใกล้ๆ จะเข้ตัวหนึ่ง แล้วตัวเองวิ่งหนีกลับบ้านเอาตัวรอด แต่ต่อจากนั้นสิ่งที่เปโตรแลเห็นก็คือ สวนสนุกใหญ่ที่ ได้ขึ้นไปบนหลัง จะเข้

ทั้งเปโตรและซาเบลได้พยายาม หาหนทางอีกหลายครั้งหลายหน แต่ ไม่เป็นผล ต่างคนจึงต่างโทษกันที่ อธิษฐานให้ลูกชาย ตนอาจอยู่ได้ อย่างสุขสบายโดยไม่มีเจ้าลูกชายกิน จุกนั้น มาลึงบดสวน ไม่ใช่สิ่งดีมี มงคลที่พระเป็นเจ้าประทานมาให้ อีกต่อไปแล้ว

ฝ่ายสวนเมื่อมีอายุมากขึ้น เหมือนคนทั้งหลาย ร่างกายก็ไม่ ยักโตตาม แต่วันเวลาล่วงไป สวน เจริญวัยขึ้น ก็เข้าใจได้ว่า พ่อแม่ ของตนคงเลิกลงตนอีกต่อไปไม่ได้ แล้ว จึงได้ออกจากบ้านไปในเช้าตรู วันหนึ่ง ไปเที่ยวหาผู้ที่มีใจเมตตา พอดีให้พ่อกอฮัย ยิ่งกว่านั้นก็ ก็ยังสามารถเลี้ยงดูตนได้ และก็ได้มี คนครอบครัวหนึ่งตกลงรับไว้แต่มี เงื่อนไขว่าจะต้องให้นาให้เขาทุกวัน สวนก็ทำให้ได้เป็นอย่างดี เจ้าของ บ้านจึงได้รับไว้เป็นลูกบุญธรรม ♥

J17 ๒๖ ๒๕ ๙ ก.ค. ๒๕๒๗.

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

หนุมตันสน

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องคนมีความสัมพันธ์กับสิ่งมีชีวิตแม้จะไม่ใช่มนุษย์เป็นสัตว์กลายร่างมา ได้มีเล่าอยู่บ่อยๆ ในนิทานถิ่นต่างๆ หลายถิ่นด้วยกัน แต่เรื่องคนมีความสัมพันธ์กับพืชที่ปรากฏมาในร่างคนนั้น ไม่ค่อยได้ยินบ่อยนัก มักมีแต่ในนิทานและเป็นนิทานญี่ปุ่นเสียโดยมาก ดังเรื่องนักรบซารัด เอ็ม ดอร์สัน เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของญี่ปุ่นต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้วราว ๑๒๐๐ ปี ในรัชสมัยของจักรพรรดิโมมมุ ฟุจิوارา โตโยมิชิได้เป็นผู้ว่าราชการมณฑล ท่านผู้นี้มีลูกสาวคนหนึ่งชื่ออาโคยา อาโคยาเป็นหญิงสาวที่บริบูรณ์ด้วยรูปสมบัติและคุณสมบัติ ทั้งสวยทั้งสามารถ โดยเฉพาะในการเล่นดนตรีที่เรียกโคโตะ(ใช้ดีดอย่างจะเข้)กันวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง ขณะที่อาโคยากำลังเล่นโคโตะอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงขลุ่ยดังแผ่วๆมาจากข้างนอก เสียงขลุ่ยนั้นประสานเสียงกับเสียงโคโตะ

ของอาโคยาได้เป็นอย่างดี ท่ามกลางความเงิบตงบในตอนดึกของคืนฤดูใบไม้ร่วง และก็พบว่าผู้เป่าขลุ่ยนั้นเป็นชายหนุ่มผู้ดีสวมเสื้อเขียว มีชื่อว่านะโตรี ทาโร มีถิ่นฐานอยู่ที่เชิงเขาจิโตะเซะ เมื่อได้พบปะกันบ่อยๆ ไม่ช้าหญิงชายทั้งสองก็รักกัน

แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง นะโตรีได้พูดแก่อาโคยาว่า

“ก๊นนเป็นคืนสุดท้ายแล้วที่ข้าจะได้มาพบกับนาง เพราะชีวิตของข้าจะสิ้นสุดลงในวันพรุ่งนี้แล้ว ข้ารู้สึกเศร้าเหลือเกินที่จะกล่าวคำอำลาแก่นาง”

พอพูดจบร่างของนะโตรีก็หายไป แลเห็นเงาต้นสนปรากฏอยู่บนประตูเลื่อนที่ท้าวด้วยกระดาน อาโคยาลงถึงกับตะลึงออกไปทันทีด้วยความประหลาดใจ พร้อมกันนั้นก็รู้สึกเป็นทุกข์เป็นร้อนและกังวลใจอย่างใหญ่หลวงเกี่ยวกับเรื่องทีนะโตรีกล่าว ตลอดจนคำอำลาของนะโตรี

ในขณะนั้นเอง ก็ได้เกิดน้ำท่วม น้ำพัดเอาสะพานข้ามแม่น้ำนะโตรีขาดหายไป จำเป็นที่จะต้องหาไม้ซุงมาทำสะพานใหม่ บรรดาชาวบ้านลงความเห็นว่าจะต้นสนใหญ่ที่อยู่เชิงเขาจิโตะเซะนั้นเหมาะที่สุด หาว่าไม่ว่าต้นสนใหญ่นี้แท้ที่จริงก็คือนะโตรีคนรักของอาโคยา ลูกสาวของเจ้านายของตนเอง เมื่อตกลงกันดังนั้นแล้ว ก็ได้เรียกคนตัดไม้มาหลายคนมาช่วยกันตัดต้นสนนั้นลง แต่เมื่อจะขยักต้นสนที่ตัดลงมาแล้วนั้นไปยังริมแม่น้ำนะโตรีนั้นสิ ช่างน่าแปลกที่ถึงจะช่วยกันยกสกกเท้าได้ก็หาได้ยกขึ้นไม่แม้แต่แนวเดียว

ข้างฝ่ายอาโคยา เมื่อได้ยินเรื่องนั้นก็คิดว่าถึงคำพูดคำสุดท้ายของคนรัก จึงได้รับไปยังต้นสนที่ตัดลงมานั้น อาโคยาเอามือแตะที่ต้นสนแล้วก็ช่วยดึงเชือกร่วมกับคนอื่นๆ ต้นสนที่หนักและไม่ยอมขยับเขยื้อนไม่ผิดกับหินก้อนใหญ่ๆ ก็เขยื้อนไปได้โดยง่ายจนถึงแม่น้ำ

ดอกสร้อย

ว่าด้วย สตรี เก่ง ธรรมดา

วัยเอ๋ยวัยเด็ก
เป็นตัวเอกตัวเอกในบ้าน
ป๋ายแม่แม่พ่อหงอทุกงาน
บ่นรำคาญมือก็จำทำด้วยรัก
แผลงฤทธิ์ไรจริตกระบิดกระบวน
ยิ่งเชิญชวนให้ยอมพร้อมปากปาก
เชิญหกหน้าหกหลังยังคึกคัก
ก่อนรู้จักทุกซอกโซ่เมื่อโตเอย

‘พิมพ์การัง’ - พระนครศรีอยุธยา

แม่เอ๋ยแม่ไก่
เลี้ยงลูกใหญ่ด้วยแรงของแข้งขา
แปดเล็บลุยชัยเกลี้ยข้าวงา
เรียกลูกมาจิกกินด้วยยินดี
ในกระเพาะแม่มีไม้ก็เมิด
ก็ยังเกล็ดข้าวกลั่นบ่อนลูกสี่
ยามเหยี่ยวกามาใกล้แม่ไก่ตี
แม่คนขึ้นอายขายลูกเอย

‘สายแก้ว’ - บ้านโป่ง

เหตุนี้ทำให้อาโกยาไม่ยอม
แต่งงาน และอยู่ตัวคนเดียวไปจน
ตลอดชีวิต เวลาดังไปหลายชั่วคน
คนสนั่นก็ได้มีต้นใหม่งอกขึ้นมา
อีกหลายครั้งหลายหน แต่ต้นสนเก่า
ที่ยังอยู่ที่เชิงเขาจิโตะเซะ ในบริเวณ
ซานเม็งยามาคาตะชิ ก็เรียกกันใน
ปัจจุบันนี้ว่า ต้นสนอาโกยา

เรื่องเมฆช้างเหล็ก เรื่องนั้นเป็น
เรื่องลึกลับลึกลับมากเป็นคนที่ทำนอง
เรื่อง “เมฆหมาจิ้งจอก” ที่มีเล่า
กันหลายอัน เรื่องนี้เล่าว่า

ครั้งหนึ่งที่ยาสุดะ ในอากิ มี
ช้างเหล็กคนหนึ่ง วันหนึ่งจะต้องไป
ธุระยังอวาระอันเป็นมณฑลอยู่ข้าง
เคียงกัน แต่ว่าการจะเดินทางไปถึง
อวาระได้จะต้องข้ามภูเขาโนเนยามะ
ภูเขาที่เปลี่ยวผู้คน มีแต่หมาป่า
ถ้าคนเดินทางข้ามภูเขาไม่ทันก่อน
ตะวันตกดิน ก็จะต้องปีนขึ้นไป
นอนบนต้นไม้ และจะปรากฏว่ามี
ดวงดาววาวๆของหมาป่าที่ชุมนุมกัน
ใต้ต้นไม้ จ้องจับอยู่อย่างหิว
กระหาย พลาตส่งเสียงคำรามเข้าใส่
ตลอดเวลา

เมื่อช้างเหล็กนั้นเดินไปตาม
ทางบนภูเขาอย่างรีบร้อน ก็อดสะดุ้ง
ตกใจไม่ได้ เมื่อเห็นหมาป่าตัวหนึ่ง
อยู่ตรงข้างทาง พอเข้าไปใกล้ก็เห็น
ว่าหมาป่าตัวนั้นเป็นหมาตัวเมียกำลัง
ได้รับทุกข์ทรมานเพราะลูกจะออกก็
ยังไม่ออก ช้างเหล็กเห็นแล้วอด

ส่งสารไม่ได้ ก็เลยเข้าไปช่วยจน
เอาลูกหมาป่าออกมาได้

ขณะนั้นตะวันจะตกดินอยู่แล้ว
ช่างเหล็กจึงรีบจ้ำกว่าจะถึงอาวาก็
มืดพอดี แต่กระนั้นขณะเดินมาตาม
ทาง ช่างเหล็กไม่ได้เจอะหมาป่าอีก
เลย ทั้งเมื่อกลับจากอาวาก็ไม่ได้พบ
จึงกลับถึงบ้านได้โดยปลอดภัย

ล่วงมาอีกหลายวัน ก็ได้มีหญิง
สาวสวยร่างสันทัดมาสมัครเป็นเมีย
ช่างเหล็ก ช่างเหล็กยังไม่มีเมียจึง
รับไว้ด้วยความยินดี เมียช่างเหล็ก
ทำงานแข็ง ช่วยผัวดีเหล็กได้เป็น
อย่างดี ใครๆเลยพากันเรียกนางว่า
กาจิงะคาคา ซึ่งหมายความว่า เมียช่าง
เหล็ก คนทั้งสองดำเนินชีวิตอย่างมี
ความสุข มีลูกหลายคน ทั้งผัวทั้งชาว
บ้านพากันรักใคร่กาจิงะคาคาขึ้นนัก

อยู่มาวันหนึ่ง กาจิงะคาคาได้
ไปสารภาพกับผัวว่า ตนเองนั้นแท้
จริงหาใช่คนไม้ แต่เป็นนางหมาป่า
ตัวที่ช่างเหล็กช่วยไว้ตอนออกถูก
บนภูเขาโนเนฆามะนั่นเอง นางได้
มาช่วยให้ช่างเหล็กมีความสุขเป็น
การตอบแทนบุญคุณแล้วก็อยากจะ
กลับไปยังที่อยู่เดิมของตน กาจิงะ
คาคาปล่อยให้ช่างเหล็กตกตะลึง
งงงันแล้วก็หายไป

หลังจากนั้น ก็เป็นที่รู้กันว่า
ลูกๆของกาจิงะคาคาล้วนแต่มีขนที่
ออกทั้งนั้น แม้กระทั่งทุกวันนี้ ใครก็
ตามที่มีขนที่ออก ก็มักจะเรียกกันว่า
ลูกนางกาจิงะคาคา ♥

สักวา

ว่าด้วยสังคมไทย

สักวา'รถซึ่ง'วิ่งหวาดเสียว
แฉลบเฉี่ยวเพี้ยวพ้าวเป็นเจ้าถนน
รถอื่นใดไม่หลบกระแทบชน
เบ่งตำรวจวอดตนลูก'คนดัง'
คือปัญหาวัยรุ่นวัยเรียนรู้
วัยนักสู้นักทำลายวัยความหวัง
ไม่ยากโทษว่าใครไม่อินัง
แต่ว่าสังคมควรทบทวนเออ

ศิวกานท์ ปทุมสุติ - สุพรรณบุรี

สักวาอยู่อย่างไทยสมัยนี้
ความพอดีดูชักเพี้ยนเปลี่ยนอีกไซ
ค่านิยมก่อนเก่าไม่เอาไซว์
กลัวถูกไล่ถูกทักว่าดักดาน
สร้างนิสัยสังสรรค์กันแต่น้อย
ตัวกระจ่ายจัดวันเกิดเปิดพื้นฐาน
พ่อแม่หนุนอยู่ช่วยอำนวยความสะดวก
หน้าแฉงบานลูกเลี้ยงเพื่อนเต็มเรือนเออ

อุทิศ กุมาร - สุโขทัย

บรรจบ พันธุเมธา

๙๓๗ ฉบับ ๒๕ ๒๖ ก.ย. ๒๕๓๗

นิทานนานาชาติ

กบแม่อ้อย

(นิทานแอฟริกา)

“นายน้อย เอาหนังสือฉบับนั้นมาให้ข้า ข้าจะเอาไปให้เอง”

“หนอยแฉะ” นายน้อยของกบอุทยานด้วยความแปลกใจถามสมเพช “แม้แต่สัตว์สี่เท้า สัตว์มีปีก ตลอดจนคนผู้สามารถยิ่งกว่าใครๆ ยังไม่ยอมรับปากทำให้ บอกว่าทำไม่ได้ แล้วนับประสาอะไรกับเจ้า สัตว์กระซอข่อยอย่างนี้จะมาอาสาบอกว่าจะเอาไปให้เอง เจ้าจะไปที่ใดถึงสวรรค์ได้อย่างไร”

“โอ้ นายก็ ข้าไปได้ก็แล้วกันนะ”

นายน้อยของกบอยากจะลองฝีมือกบอยู่เหมือนกัน จึงส่งหนังสือฉบับนั้นให้ พลังกำชับกำชาว่า “ถ้าเจ้าไปไม่ถึง และคืนหนังสือกลับมามากก็ ข้าเป็นหวดเจ้าขี้ไปทีเดียวแหละ”

ทุกกบอาสาเช่นนั้น เพราะกบแลเห็นลูทางจะทำได้ กล่าวคือกบแลเห็นผู้คนในโลกสวรรค์พลเมืองของพระอาทิตย์พระจันทร์ลงมาตักน้ำกันที่บ่อแห่งหนึ่ง เมื่อกบอาสาจะนำหนังสือขึ้นไปให้ถึงสวรรค์แล้ว กบก็ไปที่บ่อน้ำ อดหนังสือไว้ในปาก แล้วก็ลงไปอยู่ในบ่อเงียบเฉยอยู่ อีกครู่หนึ่งต่อมา คนของพระ

อาทิตย์พระจันทร์ก็ลงมาตักน้ำ พอคนเหล่านั้นเอาเหยือกจุ่มลงไป ในบ่อ กบก็ถือโอกาสเข้าไปอยู่ในเหยือก เมื่อได้น้ำแล้ว คนเหล่านั้นก็ยกเหยือกขึ้นมาโดยหารู้ไม่ว่าในเหยือกนั้นมีกบอยู่ด้วยตัวหนึ่ง พอขึ้นไปถึงบนฟ้า คนเหล่านั้นวางเหยือกไว้ตามที่แล้วก็จากกันไป เมื่อกบเห็นคนพากันออกไปหมดแล้ว ก็ออกจากเหยือก ตรงไปยังโต๊ะตัวหนึ่งในห้องนั้น พลังกายเอาหนังสือฉบับนั้นออกมาวางไว้บนโต๊ะ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ตรงมุมห้อง อีกครู่หนึ่งต่อมา พระอาทิตย์ก็เสด็จเข้ามาในห้อง ทอดพระเนตรเห็นหนังสือฉบับนั้นจึงหยิบขึ้น แล้วถามคนทั้งหลายว่า “หนังสือฉบับนี้มาถึงได้อย่างไร” ไม่มีใครตอบได้ พระอาทิตย์จึงทรงเปิดออกอ่านดู หนังสือฉบับนั้นมีความว่า

“ข้าพระองค์เป็นลูกชายของกิมอานาอุอิซซึ่งเป็นชาวโลก มีความประสงค์ใครจะแต่งงานกับธิดาของพระองค์”

พระอาทิตย์ทรงตรัสกรองอย่างหนักว่า “ลูกชายของกิมอานาอุอิซอยู่บนพื้นโลก ส่วนเราอยู่ถึงบนฟ้า แล้วใครเป็นผู้ถือหนังสือนี้มาได้

อย่างไร ผู้นั้นเป็นใคร” เมื่อไม่มีผู้ใดตอบได้ พระองค์ก็ทรงเก็บหนังสือไว้ในหีบ แล้วไม่ตรัสว่าอะไร ส่วนกบเมื่อเห็นพระอาทิตย์ทรงเปิดหนังสืออ่านดูแล้ว ก็เข้าไปอยู่ในเหยือก ครั้นนางสาวใช้ตักน้ำเทน้ำออกจากเหยือกหมดแล้ว ก็หาได้ดูกันเหยือกไม่ กว่าเหยือกน้ำได้ก็พากันลงมายังพื้นโลก พอถึงบ่อน้ำก็จ้วงเหยือกน้ำตักลงในบ่อ กบก็ได้ออกมาจากเหยือกลงไปซ่อนตัวอยู่ในน้ำ รอจนเหล่าหญิงตักน้ำกลับไปที่บ่อหมดแล้ว จึงได้ออกมาจากน้ำตรงไปยังหมู่บ้าน ถึงบ้านแล้วก็ยังเฉยเสีย ไม่บอกเล่าพูดจาว่าอะไร จนเวลาล่วงไปตั้งหลายวัน ลูกชายของกิมอานาอุอิซจึงได้เรียกกบมาถามว่า

“เออ กบเอ๊ย เจ้าเอาหนังสือข้าไปไหนนะ แล้วเอาไปอย่างไร”

“นายน้อย ข้าส่งหนังสือนายไปแล้วละ แต่เขายังไม่ตอบมานี่”

“ไม่จริงละมัง เจ้าไม่ได้ไปที่นั่นหรอก”

“โอ้ นายน้อย ข้าไปจริงๆนะแหละ แล้วนายก็จะได้เห็นเองนะแหละ”

ล่วงมาอีก ๖ วัน นายน้อยของ กบก็เขียนหนังสืออภิลัมภ์หนึ่งถาม ถึงหนังสือฉบับก่อนว่า “ข้าพระองค์ กิ่งหนังสือถึงพระองค์ทั้งสอง ทั้ง พระอาทิตย์กับพระจันทร์ แต่ยังไม่ได้รับตอบ จากพระองค์เลยว่าจะ รับหรือจะปฏิเสธ” เสร็จแล้วก็เรียก กบมาส่งหนังสือให้ กบก็จำต้องไป ที่บ่อน้ำนั้นใหม่อีก พอถึงบ่อน้ำ กบ ก็อมหนังสือนั้นไว้ แล้วลงไปในน้ำ ไปนั่งอยู่ก้นบ่อ ครู่ต่อมาสาวใช้ตักน้ำ ก็ลงมาที่บ่อ พอเอาเหยือกจ้วงตักน้ำ กบก็ติดเข้าไปในเหยือก ครั้นได้น้ำ เต็มเหยือกแล้ว สาวใช้เหล่านั้นก็ กลับขึ้นไปโดยทางไขแมงมุม ถึงที่ หมายแล้วก็เอาเหยือก ไปวางไว้ยังที่ที่ เคยวาง แล้วก็ออกไป กบก็ออกมา จากเหยือก ภายหลังหนังสือนั้นออกวาง ไว้บนโต๊ะ แล้วตัวเองก็ไปซ่อนอยู่ที่ มุมห้อง

ไม่ช้าพระอาทิตย์ก็เสด็จผ่านห้อง นั้น ทอดพระเนตรเห็นมีหนังสือ อยู่บนโต๊ะ จึงเสด็จเข้าไปเปิดอ่าน และทรงทราบความที่ถูกทวงถาม หนังสือตอบ จึงตรัสถามสาวใช้ ตักน้ำว่า “พวกเจ้าไปตักน้ำเสมอๆ เจ้าไปเอาหนังสือนั้นมาหรือ” หญิงเหล่านั้นปฏิเสธเป็นพัลวัน ในที่สุดพระอาทิตย์ก็ทรงส่งสารตอบ มาว่า “ที่ท่านส่งหนังสือมาขอ ลูกสาวเรานั้น เราตกลง แต่ท่าน ต้องนำของขวัญชิ้นแรกมาเอง เรา จะได้รับจากท่านไว้บ้าง” เสร็จแล้วก็ พับวางไว้บนโต๊ะ แล้วเสด็จออกไป กบก็ออกมาจากมุมห้อง มาเอา สารตอบนั้นอมไว้ แล้วก็เข้าไป อยู่ในเหยือกอย่างเงียบเชียบ รอจน หญิงตักน้ำมายกเหยือกไป แล้วได้ ไขแมงมุมลงมาบนพื้นโลก พอหญิง

ตักน้ำจ้วงเหยือกลงไปในน้ำ กบก็ ออกจากเหยือกลงไปอยู่ก้นบ่อ ครั้น ใครๆพากันไปหมดแล้ว กบก็ออก จากบ่อกลับไปบ้าน แล้วก็เก็บตัว เฝ้ายบอยู่อย่างเคย

จนถึงเวลาเย็น จึงจัดแจงเอา สารตอบของพระอาทิตย์ไปที่บ้าน นายของตน เกาะประตูเรียก คน ข้างในถามว่าใคร กบก็บอกชื่อว่า “ข้าเอง กบโมนุ” ลูกชายของกิม อานาอุอิชจึงลงจากเตียงเรียกกบให้ เข้าไปข้างใน กบส่งสารให้ ลูกชาย กิมอานาอุอิช อ่านแล้วก็ดีใจ พุดแก่ตัวเองว่า

“เรื่องที่เราเก็บพุดก็เป็นความ จริงนะซิ ตามที่เจ้ากบพุดว่า แล้ว นายจะได้เห็นเองว่าข้าไปไหนมา”

แล้วก็เข้านอน รุ่งขึ้นเช้าก็ไป เอาเงินมา ๔๐ เหรียญที่เรียกมากดัส พลังเขียนหนังสือถึงพระอาทิตย์ พระจันทร์ว่า “ข้าแต่พระองค์ นี่ เป็นของขวัญชิ้นแรก ส่วนเงิน สิบสองเป็นจำนวนเท่าไร โปรดแจ้ง มาให้ทราบด้วย ข้าพระองค์จะ เตรียมหาไว้” แล้วก็ส่งหนังสือให้ กบพร้อมด้วยเงิน พลังบอกกบว่า “เอานั่นไป”

กบก็ไปจัดการตามวิธีเดิม จน สามารถขึ้นไปถึงฟ้า พอถึงที่ที่วาง เหยือก และสาว ๆ พากันออกไปแล้ว กบก็ออกมาจากเหยือก วางหนังสือ พร้อมด้วยเงินลงบนโต๊ะ แล้วไป ซ่อนตัวอยู่ที่มุมห้อง ต่อมาภายหลัง พระอาทิตย์เสด็จเข้ามาในห้องได้พบ ทั้งหนังสือทั้งเงิน จึงได้ตรัสเล่าแก่ พระจันทร์ผู้เป็นแม่เหาะว่าได้ข่าวจาก ลูกเขยในอนาคตแล้ว พระจันทร์ก็ ไม่ทรงขัดข้อง แต่พระอาทิตย์ทรง อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ จึงตรัสว่า

“ใครหนอเป็นผู้นำหนังสือนี้มา เราไม่รู้เลย แล้วจะหาอาหารให้เขากินอย่างไรลูกเล่า” พระจันทร์จึง ตรัสว่า “ก็ไม่เห็นเป็นไร อะไรก็ได้ จัดหา มาวางไว้ให้บนโต๊ะตรงที่พบ หนังสือก็แล้วกัน”

ดังนั้นจึงได้มีการฆ่าแม่ไก่ ตัวหนึ่งมาทำกับข้าว ครั้นตักเย็น ก็วางกับข้าวนั้นลงบนโต๊ะ แล้วปิด ประตูไว้ กบเห็นไม่มีใคร ก็ออกมา กินอาหาร แล้วก็กลับเข้าไปซ่อนตัว อยู่เงียบๆ ที่มุมห้อง พระอาทิตย์ก็ ทรงร่างสารตอบ มีความว่า “นี่นะ พ่อลูกเขย ของขวัญชิ้นแรกที่ส่งมา นั้น เราได้รับแล้ว ส่วนเงินสิบสอง นั้น เราต้องการเงินกระสอบหนึ่ง” เสร็จแล้วก็ทรงวางไว้บนโต๊ะ แล้ว ก็เสด็จออกจากห้องไป กบก็รับมา อมสารตอบนั้นไว้ แล้วเข้าไปใน เหยือกนอนหลับไป

รุ่งขึ้นเช้า เมื่อสาว ๆ เหล่านั้น ไปตักน้ำ กบก็ได้โอกาสกลับบ้าน ถึงบ้านก็เข้าไปพักเงียบๆ จนกระทั่ง ตะวันตกดิน จึงได้นำสารนั้นไปให้ นาย เมื่อนายเปิดออกอ่านรู้เรื่องแล้ว ก็เตรียมเงินไปตามกำหนด ล่วงมา อีก ๖ วัน ก็เรียกกบมาพลาถขึ้น หนังสือให้พร้อมด้วยเงิน หนังสือ นั้นมีความว่า “ข้าแต่พระองค์ เงิน สิบสองได้ส่งมาถวายแล้ว ไม่ช้า ข้าพระองค์จะได้หาวันที่จะพา เจ้าสาวมาบ้าน”

กบก็ไปจัดการได้เรียบร้อยด้วย วิธีที่เคยทำ คราวนี้ได้วางหนังสือ พร้อมด้วยเงินลงบนโต๊ะแล้วไปซ่อน ตัวที่มุมห้อง ต่อจากนั้นไม่นาน พระอาทิตย์ก็เสด็จเข้ามาในห้อง เมื่อพบหนังสือของลูกเขยในอนาคต พร้อมด้วยเงิน ก็ได้นำไปทอดมเหสี (อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

กบแม่วัว (ต่อจากหน้า ๔๘)

พระจันทร์ก็ทรงพอใจ ครัสว่า “คื”
คราวนั้นได้เข้ามาหาเลี้ยงกบ เมื่อตัง
อาหารไว้บนโต๊ะ แล้วก็ออกไป กบ
กินแล้วก็เข้าไปในเหยือก นอนหลับ
ไปอย่างเคย และเช้าวันรุ่งขึ้นก็ได้
กลับบ้าน แล้วไปรายงานเรื่องราว
ให้นายพิง พลาบบอกว่า “นายน้อย
ข้าเอาเงินสินสอดไปให้ เขาก็รับไว้
นี่ ข้าเข้ามาทำกับข้าเลี้ยงข้าเสีย
อีกด้วย ข้าเลี้ยงกินเสียอ้อม คราวนี้
เป็นหน้าที่ของนายจะต้องเลือกหา
วันไปรับเจ้าสาวมาบ้านละ” นาย
น้อยของกบรับรู้แล้วก็ไม่ว่าอะไร
จนเวลาล่วงไปตั้ง ๑๒ วัน จึงได้
ปรึกษากบว่า

“ข้าหาคนให้ไปรับเจ้าสาวมา
ให้ แต่หาเท่าไรก็หาไม่ได้ ตามใคร
ใครก็พูดว่า ‘ใครจะขึ้นไปบนฟ้าได้’
ทำอย่างไรดีล่ะเจ้า”

“สบายใจเถื่อนายน้อย ข้าจะ
หาทางพาเจ้าสาวมาให้ นายจนได้
สินะ”

“เจ้าจะทำได้อย่างไร เพียง
จดหมายเจ้าก็พอเอาไปได้นะซี ที่น
คนทั้งคนอย่างเจ้าสาวของข้ามัน
เจ้าจะพามาได้อย่างไร เจ้าทำไม่ได้
หรอก”

“อย่าดูหมิ่นข้าเนายน้อย ข้า
จะพาเจ้าสาวมาให้ นายได้จริงๆ
วางใจข้าเถื่อนะ อย่าร้อนใจไปเปล่าๆ
เลย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ลองดู” พูดแล้ว
ก็เตรียมเสบียงให้กบ กบก็ออกเดิน
ทางตามวิธีเดิมไปยังบ่อน้ำ แล้วก็
ติดกันเหยือกขึ้นไปได้ถึงบนฟ้า เมื่อ
ออกจากเหยือกแล้วก็ไปซ่อนตัว
อยู่ที่มุมห้อง จนค่ำจึงออกจากห้อง

นั้นไปเที่ยวหาห้องธิดาพระอาทิตย์
และไปพบเจ้าหญิงกำลังบรรทมหลับ
สนิท จึงไปควักลูกดาออกมากลึง
ดวง ห่อผ้าเอาไว้ แล้วก็กลับไปยัง
ห้องเดิม นอนหลับไป

ครั้นถึงรุ่งเช้า ใครๆพากันตื่น
หมดแล้วนอกจากเจ้าหญิง เมื่อมีคน
มาปลุกบรรทม เจ้าหญิงก็ตรัสว่า
“ตาข้าปิดสนิท มองอะไรไม่เห็น
เลย” ทั้งพระอาทิตย์พระจันทร์ต่าง
แปลกพระทัย ตรัสว่า “เอ๊ะ เมื่อวาน
ก็ยังเห็นดี ๆ ไม่เห็นบ่นอะไร แล้ว
อะไรมาทำให้เป็นไปอย่างนี้” ดังนั้น
พระอาทิตย์ก็โปรดให้คนไปหา
นะคอมโบให้ช่วย ทำนายให้ด้วย
เรื่องที่เจ้าหญิงประหลาดเช่นนั้น แต่
เมื่อคนทั้งสองไปหานะคอมโบเอา
ของกำนัลไปให้ด้วย คนทั้งสองไม่
ได้บอกเรื่องราวอะไร นะคอมโบ
ก็ได้ทำนายว่า

“คนเจียนเป็นผู้หญิงนะ อาการ
เจ็บป่วยเนื่องด้วยตา ที่ท่านทั้งสอง
มานี้ มีคนเขาเข้ามาไม่ได้มาเอง
ใช่ไหม”

“ใช่แล้วละ บอกมาก็แล้วกัน
อะไรทำให้เกิดเจ็บป่วยเช่นนั้น”

“ผู้หญิงที่เจียนยังไม่ได้แต่ง
งาน เพียงแต่หมั้นหมายไว้เท่านั้น
ก็ของนางที่หมั้นหมายไว้ได้ส่ง
คำสาปมาว่า ‘เมื่อข้ามันนะ ต้องให้
นางมา ถ้าไม่มานางจะต้องตาย’
พวกท่านที่มาให้ข้าทำนาย รับพา
นางไปให้สัวเขาเสีย นางจะได้รอด
ตาย”

คนทั้งสองจึงรับนำความที่
นะคอมโบทำนายไปทูลพระอาทิตย์
พระจันทร์ ทั้งสองพระองค์จึงจะรีบ
ส่งพระธิดาลงไปในเช้าวันรุ่งขึ้น

กบอยู่ที่มุมห้อง ได้ยินเรื่องราว
ทั้งหมด ก็ได้จัดการพาตัวกลับบ้าน
โดยมากับเหยือกน้ำของหญิงตก
น้ำในวันรุ่งขึ้น เมื่อกลับถึงบ้านก็
รีบไปบอกลูกชายกิมอานาอุอิซว่า

“นายน้อย เจ้าสาวจะมานั้น
แล้ว”

“ไปให้พิน มาไปปดมดเท็จ
อีกแล้ว”

“โธนายน้อย นี่เป็นเรื่องจริง
นะ เอาเถื่อนะ ยืนยันข้าจะพามาให้
เอง”

ในระหว่างนั้นพระอาทิตย์ทรง
สั่งให้แมงมุมชักใยใหญ่ยาวลงมาถึง
พื้นโลก เพราะวันนั้นจะเป็นวันที่
พระธิดาจะเสด็จลงมาเยี่ยมมนุษย์โลก
แมงมุมก็ไปจัดการจนเสร็จเรียบร้อย
พอตะวันตกดินเจ้าหญิงก็เสด็จลงมา
ถึงพื้นโลกตรงบ่อน้ำที่กบลงไปซ่อน
ตัวอยู่ กบแลเห็นคนที่มาส่งเจ้าหญิง
กลับไปกันหมดแล้ว ก็ออกมาจาก
บ่อ ทูลเจ้าหญิงว่า

“ข้าพระองค์จะนำทางเจ้าหญิง
ไปเอง ไปกันทันทีเดี๋ยวนี้เถื่อนะ
ข้าพระองค์จะพาเจ้าหญิงไปส่งให้
เจ้าบ่าวของพระองค์”

แล้วกบก็กินดวงตาทั้งคู่ให้
เจ้าหญิง แล้วก็ออกเดินทางไปยัง
บ้านของลูกชายกิมอานาอุอิซ พอ
ถึงก็ร้องลั่นว่า

“นายน้อย เจ้าสาวของท่านอยู่
นั่นแล้ว”

ลูกชายกิมอานาอุอิซคราวนี้
ต้อนรับกบเป็นอย่างดี ในฐานที่มี
ความสามารถคิดอ่านจนตนได้แต่ง
งานกับพระธิดาพระอาทิตย์กับพระ
จันทร์ได้สมดังที่ตั้งความปรารถนา
ไว้



๙๓๗ ๙๖ ๒๖ ๒๓ ๗-๑-๒๕๒๗

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ปัญญาผู้เฒ่า

(นิทานจีน)

ผู้เล่านิทานเรื่องนี้เป็นชาว
กาซัค ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในจีน
ทางซินเกียง เรื่องบางตอนคล้าย
นิทานญี่ปุ่น ที่เล่าถึงธรรมเนียม
ดั้งเดิมที่ต้องนำคนเฒ่าอายุ ๖๐ ปีไป
ทิ้งให้ตายไปเองที่ภูเขา และคนเฒ่า
ที่รอดตายคนหนึ่งเพราะลูกเอามา
ซ่อนไว้ ได้แสดงปัญญาความสามารถ
ทำเชือกด้วยขี้เถาได้สำเร็จตามคำสั่ง
ของผู้เป็นเจ้าเป็นนาย ผู้เป็นเจ้า
เป็นนายเห็นความสำคัญของคนเฒ่า
ธรรมเนียมนั้นจึงต้องยกเลิกไป
แต่บางตอนในเรื่องก็คล้ายนิทาน
เวียตนามที่เล่าความลับให้เมียฟัง
และเมียเก็บความลับไว้ไม่อยู่ พา
ให้ตัวเองเป็นอันตราขาย เรื่องนี้อัน
มินฟอร์ตได้แปลเล่าไว้ในนิทาน
ชาวบ้านของจีน เรื่องเล่าว่า

นานมาแล้ว ยังมีชายชราผู้หนึ่ง
เป็นคนมีปัญญามีความฉลาดรอบรู้

ชายชราได้สั่งสอนลูกชายคนเดียว
ของตนว่า “อย่าไปคบกับคนที่
วางใจไม่ได้ อย่าไปยืมเงินคนที่เพ่ง
ร้ายขึ้นมา และอย่าไว้ความลับแก่
ใครแม้แต่เมียของตัวเอง”

ลูกชายจดจำคำแนะนำสั่งสอน
ของพ่อจนขึ้นใจ แต่แล้วก็อยาก
ทดลองดูว่าจริงหรือไม่ ดังนั้นจึง
เริ่มด้วยคบกับคนที่รู้ว่าไว้ใจไม่ได้
แล้วก็ยืมเงินจากคนที่เพ่งร้าย
ขึ้นมา สุดท้ายก็แอบไปฆ่าแพะ เอา
เลือดมาทาเสื้อ แล้วไปบอกเมียว่า

“ข้าไปฆ่าคนมา เลือดเปื้อน
เสื้อเต็มเลย” แล้วก็พูดเชิงสารภาพ
แก่เมียต่อไปว่า “ข้าบอกความลับ
แก่นางคนเดียว รู้แล้วอย่าไปบอก
ใครนะ ไม่อย่างนั้นข้าจะเดือดร้อน
แต่จะให้ตายซิ ข้าบอกนางทำไมก็
ไม่รู้”

อยู่มาวันหนึ่งผัวเมียเกิดทะเลาะ

กัน เมื่อโกรธเลยไปเฝ้าพระราช
ทูตว่า “สามข้าพระองค์ฆ่าคนตาย
เพคะ” พระราชาโปรดให้หาชายนั้น
มาเข้าเฝ้า ขณะมาตามทาง ลูกชาย
ชายชราได้แวะเยี่ยมเพื่อนใหม่ของ
ตน แล้วชวนให้มาเป็นพยาน เพื่อน
รู้ว่าชายนั้นไม่ได้ฆ่าใคร แต่ก็
ไม่อยากเดือดร้อนจึงพูดเสียว่า “ข้า
มีธุระต้องทำมากมาย ไปไม่ได้หรอก
ชายนั้นก็ออกจากบ้านนั้นมาด้วยความ
ผิดหวัง ต่อจากนั้นก็ไปหาคน
มั่งมีที่ตนยืมเงินมา ชายมั่งมีเจ้าของ
เงินถามว่าจะไปไหน ลูกชายผู้เฒ่า
นั้นก็เล่าเรื่องให้ฟังจนหมดสิ้น ชาย
มั่งมีก็คิดว่า “ถ้าลูกหน้เราเกิดติดลูก
ขึ้นมา เราจะไปได้เงินก้อนจากไหน
เล่า” คิดดังนั้นแล้วก็ตั้งหน้าคาดกัน
เอาเงินก้อนจากลูกหน้ทันที

เมื่อชายหนุ่มมาเฝ้าพระราชาก็
ได้ทูลพระราชาตามความเป็นจริง

โดยตลอด เริ่มแต่กำอบรมส่งสอนของพ่อ พระราชาทรงฟังแล้วรู้สึกชื่นชมความมีปัญญาของผู้เฒ่าผู้เป็นพ่อกับความไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ของลูกชายผู้เฒ่าถึงกับต้องทดลองดูจนเห็นจริง พระราชาจึงโปรดให้ยกฟ้องปล่อยชายหนุ่มไป แต่แล้วพระราชาอดรู้สึกขุ่นใจพระทัยไม่ได้เมื่อทรงคิดว่า ‘สองคนพ่อลูกนั้นมันเก่งเสียกว่าเรามาก’ แล้วทรงคิดต่อไปว่า ‘ถ้ามันพ่อลูกเกิดอยากแย่งราชสมบัติจากเรา มันจะนำกลลวงสักแค่ไหน’ ทรงใคร่ครวญดังนั้นแล้ว พระราชาก็ทรงเห็นว่า จำเป็นต้องกำจัดสองพ่อลูก ดังนั้นจึงสั่งให้เอาพ่อเฒ่ากับลูกชายไปฝังเสียทั้งเป็น

ต่อมาวันหนึ่ง พระราชาเกิดประสบอุบัติเหตุร้ายแรง คือกระดูกชั้นเล็ก ๆ ชั้นหนึ่งเกิดติดคอในระหว่างเสวยอาหาร แม้จะตามหมอเก่ง ๆ มาจนหมดเมืองให้มาแก้ไขอย่างไรก็ไม่เป็นผล ไม่มีใครทำกระดูกชั้นนั้นให้หลุดออกมาได้ บรรดาอำมาตย์จึงทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ เหตุใดพระองค์จึงทรงฝังทั้งเป็นพ่อเฒ่ากับลูกชายเสียเล่า ถ้าคนทั้งสองยังอยู่ อาจจะช่วยพระองค์ได้”

พระราชาทรงถามคนทั้งสองเสียสนิท เมื่ออำมาตย์ทูลเช่นนั้น ก็ทรงอุทานออกมาว่า

“เออ จริงสินะ แต่อนิจจา

ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ก็ไม่รู้ แต่ถึงอย่างไรก็ลองไปขุดคุ้ย เผื่อว่าจะยังไม่ตาย ถ้ายังไม่ตายก็รีบพาตัวมาทันทีเถยวนะ”

เมื่อขุดหลุมกว้างออกก็ปรากฏว่าสองพ่อลูกที่ถูกฝังทั้งเป็น ยังมีลมหายใจอยู่ คนทั้งสองรอดชีวิตมาได้ เพราะผู้เฒ่าได้ซ่อนถุงนมเปรี้ยวแห้งไว้ในตัวตอนถูกฝัง เมื่อรู้ว่าตนถูกขุดขึ้นมา เพราะพระราชาประหารคนทั้งสองก็ไม่ยอมไปในตอนแรก ผู้เฒ่าพูดว่า “มาฝังเราทั้งเป็นทำไม ในเมื่อเราไม่ได้ทำอะไรผิดถึงกับจะถูกลงโทษเช่นนั้นสักหน่อย” แต่พระราชาที่กำลังจะสิ้นพระชนม์จึงได้ส่งคนมาอ้อนวอน และสัญญาว่า ถ้าทำให้กระดูกที่ติดคอหลุดออกไปได้ และช่วยให้รอดชีวิตมาได้ จะยกทุกสิ่งทุกอย่างให้รวมทั้งราชสมบัติด้วย

ในที่สุดชายชรา กับลูกชายก็ยอมไป เมื่อเข้าเฝ้าพระราชา ชายชราทูลขึ้นว่า

“ข้าแต่พระองค์ การจะช่วยชีวิตพระองค์หรือทำให้กระดูกที่ติดคอหลุดไปนั้น ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร แต่ว่าพระองค์จะต้องสูญเสียอย่างหนัก นั่นก็คือเจ้าชายพระโอรส จะต้องสิ้นพระชนม์”

ถึงตอนนั้น พระราชาทรงถึงเล แต่บรรดาอำมาตย์ข้าราชการต่างทูลว่าถ้ามัวให้พระองค์ทรงยินยอม

ในการเสียสละอย่างยิ่งใหญ่แม้โอรสของพระองค์เอง ทั้งนี้เพื่อช่วยชีวิตพระองค์ไว้ ในที่สุดพระราชาจำต้องยอมทำตาม

พระราชาทรงทอดพระองค์ลงบนพระที่ เฝ้ามองด้วยความประหลาดประหลาดจนสนใจไปทั้งพระองค์ ขณะที่เจ้าชายจะทรงถูกประหาร ชายชราถ่มน้ำลายวาววับ ทำท่าเหมือนดังจะแทง แต่เมื่อสังเกตพระพักตร์ของพระราชาที่แสดงความหวาดหวั่นและทุกข์โศกเศร้า ผู้เฒ่าสั่งมหาดเล็กว่า “ไปเอาผ้าห่มนอนมาซึ่งเอาไว้ตรงพระพักตร์จะได้บังไม่ให้ทรงแลเห็น” พระราชาทรงกลืนพระทัยและตั้งใจฟังด้วยความกลัว ทันใดนั้นก็ทรงได้ยินเสียงหวีดร้องอันแสดงว่าประหารเรียบร้อยแล้ว พระราชาทรงทนต่อไปไม่ได้ถึงกับกันแสงโฮออกมา และในขณะนั้นเอง ก็อดแปลกพระทัยไม่ได้ที่ขณะกันแสงและสะอื้นนั้น พระสอขยับขึ้นลง กระดูกชั้นเล็กนั้นเลยหลุดออกมาได้

ต่อจากนั้น ชายชราจึงได้ทูลความจริงว่าเสียงหวีดร้องนั้นแท้จริงหาใช่เสียงพระโอรสไม่ แต่เป็นเสียงแพะต่างหาก ข้าพเจ้าทำให้พระราชาทรงรู้สึกดีพระทัยและสบายพระทัยเป็นที่สุด และได้ทรงมอบทรัพย์สมบัติตลอดจนราชสมบัติให้แก่ชายชราตามคำสัญญา ♥

937 หน้า 27 301-2.2524

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าเหล็กกับเจ้าหล่อ

(นิทานชาวลีทัวเนีย)

นิทานเชิงแก้เผ็ดคล้ายเรื่องศรีธนชัย ดังที่มีเล่าหลายท้องถิ่นด้วยกัน ก็มีเล่าในนิทานชาวลีทัวเนียอันเป็นชาวยุโรปเหนือ ปัจจุบันบ้านเมืองของชาวลีทัวเนียได้ผนวกเข้ากับดินแดนของสหภาพโซเวียตไปแล้ว อีริกา เซเลซโนวาได้แปลและรวบรวมไว้ในนิทานแห่งทะเลแอมเมอร์ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งในหมู่บ้านแห่งหนึ่งเชิงเขาแซมเมอร์ไม่ไกลจากทะเลสาบสปูน ยังมีชายคนหนึ่งเป็นคนตาเหล่ โกรธพวกกันเรียกว่า เจ้าเหล่ นอกจากนั้นก็ยังมีคนพันหลอกอีก ๒ คน ตั้งบ้านเรือนอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน เจ้าหล่อทั้ง ๒ นี้ไม่สู้จะถูกกันกับเจ้าเหล่นัก วันหนึ่งเมื่อคนทั้งหกเดินข้ามทุ่งหญ้ามา ไปแลเห็นวัวของเจ้าเหล่ยืนเล็มหญ้าอยู่ ก็จัดการฆ่าวัวนั้นเสีย

ข้างฝ่ายเจ้าเหล่ไม่แลเห็นวัวของตนกลับบ้าน จนกระทั่งมืดค่ำแล้ว จึงได้ออกค้นหา หาแล้วหาอีก ในที่สุดไปเจอวัวของตนนอนตายอยู่กลางทุ่งนั่นเอง เห็นเช่นนั้นเจ้า

เหล่ก็มีได้ตีโพยตีพายว่าอะไร ได้แต่ถลกหนังวัวเอาใส่เกวียนกลับบ้าน

วันรุ่งขึ้นเจ้าเหล่กับเมียก็ขับเกวียนไปยังตลาดนัดแห่งหนึ่ง เมื่อถึงตลาด เจ้าเหล่จัดแจงเอาหนังวัวคลุมร่างเมียแล้ว ก็บอกเมียให้ทำอะไรๆบ้าง ขณะนั้นมีคนมาชุมนุมกันมากพอแล้ว เจ้าเหล่เห็นดังนั้นจึงโคดขึ้นไปบนเกวียน แล้วร้องประกาศว่า

“ท่านทั้งหลาย โปรดดูนี่นะ ถ้าเมียข้าอยู่ข้างในเมื่อไรละก็ วัวของข้าจะร้องเพลงเดินระบำ แต่พอเมียข้าออกมาอยู่นอกรถละก็ วัวข้าจะเงียบเที่ยว เร็ว เร็ว มาเร็วๆ มาซื้อ มาต่อตามเอาไป วัวพูดได้ประหลาดอะไรอย่างนี้ ไปหาที่ไหนได้”

คนเหล่านั้นก็วิ่งมารุมล้อมเจ้าเหล่ เจ้าเหล่ส่งวัวว่า

“เค้นเข้าซิ เจ้าวันน้อย เค้นเข้า”

วัวก็เค้นไปมา เจ้าเหล่ก็ถามไปว่า

“นี่แน่ะ เจ้าวันน้อย ไหนบอกข้าซิว่าวันนี้เจ้าจะต้องกินอะไร”

“ฟา-ง” วัวลากเสียงพูด

มีเสียงพิมพ์คำดังมาจากฝูงชน แล้วก็อุทานออกมาว่า “จริงนะประหลาดมหัศจรรย์จริงๆ” ทันใดนั้นก็มีพ่อค้าคนหนึ่งแหวกฝูงชนเข้ามาจนถึงเกวียน พอถึงก็ไม่ยอมเสียเวลาต่อตามราคา ควักเงินส่งให้เจ้าเหล่เป็นค่าวัวพูดได้เป็นเหรียญทองถึงพันเหรียญ จ่ายเงินไปแล้วพ่อค้านั้นก็จึงได้ถามเจ้าเหล่ว่า

“ที่ท่านพูดว่า ถ้าเมียท่านอยู่ข้างใน วัวของท่านร้องเพลงได้เดินระบำได้ แต่ถ้าเมียท่านอยู่ข้างนอก วัวของท่านจะเงียบเสียงทันที นั่นนะเป็นอย่างไร หมายความว่าอย่างไร”

“เรื่องง่ายๆ” เจ้าเหล่ตอบ “เดี๋ยวท่านก็ได้เห็นเองนะแหละ” พูดจบก็บอกเมียให้ออกมาจากหนังวัว แล้วพูดต่อไปอีกว่า “นั่นไงละ พอเมียข้าออกมาข้างนอก วัวก็ทำอะไรไม่ได้”

โดนเข้าแม่น พ่อก้าวรู้ได้ทันทีว่าตนถูกต้มเสียแล้ว แต่จนปัญญาไม่รู้จะไปทำอย่างไรได้ จึงรีบเดินหลบไปโดยไม่ได้พูดอะไรอีก

ข่าวที่เจ้าเหล่โชคได้เงินถึง พันเหรียญทองแพร่กระจายไปถึงหู เจ้าหลอทั้งหกคน จึงพากันมาหา เจ้าเหล่ ถามว่า

“เราได้ยินว่า เจ้ารายถึง ขนาดเอาพลั่วแซะทองได้แน่ ไหน บอกเราซิ เจ้าทำอะไรนะ”

เจ้าเหล่ได้ยินแล้ว ก็พูดว่า “พวกเจ้ามาว่าของข้าเพื่อให้ข้า เค็ดร่อน แต่ข้ากลับได้ประโยชน์ จากเรื่องนั้นแทนที่ คือข้าถลกหนัง วัวออก แล้วเอาไปขายที่ตลาดนัด ได้เงินตั้งพันเหรียญทองแน่”

เจ้าหลอทั้งหกฟังเจ้าเหล่เช่นนั้น ก็รีบกลับบ้านไปฆ่าวัวทุกตัว เท่าที่มีแล้วถลกหนังเอาไปขายที่ ตลาดนัดในวันรุ่งขึ้น พอบรรดา ชาวบ้าน ได้ยิน พวกเจ้าหลอร้อง ประกาศว่า จะขายหนังวัวเป็นราคา พันเหรียญทอง ก็พากันหวั่นระส่าย ขยใหญ่ แล้วก็ร้องออกมาว่า

“เป็นบ้าไปแล้วหรือ ใครเคย เห็นบ้างว่าหนังวัวเพียงผืนเดียว แล้ว ผืนหนึ่งก็มีมูลค่าไปหมดยังนั้น มี ราคาตั้งพันเหรียญทอง”

“ขี้มน ไปเสียให้พ้น มันมา ล้อหลอกขี้เมาพาเราเล่น” พ่อค้า ในที่นั้นร้องบอก

ได้ยินเช่นนั้นเจ้าหลอทั้งหกรีบ ม้วนหนังวัวของตน พากันวิ่งหนีเอา ตัวรอด และต่างก็ตั้งใจกลับไปบ้าน ได้โดยปลอดภัย พร้อมกันนั้นก็ ได้รู้ว่าลูกเจ้าเหล่ต้มเสียสุกอีกแล้ว จึงต้องหาทางแก้แค้น วิธีแก้แค้นก็ คือได้เอาหนังมาทำกระสอบแล้วจับ เจ้าเหล่ขุดใส่กระสอบ ผูกปาก แน่นหนาคิดแล้วก็ลากไปที่แม่น้ำ

ครั้นไปถึงสะพานข้ามแม่น้ำ เจ้าหลอคนอายุมากกว่าเพื่อนพูด ขึ้นว่า

“เดี๋ยว เดี่ยว หยดพักกินอะไร สักเดี๋ยวก่อนเถอะ แล้วค่อยเอาเจ้า เหล่ถ่วงน้ำทิ้ง” พูดแล้วก็ทิ้ง กระสอบไว้บนสะพาน ส่วนตัวเอง กับพรรคพวกต่างพากันไปที่ร้าน เหล่

เมื่อเจ้าเหล่ถูกทิ้งไว้แต่ลำพัง เช่นนั้น ก็พยายามกลิ้งตัวไปมา แล้วก็ตะลုပ်อยู่ในกระสอบ ปากก็ ร้องตะโกนไปจนสุดกำลัง

“ปล่อยข้าออกไปหน่อยเถอะน่า ข้าจะให้ดูอะไร ปล่อยข้าออกไป หน่อยเถอะ ข้าจะให้ดูอะไร”

ขณะนั้นมีคนเลี้ยงแกะแก่คนหนึ่ง ได้ยินเสียงร้องดังมาจาก กระสอบ รู้สึกสงสารจึงจัดแจงแก่ กระสอบ ปล่อยเจ้าเหล่ออกมา พอ เห็นหน้าเจ้าเหล่ คนเลี้ยงแกะก็ทวงว่า

“ไหนสัญญาว่าจะให้ดูอะไร อย่างไรละ”

“ใจเย็นๆ หน่อยซิพ่อเฒ่า คอย ดูเดี๋ยวเถอะน่า”

พูดแล้วก็ไปขุดเอาดอกไม้ขึ้น มาตอหนึ่งแล้วใส่เข้าไปในกระสอบ พร้อมด้วย หินก้อน ใหญ่ ก้อน หนึ่ง แล้วผูกปากกระสอบไว้ หลังจาก นั้นเจ้าเหล่ก็ชวนพ่อเฒ่าคนเลี้ยงแกะ ไปซ่อนตัวอยู่ที่ใต้สะพาน

คนทั้งหก ไม่ช้าก็กลับมา แล้ว จับกระสอบเหวี่ยงโครมลงไปใน แม่น้ำ พลาดพูดตามไปว่า

“ลงไปเถอะ เจ้านักต้มมนุษย์ เจ้าทำอะไรไว้ ก็ลงไปเอาเถอะ”

ฝ่ายเจ้าเหล่ที่ยังไม่ตายก็โดด ออกจากที่ซ่อนใต้สะพาน แล้ววิ่ง ไปยังทุ่งหญ้าตรงที่ฝั่งเกาะของชาย เลียงแกะนั้นกำลังเล็มหญ้าอยู่ แล้ว ก็ทำเป็นดูแลแกะอยู่ทีเดียว พอ คนทั้งหกกลับจาก โยนกระสอบลง ในน้ำ ผ่านมาแลเห็นเจ้าเหล่เช่นนั้น

ถึงกับตกตะลึงอ้าปากค้าง แต่แล้วก็ ร้องถามว่า

“เฮ้ย เจ้ามาจากไหนนะ ก็ พวกเราโยนเจ้าลงไปในน้ำเมื่อ ก็นั่นนา”

“ข้าเองก็ไม่รู้จริง ๆ นะว่า ตอน นั้นข้าอยู่ที่ไหน อยู่บนฟ้าบนสวรรค์ ที่ไหนก็ไม่รู้ แต่บอกได้ว่าข้าแลเห็น กันแม่น้ำ สวยงามอย่าง ไม่รู้จะ พรรณนาอย่างไรถูก แต่สิ่งที่ดีที่สุด ที่ข้าพบก็คือ แกะ ข้าก็เลยเอามา ด้วย”

“ที่นั่นยังมีแกะเหลืออยู่อีกสัก ตัวหนึ่งไหม” เจ้าหลอคนหนึ่งถาม

“โอ๊ย ที่ข้าเอามาไม่ถึงหนึ่งใน สิบหรอก” เจ้าเหล่พูดพลางโบกมือ โบกมือ “ถ้าไม่เชื่อ ข้าจะชี้ให้ดู”

พูดแล้วเจ้าเหล่ก็ต้อนฝูงแกะ ไปที่สะพาน มีคนทั้งหกตามไปด้วย พอถึงสะพานก็ชี้ให้เจ้าหลอทั้งหกคน กับลงดูในน้ำ ซึ่งเห็นเงาแกะอยู่ใน นั้น

“เออ จริงซิ” คนเหล่านั้น ร้องออกมา และคนที่โดดลงไปเป็น คนแรกก็คือเจ้าหลอคนที่อายุน้อย กว่าเพื่อน พวกเพื่อน ๆ ได้ยินเสียง เจ้าหลอนั้นส่ายคางก็ทำเสียงคลกๆ ก็ สำคัญว่า เจ้าหลอนั้นกำลังเรียกแกะ จึงร้องขึ้นด้วยความกระวนกระวาย ใจว่า

“มันคงไปเลือกเอาตัวอันที่ สุดไว้สำหรับตัวมันเองละซิ”

พูดแล้วต่างก็โจนลงไป ในน้ำ ไม่ผิดกับกับ คนทั้งหกลงไปในน้ำ ในน้ำดังซัวโม่ง จนเกือบจะจมน้ำ ตาย กว่าตะเกียกตะกายขึ้นขึ้น คลั่งได้ นับแต่นั้นมาเจ้าหลอทุกคน ไม่มีใครกล้ามาตอแซกับเจ้าเหล่อีก ต่อไป เจ้าเหล่ก็เลยได้อยู่อย่าง เป็น สุขสบาย

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

หาสน้อยผจญภัย

(นิทานชาวมลายู)

เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานนัก ไม่เกินร้อยปี แต่เป็นเหตุการณ์ที่น่าเล่า น่าจดจำ เพราะเป็นการผจญภัยของเด็กน้อยสองคน ผู้เล่าคือ เซอร์ริว คลิฟฟอร์ด ได้พบเห็นมาเอง จึงบันทึกไว้ และนำมาเล่าให้รักันแพร่หลายในหนังสือเรื่อง เรื่องการผจญภัยของชาวมลายู เรื่องเล่าไว้ดังนี้คือ

เมื่อครั้งที่ยังมีระบบทาสในดินแดนมลายูทั้งที่รัฐบาลออกกฎหมาย ใครทำถือว่าผิดกฎหมาย แต่ก็ยังมีคนทำ ครั้นนั้นยังมีเด็กผู้หญิงสองคน คนโตอายุราวสิบเอ็ดขวบ ชื่อเอียง คนน้องอายุอ่อนกว่าสักสองปี ชื่อมินะห์ (ชื่อคนพี่ไม่ทราบว่าจะเป็นเอียงหรือเอียง แต่ไม่ว่าจะชื่อเอียงหรือเอียงก็ไม่น่าจะเป็นชื่อชาวมลายู แต่เพื่อให้ฟังเป็นชื่อที่คุ้นหู จึงเรียกเสียว่าเอียง) เด็กทั้งสองตกมาอยู่ในกำมือของเจ๊ะอวัง อดู เมื่อพ่อแม่เกิดตายลง เจ๊ะอวังบังคับเอาตัวเด็กทั้งสองมาอยู่บ้านตนทำงานให้ตน โดยอ้างว่าพ่อแม่ของเด็กสองคนนั้นเคยติดหนี้ตนอยู่ ซึ่งมินะห์กับเอียงมิได้รู้เรื่องด้วยเลย เมื่อเอาตัวมาอยู่ด้วย ถึงแม่

จะเลี้ยงดู แต่ก็มิได้เลี้ยงดูอย่างดีๆ เหมือนกับเมื่อเด็กน้อยอยู่กับพ่อแม่ของตน เจ๊ะอวังให้อาหารกินเพียงให้มีแรงทำงานให้ตนได้เท่านั้น เด็กทั้งสองจึงซบผอมแถมตอบ แขนเรียวเล็ก เสื้อผ้าเก่าขาดสกปรก ผ่าทึงเป็นโสร่งราคาถูๆ เสื้อที่ใส่เป็นผ้าสีครามเก่าๆ สมกับทาสจะพึงสวมใส่ เจ๊ะอวังถือว่าเด็กทั้งสองเป็นทาสของตนนับแต่เริ่มแรกเอาตัวมา เพราะฉะนั้นจึงไม่คำนึงถึงเรื่องความเป็นอยู่ของเด็ก ทั้งไม่สนใจธรรมชาติของเด็กที่จะต้องเล่นกันบ้าง คุยกันบ้าง หัวเราะกันบ้าง ถ้าเห็นเช่นนั้นเมื่อใด เจ๊ะอวังจะต้องตะโกนเรียกให้ไปทำงานเมื่อนั้น ถ้าทำไม่ดีก็จะต้องถูกเขม่น เป็นต้นว่า หุงข้าวสุกไม่ทั่ว ฟืนที่ไปเก็บมาจากป่าไม่แห้งดี หรือได้มาไม่มากพอ

ตอนบ่ายวันหนึ่งเด็กทั้งสองไปเล่นเตะกะลากับเพื่อนๆ ในหมู่บ้าน อีกตั้งสิบกว่าคน เล่นแล้วก็สนุกล้มตัว เจ๊ะอวังมาเห็นสองพี่น้องกำลังเล่นสนุกอยู่ แทนที่จะไปตักน้ำตามสั่ง ก็บันดาลโทสะหวาดเด็กทั้งสองเข้าให้พอคุ้ยเคียว เอียงร้องไห้โฮ

แล้วก็สะอึกสะอื้นคร่ำครวญ แต่มินะห์ไม่ยอมให้คู้ๆ ได้สู้ไม่ผัดกับนางแมวบ้า แล้วก็วัดเหวี่ยงกลับไปบ้าง

พูดถึงเด็กสองคนนี้ถึงแม้จะเป็นพี่น้องหลานตามกันมา พ่อแม่เดียวกัน เลี้ยงดูมาด้วยกัน แต่นิสัยใจคอผิดกันมาก เอียงออกจะขลาดใจแต่ดีคิดจะไ้ ส่วนหน้าตานับได้ว่าสะสวย หน้ากลม นัยน์ตาโต และดูยังโตมากับนั้น เมื่อร่างกายซบผอมเพราะอดอยาก ข้างฝ่ายมินะห์นั้นตัวดำและผอมเกร็ง แต่หน้าตาฉลาดและไม่ยอมใครง่ายๆ เมื่อถูกเขม่นทั้งเอียงทั้งมินะห์ต่างวิ่งหนีไปซ่อนในพุ่มไม้ห่างจากบ้านไปหน่อย ไม่สนใจเสียงเกรียวกราดร้องเรียกของตนดังมาจากประตูบ้าน เห็นร่างปรากฏขึ้นรางๆ ในยามพลบค่ำตรึงประตูบ้านนั้น เอียงเรียกดังมาว่า

“เอียง มินะห์ เอียง มินะห์ มานี่เดี๋ยวนี้เดี๋ยวนี้ ได้ยินไหม นังเด็กว้ายร้าย ไปคาบโหงเสี้ยเถอะ อยุ่กับพี่เถอะจก ว่าไ้ เรียกแล้วยังไม่มาอีก นังเด็กขี้เถอะ”

คนร้องเรียกขึ้นมองออกไปในความมืดอยู่ครู่หนึ่ง พลางสบต

สถาบันแล้วก็หันหลังกลับเข้าไปในบ้าน บ่นพึมพำๆ ด้วยบันดาลโทสะ ในขณะนั้นเองกำลังร้องไห้บอกแก่น้องสาวว่า “พี่ทนไม่ไหวแล้ว พี่ทนไม่ไหวแล้วจริงๆนะ” แต่เมื่อได้ยินเสียงคนร้องเรียก และคำทอเช่นนั้น เียงอดกลั้นไม่ได้ แต่ต้องมองควงตัวสั้น ส่วนมินะห์ไม่เป็นเช่นนั้น ได้ซุกกำปั้นนิดๆของตัวให้ผู้เรียก เมื่อร่างของผู้เรียกนั้นหายลับไปแล้ว ก็กระซิบกระซาบตลับซังว่า “ขอให้หอกปักอกกมันตาย ขอให้มันถูกแทงตาย” น่าเสียดายแสดงความเกลียดแค้นชิงชังชายผู้น้อยอย่างเหลือเกิน แล้วก็พูดแก่เียงว่า

“เมื่อคืนพี่เอียงว่าทนไม่ไหวแล้วใช่ไหม ข้าก็จะไม่ยอมทนอีกต่อไปเหมือนกัน”

“พูดอย่างนั้นมันจะได้ประโยชน์อะไร” เียงพูดพลางตะອັນ “เราไม่คิดกับปลาที่เขาจับมาได้ เราไม่มีปัญญาจะไปทำอะไรได้ ถึงต้องนั่งร้องไห้อยูอย่างนี้ใจเล่า ฮือ ฮือ ฮือ”

“ร้องไห้มันจะได้ประโยชน์อะไร น้ำตาช่วยอะไรไม่ได้หรอก ข้าพูดว่าข้าจะไม่ยอมทนอีกต่อไปนั้น ข้าไม่ได้พูดเล่นๆนะ ข้าได้คิดกระการไว้ก่อนแล้ว”

“จะทำอย่างไรเล่า น้อง”

“ฟังนะ พี่เอียง เราจะหนีไปเรานความโหดเหี้ยมของเจ้ฮาวังต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจะหาเรือเข้าสักลำหนึ่ง แล้วพายไปหาคนของบ้านเมือง เขาว่าบ้านเมืองเขาไม่ยอมให้ใครเอาตัวใครไว้เป็นทาสพูดจริงแล้ว เราสองคนก็ไม่เคยเป็นทาสเป็นต้นเจ้ฮาวังเลย”

“น้องรู้เรื่องอย่างนี้ได้อย่างไร”

“รู้สิ วันหนึ่งข้าได้ยินอหามั

เต๊ะที่พูดกับเจ้ฮาวัง เขาไม่สนใจข้าหรอก เพราะเห็นเป็นเด็กตัวเล็กๆ คงจะฟังอะไรไม่เข้าใจ อหามัพูดว่า ‘ระวังนะ เจ้ฮาวัง อย่าให้บ้านเมืองรู้ว่า ท่านกำลังกระทำแก่เด็กๆ เหล่านี้อย่างไรบ้าง ไม่อย่างนั้นจะเดือดร้อน’ เจ้ฮาวังหัวเราะพูดว่า ‘ไม่เป็นไรหรอก คนของบ้านเมืองอยู่ไกลดังที่ไหนก็ไม่รู้ ใครจะเอาเรื่องเหล่านี้ไปบอกแก่เขาเล่า ก็คนในหมู่บ้านนี้ล้วนแต่เป็นลูกหลานข้าทั้งนั้น และถ้าข้าอยากจะทำที่คิดไว้ควายของคนเหล่านั้นไปขาย ข้าก็ทำได้ แม้แต่ที่คิดไว้ควายของท่านก็เถอะ อหามั เพราะฉะนั้นคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นควรจะระวังเรื่องที่ตัวเองพูดไว้บ้าง’ อหามัเต๊ะห่มองเจ้ฮาวังอย่างไม่สบายใจนัก แล้วก็เลยไม่ได้พูดถึงเรื่องของเราอีก เพราะฉะนั้นเราไปหาคนของบ้านเมืองกันเถอะ เราจะได้ช่วยปล่อยเราให้พ้นจากความเป็นทาสของเจ้ฮาวังเสียที”

“พี่กลัวนะ” เียงกระซิบ “เราไม่รู้อะไรจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้า น้องไม่เคยได้ยินหรือที่พวกผู้หญิงเขาพูดว่า ‘ถึงเมืองไกลจะมีฝนตกลงมาเป็นทอง ก็สู้บ้านเราที่มีแต่ดินแต่หินไม่ได้’”

“ก็เคยได้ยินอยู่หรอก แต่มีใครเคยพูดบ้างไหม ถึงดินแดนที่มีแต่ฝนหาวายฝนไม่เว้น และมีเรือเราอยู่แล้วมากมายในบ้านโน้นแนั้น ถ้าพี่กลัวคนของบ้านเมืองมากกว่ากลัวควายกลัวไม่เว้น พี่ก็กลับไปบ้านไปให้เจ้ฮาวังดี แต่ข้าจะไม่ทนอีกต่อไป ถิ่นนี้ละ ข้าจะหนีไป ถ้าพี่ไม่ไปก็ไม่มีไร ข้าไปคนเดียวก็ได้”

“แต่คนของบ้านเมืองก็อยู่ไกลมากนะน้อง”

“ข้าได้ยินว่าคนของบ้านเมืองอยู่ที่โนเมืองไกลทะเล ต้องเรือไปสามวัน”

“เขาเป็นผู้ใหญ่ เขาพายไปกินเวลา ๓ วัน แล้วเด็กอย่างเราจะได้กินเวลาสักกี่วัน แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า เราถึงที่หมายแล้ว ในเมื่อเราไม่เคยไปมาก่อนเลย”

“พอเห็นทะเลก็รู้เองแหละ”

“แล้วเราจะรู้จักทะเลได้อย่างไร เพราะเราเองก็ไม่เคยเห็นทะเล ทนอย่างนี้ต่อไป จะดีกว่าไปเผชิญอันตรายข้างหน้าละมัง น้อง”

“พอถึงที่นั่น พี่เอียง มันก็คงเหมือนแม่น้ำนะแหละ แต่ว่าใหญ่กว่าเท่านั้น”

“แล้วเราจะเอาอะไรกิน มีอดตายหรือ”

“ไม่อดขึ้นมา ข้าแอบขี้กอาหารเอาไว้ พอกินได้สักหลายวัน แล้วก็ซ่อนหม้อข้าวไว้ใบบนในกอหญ้า นั่นแหละ คอยเดี๋ยวนะ ข้าจะไปเอามา”

บัดนี้เวลากลางคืนแล้ว ทุกหนทุกแห่งมืดสนิท เียงนั่งตะອันอยู่ในเงามืด ขณะที่มินะห์ออกจากที่ซ่อนตรงไปยังบ้าน ไปหยิบเอาอาหารที่ซ่อนไว้ได้ถนัด แต่ตอนที่มินะห์จะออกจากที่ซ่อนนั้น เจ้ฮาวังเกิดเบ็ดประศอกออกมาแล้วขึ้นถลอบไปมองไปในความมืด มินะห์รีบผลุบกลับเข้าไปข้างในที่ล้าบัง ด้วยความตื่นตระหนก คราวนี้เจ้ฮาวังมิได้ร้องเรียกเด็กทั้งสอง คงเกรงชาวบ้านจะได้ยินและรู้ว่าเด็กทั้งสองหายไปแล้ว มินะห์ก็รู้ว่าเจ้ฮาวังร้อนใจ ได้ยินเสียงลมหายใจแรงเสียงพึมพำคำตลับซังตนกับพี่สาว เจ้ฮาวังยืนอยู่ครู่หนึ่ง จึงกลับเข้าไปในบ้านแล้วบีบประศอบ้านเสีย

มีนะหึ่งจ๋อญ่กอลานอย่างเงียบเขียบ
ออกไปยังที่ที่เอียงชอนตัวอยู่ มีนะหึ่ง
ร้องเรียกพี่สาวว่า

“มาเถอะ พี่เอียง เรียบร้อย
แล้ว ตามข้ามานะ”

เอียงรับคำแล้วก็ลุกขึ้น ทจริง
เอียงรู้สึกกลัวและเป็นทุกข์ เมื่อคิด
ถึงการเดินทาง แต่เอียงก็กลัวถูกทั้ง
ไวเคนเดียว และโดยธรรมดาเอียงจะ
ทำอะไรก็แล้วแต่ น้องสาวอยู่แล้ว
เมื่อน้องสาวเรียกจึงจำต้องตามไป
เด็กทั้งสองค่อยๆเดินไปถึงริมแม่น้ำ
ที่ตลิ่งสูงชัน ต้องไต่ลงไปจนถึง
แม่น้ำ ทมิเรอชุดผูกไว้ที่หลักหลาย
ลำด้วยกัน มีนะหึ่งเลือกลำเล็กได้ลำ
หนึ่งซึ่งก็มีน้ำเต็ม ต้องช่วยกันวิด
แล้วแกะเชือกที่ผูกออก กรนลงเรือ
เรียบร้อยแล้ว ก็ผลักเรือออกห่างฝั่ง
มีนะหึ่งซ่อนพายไว้สองเล่ม จึงได้นำ
มาให้เอียงพายหัว ส่วนตัวเองพาย
ท้าย ทงเอียงทงมีนะหึ่งชำนาญเรื่อง
น้ำ วายน้ำก็เป็น พายเรือก็ได้ จึง
ไม่ค่อยกลัวแม่น้ำ ทกลัวก็เห็นจะ
กลัวการเดินทาง เพราะไม่เคยเดิน
ทางไกลเกินครึ่ง ไมล์เท่าที่เคยพาย
เรือขึ้นไปเหนือหน้า ไปช่วยเขาเก็บ
เกวพื้ผลทหมบ้านอีกแห่งหนึ่ง
และที่เคยข้ามแม่น้ำเข้าไปในป่าฟาก
ข้างโน้น ก็ไกลไม่เกินครึ่งไมล์เช่น
เดียวกัน แต่บัดนี้จะต้องเดินทาง
ไกล อาจจะกินเวลาตั้งหลายวัน นึก
ถึงเรื่องนั้น แม้มีนะหึ่งก็ยังอดนึกกลัว
ไม่ได้ ถึงกับน้ำตาไหลอาบแก้ม
ส่วนเอียงนั้นพอออกเรือก็ร้องให้
ตะอึกตะฮอน พลาจขอร้องน้องสาว
ให้หันหลังเรือกลับ แต่ถึงแม้มีนะหึ่ง
เองก็กลัวจนถึงกับร้องไห้เงียบๆอยู่
ในความมืดเช่นนั้น ก็ยังไม่ยอมฟัง
เสียง ได้แต่พูดปลอบโยนเอียง และ
ซ่อนความกลัวของตัวเองไว้ (ยังมีต่อ)

รำพึงแห่งต้นกร่าง

ที่ไม่กร่างต้นใหญ่ใกล้ใกล้บ้าน

แต่ก่อนกาลนมาเกาะอาศัย

ร้ายลำนาครวญเพลงวังเวงไพร

โอดมาไปเก็บหาอาหารกิน

กระรอก ลิง กิ้งก่าก็มาอยู่

ผู้มาสู่ไม่สร้างจากต่างถิ่น

กร่างใหญ่โน้มกิ่งเตี้ยลงเรียดิน

คุ้มชีวินทุกผู้เหมือนรู้ใจ

แอบซ่อนความชื่นใจไว้ในร่าง

วันเห็นกร่างเขียวช่อพุ่มไสว

วันเห็นผู้มาสู่ผู้จากไป

สดชื่นในชีวาทั่วหน้ากัน

“ป็นปีต้นไม้ใหญ่ให้ลาภ”

เสียวใจวาทวิพหม่นคนกล่าวขวัญ

เสียงลือเสียงเล่าถ้อยไม่ก็วัน

กร่างต้นนั้นวันนั้นมีอันตราย

ผ้าแพรต่างสีสรรพผูกพันต้น

เครื่องสินบนเช่นผีพลีหลากหลาย

พวกมกัมากอยากรวยหวยเลขท้าย

ต่างชวนชวายุชดกร่างอย่างโจ่งม

ไอละหนอ...กร่างใหญ่ในวันเก่า

เคยทอดเงาร่มรื่นสันชื้นขม

แต่วันนี้กร่างถูกमारผูกปม

ยืนต้นตรมสมเพชกิเลสคน

สมเจตน์ สายแก้ว จ. กาญจนบุรี

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ทาสน้อยผจญภัย (ตอนจบ)

(นิทานชาวมลายู)

คราวที่แล้วได้เล่าถึงเด็กหญิงกำพร้าสองคน ที่ถูกบังคับให้มาทำงานเย็บทาสในบ้านเจ้อาววัง เด็กทั้งสองทนความแสบโหดของเจ้าของบ้านไม่ได้ จึงได้คิดหนีทั้งด้วยความคิดของมินะห์น้องสาวที่เตรียมการไว้ก่อนแล้ว โดยเฉพาะแอบขโมยอาหารตุ๋นไว้ กับซ่อนหม้อข้าวข้าวไว้ใบบนึ่ง แล้วลงเรือชุดพายกันไปในตอนกลางคืน

เด็กทั้งสองพายเรือกันไปตลอดทั้งคืน ท่ามกลางความเงียบสงัดของแม่น้ำและป่า ได้ยินเสียงช้างส่งเสียงแปร่แปร้นอยู่ไกลๆ เพียงครึ่งสองครึ่ง บางทีเมื่อเรือเข้าไปใกล้ฝั่ง ก็จะได้ยินเสียงฝูงหมูป่าตกใจวิ่งกันเตลิด ดูเหมือนเรือจะแล่นไปได้ด้วยสายน้ำมากกว่าการพายอย่างอ่อนระโหย และช่วงเหงาของเด็กทั้งสอง บางทีเรือก็ไปเกยคืนที่สันดอนทราย กว่าจะพาเรือหลุดออกมาได้ก็หัวใจแทบจะขาด บางทีเรือก็หลงเข้าไปในแควน้อย โดยสำคัญว่าเป็นแม่น้ำใหญ่ บางที

ก็มีหินโผล่ออกมาในความมืด เห็นแล้วใจของเด็กทั้งสองมีแต่ความรู้สึกหวาดสะดุ้ง

การเดินทางครั้งนี้ไม่ผิดกับฝันร้าย ทั้งกลัวความมืด กลัวการเดินทางต่อไปข้างหน้า กลัวถูกติดตาม กลัวถูกจับได้ แล้วก็กลัวถูกลงโทษ นอกจากนั้นก็ยังกลัวเหตุการณ์ต่อไปเมื่อไปถึงเมืองแล้ว ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แม้แต่มีนะห์ผู้ที่มีใจเด็ดเดี่ยว บัดนี้ก็ใจเสียและท้อถอยเสียแล้วโดยสิ้นเชิง ถ้าสาขาน้ำไม่ช่วยพาเรือไปได้ตลอดรอดฝั่ง มีนะห์ก็ยินดีที่จะกลับไปยังหมู่บ้าน ไปขอมรับโทษอย่างรุนแรงที่สุดที่เจ้อาววังจะหามาลงโทษ

ครั้นถึงเวลาต่างๆ เด็กทั้งสองเมื่อตัวเบียดกัน และหนาวเย็นด้วยหมอกรอบๆ ตัว มีนะห์จัดการลากเรือขึ้นไปบนฝั่ง ตรงที่ต้นไม้ในป่าแหวกเป็นทางเข้าไป เด็กสองคนซ่อนเรือไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ล้มตัวลงนอนแผ่ พอหัวถึงพื้นก็หลับเป็นตาย พอตกใจคืนก็เลยตื่นไปแล้ว

มีนะห์ก็ยังมีกำลังใจขึ้น เมื่อได้เห็นแสงแดดในตอนกลางวัน มีนะห์ไปหาข้าวที่ธรมนาแล้วก็จัดแจงติดไฟหุงข้าว ครั้นกินอิ่มหน้าสำราญทุกอย่างก็อดคิดขึ้น แม้เพียงเองก็ยังรู้สึกอึดอัดใจกับความหวังขึ้น ทั้งเอียงกับมีนะห์นอนหลับไปอีก คราวนี้ไปต้นเอามัด เมื่อกินข้าวที่เหลือเมื่อตอนกลางวันแล้ว ก็ออกเดินทางต่อไปอีก

คืนวันนั้นได้ผ่านไปเหมือนคืนก่อน ตอนนั้นเด็กทั้งสองไม่ค่อยตกใจกลัวสักเท่าไรนัก ครั้นถึงตอนกลางวันก็ซ่อนตัวอยู่ในป่า มีอยู่ครั้งหนึ่งหรือสองครั้งที่เด็กสองคนแลเห็นเรือลำหนึ่งแล่นผ่านไป ในเรือนั้นพี่น้องทั้งสองคิดว่าเห็นเจ้อาววังนั่งไปกับชาวบ้านอีกสองสามคน เอยงอยากตะโกนเรียกคนเหล่านั้นเต็มกำลัง แม้แต่หน้าอันแสบโหดของเจ้อาววังก็ดูเหมือนจะต้อนรับเชื้อเชิญในขณะที่อยู่กลางป่า เปลวที่มีนะห์นำตามมา มีนะห์ห้ามเอียงไว้ทันที จึงต้องเดินทางกันต่อไป

เมื่อตกเวลากลางคืน

เด็กน้อยทั้งสองเดินทางอยู่ อย่างนี้ตั้ง ๑-๔ วันแล้ว กลางวัน ก็นอนเอาแรงในป่า กลางคืนเมื่อ มีดสนิทจนไม่มีใครแลเห็นก็ออก เดินทาง จนกระทั่งรุ่งสางวันที่เก้า เด็กทั้งสองก็ได้เห็นภาพที่แปลกตา คือเรือได้มาถึงตรงที่แม่น้ำกว้างราว สักไมล์หนึ่ง สองฟากฝั่งมีหมู่บ้าน มากมาย แม้แต่เกาะกลางแม่น้ำอัน กว้างขวางนั้นก็มียานคนมีต้นปาล์ม ไกลออกไปแลเห็นบ้านขายของที่ สร้างเป็นตึกทาสีขาว มีหลังคา กระเบื้องหรือสังกะสีสีแดง เป็นเป็น สี่เหลี่ยมอย่างขึง เพราะเด็กทั้งสองไม่เคยเห็นมาก่อนเลย เห็นแล้ว เอียงกลับตกใจกลัวหนักขึ้น ไปอ้อมรับกระซิบบอกมินะหัวว่า

“กลับเข้าไปอีกดีกว่าน้อง”

“ไม่ได้หรอก” มินะหัวตอบ อย่างเด็ดเดี่ยว “นี่คงจะเป็นเมือง แล้วซี เป็นที่ที่คนของบ้านเมืองเขา อยู่กัน เราต้องไปต่อไป ที่นี่มีป่า ให้เราซ่อนตัวได้ที่ไหนกันเล่า เอะ นะ คนในเมืองคงจะดี และมีใจ เมตตาแก่เราบ้างเป็นแน่” แต่พูดไป อย่างนั้นเอง พูดแล้วมินะหัวก็จะ ไม่แน่ใจ ใครจะยืนยันได้ว่าตนจะ ได้พบคนใจดีมีเมตตา และจะอยู่ เป็นสุขยิ่งกว่าจะกลับไปยังหมู่บ้าน ดังเดิม

“พ้ออกกลัวเสียแล้วซี มินะหัว” เอียงพูดพลางร้องไห้กระซิกๆ “กลับกันเถอะ”

“บ้าไปได้อ” น้องสาวตะคอก ไล่ “จะกลับไปได้อย่างไร อาหาร

ไม่มีเหลือแล้ว แล้วเจ๊ะอ่าวังจะ ะไรๆมันคงดีหรือหนะ ดีกว่ากลับไปหาเจ๊ะอ่าวัง เอา พายเข้า”

เมื่อมินะหัวตั้งใจมุ่งมั่นเช่นนั้น เอียงก็ไม่กล้าขัดขวาง และไม่พูด ะไรอีก ได้แต่มองดูเมืองริมน้ำ ถึงแม้จะเป็นที่เล็กๆ แต่ก็น่าสนเท่ห์ ทั้งน่าตกใจด้วยสำหรับเอียง ในที่สุด เรือก็มาถึงท่าหน้าแห่งหนึ่ง เด็กทั้งสองผูกเรือไว้บนฝั่ง แล้วก็มองไป รอบๆตัวด้วยความสนใจที่ได้เห็น

ถนนหนทางตลอดจนร้านโรง เรียบร้อยผิดกับหมู่บ้านที่มีแต่ความ รุกขไม่เรียบร้อย บ้านช่องแต่ละ หลัง เด็กทั้งสองรู้สึกเหมือนเป็นวัง เจ้าไปหมด ทั้งผู้คนทนนกมีหน้าตา แปลกๆ ทั้งพวกคนจีน พวกทมิฬ มีตำรวจซึกข้อยู่สองสามคน มีชาว มลายูอยู่ตามถนนมากน้อย มินะหัว จึงตรงเข้าไปถามคนคนหนึ่งว่า

“ที่นี่เป็นที่พักคนของบ้าน เมืองอยู่กันใช่ไหม”

“ก็ใช่ แม่หนูจะมีธุระอะไร กับเขาละ”

“อยากพูดกับเขาสักหน่อย”

ชายนั้นหัวเราะแล้วถามต่อ ไปว่า

“อยากพูดกับเขาเรื่องอะไร เล่า”

“มีธุระกับเขาหน่อยนะ” มินะหัว พูดวางท่าเป็นคนสำคัญ

ชายนั้นได้ยินเช่นนั้นก็หันไป พูดกับคนที่เริ่มจะมุงกันมาขึ้นๆ ชายนั้นพูดว่า

“นี่นะ พวกเรา คุณซี แม่หนู นี่เธอเป็นราชธิดาองค์หัวบ้อง ราชามด เธอว่ามานี้มีธุระสำคัญกับ

เจ้าหน้าที่ของบ้านเมือง บางทีจะมา หาคุณมั่ง”

มินะหัวกระต๊อบเท้าด้วยความ ไม่โอ ร้องบอกว่า

“เจ๊บเถอะนะ เจ๊บเดี่ยวนะ พายไปหาเขาซี”

ชายนั้นแกล้งทำเป็นกลัว ถูกเข่าลงพูดว่า “ขอได้โปรดเถิด” มินะหัวหันไปพูดกับเอียงว่า “หมู่บ้าน ะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ มีแต่คนบ้า ะนั่น”

ถึงตอนนั้นได้มีตำรวจชาวมลายู คนหนึ่งเดินตรงมาหาเหตุการณ์ เมื่อ รู้ว่าเด็กทั้งสองต้องการอะไร จึงได้ คุมตามมางูเปิดไปหมด แล้วก็พา เด็กทั้งสองไปยังบ้านของผู้เฒ่า (เซอร์รีว คลิฟฟอร์ด) ซึ่งได้ขอให้ เด็กทั้งสองเล่าเรื่องของตนให้ฟัง หลังจากนั้นก็ได้ส่งคนไปตามเจ๊ะ อ่าวังมา เจ๊ะ อ่าวังต้องล่องเรือเดินทางมาไกลเกือบ ๑๒๐ ไมล์ มาถึง เจ๊ะ อ่าวังก็ตัวสั่นด้วยความตระหนก ตกใจไม่ผัดกับคนซึกลาด และยัง สั่นหนักขึ้น เมื่อได้ยินว่าทางบ้าน เมืองรู้เรื่องการกระทำของตนหมด แล้ว ซึ่งนับเป็นการกระทำที่ผิด กฎหมาย จึงต้องถูกปรับอย่าง รุนแรงแล้วก็ส่งตัวกลับไป

ส่วนสองพี่น้องนั้นทางการได้ จัดการให้ญาติที่ไว้ใจได้ของเด็กรับ ตัวเด็กไปเลี้ยงให้อยู่อย่างเป็นสุข และปลอดภัย และในเวลาต่อมา ผู้เฒ่าได้พบเด็กทั้งสอง ปรากฏว่า เอียงได้เติบโตขึ้นเป็นสาวสวย ฝ่าย มินะหัวยังมีร่างเล็กแบบบางอย่างเดิม แม้จะไม่ค่อยสวย แต่ก็มีความสุข และมีท่าทีกับคนเช่นเดียวกับแต่ก่อน

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ปัญหาคนตัดไม้ (นิทานพม่า)

นิทานที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นนิทานธรรมศาสตร์ที่มีเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญาเป็นผู้ตัดสิน หม่องทินอ่องนำมาเล่าไว้ในนิทานธรรมศาสตร์พม่า ทั้งสองเรื่องเป็นเรื่องของคนตัดไม้ ที่ทะเลาะวิวาทกัน ตกลงกันไม่ได้ต้องพากันไปหาเจ้าหญิงให้ตัดสิน ดังที่เล่าไว้ต่อไปนี้

เรื่องแรก คนตัดไม้ค้ำกันที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งมีคนตัดไม้สองคน ซึ่งถึงจะอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน แต่หาได้ถูกกันไม่ ต่างคอยแค้นแค้นแข่งดักกันอยู่เสมอ วันหนึ่งคนตัดไม้คนแรกไปแลเห็นต้นไม้ในป่ามีต้นหนึ่งใหญ่โตเป็นพิเศษ จึงรำพึงว่า

“รอไว้พรุ่งนี้เช้าก่อนเถอะ จะมาตัดแต่เช้าทีเดียว”

ครั้นอีกสองสามนาที่ต่อมา คนตัดไม้คนที่สองก็เกิดเดินผ่านมาทางนั้นและแลเห็นต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นเช่นเดียวกัน จึงพูดแก่ตัวเองว่า

“รอไว้พรุ่งนี้เช้าก่อนเถอะ เราจะมาตัดต้นไม้ต้นนี้แต่เช้าทีเดียว”

ดังนั้นเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นจึงปรากฏว่าคนตัดไม้ทั้งสองต่างมาขึ้นประจัน

หน้ากันอยู่ตรงใต้ต้นไม้ใหญ่นั้น คนตัดไม้คนแรกพูดว่า

“นี่มันต้นไม้ของบ้านเรา”

“ที่ไหนกัน” คนตัดไม้คนที่สองแย้ง “ของข้าต่างหาก ข้าหมายตาไว้ตั้งแต่เมื่อวาน”

“ข้าก็หมายตาไว้ตั้งแต่เมื่อวาน” คนตัดไม้คนแรกสวนคำไป

คนที่สองได้เถียงกันอยู่พักหนึ่งในที่สุดก็ตกลงกันว่าจะไม่ตัดต้นไม้ต้นนั้นละ แล้วต่างก็ไปเลือกตัดต้นอื่นที่อยู่ใกล้ๆ นั้น และได้ลงมือตัดต้นไม้ลง แต่ความโกรธเคืองของชายคนแรกยังไม่หายไปง่ายๆ เพราะฉะนั้นพอเที่ยงขวัน ไปที่หนึ่งก็ค้าขายคนที่สองไปค้าหนึ่ง ถ้วนเป็นคำแรงๆ เป็นต้นว่า ‘อ้ายคนตัดไม้หัวขโมย’ ‘อ้ายลูกหมา’ ‘อ้ายคนกินฝิ่น’

คนตัดไม้คนที่สองก็โกรธไม่แพ้กัน เหยียดขวันพันไปที่หนึ่ง ก็ร้องตะโกนคำไปคำหนึ่ง ครั้นถึงเวลาเที่ยง ต่างคนต่างหยุดฟันต้นไม้ทั้งหยุดคำกันไปด้วย เพราะแต่ละคนต่างกลับไปบ้าน เมื่อถึงบ้านคนตัดไม้คนที่สองอดนำเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนเช้าวันนี้มากรุ่นคิดไม่ได้ คิดอยู่

ตลอดทั้งบ่ายเลย ในที่สุดก็รู้สึกตัวเองเป็นผู้เสียหาย ถูกข่มขู่จากฝ่ายตรงข้าม จำเป็นต้องไปร้องฟ้องเพื่อเรียกค่าเสียหาย

คนตัดไม้คนแรกยอมรับว่า ตนค้าอีกฝ่ายหนึ่งจริง แต่ฝ่ายนั้นก็ค้าตอบตนด้วยเหมือนกัน แต่คนตัดไม้คนที่สองตอบว่า ที่ตนค้าตอบนั้นน้อยกว่าที่ตนถูกค้า ผู้ใหญ่บ้านทั้งเรื่องของคนตัดไม้ทั้งสองแล้ว ก็ไม่ยอมตัดสิน อ้างว่า ไม่มีพยานยืนยันว่าจริงเท็จอย่างไร ในที่สุดทั้งสองฝ่ายต่างก็พากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรื่องปัญญา

เมื่อเจ้าหญิงทรงฟังเรื่องราวของทั้งสองฝ่ายถ้วนแล้ว จึงได้สั่งให้เจ้าหน้าที่เขาไปในป่า ไปนับจำนวนรอยขวานที่คนตัดไม้ทั้งสองฟันลงไปใต้ต้นไม้แต่ละต้น และก็ได้รับรายงานว่า จำนวนรอยขวานนั้นเท่ากันพอดีทีเดียว จึงเป็นอันว่าคนตัดไม้ทั้งสองต่างค้ำกันเป็นจำนวนครั้งเท่ากัน เจ้าหญิงจึงทรงตัดสิน ได้ทันทีว่า ต่างค้ำกันไปค้ำกันมาเท่ากันแล้ว เป็นอันหายกันคนตัดไม้คนที่สองจะมาเรียกร้องค่าเสียหายอะไรอีกไม่ได้แล้ว

เรื่องที่สอง คนตัดไม้สู้กัน เรื่องนี้เก่าทำนองเดียวกัน ก็มีคนตัดไม้ที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน เกิดไปเห็นต้นไม้ใหญ่เป็นพิเศษต้นเดียวกัน และต่างก็คิดกันว่า วันรุ่งขึ้นจะต้องมาตัดแต่เช้า เมื่อคิดตรงกันเข้าจึงได้ไปประจันหน้ากันที่ต้นไม้ใหญ่นั้น และต่างก็แย่งกันคนหนึ่งทว่า “นี่ต้นไม้ของข้า ข้าหมายตาไว้ก่อนตั้งแต่เมื่อวานนี้” อีกคนหนึ่งก็พูดเช่นเดียวกันว่า “นี่ต้นไม้ของข้าต่างหาก ข้าก็หมายตาไว้ก่อนตั้งแต่เมื่อวานนี้” เมื่อต่างก็ไม่ยอมกัน ก็ต้องเถียงกันทะเลาะกัน จนกระทั่งคนตัดไม้คนแรกระงับโทสะไว้ไม่อยู่ จึงกดคอคนตัดไม้คนที่สอง เอาศอกกดองกระหน่ำเข้าให้ ๓ ครั้ง จนกระทั่งคนถูกดองล้มลุกคลุกคลาน แล้วชายคนแรกก็เดินหนีไป แต่คนตัดไม้คนที่สอง

พอลุกขึ้นได้ก็ไม่ยอมถอยลงเปล่าๆ วังไล่ตามไปเตะกันคนตัดไม้คนแรกได้ ๒ ที คนถูกเตะก็มีได้ทำตอบอย่างไรอีก

แต่เมื่อกลับไปถึงหมู่บ้าน คนทั้งสองต่างก็ไปฟ้องร้องต่อผู้ใหญ่บ้าน และต่างก็เรียกร้องคำเสียหายถือว่าตนถูกทำร้าย แต่ผู้ใหญ่บ้านไม่กล้าตัดสิน อ้างว่าไม่มีพยานรู้เห็นในที่สุดจึงต้องพากันไปเฝ้าเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา

เจ้าหญิงอดย่นพระพักตร์ไม่ได้ เมื่อได้ทรงฟังเรื่องที่คนตัดไม้ทั้งสองเล่าอย่างถล่น ต่อจากนั้นก็ทรงสั่งเจ้าหน้าที่ให้เอาคนทั้งสองไปขังไว้ก่อน ในฐานะเป็นอันธพาลที่มีอันตราร้ายแรง เจ้าหน้าที่เข้าใจว่าเจ้าหญิงมีพระประสงค์อย่างไร เมื่อเอาคนทั้งสองไปขังแล้ว ก็แอบฟังคนทั้งสองคุยกัน

คนทั้งสองไม่รู้ว่ามีคนแอบฟังจึงคุยกันว่า “ข้าเตะเจ้าเพียง ๒ ทีเท่านั้น” คนตัดไม้คนที่สองต่อว่า “ที่เจ้าดองข้าถึง ๓ ที แล้วยังจะมาฟ้องข้าอีก แล้วก็เลยถูกขังทั้งคู่อยุ่ใหม่แล้ว”

“จะมาโทษข้าได้อย่างไร” คนตัดไม้คนหนึ่งพูด “ต้องโทษเจ้าหญิงท่านนี้ ที่จริงข้าก็คิดว่าพระองค์ทรงเป็นพระธรรมาการที่ด้อยนะ แต่หัวใจข้าก็แทบหยุดเต้นตอนที่เห็นพระองค์ทรงย่นพระพักตร์”

ต่อจากนั้นเจ้าหน้าที่ก็พาคนทั้งสองไปเฝ้าเจ้าหญิงใหม่ พลาทูลเรื่องราวที่คนทั้งสองคุยกัน เจ้าหญิงจึงทรงตัดสินว่า

“เมื่อเจ้าคนแรกดองเขาสามที่ ส่วนเจ้าคนที่สองได้เตะเขาเพียงสองที เจ้าคนหลังนี้ควรจะได้รับชดใช้คำเสียหายบ้างตามสมควร” ♥



๑๗ ๓๗ 31 28๗.๑.๒๕๒๕

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

ถูงมือวิเศษ

(นิทานจีน)

ของวิเศษในนิทานมีมากมายหลายอย่าง แต่ละอย่างก็มีความสำคัญของตัวเองไม่เหมือนกัน เช่น หม้อวิเศษ เหมียวอาหารไม่มีจบสิ้น แล้วเศษ ก็เหมือนใครต่อใครได้ตามคำสั่งของเจ้าของ ถูงมือวิเศษในนิทานเรื่องนี้ก็มีความสำคัญดังที่ผู้เขียนเล่าไว้ และช่วงชิงชิงแปลไว้ในนิทานจีน ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีช่างตัดเสื้อชราคนหนึ่ง ตั้งถิ่นฐานอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งตรงเชิงเขาคนละฟากฝั่งทะเล ช่างตัดเสื้อชราที่มีชายหนุ่มคนหนึ่ง อายุยังไม่ถึงยี่สิบตีมาขอเป็นลูกมือหัดตัดเสื้ออยู่ด้วย แต่ว่าเจ้าหนุ่มคนนั้นไม่ค่อยมีกำลังใจจะทำอะไรนัก เพราะชายชรายังไม่ได้สอนให้ตัดเสื้อ แต่เดี๋ยวก็ได้แต่ใช้กรรไกรตัดผ้าแล้วตัดอีก แต่ก็ไม่ได้เป็นรูปเป็นร่างอะไรขึ้นมา ชายหนุ่มก็คิดว่า “เมื่อไรหนอการหัดตัดเสื้อจะเป็นผลสำเร็จเสียที วันนี้เป็นอย่างนี้แล้วพรุ่งนี้เล่า มะวันเล่า” เมื่อคิดคิดไปคิดมา ก็ตัดสินใจว่าจะไป

พูดจากับช่างตัดเสื้อเสียที ที่จริงช่างตัดเสื้อนั้นก็แก่มาแล้ว ใครๆในหมู่บ้านพูดว่า แก่เหมือนโบไม้ในฤดูใบไม้ร่วง เหลืองเต็มที่แล้ว โคนลมพัดมาซัดเดียวก็จะหลุดร่วงจากต้น ชายชราผู้ตัวดี จึงได้รับชายหนุ่มนี้ไว้เป็นลูกมือ

ขณะนั้นชายชรา กำลังง่วนอยู่กับการเย็บผ้า ก็มีหน้าก้มตาอยู่ที่จักร แล่นตาล่นลงมาบนดังจุมก เมื่อเห็นลูกมือเดินเข้ามาหา ก็เงยหน้าขึ้นมองดู พลางถามว่า “มีอะไรหรือ”

“เมื่อไรนายจึงจะหัดตัดเสื้อให้ข้าเสียที”

ชายชราตอบอย่างอ่อนโยนว่า “ลูกเอ๊ย จะรีบร้อนไปทำไม จะหัดเป็นช่างตัดเสื้อนะ มันต้องเริ่มต้นด้วยหัดติดดำนไต้เตารีด เปิดประตูหน้าต่างร้าน กวาดเศษผ้าเศษด้าย แล้วก็ต้อนรับลูกค้า ทำสิ่งเหล่านี้ได้เรียบร้อยแล้ว ไม่ช้าข้าก็จะสอนให้ตัดเสื้อ ข้าตั้งใจจะถ่ายทอดความรู้ให้เจ้าทั้งหมดเลย ให้เจ้าเป็นช่าง

ตัดเสื้อที่เก่งให้จนได้ เจ้าคงรู้แล้วว่า ลูกนกนั้นมันบินยังไม่ได้หรอก จนกว่าปีกมันจะงอกออกมา”

ชายหนุ่มฟังแล้วก็ไม่พอใจเลย คิดว่า “ถ้าอย่างนั้นละก็ตายละ ไม่ไหวแล้ว จะคอยนานตั้งแค่นั้นอย่างไรไหว”

วันหนึ่งชายหนุ่มนำเสื้อผ้าไปให้ลูกค้า จากกลับมาร้านก็ได้เจอแมวลายจุดๆตัวนิดหนึ่ง แมวน้อยนั้นพูดกับชายหนุ่มว่า

“เป็นอะไรไปนี่นะ หน้าตาดูไม่ค่อยเป็นสุขเลย มีอะไรยุ่งยากใจหรือ”

“เฮ้อ กลุ่ม” ชายนั้นพูดพลางถอนใจ “ข้าอยากเรียนตัดเสื้อตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลย แต่นายแกพูดว่า...”

พูดยังไม่ทันจบ แมวก็ตัดบทขึ้นว่า “โอ๊ย เรื่องนายของท่านะ ไม่ต้องห่วงหรอก วันนี้นะ ท่านโชคดีเหลือเกินแล้วนะที่ได้มาเจอข้า”

“อะไรนี่” ชายนั้นถามอย่างกระตือรือร้น

“ฟังนะ” แมวอธิบาย “ตรงไปทางใต้ แล้วเลี้ยวไปทางตะวันตก แล้วเลี้ยวไปทางตะวันออกท่านก็จะได้เห็นภูเขาสูงหนึ่ง ซึ่งจะมีกลิ่นหอมตลอดทั้งปี ในฤดูใบไม้ผลิ ต้นสาละจะออกดอกบานขาวเต็มไปทั่วใหญ่เขา ในฤดูใบไม้ร่วง สาละสูงจะส่งกลิ่นหอมไปไกลถึงไม้อื่นๆ ที่ในถ้ำแห่งนี้ ในภูเขาสูงนี้จะมีหญิงสาวผู้หนึ่งสวมเสื้อสีทอง หญิงสาวนี้คือผู้ดูแลรักษาป่าภูอนวิเศษศักดิ์สิทธิ์ ถ้าผู้ใดได้คัมภีร์น้ำพุวิเศษนั้นแล้ว ผู้นั้นจะเฉลิขณลาตขึ้นมาทันที แม้ว่าผู้นั้นจะเฝ้ามาตั้งแต่ดั้งเดิมอย่างไรก็ตาม เมื่อลาตเสียอย่างแล้ว ไม่ว่างานจะยากแค่ไหนเพียงแต่เฝ้ามองๆ ก็สำเร็จลงได้ ทั้งนี้เพราะอำนาจศักดิ์สิทธิ์จะบันดาลให้เป็นไป เรื่องศักดิ์สิทธิ์ก็คงใช้ได้แน่นอน”

ลูกมือช่างตัดเสื้อกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ อุทานออกมาว่า

“วิเศษเลย ข้าจะไปละ ไปหาสาวเสื้อสีทองอันแสนมหัศจรรย์นั้น”

แล้วก็ทำตามทีพูดทันที มันช่างมีความสุขเสียจริง มันน่าจะกระโดดโลดเต้นหกละเมนตัสถึงกาสักสองสามที “ตรงไปทางใต้ แล้วเลี้ยวไปทางตะวันตก แล้วเลี้ยวไปทางตะวันออก...ภูเขาที่ขาวไปด้วยดอกสาละในฤดูใบไม้ผลิ และลูกสาละจะส่งกลิ่นหอมหวานไปทั่วในฤดูใบไม้ร่วง...สาวสวมเสื้อสีทอง...น้ำพุอันวิเศษศักดิ์สิทธิ์...” ชายนั้นทบทวนความจำ “ข้าจะต้องไปค้นหาสาว

สวมเสื้อสีทองให้ได้ แล้วก็ไปคัมภีร์น้ำพุวิเศษ แล้วเราจะตัดเสื้อเป็น” ตอนนั้นชายหนุ่มตะโกนเสียงดังลั่น แล้วก็หัวเราะอย่างร่าเริง ส่งเสียงดังก้อง ชายหนุ่มหัวเราะ หัวเราะจนน้ำตาไหล หัวเราะพลาง เดินพลาง เลย์ลมไปว่า ถนนนั้นขรุขระจนกระทั่งเหยียบพลาดไปบนอะไรอย่างหนึ่ง พอถ่มลงดูก็เห็นเป็นก้อนหินแดงนั่นเอง

“พิโซ เจ้าเองนะหรือ”

ชายนั้นกำลังจะตะโกนหินแดงไปให้พ้น แต่แล้วก็ต้องชะงักอ้าปากค้าง ขยตะแบบจะไม่เชื่อตาตนเอง เพราะปรากฏว่า ก้อนหินแดงนั้นดังขึ้นได้เอง แล้วก็บินตัวเองให้หมุนไป ทันใดนั้น ก้อนหินแดงก็ติดตัวลอยขึ้นไปในอากาศ และชายนั้นก็ต้องอุทานออกมาด้วยความประหลาดใจยิ่งขึ้น ในเมื่อก้อนหินแดงนั้นได้กลายเป็นชายชราขี้มอมอยู่

ชายชราสวมเสื้อแดงจ๋า จ๋าเสียจนแทบตา ส่วนเครานั้นก็ขาวขาวเสียยิ่งกว่าหิมะ ลูกมือช่างตัดเสื้อกระซิบถามว่า “ได้โปรดเถอะ ท่านเป็นใครนะ” ชายชราเอามือเกาะเคราแล้วตอบขมๆ พูดว่า “ข้านะหรือ เขาเรียกข้าว่าผู้เฒ่าเจ้ากัเจ้าการ” ได้ยินเช่นนั้นชายหนุ่มชักจะตกใจ รีบบอกกล่าว แล้วเดินจากไป แต่ชายชราเอื้อมมือไปดึงตัวไว้พลางถามว่า “รีบร้อนเรื่องอะไรกัน”

ชายหนุ่มเอามือเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก ร้องว่า “ปล่อยข้า ข้ามีธุระด่วนจะรีบไป ข้าจะไปตามหา

ผู้หญิงสวมเสื้อสีทอง เธอจะสอนข้าให้ตัดเสื้อ...” ชายชราปล่อยมือแล้วถามว่า “จะไปหาตัวได้ที่ไหนเล่า” ชายหนุ่มไม่ตอบ ได้แต่เลื้อนตัวให้หลุดจากการเกาะกุมของชายชราแล้วรีบผละไป ชายชราร้องบอกไล่หลังไปว่า

“ถ้าหาผู้หญิงสวมเสื้อสีทองคนนั้นกับน้ำพุวิเศษไม่เจอจะลี้กลับมามาหาข้านะ ข้าจะช่วย”

ลูกมือช่างตัดเสื้อเดินไปเดินไปในป่า ไม่ช้าก็หลงทาง พุ่มไม้เกี้ยวเสือ หินน้ำขุ่นขัดขวางหน้าตามือไม้เท่าที่เข้าไปพันกับเถาวัลย์ตามพุ่มไม้เสียงนกร้องข้างฟังไพเราะเสียจริง แต่ว่าหยุดฟังไม่ได้ เพราะหัวใจมุ่งมั่นอยู่กับสาวสวมเสื้อสีทอง แต่ว่าหนทางที่จะไปนั้นอยู่ที่ไหนเล่า เหลียวไปเหลียวมาก็หาทางออกไม่พบเป็นอันหลงทางแน่ จะทำอย่างไรดี

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกระรอกแกรบ และแลเห็นกระรอกตัวหนึ่งโผล่ออกมาจากพุ่มไม้ ลูกมือช่างตัดเสื้อก็ถามว่า “น้องชาย ข้าจะไปภูเขาสาละ มันไกลจากที่นี่สักเท่าไร ช่วยบอกให้ข้าหน่อยซิ” กระรอกสั่นหัวอย่างเสียวๆ “เพื่อนรัก เลิกหาแล้วกลับบ้านเสียเถอะ ถึงแม้ท่านจะเดินได้วันละ ๘๘ กิโลเมตรก็ต้องเดินอยู่ถึง ๘๘ วันจึงจะถึงที่หมาย หนทางที่จะไปนั้น ท่านจะต้องข้ามภูเขา ๘๘ ลูก ข้ามแม่น้ำ ๘๘ สายเที่ยววนะ”

ชายหนุ่มกะพริบตาเมื่อได้ยินกระรอกพูดแต่ละคำ ฟังกระรอกพูดแล้วอดตะคองไม่ได้ ชายหนุ่มไม่เคย

กลอนหก

เฉลยกลอนหก พรรณนา รึกเลียดกับปู
๒๑ ตุลาคม ถึง ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๗

ข้าราชการผู้น้อย	ไม่ค่อยพอกินขัดสน
ไร้เกียรติไร้ทรัพย์อันจน	พอกินอยู่ไปวันวัน
เมื่อผู้ใหญ่ยักยอกครั้งใด	เรียไรเงินทองลงขัน
เพื่อจัดงานเลี้ยงส่งกัน	แต่ผู้น้อยนั้นอาดูร

‘ปณิธาน’ - บ่อมปราบ กท.

เขาอยู่ไร้สุขทุกข์ยาก	ลำบากเคหาอาศัย
อาหารพอกินกันไป	รายได้ขันตำชาตรม
ท่านไปตรวจผ่านบ้านเขา	กลับเอาทุกข์หนักหมักหมม
เรียกหมู่วัดระดม	หันตัมแกงเกลี้ยงเกลียด

อุทิศ กุมาร - สุโขทัย

มีเงินล้านหมื่นทุนหนา	ทำมาค้าขายได้ผล
ภาษีมิให้ไม่จน	มากล้นเงินหมื่นทุนดี
ยุคเศรษฐกิจติดขัด	เมื่อรัฐจัดเพิ่มภาษี
สินค้าขึ้นราคาทุกที	ตกหนักอยู่ที่ผู้ใด

ประจักษ์ หัวใจเพชร - ประจวบคีรีขันธ์

คนจนหน้าเขี้ยวเหี้ยมเห่ง	ลงแรงทำไร่ไถผล
เงินกู้ดอกเบี้ยตามตน	ขายขวนละเหี้ยมเพี้ยใจ
ยังจนจึงทนข่มกู่	รืดเลียดกับปูใหม่
ลงทุนลงแรงแข่งไป	ดอกเบยงอกไวเหลือเกิน

‘อรพิน’ - สมุทรสาคร

คิดว่าจะยากลำบากถึงเพียงนี้ การค้นหาหญิงสาวสวมเสื้อสีทองกับน้ำพริกเผเป็นอันเป็นไปไม่ได้ จึงกวระลึบลึกความคิดนี้เสีย คิดดังนั้นแล้วก็หันหลังกลับ ชายหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่า “เรานี่ช่างโง่เสียจริง เพราะหัดหัดได้มาพบกระรอกเข้า”

ยังไม่ทันจะออกไปพ้นป่าได้ ชายหนุ่มก็รีบวิ่งไปหาชายชรา ชายชราทักพูดว่า “มาที่บ้านข้า ข้าจะช่วยเจ้า” ชายหนุ่มถามว่า “ท่านอยู่ที่ไหนล่ะ” ชายชราชี้ไปที่ต้นไม้สูงใหญ่ต้นหนึ่ง พลาญพูดว่า “นั่นในบ้านข้า”

ชายชราไปสั่นต้นไม้เบาๆ ประตูลำต้นก็เปิดออก เป็นประตูทอง มีกลิ่นหอมระเหยออกมาจากทางเข้า พร้อมด้วยแสงสว่างเป็นลำ ชายชราเดินช้าๆ เข้าไปในนั้น มีลูกมือช่างตัดเสื้อเดินตามไปติดๆ ห้องนั้นมีหน้าต่างสว่างจ้า ผนังห้องเป็นเงาวาววับ ผนังประดับด้วยภาพผนังทอยกทอง มีแจกันประดับดอกไม้แดงอยู่หลายแจกันด้วยกัน

ชายชราตั้งเก้าอี้มา แล้วเรียกชายหนุ่มให้นั่งลง พนักเก้าอี้เป็นงาสลักเป็นลวดลาย บนโต๊ะที่ปูกำมะหยี่เขียว มีถ้วยชาทำด้วยแก้วผลึก มีชาสีอำพันชงอยู่ ชายชราถามว่า “จะให้ข้าช่วยอะไรเจ้าเล่า”

“ข้าอยากให้ท่านช่วยสอนตัดเสื้อให้ข้าด้วย”

“โอ้ ท่านนั่นเองหรือ” ชายชราพูดแล้วก็หยิบกุญแจจากโต๊ะ ไขหีบสีแดงใบใหญ่เปิดออก พอเปิดหีบออก ชายชราจึงหยิบเสื้อเขียวออกมา

วางไว้บนโต๊ะ แล้วพูดว่า

“เอ้า ข้าจะช่วยเจ้าละ แต่บอก
ล่วงหน้าเสียก่อนนะ ว่าข้าจะช่วย
เจ้าเพียงครั้งเดียว และครั้งเดียว
เท่านั้น”

“ครั้งเดียวก็พอ” ชายหนุ่ม
พูดคล่องตอบถ้อยคำของชายชรา

ดังนั้นชายชราจึงเปิดหีบเขี้ยว
ดึงเอาถุงมือมาส่องดู คู่หนึ่งสีขาว
อีกคู่หนึ่งสีเหลือง แล้วอธิบายว่า

“ถ้าเจ้าสวมถุงมือเหลือง ไม่ว่า
จะอยากเรียนรู้อะไรก็ได้หมด
ความสามารถจะคงอยู่กับตัวเจ้า
ตลอดไป ไม่มีสิ้นมัจจุ และจะติด
อยู่ในใจเหมือนสลักไว้ที่เดียว ส่วน
ถุงมือขาวนั้นถ้าเจ้าสวมแล้วละก็
เจ้าอาจจะตัดเย็บเสื้อผ้าได้โดย
ไม่ต้องมีใครสอน เจ้าจะมีความ
ชำนาญยิ่งเสียกว่าช่างตัดเสื้อ
อื่นๆ ไม่ว่าคนไหน แต่ระวังนะถ้า
ถุงมือขาวหายไปแล้วละก็ ความ
สามารถตั้งว่านั่นก็จะสูญสิ้นไปด้วย
เอ้า ว่าไงอยากได้ถุงมือคู่ไหน”

ไม่ทันรอให้ชายชราพูดจบ ชาย
หนุ่มฉวยถุงมือขาวไปทันที แล้ว
ก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ
ชายชราย้ำอย่างหนักแน่นว่า
“ข้าช่วยเจ้าได้เพียงหนเดียวแหละ ไม่
มีหนสองอีกแล้ว”

“รู้ละนะ ได้ถุงมือขาวไปแล้ว
ทุกอย่างสำหรับข้าก็คงจะดีไปเอง
แหละ”

“รักษาไว้ให้ดีเรื่อยไปนะ ถุง
มือนี้นะ ไม่ใช่ถุงมือธรรมดา แต่
เป็นถุงมือวิเศษที่อาจจะช่วยให้เจ้ามี
ความสุขเสมอไป”

ดอกสร้อย

ว่าควย สตรี เท็ก ธรรมชาติ

เด็กเอ๋ยเด็กพิการ

ความสามารถอาจหาญน่าชมยิ่ง

เล่นดนตรีเล่นกีฬาเก่งกล้าจริง

พยายามทุกสิ่งไม่แพ้ใคร

จงพากเพียรเรียนรู้ฟังครูสอน

แข่งใจอย่าให้อ่อนแอลงได้

จงตั้งใจศึกษาก้าวหน้าไป

อนาคตรุ่งเรืองได้เพราะเพียรพยายาม

อนงค์ กงคาเพชร - บางเขน กท.

ลงเอ๋ยลงโทษ

อย่าให้ความโกรธช่วยตัดสินใจ

เด็กต้องการรักเมตตาอย่าจืด

จงหลังรับให้เหมือนฝนจากฟ้า

ดีแต่เด็กต่อหน้าคนทั้งหลาย

เด็กย่อมเจ็บช้ำยอมอายยอมขายหน้า

ไม่อ่อนอ่อนอาจกร้าวแกร่งแข่งขันมา

เมื่อมันยอมขากยิ่งกว่าจะแก้แค้น

‘ภุ ทวี’ - พินิจโลก

สักวา

ว่าควยสังคมไทย

สักวาสมัครมาเรื่อนั้น

ล้วนแต่มีคุณก่มาหาศาล

ต่างจัดกันเป็นประจักษ์จันชำนาญ

ถือเบื่องานชั้นโบแดงแข่งกันทำ

เพื่อนำผลมาใช้แก้ปัญหา

แก้กันไปแก้กันมาจนน่ารำคาญ

ทฤษฎีดีแต่แต่ละคำ

ถึงตอนนำมาปฏิบัติติดขัดเอ

สันธนะ บุญปาลิต - ปทุมวัน กท.

สักวาเงินต่อเงินงอกงามยิ่ง

จริงไม่จริงจุดความโลภโอบความหลง

ได้ง่ายดายเลิกความคิดสิทธิ์คั่นคง

ยังขึ้นขงถ่มมันบันกอนโต

ตรรกศาสตร์เบื่องต้นโยนทิ้งสิ้น

เลิกหาเกินด้วยแรงกายหมาขอกโข

ได้แต่ดอกงอกงอยเลขไม่ง

อพิไลโยไม่ทุกข์นุกใจเอ

‘พิมพ์การัง’ - พระนครศรีอยุธยา

ครั้นเมื่อลูกรมืองข้างตัดเสื้อกลับมาถึงบ้าน ข้างตัดเสื้อแลเห็นเข้า ก็วางงานลง ตรงมาจับมือไว้พลางพูดว่า

“ลูกเอ๊ย ข้าแทบจะตายไม่รู้ว่าจะไปไหน ที่หลังอย่าทิ้งข้าไปอย่างนี้ก่อนนะ ถ้าจำเป็นจะต้องไป ก็ต้องบอกข้าเสียก่อน”

เมื่อมีลูกรมืองขาวสวมอยู่เช่นนั้น ลูกรมืองข้างตัดเสื้อก็พูดอย่างยโสว่า

“ทำไมถึงจะต้องบอก”

“อ้าวก็ข้าไม่ใช่ นายของเจ้าหรือหรือ”

“ก็ใช่ละ แต่ว่า นายสอนอะไรข้าบ้างละ”

ข้างตัดเสื้อขมวดคิ้วจ้องมองชายหนุ่ม แล้วพูดว่า

“อย่าร้อนอกร้อนใจไปเลย วันไหนจะสอนให้ จะทำให้เจ้าเป็นช่างตัดเสื้อที่ยอดเยี่ยมให้ได้ทีเดียว”

“ไอ้ข้าไม่ต้องการเรียนอะไรจากนายแล้วละ” ชายหนุ่มพูดทำเสียงหัวเราะๆ “ไม่จำเป็น ข้ารู้วิธีจะตัดเย็บเสื้อผ้าให้ดั่งเยี่ยมทีเดียว ข้าเป็นช่างตัดเสื้อชั้นเยี่ยมเทียบนะ ไม่เชื่อหรือ มาซิข้าจะแสดงให้ดู”

ยังไม่ทันที่ชายชราจะหาถ้อยคำใดมาตอบ ชายหนุ่มก็จัดการนำผ้ามาตัดเสื้อ ได้ขึ้นเสียงร้องเพลงเบาๆ ขณะที่ใช้กรรไกรตัดผ้าอย่างแคล่วคล่องรวดเร็ว เพียงครู่เดียว ก็ตัดเสร็จ ชายหนุ่มเหลือบดูข้างตัดเสื้อแวบหนึ่ง แล้วก็ไปนั่งที่จักรเย็บผ้า เย็บผ้ายังกับช่างตัดเสื้อผู้มีฝีมือเยี่ยมอีกครั้งเดียว ก็เย็บเสื้อนอกได้ตัวหนึ่ง ข้างตัดเสื้อที่ยืนดูอยู่เห็นเช่นนั้น ก็

ดีใจถึงกับเอามือโอบกอดลูกรมืองของตนไว้ ปากก็พร่ำพูดว่า

“ใครจะคิดบ้างนะ ว่าเจ้ามาอยู่กับข้าเพียงไม่กี่วัน เจ้าก็เป็นช่างตัดเสื้อเก่งยิ่งกว่าข้าเสียอีก ถึงได้เย็บเสื้อออกมาได้อย่างวิเศษเช่นนั้น”

ภายในเดือนเดียว ชายหนุ่มลูกรมืองข้างตัดเสื้อก็ได้กลายเป็นช่างตัดเสื้อผู้มีฝีมือที่สุดในหมู่บ้าน ชายหนุ่มตัดเสื้อได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นเสื้อนอก เสื้อคลุม หรือเสื้อใดๆ บรรดาชาวบ้านชาวเมืองต่างพากันมาขอให้ชายหนุ่มตัดเสื้อใหม่ให้ คนเหล่านั้นเรียกชายหนุ่มว่า ช่างผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งทำให้ชายหนุ่มรู้สึกหึงและทำท่าวางใจ ชายหนุ่มกำหนดเวลาทำงานไว้เพียง ๑๑.๓๐ น. ถึงบ่ายโมงเท่านั้น เวลาเหลือนอกนั้นไว้สำหรับเที่ยวเล่น และพักผ่อน ข้างตัดเสื้อชราคอยพูดทักทวนอยู่เสมอว่า

“เห็นจะไม่ไหวละ ถ้าเจ้า...”

แต่ชายหนุ่มได้แต่พูดเยาะเย้ยข้างชราว่า “ไม่เหมือนนายนี้ นายมีความรู้มากมาย” แล้วก็คิดว่า “พระอะไรจะต้องไปทุกขั้วร้อน ในเมื่อเรามีลูกรมืองขาวอยู่กับตัวอย่างนี้”

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่ชายหนุ่มนอนขดตัวอยู่บนเตียง พลางมองดูนาฬิกาบนโต๊ะ เห็นว่าเป็นเวลา ๑๑.๓๐ น. ได้เวลาลุกขึ้นแล้ว จึงค่อยๆ ลุกขึ้นมาสวมเสื้อ ถ้างน้า ถ้างมือแล้วก็กินอาหารเช้า เตรียมลงมือทำงาน แต่ก่อนลงมือก็ต้องถ้างมือเข้าไปไต่ผ้าปูที่นอนเพื่อหยิบลูกรมืองพิเศษของตน

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็อุทานออกมาด้วยความตื่นตกใจว่า “อะไรกันนี้ หนูมากัดลูกรมืองเสียแล้ว เป็นรูที่เดียว แล้วอย่างนี้ยังจะมีความวิเศษอยู่ในลูกรมืองขาวอันใหม่ก็ไม่รู้ เอ๊ย จะทำอย่างไรดี”

ดังนั้นชายหนุ่มจึงไปหาผ้ามาปะรูที่ลูกรมืองนั้น แต่ทำอะไรไม่ได้แม้แต่บัดเดียว อานาจิเศษศักดิ์สิทธิ์หายไปแล้ว ชายหนุ่มถึงกับซบหน้าลงกับโต๊ะ สะอื้นอึกๆ ดังหัวใจจะแตกสลาย ข้างตัดเสื้อชราเห็นแล้วอดแปลกใจไม่ได้จึงถามว่า “ร้องไห้ทำไม ไม่สบายไปหรือ” ชายหนุ่มไม่ตอบกลับสะอื้นหนักขึ้นอีก ข้างชราถามแล้วถามเล่า จนในที่สุดชายหนุ่มก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด ตั้งแต่สาวสวมเสื้อท้อง ผู้เฒ่าจากเจ้าการ และลูกรมืองขาว

ข้างชรารู้สึกสลดใจ ได้แต่ถอนใจแล้วถอนใจอีก เป็นเวลานานจึงพูดออกมาว่า

“มาเถะ เช็ดน้ำตาเสีย แล้วดูนี้ ข้าจะสอนเจ้า แล้วเจ้าเริ่มต้นเสียใหม่ ถ้าเจ้ามีความตั้งใจจริง เจ้าก็จะมีทางสำเร็จ และจะแก้ปัญหาต่างๆ ได้ทุกข้อหมด ข้ารับรองว่าเจ้าจะได้เป็นช่างตัดเสื้อชั้นหนึ่งเลย แล้วลูกรมืองพิเศษของเจ้าจะวิเศษไปได้แค่ไหน ในเมื่อมันหนักดั่งนี้ไม่ได้”

ข้างตัดเสื้อชราหยุดพูดไปครู่หนึ่ง เอามือคบหัวชายหนุ่ม แล้วพูดต่อไปว่า

“ลูกเอ๊ย จำไว้นะว่า จะเดินทางนั้นต้องก้าวไปที่ละก้าวๆ” ♥

๓๗ ลอว 3 2 4 w.e. 2554

บรรจบ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของแมว

(นิทานแอฟริกา)

ชาวแอฟริกากงไม่ค่อยชอบแมว จึงมีนิทานหลายเรื่องที่เล่าถึงความตลกตลกฉลาดแกมโกงไว้ใจไม่ได้ของแมว จนถึงกับแมวซึ่งเคยเป็นสัตว์เลี้ยงได้ถูกขับจากหมู่บ้าน ต้องเข้ามาอยู่ในบ้านในเมือง เป็นสัตว์เลี้ยงของคน ดังที่ปรากฏในปัจจุบัน อาบาโยมิ พุยาได้เล่าเรื่องของแมวไว้ในนิทานแอฟริกา ดังต่อไปนี้

เรื่องแมวกับนกคินคิน เรื่องเล่าถึงนกคินคิน ซึ่งเป็นนกตัวเล็กชนิดเดียว นับเป็นนกขนาดเล็กที่สุดในป่า แต่ทั้งๆ ที่ตัวเล็กขนาดนั้น นกคินคินอดคิดที่ตัวเองใหญ่ขังไม่ได้ ด้วยเหตุนี้บรรดานกทั้งหลายในป่าจึงไม่มีใครชอบนกคินคิน แม้สัตว์ป่าอื่น ๆ ก็ไม่ไยดีนกคินคินเช่นเดียวกัน นกคินคินรู้ดีแต่ไม่รู้สึกเดือดร้อน ยังคงทำตามตามสบายตามความพอใจของตน ข้างฝ่ายแมวป่าก็ไม่ใคร่ชอบเช่นกัน เพราะแมวประพุดทำนองเดียวกัน ชอบไล่ล่าสัตว์หากินแต่ถ้าฟังตัว ไกรจะทำอะไรก็ไม่สนใจ แม้หัวน้ำจะ

เรียกประชุมก็ไม่เคยมาร่วมประชุม แต่ถึงแม้สัตว์ทั้งสองจะไม่ใช่ที่พอใจของสัตว์ทั้งหลายในป่า ถึงกับถูกดูถูกดูหมิ่นเช่นเดียวกัน แต่สัตว์ทั้งสองก็หาได้คบกันเป็นเพื่อนสนิทไม่ กลับไม่พอใจกันและกันเสียด้วยซ้ำ ถ้าหากบังเอิญต่างไปล่าสัตว์อยู่ในป่าแห่งเดียวกันละก็

อยู่มาวันหนึ่ง ราชาสัตว์ป่า ซึ่งขณะนั้นได้เป็นสหภาพกับราชานก ได้ตกลงใจจะขอให้บริวารของตนช่วยกันถางป่าทำไร่ใหญ่แห่งใหม่ตรงใจกลางป่า ราชานกได้ยินเข้าก็เสนอตัวเข้าช่วย ได้ส่งนกไปเที่ยวหาที่เพาะๆ และรับปากรับคำว่าจะช่วยสัตว์เหล่านั้นถางป่า ดังนั้นสัตว์ทั้งหลายก็ได้มาช่วยกันทำงาน ทั้งนี้ นอกจากแมว ส่วนนกก็ได้มาช่วยกันหมดนอกจากนกคินคิน ที่ไม่มีใครบอกให้มาช่วย เมื่อสัตว์ทั้งหลายช่วยกันทำ ไม่ช้าก็ถางที่ได้ผืนใหญ่ที่บางส่วนได้เผาเพื่อเตรียมปลูกมันเสา อีกส่วนหนึ่งเตรียมปลูกข้าวสาลี ถึงตอนปลูก นกทั้งหลายก็ได้มาช่วยกันปลูก

ฝ่ายนกคินคินเฝ้ามองดูการทำงานของสัตว์เหล่านั้นอยู่บนต้นไม้นั้น ทั้งๆ ที่นกคินคินไม่ได้มีใจคิดอยากจะช่วยงานเขา แม้กระนั้นก็อดโมโหไม่ได้ที่ไม่มีใครมาบอกให้ไปช่วย ส่วนแมวก็นั่งดูการทำงาน of สัตว์ทั้งหลายเช่นเดียวกัน แต่แอบๆ อยู่ไม่ให้ใครเห็น

ครั้นเมื่องานเสร็จสิ้นลง และราชาสัตว์ป่ากำลังจะมาตรวจงาน นกคินคินก็ร้องเพลงมีความว่า “โอเจ้าป่า โปรดดูนกและสัตว์ป่าทำอะไรลงไป ต้นไม้โค่นถอนรากถอนโคน ที่ดินถูกถางจนราบเรียบ ราชาสัตว์ป่ากำลังมาทำอะไรในอาณาจักรของท่าน เอาของท่านกลับคืนมาเสียเถอะ ปล่อยให้หญ้าออกขึ้นอย่างเก่าคลุมพื้นที่ที่ควรเป็นของท่านให้หมด”

พอนกคินคินร้องเพลงจบ ไร่ของราชาสัตว์ป่าก็หายวับไปทันที ครั้นราชาสัตว์ป่ามาตรวจดูในวันรุ่งขึ้น จึงหาไร่นั้นไม่เจอ ราชาสัตว์ป่าจึงส่งสัตว์และนกให้เริ่มงานใหม่อีก พองานเสร็จ และราชาสัตว์

บ้ำจะมาตรวจงาน นักกีนกีนก็มา ร้องเพลงอย่างเก่าอีก และไรที่นาง ไวก็หายวับไป เหลือแต่บ้ำรกกๆ อย่างแต่ก่อน สัตว์ทั้งหลายนกก็พากเพียรทำงานไปใหม่อีก และนักกีนกีนก็มาร้องเพลงทำผลงานของสัตว์เหล่านั้นเสียอีก เป็นครั้งที่สาม แมวรู้เช่นนั้นก็คิดว่า

“นี่เห็นจะเป็นเจ้านกกีนกีนมาจัดการแน่ๆเลย”

แต่แมวก็นึกไม่ได้พูดเรื่องนี้แก่ใคร กลับดีใจเสียอีก ที่มีเรื่องยุ่งวุ่นวายเกิดขึ้นเช่นนั้น เมื่อถึงเวลาถางป่าคราวใหม่ บรรดาสัตว์ก็ได้ออกมาทำงานกัน จะต้องจัดหาอาหารมาเผื่อจับตัวผู้ร้ายให้ได้ และเสือดาวก็ได้รับเลือกให้มาเฝ้ายาม เสือดาวก็มาเฝ้าในวันรุ่งขึ้นอยู่ตลอดวัน แต่ว่าอากาศร้อนมาก พอจวนจะเย็นก็เลยกลับไป เป็นอันไม่เห็นตัวผู้ร้าย และนักกีนกีนก็มาร้องเพลงอีก เพราะฉะนั้นพอเสือดาวตื่นขึ้นจึงปรากฏมีเถาวัลย์พันตัวจนแทบจะเอาตัวหลุดรอดออกมาไม่ได้ และไม่ว่าใครถูกเลือกให้มาเฝ้ายามคราวใด ก็คงได้ผลอย่างเดียวกัน ทั้งนี้เพราะนักกีนกีนเฝ้าหาโอกาสอย่างมุ่มมั่นและอดทน และก็ได้ออกาสเสมอไม่ช้าก็เร็ว

มาถึงบัดนี้แมวรู้ทันทีว่า เรื่องนี้เห็นจะไม่ใช่ฝีมือใครไปได้ นอกจากนักกีนกีน ดังนั้นจึงมาหาราชาสัตว์บ้ำ และอาสาเฝ้าให้ในเวลาที่จะถางป่าคราวต่อไป ราชาสัตว์บ้ำอดแปลกใจไม่ได้ แต่ก็ยินดีที่แมวอาสา แมวจึงไปถนัดใจในคราวนี้ที่ไม่ได้ระบุนั่นว่าใครเป็นตัวผู้ร้าย

ในเรื่องนี้

แมวแอบไปทำไรของราชาสัตว์บ้ำอย่างเงียบเชียบ ได้ไปเที่ยวล่าสัตว์รอบๆ จนกระทั่งในที่สุดได้มาเห็นนักกีนกีนเกาะคอนอยู่บนกิ่งไม้ใบดก จ้องมองไปยังไร และตั้งหน้าคอยให้สัตว์บ้ำกลับมาทำงานในไรให้เสร็จเรียบร้อยเสียก่อน แต่ยังไม่ทันที่นักกีนกีนจะร้องเพลง แมวก็ตะกรุบเอาตัวลงมาย้ำกินไปเสียก่อน

ดังนั้นหญ้าและพืชอื่นๆ ก็ไม่ได้งอกออกมาอีกเลยในไรของราชาสัตว์บ้ำ ทั้งนกทั้งสัตว์บ้ำที่มาคุไรในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ใจคอไม่ค่อยดี คิดว่า จะต้องถางป่ากันใหม่อีก แต่แล้วก็บังเอิญที่เห็น ไรของตนยังอยู่ในสภาพดีอยู่อย่างเมื่อวันวาน ราชาสัตว์บ้ำก็เรียกแมวมาถามว่า ใครเป็นตัวก่อกรรมทำเข็ญในเรื่องนี้ แมวก็ตอบว่า

“ไม่ต้องเดือดร้อนไปหรอกน้า ข้ากินมันเรียบร้อยไปแล้ว ไรของท่านจึงได้เรียบร้อยอยู่อย่างนี้อย่างไรเล่า”

แมวเห็นสัตว์ทั้งปวงพากันอยากรู้ว่าใครเป็นตัวการ ก็ยังรู้สึกสนุกที่จะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่ยอมบอกว่่านกกีนกีนเป็นตัวการ ไม่ได้เท่านั้น แมวยังคิดต่อไปอีกว่า “วันหนึ่งเถอะ ข้าจะร้องเพลงให้เจ้าบ้ำรู้ ข้าจะหาประโยชน์ใส่ตัวเองเสียบ้าง”

ราชาสัตว์บ้ำชอบใจแมวที่มาช่วย พร้อมกันนั้นก็มิโหมบวิจารย์ของตนที่คิดตั้ง พยายามเข้าหาแมวจะเอาตัวการให้ได้ ข้างฝ่าย

เสือดาวกับสัตว์บ้ำอื่นๆ ถูกเลือกให้เฝ้ายาม แต่ทำไม่เป็นผล ก็พากันเกลียดแค้นแมว เสือดาวได้กล่าวแก่ราชาสัตว์บ้ำว่า

“ข้าแต่ราชาสัตว์บ้ำ ข้าไม่เชื่อถ้อยคำที่แมวเล่าเลย แมวไม่ยอมบอกว่าตัวการที่แมวกินเสียแล้วนั้นเป็นใคร แล้วแมวเองก็ไม่เคยมาช่วยในการถางป่าทำไรเลย แมวเป็นเจ้าแห่งยุฆของคลัง ข้าจึงมีความเห็นว่าแมวทำลายงานของเราครั้งแล้วครั้งเล่าด้วยอำนาจของคลังของตนนั่นเอง แล้วก็มาเสแสร้งแกล้งว่าตัวเองกินสัตว์ตัวการนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้ท่านโปรดปรานและไว้วางใจ เพราะฉะนั้นแมวคงไม่ได้กินสัตว์ตัวไหนหรอก ที่แท้ตัวมันเองนี่แหละเป็นตัวก่อการร้าย มันเป็นตัวโกหกพกลม”

สัตว์ทั้งหลายที่เคยไปเฝ้ายามแล้วไม่เป็นผล ก็พากันสงสัยเสียงร้องอย่างเห็นด้วย แม้สัตว์บ้ำอื่นและนักกีนกีนเห็นด้วย ทั้งนี้เพราะไม่มีใครชอบแมวเลย ต่างร้องขึ้นว่า “ฆ่ามันเลย ฆ่ามันเลย” แมวเห็นใครๆ พากันกลับลงโทษตน ไม่มีใครเปิดโอกาสให้ตนอธิบายให้ฟังเลย ว่า ตัวก่อการร้ายครั้งนี้คือนกกีนกีน หาใช่ตนไม่ เมื่อเห็นเช่นนั้นรอช้าไม่ได้ แมวก็หือแน่นบอกจากบ้ำ เข้าไปในเมืองที่ใกล้ที่สุดนั้น กรันปลอดภัยแล้ว ก็อดสาปแช่งตัวเองไม่ได้ที่กินนักกีนกีนเสียจนเกลี้ยง ไม่ได้เหลือชิ้นส่วนไว้ให้ผู้อื่นเห็นเป็นพยานบ้างเลย นับแต่นั้นมา เป็นเวลาอีกนานทีเดียวกว่าแมวจะได้กลับเข้าไปในป่าอีก (ยังมีต่อ)

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของแมว

(นิทานแอฟริกา)

คราวที่แล้วเล่าเรื่องแมวไปเรื่องหนึ่งแล้ว เป็นเรื่องแมวกับนกคินคิน คราวนี้เป็นเรื่องแมวกับหนูเอลรี เรื่องเล่าไว้ดังนี้

เรื่องแมวกับหนูเอลรี เมื่อนกคินคินถูกแมวตะปบเอาไปกิน และเกิดเรื่องอันทำให้แมวต้องรีบหนี เบ็ดมาอยู่ในเมืองดังกล่าวแล้ว ก็ปรากฏว่าได้มีสันติสงบเงียบมาเป็นเวลาช้านานในหมู่นกกับสัตว์ป่า เจ้าป่าได้ยินยอมให้ราชาสัตว์ป่าคงมีไรไว้ให้บริวารสัตว์ป่าและนกได้ใช้ประโยชน์ ให้ได้เที่ยวไปล่าสัตว์หากินตามชอบใจ

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าป่าเกิดตายลง บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ในป่าต่างบ้าร้องให้มาชุมนุมกัน และได้ตกลงกันว่า ควรจะต้องจัดงานศพให้มโหฬารที่สุดเท่าที่เคยมีในแผ่นดินนั้น ทั้งนี้เพราะเจ้าป่ามีเมตตาแก่สัตว์ทั้งปวงเป็นอันมาก เมื่อตกลงกันเช่นนั้นแล้ว ปัญหาต่อไปก็คือ จะจัดพิธีอย่างไรจึงจะมโหฬาร ได้มีการถกเถียงกันช้านาน ในที่สุดก็

ตกลงว่า ให้สร้างกลองขึ้นใบหนึ่ง ให้เป็นกลองใบใหญ่ใช้ตีตลอดพิธี อันยาวนานและหรรษาคร่ง

ทีนี้ก็มีปัญหาต่อไปว่า จะได้หนังสือตัวใดไปทำกลองเล่า ได้มีผู้เสนอแนะให้จับสลากกัน ให้สัตว์ตัวใดตัวหนึ่ง สละหนังของตัวทำกลอง ม้าสเทาทัวหนึ่งมีความคิดดีกว่าสัตว์อื่น ได้เสนอว่า สัตว์ทั้งหลายล้วนได้ประโยชน์จากความเมตตาของเจ้าป่าที่ล่วงลับไปแล้ว เพราะฉะนั้นสัตว์แต่ละตัวควรจะสละใบหูของตัวมา เอาชิ้นเล็กๆ ก็พอ แล้วให้ช่างเย็บเย็บที่ในมือช่วยเย็บให้ติดกันเป็นสันเดียว จะได้นำมาขึงหน้ากลอง ใครๆ พากันเห็นด้วยกับความคิดนี้ ดังนั้นสัตว์ทั้งปวงจึงสละใบหูของตนมาตัวละชนิดละหน่อย มีแต่หนูเอลรีอันเป็นหนูที่ตัวเล็กที่สุดในจำนวนหนูด้วยกัน ทั้งที่ยินดีสละใบหูของตน แต่ไม่มีผู้ใดยอมรับ มีหน้าซำยังพากันหัวเราะเยาะใส่เสียอีก ทั้งนี้เพราะหนูเอลรีตัวเล็ก ใบหูก็เล็กไปด้วย ใช้ประโยชน์

อะไรไม่ได้ ที่จริงหนูเอลรียินดีจะสละส่วนใหญ่ของใบหูให้ไปที่เดียว เมื่อปฏิเสธไม่ยอมรับเช่นนั้น หนูเอลรีอดโกรธไม่ได้ เลบปลีกตัวไปอยู่แต่ลำพัง ไม่พูดไม้อากับใคร

เมื่อรวบรวมใบหูของสัตว์ทั้งหลายได้เรียบร้อยแล้ว แมวก็ปรากฏตัวขึ้นทันที นับเป็นครั้งแรกที่แมวได้ย่างก้าวเข้ามาในป่า นับตั้งแต่ถูกขับจนต้องหนีเปิดไปจากป่าตั้งแต่ครั้งนั้นแล้ว แมวบอกแก่ใครๆ ว่า ที่ตนมาถึงที่นี่ ก็เพื่อมาแสดงการระสพของเจ้าป่า ถึงแม้ว่าใครๆ จะยังชิงชังแมวอยู่เป็นอันมากอย่างแต่ก่อน แต่ต่างก็รู้สึกว่าจะไม่อาจจะปฏิเสธไม่ยอมให้แมวมาเคารพเจ้าป่าได้ แต่ก็ยังมีเงื่อนไขว่า แมวจะได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี ถ้าแมวจะกลับไปในเมืองไปพาช่างเย็บเย็บมาช่วยเย็บใบหูสัตว์เขาด้วยกัน ทั้งนี้เพราะแมวเป็นสัตว์ที่คุ้นเคยกับเมืองที่สุด แมวรับปากว่าจะทำให้ และในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง แมวก็กลับมาอีก มีช่างเย็บเย็บมาด้วยให้มาเย็บใบหูสัตว์เขา

ด้วยกัน เมื่อเข็มนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จัดการขึงกลองจนตึงดี เป็นอันว่า แมวถึงจะไม่ได้สละใบหูของตน อย่างสัตว์อื่นก็ยังดีที่ได้นำข้างเข็มนั้น มาจากในเมือง เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว พิธีก็เริ่มขึ้น

ในระหว่างนั้น หนูเอลิรก็ขึงเข็มนั้น สัตว์ทั้งหลายที่ดูถูกตน ก็ได้ตัดสินใจไปเฝ้าเทพเจ้า และหนูเอลิรก็อดใจอย่างขึงที่บรรดาเทพเจ้าทรงรับรู้ ทั้งยังตรัสแก่หนูเอลิร ให้ทูลขอความช่วยเหลือเพื่อไปลงโทษสัตว์เหล่านั้น ได้ฟังเช่นนั้น หนูเอลิรก็ทูลเทพเจ้าว่า นับเป็นพระเดชพระคุณที่เทพเจ้าเมตตาออกปากช่วยเหลือ แต่ก็จะยังไม่รับทูลเรื่องอื่นๆ จะขอเพียง ขอให้เทพอายัน อันเป็นเทพแห่งกลอง ช่วยเหลือเท่านั้น ก็พอใจเสียยิ่งกว่าพอใจเสียอีก เทพอายันทรงตอบตกลง หนูเอลิรจึงทูลเรื่องของตนอยากขอให้เทพอายันช่วย

เมื่อพิธีศพกำลังจะเริ่มขึ้น สัตว์ทั้งหลายก็เข้ามาล้อมรอบๆ กลอง แต่แล้วสัตว์เหล่านั้นต่างก็อดแปลกใจไม่ได้ถึงสิ่งใดอย่างใด ก็ไม่มีเสียงดังมาจากกลองใบใหญ่นั้นเลย สัตว์แต่ละตัวมาพยายามตีก็ไม่มีผล สัตว์ทั้งหลายเลยทิ้งกลองใบใหญ่ไว้อย่างนั้น แล้วไปจัดทำพิธีของตนต่อไป นับเป็นเรื่องผิดหว่าอย่างขึง ที่ไม่มีเสียงดังมาจากกลอง แต่พอขบวนศพเคลื่อนจากที่นั่นไป สัตว์ทุกตัวพากันตกตะลึงที่ได้ยินเสียงกลองดังมา เหตุที่ดัง ก็เพราะหนูเอลิรที่ซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ใกล้ๆ กันนั้น ได้

กลานออกมา แล้วเรียกเทพอายันให้ช่วย ทำให้สามารถตีกลองดังต่างๆ ที่ไม่มีผู้ใดตีได้ดังเลย เมื่อได้ยินเสียงกลองดัง สัตว์ทั้งหลายก็วิ่งมาดู หนูเอลิรก็ซ่อนตัวเสีย สัตว์เหล่านั้นก็ลองตีกลองดูใหม่อีก แต่ก็ไม่เป็นผลอีกและก็เป็นอยู่อย่างนี้ดังหลายครั้ง พอขบวนเคลื่อนกลองก็ถึงขบวนมา พอหันหลังกลับมามาดู เสียงกลองก็เงียบไป

ในที่สุดก็ตกลงกันว่าต้องพยายามมาเฝ้ากลองจะได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อมียามมาเฝ้าและจ้องดู กลองก็เงียบไม่มีเสียงดัง ครั้นยามเหลียวหน้าไปทางอื่น กลองก็ดังขึ้นมาอีก เห็นเช่นนั้น แมวอดคิดไม่ได้ว่า

“หรือจะเป็นฝีมือของหนูเอลิร เพราะหนูเอลิรไม่ได้มาเข้าขบวนศพด้วย”

ดังนั้นเมื่อจะเลือกยามเฝ้ากลอง ในโอกาสต่อมา แมวจึงอาสาและได้รับเลือกด้วย แมวก้อยๆ อย่างระแวงระวังไปที่กลอง เมื่อบัดนี้เข็มนั้นเต็มที่แล้วก็เฝ้าดูอยู่ ทันใดนั้นเมื่อทุกแห่งเงียบกริบ หนูเอลิรก็ปรากฏร่างขึ้น แต่พอแลเห็นแมวเท่านั้นละ หนูเอลิรวิ่งจืดเข้าไปในพุ่มไม้ แต่เข้าไปเสียแล้ว แมวตะปบหนูเอลิรได้ก็จับมากินเสียจนไม่มีร่างน้อยนิดของหนูเอลิรหลงเหลืออยู่เลย

เมื่อพิธีศพเสร็จสิ้นลงแล้ว บรรดาสัตว์ได้กลับมาที่กลอง และถามแมวว่า “เกิดอะไรขึ้น” แมว

ตอบว่า “ข้ากินเจ้าตัวที่ตีกลองเสียแล้ว”

“ใครละที่ตีกลอง” สัตว์เหล่านั้นร้องตะโกนถาม แต่แมวนิ่งเสียไม่ยอมบอก สัตว์เหล่านั้นก็ลองตีกลองดูใหม่ แต่ก็ไม่มีเสียงอย่างเคย แมวจึงบอกว่า

“บ่วยการไปลองตีกลอง ก็ข้าบอกแล้วใจละว่า เจ้าตัวที่ตีกลองมันตายแล้ว กลองมันจะดังได้อย่างไร”

“เมื่อนานมาแล้ว ข้าเคยบอกพวกท่านว่าแมวเป็นตัวร้าย ตัวโกหกพกลม เป็นตัวที่มีพิษของขลัง” เสือดำคำรามขึ้น “ตอนนั้นมันมาลวงเราว่ามีลูกกลอง และทำเหมือนครั้งก่อนอีก ที่ไม่ยอมบอกว่าตัวการนั้นเป็นใคร”

“ถ้าอย่างนั้นแมวก็ไม่เหมาะที่จะอยู่ในดินแดนของสัตว์ เราต้องขับมันให้ออกไปจากป่า ไปอยู่ในเมืองคน” สัตว์เหล่านั้นตะโกนดังก้อง

ถึงตอนนั้นแมวถึงกับกระโดดออกมาจากวงล้อมของสัตว์ทั้งหลาย แล้วก็วิ่งตกลบไปในเมือง นับแต่วันนั้นมา แมวก็เลิกละอยู่แต่ลำพังในบ้านของคน ไม่เกี่ยวข้องกับสัตว์ใด แต่ก็ยังคงจับกินกับหนูกิน เท่าที่จะทำได้ บรรดาสัตว์ทั้งหลายเมื่อแลเห็นแมว ถ้าไม่ไล่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ผู้ที่จะเป็นเพื่อนของแมวจึงไม่ค่อยจะมีสัตว์อื่น มีก็แต่คนเท่านั้น ส่วนกลองใบนั้น ก็ไม่มีเสียงดังอีกเลยนับแต่บัดนั้นมา ♥

บรรณ พันธุมธา

นิทานนานาชาติ

วังแมว

(นิทานชาวลีวเนีย)

นี่ก็เป็นเรื่องแมวอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งช่วยให้เจ้าโง่ได้คิด อีรินา เซเลซโนวาได้แปลไว้ในนิทานแห่งชาติแอมเบอร์ ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีท่านลอร์ดผู้หนึ่ง มีลูกชายสามคน ลูกคนโตกับคนกลางก็เฉลียวฉลาดดี แต่คนสุดท้องกลับโง่กว่าใครๆทั้งหมด เมื่อลอร์ดผู้ชราลง และลูกชายแต่ละคนก็โตเป็นหนุ่มหมดแล้ว ผู้เป็นพ่อต้องคิดอย่างหนึ่งว่าจะยกบ้านกับที่ดินให้แก่ลูกคนไหน ลูกคนโตทั้งสองต่างก็ได้โต้เถียงกันเรื่องนี้ คนหนึ่งพูดว่า “ข้าพเจ้าแหละเป็นคนที่เหมาะสมจะได้บ้านกับที่ดิน” แต่อีกคนหนึ่งแย้งว่า “ไม่ใช่หรอก ข้าเองต่างหาก” แต่เจ้าโง่หาได้ร่วมโต้เถียงกับเขาไม่ มีหน้าซำกลับหัวเราะเยาะพวกพี่ๆทั้งสองอีกด้วย เจ้าโง่พูดว่า

“บ้านกับที่ดินควรจะตกอยู่แก่ข้าตามสิทธิ์นะ แต่เขาเถอะเพื่อยุติเรื่องตามประสาพี่น้องๆ พี่สองคนเขาไปเถอะ เชิญเลย ขอเพียงแต่มีแม่ไก่ตัวสีน้ำตาลพร้อมทั้งรถด้วยก็แล้วกัน”

แม้กระนั้นผู้เฉลียวฉลาดทั้งสองก็ยังแบ่งกันไม่เป็นที่ตกลงโต้เถียงกันไปมาจนดูเหมือนจะถึงกับลงมือลงไม้กันทีเดียว ผู้เป็นพ่อจึงลุกๆทะเลาะกันแล้ว เห็นไม่ได้

เรื่อง จึงเรียกลูกมาใกล้ พลาญพูดว่า

“ขึ้นทะเลาะกันอย่างนี้ ทำอย่างไรเสียก็แบ่งกันไม่สำเร็จ เอาอย่างนี้เถิดแล้วกัน ไปหาผ้าเช็ดหน้ามีลวดลายมาให้พ่อ ใครหามาได้สวยที่สุด คนนั้นได้บ้านกับที่ดิน”

นั่นแหละการทะเลาะวิวาทกันจึงค่อยยุติลง และในวันรุ่งขึ้นที่ลูกคนโตทั้งสองจะเดินทาง ต่างก็ไปนำเอาผ้าเช็ดหน้าที่ดีที่สุด พร้อมทั้งเงินเป็นจำนวนมาก แล้วต่างแยกกันออกไปคนละประตู แต่เจ้าโง่คงอยู่กับบ้านเฉยๆ ไม่ได้รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจ จนพ่ออดรันทดไม่ได้ ต้องถามขึ้นว่า

“ไม่อยากจะออกไปแสวงโชคกับเขาบ้างหรือลูก”

“ให้พี่ๆเขาไปกันเถอะ บางทีเขาอาจจะไม่เหลืออะไรให้ลูกต้องหาที่เป็นได้” เจ้าโง่ตอบพลาญหัวเราะพ้อได้ขึ้นแล้วก็เลยไม่รู้จะพูดว่าอย่างไร

เวลาล่วงไปจนกระทั่งเหลืออีก ๔ วัน เป็นวันกำหนดกลับของพี่ชาย เจ้าโง่จึงได้เอาม้ามาเทียมรถ แล้วขับออกประตูตามไป เจ้าโง่ขับรถไปๆโดยไม่รู้ว่าจะไปทางไหน ในที่สุดก็ได้หย่อนบังเหียนให้ม้าวิ่งไปตามชอบใจ ม้าก็วิ่งไปๆจนกระทั่งมาถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีทางแยก

อยู่ข้างหน้า ทางหนึ่งไปทางซ้ายมือ เป็นทางกว้าง อีกทางหนึ่งไปทางขวามือ เป็นทางแคบ เจ้าโง่ตั้งใจจะไปทางกว้างที่อยู่ทางซ้ายมือแต่พอรถมาถึงทางแยก ม้ากลับวิ่งไปทางขวามือ เจ้าโง่รำพึงพลาญขับรถต่อไปว่า “ม้ามันคงอยากไปทางนั้น ก็ปล่อยตามใจมัน”

ไม่ช้าก็ถึงเวลากลางคืน ทุกแห่งมืดมิด ไม่มีแสงสว่างใดๆให้เห็นเลย ทั้งนี้เพราะรถได้ลวงเข้ามาในป่าทึบ เจ้าโง่ชักจะโมโหม้าของตนที่พามาในที่เช่นนั้น ซึ่งอาจมีอันตราย อาจถูกหมาป่ากินเสียเมื่อไรก็ได้ แต่พอขับรถต่อไปอีกหน่อย เจ้าโง่ก็แลเห็นแสงสว่างอยู่ข้างหน้า ครั้นขับตรงไปยังแสงสว่างนั้น ก็ปรากฏว่าเป็นวังใหญ่ เจ้าโง่อยากเข้าไปในวังนั้น แต่แล้วก็ต้องหยุดลงกะทันหัน เพราะตรงประตูวังนั้นมีแมวใหญ่สองตัวกำลังแยกเขี้ยวมองดูคนน่ากลัว ตอนแรกเจ้าโง่ตกใจไม่เป็นอันคิดว่าจะทำอะไร แต่แล้วก็มาคิดว่า ถ้าอยู่ข้างนอกอาจถูกหมาป่ากินตาย เพราะฉะนั้นเสี่ยงไปให้แมวทั้งเอาดีกว่า คิดดังนั้นแล้ว เจ้าโง่ก็เดินเข้าประตูไปด้วยใจสงบถึงตอนนั้นแมวเล็กแยกเขี้ยว ทั้งยังกลับมาส่ายหางของเจ้าโง่เสียอีก

เจ้าโง่เดินเข้าไปถึงลานด้านหน้า

และถึงกับตะลึงงัน เมื่อได้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ โอโฮ อะไรกันนั้น ทุกหนทุกแห่งล้วนแต่มีแมว แมวตัวผู้ แมวตัวเมีย แมวตัวใหญ่ แมวตัวเล็ก แมวมากมาย ทั้งยังพูดได้อย่างคนเสียอีก แมวเหล่านั้นได้พาเจ้าโง่เข้าไปข้างในตึก ส่วนมากก็พาไปพักในโรง และได้ทำอะไรต่ออะไรหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อให้เป็นที่ชอบใจของคนทั้งมา

พอเช้าขึ้น เจ้าโง่ก็เตรียมจะออกเดินทาง แต่แมวที่แวดล้อมอยู่ขอให้เจ้าโง่พักอยู่ให้นานอีกหน่อย ที่จริงเจ้าโง่ก็อยากจะทำเช่นนั้นด้วยความยินดี แต่ว่าก็เหลือเวลาอีก ๓ วันเท่านั้นที่จะต้องหาผ้าเช็ดหน้าให้สววกว่าของพี่ชาย เจ้าโง่จึงบอกเรื่องนี้ให้แมวฟัง พอฟังแล้ว แมวขาวตัวหนึ่งได้พูดออกมาว่า

“โอ เรื่องเล็ก อยู่กับเราต่อไปอีก ๓ วันเถอะ แล้วท่านจะได้ผ้าเช็ดหน้านั้น และอะไรๆอีกที่ท่านอยากได้ ท่านก็อาจจะได้”

เจ้าโง่ก็เลยอยู่ในวังแมวต่อไปอีก ๓ วัน ด้วยความรู้สึกละมุนตัวเองเป็นพระราชา แมวได้เลี้ยงดูและพาไปนอน และไม่ว่าจะต้องการอะไร เป็นจัดแจงให้ทันที

ตกเย็นวันที่สาม แมวก็นัดเจอนำมามาเที่ยวให้ แมวขาวให้ลูกนัตเจ้าโง่มาลูกหนึ่งแล้วก็กล่าวตอนรำลึกันว่า “จงกลับบ้านโดยสันติ และปลอดภัย และทุกอย่างคงจะเรียบร้อยดี” แล้วส่งกำขั้วว่า “ระวังก็เพียงว่าอย่าไปทำให้ลูกนัตแตกกลางทางก็แล้วกัน”

เจ้าโง่รับกำแล้วก็ขับรถจนฝุ่นตลบ กว่าจะถึงบ้าน พี่ชายทั้งสองก็ได้มาถึงก่อนแล้ว และได้เอาผ้าเช็ดหน้าของตนให้พ่อดู ผ้าเช็ดหน้า

นั้นสวยจริง แต่ทั้งมาทั้งพี่ชายทั้งสองก็บอบช้ำอดโรยจนแทบจะจำไม่ได้ ซึ่งต่างกับเจ้าโง่ที่ขับรถเข้ามาในบ้าน ด้วยท่าทางสดชื่น กระปรี้กระเปร่า ไม่ได้มีท่าอดโรยแม้แต่น้อย มักก็เช่นเดียวกัน ได้หกหน้าหกหลังด้วยท่าทางร่าเริงที่สุด พ่อเห็นเช่นนั้นได้ทักขึ้นว่า

“ดูเหมือนลูกข้าจะเบิกบานสบายใจอยู่เสมอไม่ว่าอยู่ที่ไหน แต่ว่าลูกหายออกจากบ้านไปนั้นนะ ลูกไปได้ของดีมีราคามานั่งหรือเปล่าเล่า”

เจ้าโง่หัวเราะ พลาญพูดว่า “จริงจะ พ่อ แล้วลูกได้ของดีมีราคามาด้วย” พูดแล้วก็วิ่งลงถนนตบแมวขาวให้มา ออกมาจากกระเป๋าสือบับเบาๆ ทันใดนั้นผ้าเช็ดหน้าแสนสวยก็มาปรากฏอยู่ในมือ ทำให้ห้องทั้งห้องนั้นสว่างแจ่มจ้า พี่ชายผู้ฉลาดทั้งสองของเจ้าโง่เห็นแล้วถึงกับตกตะลึงงันจึงพูดอะไรไม่ออก พ่อจึงพูดว่า

“ดีละ ลูกพ่อ ลูกก็เห็นเองแล้ว ไซ้ใหม่ว่า บ้านกับที่ดินของพ่อจะตกอยู่แก่ใคร นื่องสุดท้องของลูกไปได้ผ้าเช็ดหน้าสุดสวยอย่างเหลือจะหาผ้าเช็ดหน้าที่ไหนในโลกมาเทียบได้”

ถึงแม้พี่ชาย ทั้ง สองเห็นผ้าเช็ดหน้านั้นแล้ว ไม่อาจจะจับผิดอะไรได้ แต่กระนั้นก็ยังไมยอมยกบ้านกับที่ดินให้น้องชายง่าย ๆ เจ้าโง่จึงพูดว่า

“เอาเถอะไม่ได้ก็ไม่ได้ ถึงอย่างไรมันก็เป็นของข้าตามสิทธิ์ เมื่อพ่ออยากได้ พักไปแบ่งกันเองก็แล้วกัน ส่วนมากกับรถนั้นเอาไว้ให้ข้า”

พี่ชายทั้งสองเถียงกัน ทั้งกลางวันกลางคืน แต่ก็ไม่แบ่งกันไม่ได้

คนหนึ่งร้องว่า “ข้านี้สิควรจะได้บ้านกับที่ดิน” อีกคนหนึ่งก็ยืนยันว่า “ไม่จริง ข้าต่างหากควรจะได้” พ่อพยายามแล้วพยายามอีกก็ไม่อาจจะระงับข้อพิพาทได้ ในที่สุดวันหนึ่งพ่อได้เรียกลูกทั้งสามมาบอกว่า

“ไม่ว่าใครในบรรดาลูกทั้งสามผู้จะได้บ้านและที่ดิน คงจะต้องแต่งงานสักวันหนึ่ง เพราะฉะนั้นไปหาเสียให้เจ้าสาวของลูก เสีย เจ้าสาวของใครสวยที่สุดผู้นั้นจะได้บ้านกับที่ดิน”

พี่ชายทั้งสองคนก็ได้ไปนำมาเผือกที่สุดพร้อมด้วยเงินเป็นอันมาก ออกไปคนละประตู แต่เจ้าโง่ก็ได้รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจอะไร เมื่อพ่อถามว่า “ไม่ออกไปแสวงโชคกับเขาบ้างหรือลูก” เจ้าโง่ก็ตอบอย่างเกะว่า

“ปล่อยให้พี่ๆ เขาไปเที่ยวหาเสียเอาเถอะ บางทีลูกอาจไม่มีอะไรจะต้องหาก็คงเป็นได้”

ได้ยินเจ้าโง่พูดเช่นนั้น พ่อก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร เวลาผ่านไปจนกระทั่งเหลือเวลาอีกเพียง ๔ วันก็จะถึงกำหนดกลับของพี่ชาย เจ้าโง่จึงได้นำมาแก่นั้นมาเที่ยวมรด แล้วขับออกประตูที่สามไป ถึงตอนนั้นเจ้าโง่ก็จนปัญญาไม่รู้จะไปที่ไหนอย่างครั้งที่แล้วอีก แต่เพราะเหตุว่ามาแก่ของเจ้าโง่ออกจะฉลาดกว่าเจ้าของดังที่ปรากฏครั้งที่แล้ว มาคราวนี้เจ้าโง่ก็เลยรู้สึกว่าจะควรปล่อยม้าให้คิดเอาเอง ดังนั้นเจ้าโง่จึงหย่อนบังเหียนให้ม้าวิ่งไปเองตามชอบใจ มักก็ควบไปทันทีและควบอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งเจ้าโง่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากถือบังเหียนไว้เฉยๆ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

หิมะ

37 35 35

25 พ.ค. 2527

ศิลปะภาพถ่าย

(ต่อจากหน้า ๑๐๐)

ก่อนาสัน เรือสกลา ภาพเรือริมน้ำ
คงจะมีคิมอย่างไม่น่าดู

รอ ยังไม่ถึงเวลาบิณฑบาต
ทั้งพระทั้งเณรและศิษย์วัดต้องนั่งรอ
ต้องหาร่มเงาเงาที่เห็นใจจริงๆที่
ต้องรอกันเป็นชั่วโมงๆ ยิ่งสายแดด
ยิ่งจัด ไปยืนเมื่อยมอมอยู่หน้า เห็น
ท่านนั่งรวมเป็นกลุ่มใหญ่ทำท่า
เชื่องชมเหนอยหน้า มอมสวยตรง
สัจจรเหลืองเหมือนกันหมด จ้องอยู่
นานกว่าจะถ่ายภาพได้

กลางท่านอาจจะสงสัยว่าทำไม
จึงต้องจ้องรอ ความจริงข้อนี้เป็น
เรื่องสำคัญ ไม่เชื่อจะลองดูก็ได้ เวลา
ที่เห็นใครเขานั่งรอกันเป็นกลุ่มแบบ
นี้ ถ้าถ่ายภาพเดินเข้าไปยกกล้อง
ขึ้นเล็ง ปรับระยะตั้งหน้ากล้องจ้อง
จะถ่าย แน่นนอน ไม่ทันได้ถ่าย คน
ในกลุ่มนั้นเห็นต้องหันมามองกล้อง
พอมองกล้องภาพจะขาดเรื่อง เสีย
อารมณ์ตามความมุ่งหมาย

แล้วจะทำอย่างไรจึงไม่ให้เขารู้
วิธีง่าย ๆ ที่ใช้ได้ผลคือ ยืนในระยะที่
ว่าจะถ่ายภาพนั้นได้ ทำที่เป็นไม่
สนใจแล้วเล็งกล้องไปทางอื่น ตอน
ที่เล็งกล้องให้กะว่าสภาพแสงสว่าง
ต้องพอกับจุดที่ต้องการถ่ายด้วย ตั้ง
ชัตเตอร์ และหน้ากล้องให้พร้อม
ปรับระยะชัดให้เท่ากัน พร้อมแล้ว
เอากล้องลง ยืนคอยที่ต่อไป
ช้าเล็งมองเหมือนไม่สนใจ พอ
เห็นได้ก็เหมาะยกกล้องขึ้นชัตเตอร์
แฉก กงจะแฉกเดียวเท่านั้นเพราะ
พอเสียงชัตเตอร์ดังผู้ที่ถูกถ่ายเป็น

ต้องหันมามองกล้องอย่างแน่นนอน
อารมณ์ของภาพจะเริ่มเปลี่ยนไป
จากเดิม

การถ่ายภาพแบบแอบลอบถ่าย
หรือถ่ายตอนที่เขาไม่รู้ตัวนี้ ภาษา
ถ่ายภาพเรียกว่า แคนดิด (candid
photographs) ภาพที่ได้จะเป็น
ธรรมชาติ ทั้งภาพแบบนี้จะมีเรื่อง
ให้เลือกถ่ายได้มาก ถ้าลงได้ตั้งใจ

ดูแท้ ตอนที่ขบวนแห่เคลื่อน
ไปตามถนน ผู้คนมุงดูกันแน่น
ทั้งสองข้างทาง ขยี้ก็พาหลานเล็กๆ
มานั่งดูกับเขาเหมือนกัน พอเห็น
เปลือยแอบถ่ายมาให้ดู นี่เป็น
เพียงตัวอย่างแบบเบื้องต้น เห็นแล้ว
คงนึกสนุก รออีกหน่อยคงใจว่าจะ
นำเรื่องการถ่ายภาพแคนดิดมา
แจกแจงให้เข้าใจกันต่อไปอีก
สักครั้ง

อาทิตย์ที่กลางทุ่ง เย็นใกล้ค่ำก็
ได้เห็นดวงอาทิตย์กำลังจะตกที่กลาง
ทุ่งนาพอดี หลังฤดูฝนดวงอาทิตย์
จะเริ่มสวย การเดินทางท่องเที่ยว
จึงมีโอกาสดูได้เห็นทิวทัศน์ ดวง
อาทิตย์ยามๆเสมอ อย่างคราวนี้ไป
เลือกทำเลที่คงหญ้า เลือกตอนที่ลม
พัดใบหญ้าอ่อนลู่ไปตามลม ปรับ
ระยะชัดไว้ตรงดวงหญ้า ฉากหน้า
คมชัดแต่ฉากหลังที่เป็นท้องฟ้าจะ

มัวพร่าไปหน่อย ถ่ายเก็บไว้ก่อน
แล้วก็ได้ภาพดวงอาทิตย์ เลือก
ที่ทิวทัศน์โล่งไกล ถ่ายทั้งเหนือด้าน
ล่างให้มากไว้ นำดวงอาทิตย์กับ
ดวงหญ้ามารวมกัน ก็ได้ภาพอาทิตย์
ที่กลางทุ่ง ภาพชัดทั้งใกล้ไกลและ
ไกลตลอดทั้งภาพ...วันนั้นที่จังหวัด
อุทัยธานี ♥

(ตอนจบ) ครึ่งที่แล้วได้เล่าถึงลูก
ชายสุดท้องของท่านลอร์ด ซึ่ง
ใครๆพากันว่าโง่กว่าพี่ๆ จึงเรียก
ว่าเจ้าโง่ พี่ของเจ้าโง่อยากได้บ้าน
กับที่ดินของพ่อ แบ่งกันอย่างรัก
ไม่เป็นทศกลง พ่อจึงต้องให้ไปหาผ้า
เช็ดหน้า ใครหาได้สวยที่สุด จะยก
บ้านกับที่ดินให้ เจ้าโง่ที่ขอแต่เพียง
ผ้าเช็ดหน้าได้ขยับไปจะวางแนว
เข้า แม่ได้ให้ลูกถัดมา และก็ได้อ
ผ้าเช็ดหน้าสวยที่สุดจากลูกถัดนั้น
พ่อจะยกบ้านกับที่ดินให้ พี่ๆก็ไม่
ยอม พ่อจึงให้ไปอีกครั้งหนึ่ง
คราวนี้ให้ไปหาเสื้อเจ้าสาวมา เจ้า
โง่ก็ร่อนเหลืออีก ๔ วันที่พี่ชายจะ
กลับ จึงได้ออกเดินทาง สุดแต่ผ้า
จะพาไป

จนกระทั่งเย็น รถม้าของเจ้าโง่
ก็ได้มาถึงวังแม่อีกครั้งหนึ่ง และที่
ปากประตูก็ได้มีแม่ตัวใหญ่สองตัว
นั่งอยู่เหมือนเมื่อครั้งก่อน แม่
แยกเขี้ยวมองดูเจ้าโง่อย่างดุคั่น
น่ากลัว แต่เจ้าโง่หาได้กลัวเกรงแม้
แต่น้อยไม่ กระโจนออกจากรถแล้ว
ก็เดินตรงเข้าไปในวังนั้น และ

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

วังแมว

(นิทานชาวลีวเนีย)

คราวนี้แมวเล็กแมวใหญ่เป็นอันมาก
พากันวิ่งกรุกกันมาต้อนรับเจ้าโง่ ราว
กับเจ้าโง่เป็นราชาของแมวทั้งหลาย
ก็ไม่ปาน แมวเหล่านั้นพาเจ้าโง่เข้าไป
ภายในวัง และพามาเข้าโรง

กรนรุ่งขึ้นเช้า เจ้าโง่ก็เตรียม
ตัวออกเดินทาง แต่แมวที่แควดล้อม
อยู่รอบด้านได้ขอร้องให้เจ้าโง่อยู่
ต่อไปให้นานอีกสักหน่อย ที่จริง
เจ้าโง่ก็ยินดีทำตาม ถ้าหากว่าตัวเอง
จะไม่ได้มีเวลาเหลือเพียง ๓ วันที่จะ
ต้องหาเสื่อเจ้าสาวให้สววยังกว่าที่
พี่ชายทั้งสองจะหามา เจ้าโง่ได้บอก
เรื่องนี้ให้แมวรู้ และเมื่อแมวขาว
ได้ยินเช่นนั้น ก็พูดขึ้นว่า

“โอ้ เรื่องเล็ก อยู่กับเราต่อไป
อีก ๓ วันเถอะ แล้วท่านจะได้สิ่งที่
ท่านต้องการเอากลับไปบ้าน”

ถ้าได้อย่างนั้น เจ้าโง่ก็ไม่มี
อะไรจะรังเกียจ ดังนั้นจึงพักอยู่ใน
วังแมวนั้นต่อไปอีก ๓ วัน ตอนเย็น
วันที่สามนั้นเอง แมวก็ได้นำม้าม้า
เทียมรถมาให้ และแมวขาวได้ให้กล่อง
เล็กๆ แก่เจ้าโง่ไปหนึ่ง และกล่าว
ตอนรำลึกลับว่า

“จงกลับบ้านโดยสันติและ
ปลอดภัย และทุกอย่างคงจะ
เรียบร้อยดี แต่ระวังอย่าเปิดกล่องนี้
ตามทางนะ”

เจ้าโง่รับกล่องมาแล้วก็ขึ้นรถ
ขับไปจนพ้นวังตลบ พี่ชายสองคน
กลับถึงบ้านเรียบร้อยแล้ว และนำ
เสื่อเจ้าสาวที่ตนได้มา มาให้พ่อของ
ตนดู พ่อดูแล้วก็เห็นว่าเสื่อนั้นสวย
จริงๆ แต่ม้าของคนที่สองก็บอบช้ำ
อิดโรยเสียจนแทบจะจำไม่ได้ ทันใด
นั้นเจ้าโง่ก็ขับ รถ เข้าบ้านอย่าง
รวดเร็วจนกระทั่งประตูป้านสะเทือน
พ่อพูดแก่เจ้าโง่ว่า

“ดูเหมือนลูกจะเบิกบานสบายใจ
นะ ลูกได้ของดีมีค่ามาบ้างหรือไม่”

เจ้าโง่ก็ได้แต่หัวเราะรับคำ
พาลงเปิดกล่องดูจึงเอาเสื่อเจ้าสาว
ออกมา ได้เห็นเช่นนั้น ทั้งพ่อทั้ง
พี่ชายแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง
เพราะเสื่อนั้นสวยเสียยิ่งกว่าเสื่อ
เจ้าหญิงเสียอีก พ่อจึงพูดแก่ลูกชาย
คนโตทั้งสองคนว่า

“ลูกทั้งสองเห็นแล้วมิใช่หรือว่า
บ้านกับที่ดิน จะต้องตกแก่ฉันเองเจ้า

เพราะเสื่อเจ้าสาวที่นำมานั้นสวยงาม
อย่างจะหาให้สววยกว่านั้น ไม่ได้อีก
แล้วในโลกนี้”

พี่ชายเจ้าโง่ก็เห็นด้วยว่าเสื่อ
นั้นสวยงามจริง แต่ที่พ่อบอกว่า
บ้านกับที่ดินจะต้องตกเป็นของเจ้าโง่
นั้นสิ เห็นด้วยไม่ได้ เจ้าโง่ไม่ได้
พยายามจะได้แย่งแต่อย่างใด ได้
แต่พูดว่า

“บ้านกับที่ดินเป็นสิทธิ์ของข้า
แล้ว แต่ถ้าพ่ออยากได้ก็เอาไปแบ่ง
กันซิ ข้าต้องการเพียงม้ากับรถ
เท่านั้น”

พี่ชายทั้งสองก็ได้เถียงกันอีก
ได้กันไปเถียงกันมา ทั้งกลางวัน
ทั้งกลางคืน แต่ก็ยังแบ่งบ้านแบ่ง
ที่ดินกันไม่ได้ คนหนึ่งร้องว่า “ข้า
สิควรจะได้” อีกคนหนึ่งก็ยืนยันว่า
“ไม่ใช่ ข้าต่างหาก”

พ่อฟังลูกได้เถียงกันอยู่พักหนึ่ง
โดยไม่พูดจาว่าอะไร หวังว่าคง
จะตกลงกันได้เองๆ แต่เมื่อเห็น

ว่า ไม่ช้าคงจะต้องสู้กันเป็นแน่
พ่อจึงเรียกลูกเข้ามาบอกว่า

“อะไรที่แล้ว ๆ มากก็ให้มันแล้ว
ไป แก่ใจอะไรไม่ได้ แต่พ่อไม่
ยอมให้เป็นไปอย่างนี้ต่อไปอีกหรอก
ไป พวกเจ้าไป ไปหาเจ้าสาวของ
ตัวเอง”

นี่ก็เจตนาของพ่อ ลูกๆจึงไม่
มีทางทำอะไรได้ นอกจากจะต้อง
ออกเดินทางไปหาเจ้าสาวของตน
เอง ลูกชายคนโตสองคนไปเอามา
ผีเสื้อที่สวยงามพร้อมทั้งเงินเป็นอันมาก
ข้อออกประตูบ้านไปคนละประตู แต่
‘เจ้าโง่’ ไม่ได้เด็ดเนื้อร้อนใจ
เวลาล่วงไป เจ้าโง่ก็ยังอยู่ที่บ้าน
พ่อรู้สึกว่าได้เวลาแล้วที่ลูกคนเล็ก
จะต้องออกจากบ้าน แต่เจ้าโง่ก็ยัง
ไม่เคลื่อนไหว ในที่สุดพ่ออดรนทน
ไม่ไหว จึงถามลูกว่า

“ไม่อยากจะออกไปแสวงโชค
บ้างหรือลูก”

เจ้าโง่ก็ได้แต่หัวเราะพูดว่า
“ให้พี่ๆเขาหาเจ้าสาวของเขาเถอะ
บางทีลูกอาจจะไม่ต้องหาเจ้าสาว
ของลูกนานหรอก” พ่อก็เลยไม่รู้
จะพูดว่าอะไร แต่พออีก ๔ วันก่อน
หน้ากำหนดที่พี่ชายจะกลับ เจ้าโง่
จึงจัดแจงเอาม้ามาเทียมรถ แล้วก็
ขับรถออกไปทางประตูที่สาม

“เออ จะไปทางไหนดี” เจ้าโง่
คิด “แมวเคยให้ผ้าเช็ดหน้าเรา ให้
เสื้อเจ้าสาวเรา คราวนี้แมวจะหา
เจ้าสาวสวยให้เราได้ไหมหนอ อ้อ

นี่ก็ออกแล้ว ปลอมม้าแสนฉลาด
มันฉลาดกว่าเราถึงสองครั้ง ให้มัน
พาไปเองก็แล้วกัน”

ฝ่ายม้าก็วิ่งไปเร็วกว่าเดิม
แล้วก็เลี้ยวไปตามถนนที่ตรงไปยัง
วังแมว

เมื่อมาถึงวัง ก็มีแมวตัวใหญ่
สองตัวนั่งแยกเขี้ยว ทำทางคร้ายอยู่
ตรงประตูเช่นเดียวกับที่เห็นครั้ง
ที่แล้ว เจ้าโง่เห็นแล้วก็ร้องว่า

“อ้อ นหรือเป็นท้าวพาเรามา
ถ้าเช่นนั้นทักก็เป็นทักที่เราจะพัก”

แล้วเจ้าโง่ก็ตรงไปยังวัง พอ
เห็นเจ้าโง่ บรรดาแมวในที่นั้นก็พา
กันวิ่งมารุมล้อมอย่างเคย แล้วก็
ต้อนรับขับสู้เจ้าโง่ไม่ผิดกับต้อนรับ
พระราชฯ ส่วนม้าก็พาไปเข้าโรง
ตอนเย็นวันนั้น เจ้าโง่เดินไปรอบๆ
วัง และมองดูทุกซอกทุกมุม หวัง
จะได้เห็นมนุษย์สักคนอยู่ในหมู่แมว
แต่เมื่อมองอย่างไรก็หาได้พบแม้แต่
สักคนไม่ เห็นมีแต่แมวมากขึ้นๆ
ดูแล้วเจ้าโง่อดเศร้าใจไม่ได้ กอ
ยอยู่จนถึงเช้าจึงเตรียมตัวกลับ แต่
แมวที่แวดล้อมอยู่ได้ถามว่าเหตุ
ใดจึงมีท่าเศร้าสร้อย เจ้าโง่ก็เล่า
เรื่องราวให้ฟัง พร้อมทั้งบอกว่า
บ้านนี้พี่ชายคงหาเจ้าสาวแสนสวย
ได้แล้ว ในเมื่อตนเองยังไม่แต่งงาน
เลย แมวขาวได้ยินเช่นนั้น ก็พูดว่า

“โอ เรื่องเล็ก อยู่กับเราคือไป
อีก ๓ วันเถอะ แล้วจะได้เจ้าสาวที่

สวยที่สุดพากลับบ้าน พร้อมทั้ง
อะไรๆที่ท่านอยากได้นอกจากนี้ก็
ด้วย”

ถ้าได้เช่นนั้น เจ้าโง่ก็ไม่
อะไรจะต้องรังเกียจ ดังนั้นจึงอยู่
กับแมวในวังแมวต่อไปอีก ๓ วัน
และแมวทั้งหลายก็มาเฝ้าปรนนิบัติ
รับใช้ไม่ว่าจะต้องการอะไร และ
พากันเอาอกเอาใจราวกับเป็นพระ-
ราชาของตนทีเดียว

ตอนเย็นวันที่สามนั้นถึงกำหนด
เวลาที่เจ้าโง่จะต้องออกเดินทางกลับ
บ้าน แต่แมวก็นั่งไม่ยอมให้กลับ
ขอให้เจ้าโง่พักอยู่กับพวกตนอีกคืน
หนึ่งก่อน เพราะจะหาเจ้าสาวพาเดิน
ทางไปได้อย่างไรในเวลากลางคืน
และในป่าที่บอออกอย่างนั้น เป็นอัน
เจ้าโง่ยอมพักอยู่ต่อไปอีกคืนหนึ่ง

เจ้าโง่ไปพักผ่อนอย่างเคย แต่
ตกราวเที่ยงคืนก็ต้องตกใจตื่นขึ้น
ด้วยความตระหนกตกใจในเมื่อได้
ยินเสียงลมพัดอู่อยู่ในบ๊อม ลม
กระโชกอยู่เป็นเวลานาน ทันใดนั้น
ก็ได้มีพายุหมุนพัดมาอย่างดุเดือด
จนแผ่นดินไหวสั่นสะเทือน ประตู
หน้าต่างเปิดปั้ง เจ้าโง่ตกใจแทบ
สิ้นสติ ถึงกับต้องวิ่งไปถามแมว
ว่า เกิดอะไรขึ้น แต่ว่าอะไรกันนั้น
แสนจะประหลาดมหัศจรรย์ที่แมว
ทั้งหลายในวังได้กลายเป็นผู้หญิง
ผู้ชายไปหมด และแมวขาวก็ได้
กลายเป็นเจ้าหญิงที่แสนสวยอย่างที่

ไม่อาจจะหาใครที่ไหน สวาท
เจ้าหญิงแสนสวยวิ่งไปหาเจ้าโง่
พลางประกาศว่า เจ้าโง่คือสามี
ของตน ทั้งได้เล่าว่าพระองค์ถูก
สาปให้เป็นแมว ผู้คนพลเมืองก็
กลายเป็นแมวไปด้วย แต่จะกลับ
เป็นคนได้ต่อเมื่อมีผู้ชาย มาพัก
ค้างคืนครั้งละ ๓ วัน ๓ คืน ๓ ครั้ง
ด้วยกัน แมวจึงได้ขอร้องเจ้าโง่ให้
พักอยู่ด้วยครั้งละ ๓ วันถึง ๓ ครั้ง

ในระหว่างนั้นคนรับใช้ในวัง
ได้เอาม้ามาเทียมรถลึงค์ด้วยกัน
มีม้าแก่ของเจ้าโง่นำหน้าและเจ้าโง่
ก็ได้พาเจ้าหญิงกลับไปบ้านของตน
รถแล่นไปเร็วจนคันไม้ตามทางโน้ม
ลงกับดิน และเสาประตูบ้านเจ้าโง่
ถึงกับกระเด็นหัวทังๆ ที่รถยังอยู่
ห่างบ้านตั้งไมล์

เมื่อได้เห็นเจ้าหญิงที่ความงาม
ดูเหมือนจะทำให้บ้านโชติช่วง เมีย
ของพี่ชายทั้งสองถึงกับวิ่งหนีไป
พ่อของเจ้าโง่ก็อยากจะได้ลูกชายทั้ง
สองไปกับเมียด้วย ทั้งยกบ้านกับ
ที่ดินให้เจ้าโง่ทันที แต่เจ้าโง่ไม่
ต้องการอะไรนอกจากรถกับม้าแก่
ตัวนั้น เหลื่อนอกนั้นแบ่งให้พี่ทั้ง
สองเท่าๆกัน เจ้าโง่กับเจ้าหญิงก็
ได้กลับไปยังวังของเจ้าหญิง และ
ได้จัดการแต่งงานอย่างหรูหรา
มีแขกมาร่วมงานจากทุกมุมโลก
แต่ไม่มีใครสวาทเจ้าสาวของ
เจ้าโง่เลย

ค่าของเงิน

มนุษย์สร้างเงินนำเป็นอำนาจ
สมมุติธาตุกองทุนเป็นตุลฐาน
เศรษฐกิจแลกเปลี่ยนเวียนวงการ
จากแหล่งงานสู่คลังสู่สังคม

ในช่องว่างระหว่างคนผู้ชวนขาย
ภาระจ่ายหนี้รับจนทับถม
รับเหมาจ่ายร้อยหมื่นใจชื่นชม
ค่านิยมที่ปรากฏไม่ลดลง

ความฟุ่มเฟือยมีในหมู่มนุษย์
คิดยังหยุดเริ่มประหยัตรัฐประสงค์
เก็บออมไว้ทุกวันเพียรบรรจง
เก็บมันคงดีด้วยช่วยชาติไทย

เงินเป็น 'แก้วสารพัดนึก' จัดหา
จึงมีค่าสร้างสรรค์สิ่งผืนผ้า
ผู้นับถือเงินเกินน้ำใจ
ก็หลงไหลเพียงสิทธิ์จิตมีดমন

เงินสร้างงานการดีสร้างชีวิต
กรรมสิทธิ์ก่อเกิดประเสริฐผล
ควรใช้เงินสะอาดเป็นทาสคน
อย่าหลงตนใช้อำนาจเป็นทาสเงิน

ค่าครองชีพอาศัยปัจจัยสี่
เพียงพอดีอติภาพลาภสรรเสริญ
แสวงสิ่งเย้ายวนก็ส่วนเกิน
ผู้เจริญใจกายอยู่สายกลาง

สัญญา ถิ่นวัฒนาภูล - กาญจนบุรี

๙๓๗ ๓๖ ๒๘.๑.๒๕๒๗

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

รูกขเทวดา

(นิทานไทใหญ่)

นิทานเรื่องนี้มีในหนังสือเรียนภาษาไทยที่โรงเรียนกันในรัฐชาน ชื่อเรื่องเดิมเป็นภาษาไทยใหญ่ว่า ฝี่เบือ-อย่าก้านแข็งแลฝี่ไม่เป่า หมายถึง ฝี่เผ้าหญา ก้านแข็งและฝี่ไม่เป่า ฝี่ของเขามาว่า เทวดา ฝี่เบือ-อ ก็หมายถึง เทพารักษ์ (เบือ-อ หมายถึง ฝี่) ไม่ทราบว่าเป็นต้นเค้าของเรื่องนี้ได้มาจากชาดกหรือไม่ แต่ก็นับต้นเรื่องด้วยพระเจ้าพรหมทัตแห่งพาราณสี เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งในอุทยานของขุนหอคำ ปรามะดาด (พรหมทัต) เมืองพาราณสี ยังมีฝี่เบือ-อ ต้นหญา ก้านแข็งกับฝี่เบือ-อ ไม่เป่า (ไม่เป่า คือต้นสาละ) เรียกเสียว่า รูกขเทวดาเห็นจะได้ รูกขเทวดา ไม่เป่ามีที่อยู่พักอาศัย สุขสบาย เพราะไม่เป่าต้นนั้นเป็นไม้หมั่งกะหล่ำ (= ไม้มุงกล) เรียกกันว่า ไม้เป่าหมั่งกะหล่ำ ต้นสูงใหญ่ร่มรื่น ขุนหอคำมักจะนำเครื่องเช่นมาเช่น อยู่เนืองๆ ส่วนเทวดาต้นหญา ก้านแข็งนั้น เป็นเพราะที่อยู่เป็นต้นหญา จึงไม่มีใครสนใจหรือคิดทำให้โอ้อวดอย่างใด

อยู่มาวันหนึ่ง ขุนหอคำทรงปรารภนาจะได้เสาก่อนจาง (เสาสูงใช้สำหรับอาคารใหญ่ๆอย่างวัดกับวังเจ้านาย) ลักต้นหนึ่ง จึงโปรดให้พวกช่างไม้ไปเที่ยวหาเสามาสร้างหอ (= วัง) พวกช่างไม้ไปหาไม้ใหญ่ๆ ในอุทยาน ก็ไปได้เห็นไม้เป่ามุงกลต้นนั้นเข้า ก็คิดว่าน่าจะเอาไปทำเสาก่อนจางเสียจริงๆ แต่ยังตัดฟันตอนนั้นไม่ได้ เพราะยังไม่ได้ทูลขุนหอคำ

ดังนั้นพวกช่างไม้จึงได้พากันไปเฝ้าขุนหอคำ ทูลว่า ใครจะฟันต้นไม้เป่ามุงกลนั้นเพื่อนำมาทำเสาก่อนจางตามประสงค์ ขุนหอคำก็โปรดอนุญาต เช้าวันนั้นคนเหล่านั้นจึงได้จัดเสนาต่างกัน (โตกของกิน) มาเช่นฝี่ คือรูกขเทวดาไม่เป่านั้น พลาบบอกว่า วันรุ่งขึ้นพวกตนจะมาตัดเอาไม้เป่าไปทำเสาหอ หลังจากนั้นพวกช่างไม้ก็กลับไป

ฝ่ายรูกขเทวดาไม่เป่าได้ยินเช่นนั้นก็ได้แต่คิดว่า “พรุ่งนี้พอพวกช่างไม้เขามาตัดไม้เป่าเสียแล้วเราก็คงไม่มีที่อยู่พักอาศัย จะไป

หาที่ที่ไหนอยู่ก็ยังไม่รู้เลย” คิดแล้วก็ไปทุกข์และเศร้าโศกยิ่งนัก

ฝ่ายเทวดาต้น หญา ก้านแข็งแลเห็นสหายของตนทุกข์โศกถึงกับรำไห่อยู่นั้น ก็ได้ถามขึ้นว่า

“เพื่อนเอ๋ย เพื่อนเศร้าโศกด้วยเรื่องอะไร”

“พรุ่งนี้พวกช่างไม้เขาจะมาตัดไม้เป่าใหญ่ต้นนั้นแล้วละ” รูกขเทวดาไม่เป่าตอบ “แล้วเราพ่อแม่ลูกก็เลยจะไม่มีที่อยู่พักอาศัยนะซี”

“เรื่องเท่านั้นเอง” เทวดาต้นหญา ก้านแข็งปลอบเพื่อน “อย่าเศร้าโศกทุกข์ร้อนไปเลย พรุ่งนี้พอพวกช่างไม้มาตัดไม้เป่าละก็ ร้องเรียกขานนะข้าจะมาตัดขวางไว้ให้”

ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พอพวกช่างไม้มาถึงนั้น รูกขเทวดาไม่เป่าก็ร้องบอกเพื่อน ตามที่เทวดาต้นหญา ก้านแข็งสั่งไว้ เทวดาต้นหญา ก้านแข็งได้ยินเช่นนั้น ก็ได้จำแลงร่างเป็นแตน (ตะกวด) วิ่งผ่านหน้าพวกช่างไม้ ไปหยุดอยู่ที่โคนไม้เป่านั้น แล้วก็พาดหัวหายไป แต่ไม่ได้หายไปไหน กลับไปโผล่ที่ง่ามไม้ (= คาคบไม้) แล้วผกหัวดูช่างไม้ทั้งหลายนั้น

ข้างฝ่ายข้างไม้เหล่านั่นได้
แลเห็นแลนหายไปตรงเงาไม้เป่า
(โคนต้นไม้) นั้น แล้วยังไปโผล่
ตรงง่าไม้เสียอีก จึงตรงไปคืบ
คืบไม้หนักได้ขึ้นเสียงดังโป๊กโป๊ก
หัวหน้าพวกข้างไม้ จึงพูดว่า

“ไม้เป่าคืบนี้กลัวงูเสียแล้ว
เอาไปก็ใช้การไม่ได้ ไปหาคนอื่นที่
อื่นกันเถอะ”

พูดแล้วก็ออกจากอุทยานไป
รุกขเทวดาไม้เป่าคืออกคืบยังนึก
ทั้งยังรู้สึกทั้งญาณปัญญาของเทวดา
คันหน้าก้านแข็ง ถึงกับยกย่องว่า
ช่างเก่งแท้ๆ

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องการใช้
ญาณปัญญาเหมือนกัน แต่ใช้ในการ
ไม่ซื่อต่อเพื่อน เรื่องนมชื่อว่า กัดอ่า
แบ้ซอ กัดอ่าแบ้ซอ เล่าไว้ใน
หนังสือแบบเรียนภาษาไทยเล่ม
เดียวกัน เรื่องเล่าไว้ดังต่อไปนี้

เมื่อก่อนนานมาแล้วยังมีคน
สองคน คนหนึ่งชื่ออ้ายเงิน อีกคน
หนึ่งชื่ออ้ายแสง สองคนเป็นเพื่อน
รักกันนักหนา ไปไหนก็ชวนกันไป
เรียกกันไป ทำอะไรก็ร่วมกันทำ มี
ของกินอะไรก็แบ่งกันกิน ไม่เคยผิด
ใจกันแม้สักครั้ง อยู่มาวันหนึ่ง
สหายทั้งสองได้ชวนกันทำการค้า
และได้พากันไปซื้อสินค้าด้วยกัน
เมื่อบรรทุกเกวียนแล้ว ก็นำออกไป
ขายตามตลาดตามหมู่บ้าน ครั้นเมื่อ
ขายสินค้าหมดลงแล้ว ปรากฏว่าคน
ทั้งสองได้เงินมากมาย

ฝ่ายอ้ายแสงเห็นเงินมากเช่นนั้น
ก็คิดว่า เงินนี้ พอแบ่งให้อ้ายเงินเสีย
ครึ่งหนึ่งแล้ว ตัวเราก็คงได้มากมาย
อะไร ทำอย่างไรหนอจึงจะไม่ต้อง

แบ่งให้เพื่อนครึ่งหนึ่ง “เห็นจะต้อง
ใช้ญาณปัญญาเสียสักครึ่งหนึ่งก่อน”
คิดดังนี้แล้ว อ้ายแสงจึงถามอ้าย
เงินว่า

“เพื่อนเอ๋ย เงินเราทั้งสองนี้
จะแบ่งกันอย่างไรดี”

“อ้าว มีเท่าไรก็เอามาแบ่ง
กันคนละครึ่งนี่ซิ” อ้ายเงินตอบ
“เวลาซื้อของก็ซื้อด้วยกัน ขายก็
ขายด้วยกัน เงินทุนก็ออกเท่าๆกัน
นี่เพื่อน”

“ถ้าแบ่งคนละครึ่งอย่างนั้น
ก็ไม่ถูกแบบถูกแผนนี่ซิ อ้ายเพื่อน
เอ๋ย” อ้ายแสงแย้ง “มันต้องแบ่ง
ตามชื่อของเราซึ่งจะถูก เพื่อนชื่อ
อ้ายเงิน ข้าชื่ออ้ายแสง ชื่อข้าต้อง
ใหญ่กว่าชื่อเพื่อน ข้าต้องได้มาก
กว่าเพื่อนสองเท่า”

“จะเอาตามชื่อเหมือนอย่าง
ที่เพื่อนพูดก็อยู่” อ้ายเงินสนับสนุน
“เอาชื่ออ้ายเงินของข้าแน่แหละ ถ้า
เอาตามชื่อข้า เงินที่ข้าขายกันมาได้
นั้นต้องเป็นของข้าทั้งหมดเลย ส่วน
เพื่อนชื่ออ้ายแสง เพื่อนก็ไปซุกที่
เมืองกุศเมืองกองเอาซิ”

โดนเข้าไม้นี้ อ้ายแสงก็ยอม
ไม่ได้ ต่างได้เถียงกันไม่เป็นอัน
แบ่งกันได้ ในที่สุดอ้ายแสงได้พูด
ขึ้นว่า

“ดีละ ใครจะได้ส่วนแบ่งมาก
หรือน้อย พรุ่งนี้เราไปหารุกขเทวดา
คันชื่อใหญ่ตรงริมหัวนาคนเถอะ
ให้รุกขเทวดาช่วยตัดสินก็แล้วกัน”
อ้ายเงินก็ว่า “อยากไปที่ไหนให้
ใครตัดสินก็ไม่ใช่เป็นไร ข้ายอมทั้ง
นั้น” แล้วคนทั้งสองก็พากันกลับไป
บ้านของตน

ตกเย็นลงอ้ายแสงไปเล่าเรื่อง
ให้พ่อของตนฟังโดยตลอดแล้วบอก

พ่อให้ช่วย คือ ในวันรุ่งขึ้นตอนเช้าๆ
ขอให้พ่อ ไปซ่อนตัวอยู่ในโพรงไม้
ชื่อใหญ่นั้น ครั้นแดดออก หมอก
สว่างแล้ว ทั้งอ้ายเงินอ้ายแสงได้จัด
เดินดังกิน (โตกของกิน) ไปเช่น
รุกขเทวดาตรงเงาไม้ใหญ่นั้น แล้ว
คนทั้งสองก็ได้บอกเล่าแก่รุกข-
เทวดาว่า

“เราทั้งสองนี้ คนหนึ่งชื่ออ้าย
เงิน อีกคนหนึ่งชื่ออ้ายแสง เรา
ร่วมกันทำการค้า ขายของได้เงินมา
อย่างนี้ ผู้ใดควรจะได้มาก ผู้ใด
ควรจะได้น้อย ขอให้โปรดตัดสิน
ให้เราทั้งสองด้วยเถิด”

ฝ่ายพ่ออ้ายแสงที่ไปซ่อนอยู่ใน
โพรงไม้ ก็พูดออกมาว่า

“อ้ายแสงต้องได้มากกว่าอ้าย
เงินสองเท่า”

ได้ยินเช่นนั้นอ้ายเงินก็พูดออก
มาทันทีว่า “เอ๊ะ รุกขเทวดาไม่ซื่อ
นี่ดีละเราจะได้เห็นกัน”

พูดดังนี้แล้วก็วิ่งไปหาฟางใน
นามากองไว้รอบๆ โคนไม้ นั่น แล้ว
เอาไฟจุด พอไฟลุกโผลงขึ้น พ่อ
อ้ายแสงไม่อาจทนแรงไฟได้ ต้อง
ตะกายขึ้นไปตามโพรงไม้ แล้วไป
โผล่ออกที่ง่าไม้ พลากร้องออกมาว่า

“เออ กัดอ่าแบ้ซอ (กัดไม้
ชนะซอ) ที่เขาวัวไว้นั้น ได้พบกับ
ตัวเองเลวนั่นเอง อ้ายเว้ย ไฟลุกถึง
ตัวเราจนแทบจะตายอยู่แล้ว เงิน
ของเจ้าทั้งสองนั้นแบ่งกันเอาเองคน
ละครึ่งเถอะดี”

ฝ่ายอ้ายแสงไม่รู้จะทำอย่างไร
จึงจะหลอกลวงเพื่อนต่อไปได้อีก
ทั้งอ้ายแสงกับอ้ายเงินก็ได้จัดการ
แบ่งเงินกันคนละครึ่ง แล้วต่าง
คนต่างก็แยกย้ายกันไป ไม่ได้คบหา
กันเป็นเพื่อนอย่างแต่ก่อนอีก ♥

จ 37 ลง 37 9 0-1 25 27

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เจ้าชื่อกับเจ้าคด

(นิทานรัสเซีย)

นิทานไทใหญ่ที่เล่ากราวที่ แล้ว ลงท้ายว่า กัดอ้าแบะซอ คือ กัดไม่ชนะซอ นิทานของรัสเซีย (ที่จริงยังมีนิทานยุโรปอื่นอีกที่เล่าทำนองเดียวกัน) ก็เล่าแบบเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า ความซอมุ่คุณค่าเป็นทุนนิยมในทางปวง เรื่องที่นาตาเลีย คัดคิดค้นแปลมานั้น เล่าไว้ดังนี้ คือ

นานมาแล้วยังมีชาวบ้านยากจน สองคนอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชายคนหนึ่งเป็นคนดี ซื่อตรง แต่อีกคนหนึ่งเป็นทั้งหัวขโมยทั้ง หลอกหลวงตลบตะแลง คนในหมู่บ้านพากันเรียกคนทั้งสองว่า เจ้าชื่อกับเจ้าคด

วันหนึ่งคนทั้งสองได้เถียงกันว่าอยู่อย่างซอดหรืออย่างคดดีเถียงกันไปเถียงกันมาไม่มีใครยอมแพ้ใคร ดังนั้นจึงตกลงกันว่าจะออกเดินทางเที่ยวหางานตามเมืองต่างๆ พร้อมกันนั้นก็จะถามความเห็นคนอื่นๆ ไปด้วย

ขณะที่เดินไปตามทาง ก็แลเห็นทาสคนหนึ่งกำลังไถนา เห็นเช่นนั้น คนทั้งสองก็พูดกันว่า “ขอให้เจริญๆเถอะพี่ชาย พระคุ้มครองท่าน พ

ช่วยตัดสินให้เราที่เถอะนำว่า เราควรหาเลี้ยงชีพด้วยความซื่อสัตย์หรือความคดโกง”

“หากินซื่อๆ นะไม่ทำให้ชีวิตไปได้ไกลหรอกเพื่อน ความซื่อสัตย์ไม่ได้มาตอบแทนอะไรให้หรอก ดูหาสอย่างพวกเราก็ได้ บรรดานายใช้เราเสียจนไม่มีได้พัก อยากรจะพักต้องใช้ชีวิตหลอกแก่งัดทำเป็นเจ็บ”

“นั่นไง จริงอย่างข้าว่าไหมล่ะ” เจ้าคดตำทับ

คนต่อไปที่เจ้าชื่อกับเจ้าคดไปถามเขา ก็ได้แก่พ่อค้าคนหนึ่ง คนทั้งสองก็ตรงไปถามอย่างเดียวกัน พ่อค้าพูดว่า

“โอ๊ย ท่านเป็นไมมีวันทำมาหาได้หรอก ถ้าท่านไม่โกง คนซื่อสัตย์นะริไม่มีโอกาสหรอกในชีวิตนี้”

“ข้าบอกเจ้าแล้ว” เจ้าคดตำทับซ้ำอีก

วันรุ่งขึ้นเจ้าชื่อกับเจ้าคดแลเห็นผู้ชายคนหนึ่งขับรถผ่านไป จึงถอดหมวกตรงเข้าไปหา และถามอย่างนอบน้อมว่า “ขอประทานโทษเถิดท่าน ท่านจะกรุณาบอกเราหน่อยได้ไหมว่าควรจะมีชีวิตอยู่อย่างซื่อสัตย์หรืออย่างคด โกงหลอกหลวงเขาเกิน”

“ถ้าท่านพูดความจริงและต่อสู้เพื่อความยุติธรรมแล้ว รับรองได้ว่าท่านต้องได้รับความเดือดร้อนแน่”

ชายนั้นตอบ

เจ้าคดก็ตอกดีใจคิดว่าตนเองชนะแล้ว แต่เจ้าชื่อก็ตอบว่า

“ไม่หรอก เราควรจะมีชีวิตอยู่ตามแต่พระผู้เป็นเจ้าจะบันดาล ไม่ว่าอะไรจะเกิดแก่ข้าก็ตาม ข้าจะไม่ยอมคดโกงหรือพูดโกหกหลอกลวงเป็นอันขาด”

แล้วคนทั้งสองก็เดินทางต่อไป เจ้าคดรู้วิธีเข้าไปตีสนิทกับคนทั้งหลาย คนเหล่านั้นก็ให้อาหารให้เครื่องดื่ม พร้อมทั้งเสวยขิดตัวไป แต่เจ้าชื่อกลับพอใจที่จะทำงานเพื่อให้ได้อาหารกิน แต่จะได้อาหารจากไหนเล่า

ครั้นมาถึงที่เปลี่ยวปราศจากบ้านผู้คน สองข้างทางไม่มีอะไร นอกจากที่รกร้างว่างเปล่า เจ้าชื่อกินอย่างเหลือเกิน จึงขอขนมปังเจ้าคดกินสักชิ้น เจ้าคดก็พูดว่า

“ให้ก็ได้ แต่ว่าเจ้าจะให้อะไรข้าตอบแทนล่ะ”

“เจ้าอยากได้อะไรก็เอาไปเถอะ”

“เอาลูกนัยน์ตาเจ้านะแหละ”

“ตามใจ”

เจ้าคฤหัสถ์จึงพาไปเพื่อแลกกับขนมปังชิ้นเล็กๆชิ้นหนึ่ง วันผ่านไปอีกวันหนึ่งเจ้าชอกก็หัวอก และก็ขอขนมปังเจ้าคฤหัสถ์ เจ้าคฤหัสถ์พูดว่า

“ข้าจะให้เจ้ากินบ้าง แต่เจ้าต้องยอมให้ลูกตาขวาของเจ้าแก่ข้า”

“โอ้ เวทนาข้าเถอะ เพื่อน ถ้าเจ้าทำอย่างนั้น ข้าก็ตามอาตนะ”

“เจ้าก็ได้สบายใจใจละที่รู้ว่าตัวเองเป็นคนชอก ส่วนข้านะไม่ใช่”

เจ้าชอกหัวเสียจนเป็นลม จึงจำต้องยอม เจ้าชอกพูดว่า

“ก็เอาไปซิ ถ้าเจ้าไม่รู้จักละอาชญาปและกถาบาปละก็”

เจ้าคฤหัสถ์ทำตามตกลงกันนั้น แล้วก็ให้ขนมปังชิ้นเล็กเดียวแก่เจ้าชอก ส่วนตัวเองก็ออกเดินทาง ทั้งเจ้าชอกไว้กลางทางนั่นเอง เจ้าคฤหัสถ์พูดว่า “ข้าไม่อยากพาเจ้าไปด้วยให้ยุ่งยากหรอก” เจ้าชอกกินขนมปังแล้วก็เดินสะเปะสะปะไป หวังว่าจะได้พบหมู่บ้านเข้าสักแห่ง ไปได้พักหนึ่งก็ไม่รู้จะไปทางไหน เจ้าชอกจึงอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าอย่างเร่งร้อน เจ้าชอร้องขอว่า “ขอพระองค์อย่าได้ทอดทิ้งข้าพระองค์ผู้มกกรรม” เจ้าชอพร่าวิงวอนแล้วเล่า ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงลึกลับดังมาว่า

“เลี้ยวไปทางขวา แล้วเจ้าจะไปถึงน้ำพุพุ่งขึ้นมาคลุกๆในป่า เอาน้ำพุนี้มาล้างตาเข้า แล้วพระผู้เป็นเจ้าจะทำให้ตาของเจ้ากลับคืนมา เจ้าจะแลเห็นคนโง่สูงตรงนั้น จงได้ขึ้นไปบนยอดคนะ แล้วคอยอยู่จนกว่าจะถึงกลางคืน”

เจ้าชอกก็กลายเป็นคนตาบอดไปแล้ว ได้ทำตามคำที่ได้ยิน ไม่ช้าก็ได้มาถึงน้ำพุแล้ว แล้วก็กลับแลเห็นสิ่งต่างๆได้ดังเก่า มองไปรอบๆก็สังเกตเห็นคนโง่สูงใหญ่คนหนึ่งได้ต้นก็มีหญ้า น้ำแปลกที่หญ้าได้ต้นนั้นม้วยเหยียบย่ำไปทั่ว เจ้าชอกได้ขึ้นไปจนถึงยอดและคอยอยู่จนกว่าจะถึงกลางคืน

ทันทีที่ทุกแห่งมืดสนิท พวกผีร้ายก็แห่กันมาจากทุกทิศทุกทาง มาชุมนุมกันอยู่ใต้ต้นโง่นั้น แล้วต่างก็โอ้อวดความชั่วร้ายของตนได้กระทำมาตลอดคืนนั้น เจ้าชอกหนึ่งพูดขึ้นว่า

“ข้าไปสั่งเจ้าหญิงสาวสวยอย่างเคยอีก ข้าทราบมานานมาสิบปีแล้ว เขาพยายามขับข้าออกให้ออกไปพ้นวังด้วยซ้ำ แต่ข้าไม่ยอมไปก็ข้าแข็งแรงกว่านั้น จะมีคนคนเดียวเท่านั้นที่จะรักษาเจ้าหญิงได้ คนคนนั้นจะต้องไปหาภาพพระแม่มาเรียจากพ่อค้าผู้มั่งคั่งคนหนึ่งมาให้ได้”

ในตอนเช้าเมื่อพวกผีร้ายต่างทยอยต่างหายไประยะหนึ่ง เจ้าชอกก็ได้ต้นไม้ลงมา แล้วก็ไปเที่ยวหาพ่อค้าผู้มั่งคั่งนั้น และในที่สุดก็ได้พบ จึงได้ตรงเข้าไปขอร้องงานทำ เจ้าชอกพูดว่า

“ข้าขอรับใช้ท่านตลอดทั้งปี โดยไม่ขอรับค่าจ้างเลย ขอแค่เพียงภาพพระแม่มาเรียเท่านั้น”

พ่อค้าก็ตกลง เจ้าชอกจึงได้รับใช้ไปตลอดปี งานแสนจะหนักจนหาเวลาว่างไม่ได้ ครั้นครบปีแล้ว เจ้าชอกก็ขอภาพพระแม่มาเรียตามสัญญา พ่อค้าก็พูดว่า

“เจ้าทำงานเป็นทพพอใจข้ามาก แต่ข้าก็ยังไม่อยากจะให้ภาพพระแม่

มาเรียนี้ เอาเงินไปไม่ได้หรือ”

“ไม่ได้หรอก ข้าไม่อยากได้เงินของท่าน ให้ภาพแก่ข้าตามที่ตกลงกันก็แล้วกัน”

“เออ ถ้าอย่างนั้น รับใช้ข้าไปอีกปีหนึ่งก่อนซิ แล้วข้าจึงจะให้ตามที่เจ้าต้องการ”

เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรได้ เจ้าชอกก็จำต้องอยู่รับใช้พ่อค้าต่อไปอีกปีหนึ่ง ครั้นครบตามกำหนดพ่อค้าก็ยังอดเอื้อมไม่ยอมให้ภาพนั้นอีก พ่อค้าพูดว่า

“ข้าอยากจะให้เงินเจ้านะ แต่ถ้าเจ้าอยากจะได้ภาพให้ได้ อยู่รับใช้ข้าต่อไปอีกปีหนึ่งเถอะ”

แต่จะตกลงหรือไม่ตกลงก็ป่วยการไปได้เถียงกับคนมั่งมี คนมีอำนาจอย่างพ่อค้าผู้นั้น เจ้าชอกจึงจำต้องก้มหน้าก้มตาอยู่รับใช้พ่อค้าต่อไปอีกปีหนึ่งเป็นปีที่สาม หนนี้ต้องทำงานหนักกว่าหนก่อนเสียอีก พอครบกำหนด พ่อค้าก็ไปปลดภาพพระแม่มาเรียจากฝาผนังมาส่งให้โดยดี พลางพูดว่า

“เอ้า เอาไป ไปคืนนะ พ่อหนุ่ม”

เจ้าชอกเอาผ้าสะอาดค่อยบรรจุห่อภาพนั้น แล้วก็มุ่งหน้าเดินทางไปยังอาณาจักรที่เจ้าหญิงถูกผีเข้าสิง และทำทุกขุทรมานให้นานถึงสิบปีที่จริงหนทาง ไปสู่ที่หมายนั้นไกลแสนไกล แต่เจ้าชอกก็ได้ขื่อท่อนและก็มาถึงจนได้ในที่สุด เมื่อเจ้าชอกมาถึงเมืองที่เจ้าหญิงประทับ ก็ไปแจ้งแก่เจ้านายที่ว่าตนมาอาสาขอรักษาเจ้าหญิง เจ้านายพาเจ้าชอกไปยังวังที่ประทับ แล้วพระราชากับพระราชินีทรงนำเจ้าชอกไปยังห้องบรรทมของเจ้าหญิง เจ้าชอกขอน้ำมาชม



ทรงพระเจริญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็ม.พี. ลักก์

๑๙๑ ขอย่ำพลวง หลังโรงเรียนพลตำรวจ

บางเขน กทม.

ผู้เชี่ยวชาญในด้านอาบปภพลาสติก

โทร. ๕๒๑-๐๘๕๕-๖๐



อย่างหนึ่ง เภาภาพพระแม่มาเรียจุ่มลงไปในน้ำ ๓ ครั้ง แล้วขอให้เจ้าหญิงทรงชำระพระพักตร์ด้วยน้ำนั้น พอเจ้าหญิงทรงทำเช่นนั้น ฝัวยที่เข้าสิงก็ออกจากร่างเป็นหมอกควัน รูปกลมเหมือนลูกบอล เจ้าหญิงทรงทุเลาขึ้นทันที ทรงร่ำเร้งแฉ่มใสสดชื่น ไม่มีร่องรอยความเจ็บไข้ได้ป่วยหลงเหลืออยู่เลย

พระราชและพระราชินีประทานเงินทองเพชรนิลจินดาและรางวัลทุกชนิดแก่เจ้าช้อ แต่เจ้าช้อไม่ยอมรับอะไรเลย เจ้าหญิงจึงตรัสว่า “ลูกจะแต่งงานกับเขา” พระราชาก็ไม่ทรงขัดข้อง เจ้าหญิงจึงได้เสกสมรสกับเจ้าช้อในวันนั้นเอง ได้มีงานเลี้ยงใหญ่ฉลองงานสมรส และเจ้าช้อก็ได้พำนักอยู่ในวัง และ

พระราชาทรงถือเสมือนหนึ่งโอรสของพระองค์เองทีเดียว

ต่อมา เจ้าช้อได้ทูลขออนุญาตพระราชากับพระราชินีกลับไปเยี่ยมแม่ของตนที่บ้าน เจ้าหญิงตรัสว่า “ไปด้วยกันซิ” ดังนั้นทั้งเจ้าหญิงกับเจ้าช้อจึงได้ออกเดินทางด้วยกันด้วยรถม้าอันหรูหรา ขณะที่คนขับรถขับรถมาตามทางนั้น วันหนึ่งได้เห็นเจ้าช้อเดินอยู่ เจ้าช้อได้สั่งให้คนขับรถหยุด แล้วร้องเรียกดังลั่นว่า

“สวัสดิ์เพื่อน จำข้าไม่ได้หรือ เพื่อนจำได้ไหมที่เพื่อนเลี้ยงกับข้าว่าอยู่อย่างคดคึกว่าอยู่อย่างซื่อเนะ และที่เพื่อนทำลูกตาข้าเสียไปไงเล่า”

เจ้าช้อตกใจตัวสั่น ไม่รู้จะทำอย่างไรถูก เจ้าช้อจึงพูดขึ้นว่า “ไม่

ต้องกลับไปหรอก ข้าไม่ได้ถือโกรธเจ้าหรอก” เจ้าช้อพูดแล้วก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ตนให้เจ้าช้อฟังโดยตลอด ตั้งแต่ไปได้น้ำพิเศษช่วยให้ตากลับคืนมา และได้ไปทำงานกับพ่อค้าถึง ๓ ปีจึงได้ภาพพระแม่มาเรียไปรักษาเจ้าหญิงและได้เป็นลูกเขยพระราชาดังที่เห็นอยู่นี้

เจ้าช้อได้ยินแล้วก็ตกใจไปหน้าพิเศษนั้นบ้าง “เพื่ออะไรจะได้ยินอะไรดี ๆ มีประโยชน์แก่ตัวเราบ้าง” เจ้าช้อคิดแล้วก็เดินทางเข้าไปในป่าถึงน้ำพุแห่งนั้น แล้วก็ขึ้นขึ้นไปบนต้นโอ๊กรออยู่จนกว่าจะค่ำ แต่พอถึงเที่ยงคืนฝัวยทั้งหลายก็ได้อาบน้ำกันใต้ต้นโอ๊กนั้น ครั้นแลเห็นเจ้าช้อก็เลียดากตัวลงมาจากต้นโอ๊ก นึกเนื้อเสียเป็นขนๆ ♥

รับของท่วงทำนองระหว่างกลุ่มดนตรีที่ กระชับทันท่วงที และความคังปานกลาง ที่จะช่วยเพิ่มช่วงกว้างของอัตราความคัง สิ่งหลังที่ขาดนี้เองที่ค่อนข้างจะทำให้ เพลงทั้งโปรแกรมหาครศาชาติไปอย่างน่า เสียหาย

บทบรรเลงต่อไป มีอาจารย์ปิยพันธ์ สนิทวงศ์ เป็นผู้เดี่ยวเปียโน อาจารย์ ปิยพันธ์เป็นนักดนตรีไทยที่มีฝีมือระดับ นานาชาติมาแล้ว เป็นที่รักของคนใน วงการดนตรี และยังเป็นผู้สนับสนุนนัก ดนตรีรุ่นใหม่ ๆ ให้มีโอกาสแสดงอย่าง จริงจัง บทเพลงของลิซท์ที่อาจารย์แสดง นั้น เป็นลักษณะของเพลงที่มีจินตนาการ ผืนอยู่บนทำนองสังการิเยน ซึ่งมักจะ ไม่มีรูปแบบของดนตรีที่แน่นอน ฉะนั้น ความยากจะอยู่ที่การจับจินตนาการ นั้น ๆ ให้เข้าอยู่ด้วยกัน ฟังแล้วปะติด ปะต่อร้อนหู ความต่อเนื่องนั้นนอกจากจะ ขึ้นอยู่กับผู้เดี่ยวแล้ว ยังขึ้นอยู่กับความ สัมพันธ์ที่วงสามารถรองรับ และโอบ อุ้มลีลาของทำนองที่ผู้เดี่ยวจะเข้มนอก มาทีละน้อย หรือกระหน่ำลงอย่างเต็ม พลัง ความไพเราะของเสียงเปียโนที่อ่อน ซ้อยนั้น อาจารย์ปิยพันธ์สามารถทำได้ อย่างดีเยี่ยม แต่สร้อยของทำนองเหล่านี้ บางทีทำให้รู้สึกถึงความพอดีได้ยาก ความสัมพันธ์ระหว่างเปียโนกับวงนั้น มีน้อยมาก ทำให้เปียโนรู้สึกเก้อ ๆ ไปในบางที มีในตอนที่ท้ายซึ่งเปียโนนำ วงด้วยทำนองที่ฉีกฉกรวดเร็วมาก ทำให้ วงกระฉับกระเฉงขึ้นมาในทันที เหมือน กัน แต่หลังจากนั้นแล้ววงก็เลยสนุกมาก ทำให้ได้ยินเปียโนน้อยลงไปจนได้ใจ ถึงอย่างไรก็ตาม การบรรเลงรวม ๆ แล้วก็มีความคึกคักตื่นเต้นน่าฟัง

ปกติในรายการคอนเสิร์ตหนึ่ง ๆ

จะมีบทบรรเลงลักษณะคอนแชร์โตอยู่ บทเดียว แต่ในรายการนี้มีให้ฟังถึง สองบทด้วยกัน ที่จริงบทของอาจารย์ ปิยพันธ์นั้นไม่นับว่าเป็นคอนแชร์โต เสียทีเดียว เพราะต่างรูปแบบออกไป และมีหนึ่งกระบวน ส่วนไวโอลินคอน-แชร์โตของเบโรเฟนนัน ตรงตามแบบ ฉบับของคอนแชร์โต คือมีสามกระบวน เร็ว-ช้า-เร็ว ในตอนเร็วทั้งสองตอน ก่อนจบ จะเป็นคาเดนซ่า (cadenza) ซึ่งจะเป็นตอนที่ผู้เดี่ยวแสดงฝีมือสุด เหวี่ยงแต่ลำพัง แล้วจะเข้ารับอย่าง เข้มขันพอกันไปจนจบ โดนาลด์ เฮเชล-วูด เป็นนักไวโอลินชาวออสเตรเลียที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง และได้รับเครื่อง ราชอิสริยาภรณ์ในฐานะนักดนตรีจาก ประเทศอังกฤษ ความสามารถของเขา ประจักษ์ชัดที่สุดในตอนคาเดนซ่า ส่วน ในตอนที่เขาจะนำวงนั้นรู้สึกไม่เด่นชัด นัก การเป็นผู้เดี่ยวในคอนแชร์โตนี้ ส่วนมากมักจะแสดงจากความจำไม่มี การอ่านโน้ต แต่เฮเชลวูดรู้สึกจะเพลิน ในการอ่านโน้ต ซึ่งก็อ่านได้ถูกต้อง อย่างไม่มีที่ติ แต่เสียดสีไปตรงที่ว่าขาด การตอบโต้อย่างทันควันของอารมณ์ที่ คืบคืบ เพราะเหตุนี้ทำให้กระบวนที่หนึ่ง และสองฟังยาวเกินกว่าที่เป็นจริง แต่ ในกระบวนที่สามนั้น ทั้งผู้เดี่ยวและวง ไปกันได้ดีขึ้น ทำให้หน้าฟังและคล้อยตาม ในคาเดนซ่าของท่อนนี้ นับว่าเยี่ยมที่สุด โดยเฉพาะในเสียงสูง ๆ นั้น สีได้ไม่ เพี้ยนและใสสะอาดมาก

การแสดงคอนเสิร์ตจักรินทรบุชา นี้ เป็นคอนเสิร์ตแรกหลังจากที่วงได้ เปลี่ยนฐานะจากชมรมมาเป็นมูลนิธิ น่าดีใจด้วยที่อนาคตอันสดใสของวงมองเห็นได้อยู่แก่เอื้อม ♥

นี่ก็เป็นของวิเศษอีกอย่าง หนึ่ง นอกจากแล้ววิเศษ โมวิเศษ ถู่มอวิเศษและอื่นๆ ที่เคยเล่าไป แล้ว ของวิเศษอย่างหนึ่งก็มี ความวิเศษอย่างหนึ่ง ต่างๆ กัน ไปไม่ซ้ำกัน พุ่กันวิเศษก็มีความ วิเศษดังที่หง ชุนเถาเล่าไว้ และชู เมิงเซียงแปลออกมา เรื่องเล่าไว้ดังนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีเด็ก ผู้ชายคนหนึ่ง ชื่อ หม่าเหลียง หม่า-เหลียงกำพร้าพ่อแม่มาตั้งแต่ยังเล็ก อยู่ ดังนั้นจึงต้องไปเที่ยวหาไม้มา สับ ทำฟืนขายตั้งแต่ยังเป็น เด็ก หม่าเหลียงมีความปรารถนาอย่าง เหลือเกินที่จะได้พุ่กัน (หรือที่เรียก ว่า ปัด ในภาษาแต้จิ๋ว ใช้เขียน หนังสือก็ได้เขียนภาพก็ได้) สักอัน หนึ่ง แต่ก็หาเงินซื้อไม่ได้

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่หม่าเหลียง เดินผ่านโรงเรียนในหมู่บ้าน หม่า เหลียงชะโงกหน้าไปที่ประตู แลเห็น กระจกหนึ่งถือพุ่กันกำลังวาดรูปอยู่ พอเห็นเช่นนั้นหม่าเหลียงก็รู้สึก

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

พุกันวิเศษ

(นิทานจีน)

ติดอกติดใจ ถึงกับกล้าเข้าไปในห้องเรียน ตรงเข้าไปหาครูผู้สอน พลาญพูดว่า

“ท่านจีนแท้ที่เคารพ ข้ายากเรียนวาดรูปอย่างเหลือเกิน ขอยืมพุกันให้ข้าลองดูสักหน่อยได้ไหม”

ครูนั้นเงยหน้าขึ้นจ้องมองดู แล้วก็ยิ้มหน้าตาขรึมหน้าหมาเหลียงดังลย แล้วพูดว่า “เด็กสี่อย่างเจ้านะ หรือที่อยากมีพุกันอยากเรียนวาดรูป ผันไปเสียแล้วละเจ้า ไป ไป ไป ให้พ้น”

ถึงจะได้ยินเช่นนั้น หมาเหลียงก็ไม่ย่อท้อ นึกในใจว่า

“เอ๊ะ เด็กจนๆ อย่างเราเรียนวาดรูปกะเขาบ้างไม่ได้หรืออย่างไรนะ”

ดังนั้นนับแต่นั้นมา หมาเหลียงก็หัดวาดรูปเอาเอง ไม่ว่าว่างเวลาใด เป็นต้องหัดวาดเวลานั้น หมาเหลียงใช้กิ่งไม้เล็กๆ ขัดเขียนลงไปบนทราย เป็นรูปนกบิน แต่พอไปตามริมตลิ่ง ก็จะถอนหญ้าเอารากจุ่มลงไปในน้ำ

เขียนรูปปลาลงบนก้อนหิน ตกเย็นเมื่อกลับมายังถ้ำที่อยู่ ก็จะเอาถ่านเขียนบนกำแพงเป็นรูปสัตว์เล็กๆ บ้าง สิ่งต่างๆ อื่นๆ บ้าง เขียนซ้ำแล้วซ้ำเล่า “ฮิ ถึงไม่มีพุกันก็หัดวาดรูปได้” หมาเหลียงคิดเช่นนั้นอยู่เสมอ

เวลาล่วงไปเป็นปีๆ หมาเหลียงเติบโตขึ้นแต่ก็ยังเขียนรูปอะไรต่ออะไรอยู่เช่นนั้น ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้ำที่อยู่ของหมาเหลียงกลายเป็นห้องภาพอย่างมหัศจรรย์ ภาพแต่ละภาพดูเป็นจริง นกก็เหมือนนกเป็นๆ ปลาก็ดูเหมือนปลาเป็นๆ ครั้งหนึ่งหมาเหลียงเขียนรูปไก่อบนดินข้างถนน เขยิบตัวหนึ่งแลเห็นเข้า ถึงกับบินฉวัดเฉวียนไปมาอยู่เป็นเวลานาน อีกครั้งหนึ่งหมาเหลียงวาดรูปหมาป่าบนก้อนหินตรงเชิงเขา ทั้งตัวทั้งแกะแลเห็นเข้าพากันเปิดแนบหางไปหมด แม้กระนั้นจนบัดนี้ หมาเหลียงก็ยังไม่มีพุกันใช้ แล้วก็อยากจะได้ไว้ใช้สักอันหนึ่ง

วันหนึ่งตอนเย็นใกล้ค่ำ หมาเหลียงเห็นดเหนือบ่อยจากการสับฟัน และเกี่ยวหญ้ากลับมาถึงที่พัก แต่แทนที่จะพัก หมาเหลียงก็กลับเขียนรูปอย่างเคย เขียนได้อีกตั้งหลายรูป แล้วก็ทอดตัวลงนอนเหยียดยาว ครู่เดียวก็หลับสนิท

ทันใดนั้น ถ้ำนั้นก็สว่างเจิดจ้า มีชายชราเคราขาวคนหนึ่งปรากฏร่างขึ้น ชายชราที่มีพุกันอยู่ในมือหันไปทางหมาเหลียง แล้วพูดว่า

“เอานี้ไปพุกันวิเศษสำหรับเจ้า ใช้ให้ดูนะเจ้าหนู”

หมาเหลียงแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง รับพุกันเอามากอดไว้ เป็นพุกันที่มีขนหนาวาววับทั้งยังขาวนุ่ม หมาเหลียงดีใจเสียจนพูดละล้าละลัก ขอบคุนชายชรา แต่พูดยังไม่ทันจบ ชายชราที่หายวับไป หมาเหลียงสะดุ้งตื่น รู้ว่าตัวกำลังผันไป ก็เอามือหนึ่งขยิบตาอย่างเสียดยาย แต่อะไร

นั่น ที่ในมืออีกข้างหนึ่งนั้นกำลังกำ
 พู่กันไว้ นี่เป็นเรื่องจริงหรือหรือ
 หาใช่ฝันไปคงคิดไม่ หมาเหลียง
 ดีใจเสียจนแทบจะระงับไว้ไม่อยู่
 ถลันออกไปนอกถ้ำเพื่อจะบ่าว
 ประกาศให้พวกเพื่อนบ้านรู้ว่า “ใน
 ที่สุดท้ายก็มีพู่กันแล้ว และข้าจะได้
 วาดรูปจริงๆ เสียที” แต่ว่าตอนนั้น
 เพิ่งจะเที่ยงคืนเท่านั้น จึงต้องคอย
 ไปจนกว่าจะถึงรุ่งเช้า

เช้ารุ่งขึ้นนั้น สิ่งแรกที่หมา
 เหลียงกระทำก็คือ วาดรูปนกบน
 ผนังถ้ำ พอแต่งแต้มเสร็จเท่านั้นละ
 นกก็ขยับปีกบินปรือ พลังส่งเสียง
 ร้องจับๆ เห็นฟ้าไป ครั้นหมาเหลียง
 ไปวาดรูปปลาที่ชายน้ำ ปลาก็
 กระโดดลงน้ำว่ายน้ำหนึ่ไป หมา
 เหลียงชื่นชมยินดีกับพู่กันของตน
 เป็นอันมาก ถึงกับรำพึงว่า “พู่กัน
 ของเรา โอ้ พู่กันวิเศษ ช่างเป็น
 บุญของเราจริงๆ”

ด้วยพู่กันวิเศษนี้เองที่ทำให้
 หมาเหลียงได้มีโอกาสช่วยชาวบ้าน
 ที่ยากจน ไม่ว่าใครจะอยากได้อะไร
 หมาเหลียงเป็นवादให้ทั้งนั้น จะเป็น
 ไถเอ๋ย กล้วยเอ๋ย ระเบิดเอ๋ย แม้ไม่
 ไม่แบ่ง หมาเหลียงก็วาดให้ ชาวที่
 หมาเหลียงมีพู่กันวิเศษ ได้ระบือ
 ไปโดยรวดเร็ว ไม่ช้าก็รู้ไปถึงหู
 เจ้าของที่ดินผู้หนึ่งซึ่งได้ส่งคนมา
 สองคน มาจับตัวหมาเหลียงไปที่
 บ้านของตน เจ้าของที่ดินบังคับ
 หมาเหลียงให้วาดรูปให้ตน ฝ่าย
 หมาเหลียงถึงจะยังเข่าอยู่ แต่ก็

เป็นคนมีใจเด็ดเดี่ยว มองเห็นความ
 ขวร้ายของเจ้าของที่ดินได้ทันที
 ตอนแรกเจ้าของที่ดินก็พูดๆ ต่อ
 มากก็บังคับหมาเหลียงให้วาดทอง
 เป็นลุ่มๆ ให้ตน แต่หมาเหลียงปฏิเสธ
 ไม่ยอมทำให้ เจ้าของที่ดินก็เลย
 จับตัวหมาเหลียงขังเสีย อะไรก็ไม่
 ให้อิน

ตกเย็น หิมะตกหนักทับถมลง
 จนพื้นหนา เจ้าของที่ดินคิดว่าหมา
 เหลียงอย่างไรเสียคงจะต้องอดตาย
 หรือไม่ก็หนาวตาย จึงไปดูด้วย
 ตัวเอง พอเข้าไปใกล้ก็กุมขัง ก็
 แลเห็นมีแสงลอดออกมาจากที่นั้น
 เจ้าของที่ดินก็ลงมองตามรอยแตก
 สิ่งที่ได้เห็นทำให้อดแปลกใจไม่ได้
 เพราะปรากฏว่า หมาเหลียงกำลัง
 นั่งผิงไฟอยู่ข้างเตาไฟ มีขนมร้อนๆ
 กินเสียด้วย

“โอ้ มันไปได้ไฟมาจากไหนนะ
 แล้วยังมีขนมกินอีกเล่า มันได้มา
 จากไหนกัน เห็นจะไม่ใช่อะไร
 เจ้าพู่กันวิเศษของมันนั่นเอง”

ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่ไหว เจ้าของที่ดิน
 จึงส่งคนของตัวให้จับหมาเหลียงมา
 เสีย แล้วเอาพู่กันวิเศษนั้นมา คน
 ตั้งสิบสองคนถลันเข้าไปในที่กุมขัง
 หมาเหลียง แต่ไม่ชักเห็นตัว
 หมาเหลียง มองดูไปรอบๆ แล้ว ก็
 แลเห็นมีบันไดพาดกำแพงอยู่ เจ้าน
 เองที่ทำให้หมาเหลียงหนีไปได้
 เจ้าของที่ดินรีบขึ้นบันได จะติดตาม
 หมาเหลียงไป แต่ขึ้นไปยังไม่ทัน

ถึง ๓ ชั้น ก็หัดกะเมนลงมา บันได
 นั้นก็หายไปด้วย มันเป็นภาพที่
 หมาเหลียงวาดไว้นั่นเอง ซึ่งจะใช้
 การได้จำเพาะแต่ผู้วาดเท่านั้น

ข้างฝ่ายหมาเหลียงพอออกมา
 พ้นบ้านเจ้าของที่ดินได้แล้ว ก็วาด
 รูปม้า ได้มาแล้วแล้ว ก็ขึ้นจากไป
 ไปยังไม่ทันได้ไกลสักแกล่ไหน ก็ได้
 ยืนเสียวเอะอะเอ็ดตะโรอยู่เบื้องหลัง
 เมื่อเหลียวไปดู ก็เห็นคบไฟลุก
 โชติช่วงอยู่ข้างหลัง เจ้าของที่ดิน
 กำลังควมม้ามา มือถือดาบกวัดแกว่ง
 มีผู้คนติดตามมาด้วยราว ๒๐ คน
 หรือมากกว่านั้น คนเหล่านั้นเกือบ
 จะทันอยู่แล้ว ทั้งที่หมาเหลียงก็มีได้
 เร่งรีบ หมาเหลียงจัดการวาดรูปขนู
 กับคันธนู แล้วก็ยิงธนูไปอย่าง
 แม่นยำ ถูกธนูปักเข้าที่คอของ
 เจ้าของที่ดิน ถึงกับม้วนตัวถลึงตก
 จากหลังม้า หมาเหลียงก็เลยกระตุ้น
 ม้าควมขับไปอย่างรวดเร็วราวลมพัด

หลายวันต่อมา หมาเหลียงได้
 มาถึงเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งไกลจาก
 บ้านเดิมเป็นอันมาก หมาเหลียงได้
 ตกลงใจ จะพำนักอยู่ที่เมืองนี้
 และหากินทางวาดรูปขาย แต่
 เพราะกลัวว่าพวกชาวบ้านจะรู้
 ว่าพู่กันของตนเป็นพู่กันวิเศษ จึง
 วาดภาพให้ภาพเหล่านั้นไร้ชีวิตเสีย
 เช่นจะวาดรูปสัตว์สี่เท้าก็ให้ขามัน
 หายไปเสียข้างหนึ่ง จะได้วิ่งไม่ได้
 นกก็ไม่ให้มีปีกเพื่อจะได้บินไม่ได้

(ยังมีต่อ)

๑๓๗ ๓๓๖ ๓๑ ๒๓ ๘.๑. ๒๕๒๗

บรรณ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

พุกันวิเศษ (ต่อ) (นิทานจีน)

คราวที่แล้วเล่าถึงหมาเหลือง เด็กผู้มีความใฝ่ฝันอยากจะได้พุกันสักอันหนึ่งไว้วาดภาพ และก็ได้นักขายชราเฒ่าชานำพุกันมามอบให้ พุกันนั้นเป็นพุกันวิเศษไม่ว่าจะวาดภาพอะไร ภาพนั้นก็กลายเป็นของจริง เป็นสิ่งมีชีวิต เช่น วาดภาพนก นกก็บินได้ วาดปลา ปลาก็โดดลงน้ำไปได้ ข้าวเลื่องลือไป เจ้าของที่ดินผู้ยิ่งใหญ่ในแถบนั้นได้จับตัวหมาเหลืองไป บังคับให้วาดสิ่งที่ตนปรารถนา หมาเหลืองไม่ยอมวาดให้จึงถูกจับขังไว้ในที่สุด หมาเหลืองก็หนีรอดมาได้ ทั้งยังยิงธนูถูกคอเจ้าของที่ดินตกหลังม้าลงมา เมื่อหมาเหลืองขี่ม้ามาถึงเมืองเล็กๆ อีกแห่งหนึ่ง ข้าพุกันวิเศษของหมาเหลืองก็เลื่องลือกันไปจนได้ ทั่วทุกที่หมาเหลืองพยายามค้นหาจะไม่ให้ใครรู้

เหตุที่จะทำให้คนรู้ก็คืออยู่มาวันหนึ่ง หมาเหลืองวาดรูปนกกระเรียนขาวมีตาข้างเดียว แต่ด้วยเหตุบังเอิญอย่างเหลือเกิน หมาเหลืองได้ทำหมึกหยดลงไปตรงที่ควรจะมี

มีขนตาอีกข้างหนึ่ง ทันใดนั้นตานกกระเรียนทั้งสองข้างได้เบิกออก แล้วนกก็โผขึ้นสู่ท้องฟ้า ขยับปีกอย่างมีชัยบินรือไป

เรื่องนั้นเป็นเรื่องมหัศจรรย์ ผู้คนได้โจษจันกันด้วยความตื่นเต้นไปทั่วบ้านทั่วเมือง นายอำเภอก็ได้นำความไปกราบทูลจักรพรรดิ จักรพรรดิจึงได้มีโองการมาเรียกตัวหมาเหลืองให้เข้าไปยังเมืองหลวง หมาเหลืองไม่ยอมไปและจะไม่ยอมไป แต่คนเหล่านั้นพากันฉุดกระชากเอาตัวหมาเหลืองไปเฝ้าจักรพรรดิ จนได้ หมาเหลืองตั้งใจจะไม่ยอมทำตามคำสั่งใดๆ ของจักรพรรดิ เพราะเคยรู้ว่าจักรพรรดิกดขี่คนจน ได้ยินแล้วยังนึกโกรธไม่หาย ดังนั้นเมื่อจักรพรรดิทรงสั่งให้หมาเหลืองวาดรูปมังกร หมาเหลืองจึงกลับวาดเป็นตะกวดตัวใหญ่แทน จะให้วาดรูปนกเฟื่องหวาง(นกฟีนิกซ์ในนิยายโบราณ) ก็กลับวาดเป็นรูปอีกาไป ตะกวดตัวใหญ่เฝ้าทางฟาดอะไรต่ออะไร ส่วนอีกาก็ส่งเสียงร้องกาๆบ้าง แจ๊กๆยังกะนกแสกบ้าง

คนทั้งหมดในท้องพระโรงต่างวิ่งหนีกันอลหม่าน จักรพรรดิพิโรธอย่างสุดขีด จึงตรัสสั่งให้พวกทหารยามดึงพุกันออกไปจากมือหมาเหลือง แล้วจับตัวหมาเหลืองส่งเข้าคุกไป

คราวนี้ จักรพรรดิทรงนำพุกันวิเศษของหมาเหลืองมาวาดภาพดู ตอนแรกวาดเป็นภูเขาทอง พอวาดรูปแรกสำเร็จ ความโลภอยากได้ทองมากๆ ทำให้จักรพรรดิทรงวาดรูปภูเขาทองลูกที่ ๒ ต่อไป แล้วก็ต่อไปเป็นลูกที่ ๓ จนกระทั่งมีภูเขาเป็นทองทั้งเทือกเลย แต่พอจักรพรรดิทรงวางพุกันลงเพื่อจะได้ออพระเนตรผลงานของพระองค์ ภูเขาที่เป็นทองทุกลูก ก็ได้กลายเป็นกองหินกองพะเนินเทินทึกที่ได้ทลายครึ้นลงมาเกือบจะบดขยี้ร่างของจักรพรรดิเสียแล้ว

ถึงแม้กระนั้นด้วยอำนาจความโลภ จักรพรรดิก็มิได้ทรงย่อท้อ ถ้าหากไม่อาจจะทรงวาดทองเป็นภูเขาได้ อย่างน้อยวาดก้อนอิฐเป็นทองก็ยังดี ดังนั้นจึงทรงวาดอิฐก้อนแรกเป็นทอง แต่พอวาดเสร็จ

ก็ทรงรู้สึกว้าเหว่ไป จึงทรงวาดใหม่ให้ใหญ่กว่า แม้กระนั้นก็ยังรู้สึกว้าเหว่ไม่ใหญ่อยู่ดี จึงทรงวาดให้ใหญ่ขึ้นๆ จนกระทั่งคอนนี่อิฐทองก้อนใหญ่ๆ เรียงรายเป็นแถวยาวอยู่ตรงหน้า แต่พอวางพู่กันลง ทองเป็นแถวขาวนั้นก็ได้กลายเป็นงูเหลือมคืบคืบหามาอาปากแดงเหมือนเลือด และถ้าทหารยามมาช่วยไว้ไม่ทัน งูเหลือมคงเขมือบจักรพรรดิเสียแล้ว

เมื่อประสบเรื่องเช่นนั้น จักรพรรดิจึงไม่มีทางทำอะไรได้นอกจากปล่อยหมาเห่เลี้ยงออกมา คราวนี้ทรงเอาทองเอาเงินมาล่อหมาเห่เลี้ยง แม้กระทั่งพระธิดาก็จะทรงยกให้ หมาเห่เลี้ยงอยากได้พู่กันวิเศษของคนกิน จึงยอมรับข้อเสนอทั้งปวง จักรพรรดิทรงสำคัญว่าหมาเห่เลี้ยงคงจะยอมพระองค์แล้ว และบัดนี้เป็นอันว่าพระองค์ทรงชนะแล้ว จึงได้ยอมคืนพู่กันให้หมาเห่เลี้ยง ทั้งยังทรงหวังว่าหมาเห่เลี้ยงจะใส่พู่กันวาดอะไรคืออะไรให้พระองค์ตามแต่พระองค์จะทรงปรารถนา

จักรพรรดิทรงคำนึงว่า ถ้าวาดภูเขาทองกับอิฐทองไม่เป็นผลสำเร็จ วาดต้นไม้เงินเห็นจะได้ละกระมัง ให้เป็นต้นไม้ที่ผลัดดอกออกผลเป็นเงิน เข้ายืนที่หนึ่งก็จะมีเหรียญเงินร่วงลงมาเป็นห้าฝืน หากเป็นเช่นนั้นได้จริง พระองค์จะทรงมีทรัพย์สมบัติมากมายมหาศาลทีเดียวละ ทรงคิดเช่นนั้นแล้ว จักรพรรดิก็ทรงขอให้หมาเห่เลี้ยงวาดต้นไม้เงิน

หมาเห่เลี้ยงไม่พูดจาขัดแย้งแต่ประการใด ทั้งนเพราะมีแผนการบางอย่างซ่อนอยู่ หมาเห่เลี้ยงบ้ายพู่กันไปเพียงทีเดียว ก็เกิดเป็นทะเลใหญ่กว้าง แต่ทะเลไม่ใช่สิ่งที่

จักรพรรดิทรงปรารถนาจะได้ พระพักตร์เปลี่ยนสีไปทันที ทรงหันมาเอ็ดตะโรหมาเห่เลี้ยงว่า

“ใครบอกให้เจ้าวาดทะเล ข้าต้องการต้นไม้เงิน แล้วต้นไม้เงินอยู่ที่ไหนเล่า”

หมาเห่เลี้ยงก็วาดต่อไปเป็นเกาะเล็กๆ เกาะหนึ่งอยู่กลางทะเล และตรงกลางเกาะนั้นเองมีต้นไม้เงินหมาเห่เลี้ยงทูลจักรพรรดิว่า

“นี่ไงพะยะค่ะ ต้นไม้เงินที่พระองค์ทรงประสงค์จะได้”

แม้จะแลเห็นไกลๆ ต้นไม้สูงคั่นนั้นก็ยังเห็นเป็นทองวาววับ จักรพรรดิทรงพอพระทัย จนแทบจะประทับบนพระราชอาสน์ต่อไปไม่ได้ จักรพรรดิตรัสสั่งว่า

“วาดเรือเข้าลำหนึ่ง เร็วเข้า ข้าจะข้ามไปเข้าต้นไม้เงินนั้นคืนที”

หมาเห่เลี้ยงก็จัดการวาดเรือใหญ่ให้ลำหนึ่ง จักรพรรดิเสด็จลงไปก่อนมเหสีเสด็จตามไปแล้วก็ตามด้วยราชโอรสราชธิดาตลอดจนอำมาตย์ ข้าราชการบริวารและแม่ทัพนายกอง แล้วหมาเห่เลี้ยงก็ใส่พู่กันวาดไปเป็นงมพัดเรือๆ ทะเลเริ่มคลื่นเป็นระลอกแล้วเรือก็กางใบ ไม่ช้าก็มุ่งหน้าไปยังเกาะกลางทะเล จักรพรรดิทรงยินดีเป็นที่สุด เสด็จไปประทับที่หัวเรือ พลาทงครัสเรียกหมาเห่เลี้ยงที่อยู่บนฝั่งว่า

“เร่งมือเข้า ให้ลมพัดแรงเข้าเร็ว”

หมาเห่เลี้ยงก็วาดให้เป็นลมแรงขึ้นๆ จนทะเลเริ่มคลื่นสูงขึ้นๆ ใบเรือโดนลมก็พองโป่ง ทำให้เรือแล่นเร็วขึ้นๆ แต่หมาเห่เลี้ยงก็มีได้หยุดเพียงนั้น กลับบ้ายไปบ้ายมาอีก

๒-๑ ที่ คราวนี้กลายเป็นลมพายุใหญ่ เสียงลมดังฮือๆ คลื่นก็ซัดมาเร็วฉับนั้นเริ่มจะโยนตัวโคลงเคลง จักรพรรดิตกพระทัย ทรงร้องบอกหมาเห่เลี้ยงแต่ไกล พลาทงโบกพระหัตถ์ไปมาราวกับจะเสียดพระสติ

“ลมพายุแล้ว ลมพายุแล้ว”

หมาเห่เลี้ยงแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน แล้วก็วาดต่อไป คลื่นกระแทกเรือใหญ่นั้นอย่างบ้าคลั่ง คลื่นโยนตัวสูงขึ้น แล้วก็ซัดเรือ จนกระทั่งเรือค่อยๆ จมลง ทุกคนบนเรือวิ่งไปวิ่งมาเหมือนคนเสียจริต

จักรพรรดิทรงเบียดข่มโซกไปทั้งองค์ พระองค์ทรงยึดเสากระโดงเรือไว้อย่างทอดอาลัย แล้วก็ตะโกนจนสุดเสียงซึ่งก็แทบพว้า

“หมาเห่เลี้ยง ลมจืดไปแล้ว เรือกำลังจะจม เรากำลังจะจมน้ำอยู่แล้ว หยุดวาดเสียทีเถอะ หมาเห่เลี้ยง”

แต่หมาเห่เลี้ยงไม่สนใจ ยังคงวาดต่อไป ทั้งยังเพิ่มแรงลมกลายเป็นพายุโหมกระหน่ำ เมฆบดบังท้องฟ้ามืดไปหมด พายุก็ร้องกรืนกรืนทั้งยังแล่นแปลบปลาด ฝนตกกระหน่ำอย่างไม่ลืมหูลืมตา คลื่นก็โยนตัวสูงขึ้นๆ จนในที่สุดก็กลืนเรือหายไป คนบนเรือทั้งจักรพรรดิและมเหสี โอรสธิดาและบรรดาอำมาตย์ ข้าราชการบริวารก็หายไปพร้อมกับเรือลำนั้น

ส่วนหมาเห่เลี้ยงหายไปในไหนหลังจากนั้นไม่มีใครบอกได้ บ้างก็ว่ากลับไปยังหมู่บ้านเดิมของคน บ้างก็ว่าเที่ยวไปที่โน้นที่นั่นเพื่อวาดภาพให้คนจนตามแต่จะอยากได้อะไร เรื่องพู่กันวิเศษของหมาเห่เลี้ยงจึงยังคงลือเลื่องเล่าบอกให้รู้กันต่อไปจนกระทั่งทุกวันนี้ ♥

๗. ไม่จำเป็นจะต้องเห็นให้มันงาน
ที่ได้รับรางวัลทุกปี ถ้าปีใดไม่มีผลงาน
ถึงขั้นก็ไม่ควรให้ เพื่อรักษามาตรฐาน
และเกียรติของรางวัล

๘. ควรเน้นวรรณกรรมมากกว่า
ตัวบุคคล และเผยแพร่งานที่ได้รับรางวัล
ให้กว้างขวาง โดยทางใดทางหนึ่ง เพื่อ
เป็นการประกาศให้ผู้คนรู้ว่า ผลงานนั้น
ดีเด่นและมีคุณค่าอย่างไร

เมื่อพิจารณาข้อเสนอนี้ที่ได้
กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นว่าเป็นความคิด
ที่มีความปรารถนาจะให้รางวัลนั้น
มีความสมบูรณ์สุดในตัวเอง แต่ทว่าใน
ทางปฏิบัติแล้วย่อมจะมีจุดอ่อนจุดด้อย
บ้างในการดำเนินการ โดยเฉพาะการ
สรรหากรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิและมี
'บารมี' ในเชิงวรรณกรรม บางท่านซึ่ง
เป็นผู้ได้รับการยกย่องและยอมรับของ
คนส่วนมากมักปฏิเสธด้วยเหตุผลา-
นัยประการ เช่น ไม่มีเวลา สุขภาพไม่
อำนวย เป็นต้น ฉะนั้นเมื่อได้กรรมการ
ซึ่งมีคุณวุฒิรองลงมา และมีได้เป็นที่
ยอมรับแก่คนทั่วไปมากเท่าใด เสี่ยง
วิพากษ์วิจารณ์ในแง่ไม่เชื่อถือไว้ใจ
หรือยอมรับ ก็ย่อมคิดตามมา ข้อนี้นจึง
เป็นที่น่าเห็นใจสำหรับองค์กรที่จัดตั้ง
รางวัลวรรณกรรมไม่มากนักน้อย อนึ่ง
ช่วงระยะเวลาปีต่อปีในการให้รางวัลนั้น
ออกจะสั้นเกินไปสำหรับการระดมคน
จำนวนมาก มาเป็นกรรมการคัดเลือก
เรื่องเข้ารอบ ยิ่งไปกว่านั้น ตัวบุคคลซึ่ง
เป็นหนอนหนังสือ หรือนักวรรณกรรม

อาจมีอำนาจน้อยเกินไปที่จะสรรหาได้
หรือถ้ามี ก็หาคนเสียสละกำลังกายและ
เวลามาทุ่มเทให้ลำบาก และข้อนี้จึงก่อให้เกิด
ปัญหาอันหลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับ
องค์กรฯ

อย่างไรก็ดี ปัญหาสองประการที่กล่าวแล้วข้างต้น ก็เป็นสิ่งที่น่าคิดอยู่ไม่น้อยสำหรับองค์กรฯว่า ตนพร้อมแล้วหรือยังที่จะจัดรางวัลขึ้นมา ถ้ายังไม่พร้อมและหวังจะไปคาบเอาคานหน้า

บางที่จะทำให้รางวัลนั้นไปไม่รอด และอาจล่มสลายไปในเวลาไม่กี่ปีก็เป็นได้

ข้อที่น่าสังเกตประการหนึ่ง ที่พึงสำเหนียกสำหรับผู้จัดตั้งรางวัลวรรณกรรม ก็คือ เมื่อมีการตัดสินเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ควรมีแถลงการณ์ออกมาอย่างมีแบบแผนว่า ทำไมจึงให้ผลงานนั้น ๆ และต้องเป็นแถลงการณ์ที่หนักแน่นและมีเหตุผล เพื่อให้คนทั่วไปได้รับรู้และเข้าใจ การแถลงการณ์นั้นจะทำโดยวิธีใดก็ได้แล้วแต่ แต่มิควรให้กรรมการแต่ละท่านให้คำแถลงการณ์เป็นส่วนบุคคล และต่างเวลา อันจะก่อให้เกิดการคัดง้างกันเองซึ่งจะทำให้คนทั่วไปกังขา และไม่แน่ใจว่ารางวัลนั้นมีศักดิ์และสิทธิ์จริงแท้

ยิ่งกว่านั้น การเปลี่ยนแปลงหลัก
การ ทดึกาหรือจุดมุ่งหมายใด ๆ ของ
องค์การฯถ้ามี ควรประกาศให้ทราบทั่ว
กันด้วย มิใช่เปลี่ยนแปลงกันในหมู่
กรรมการ โดยมิให้คนทั่วไปได้รับรู้
มิฉะนั้นปัญหาและการวิพากษ์วิจารณ์
จะเกิดขึ้นได้ ❤

เรื่องของงูที่เฮอร์ ลาลเล่าไว้
ในนิทานเนปาลตั้งที่นำมาเล่าต่อ
นี้ ล้วนเป็น เรื่องของการเวียน
ว่ายตายเกิด การกลับชาติมาเกิด
เรื่องแรก คือ เรื่องพระภิกษุ
หนุ่ม เรื่องเล่าถึงที่สำนักสงฆ์แห่ง
หนึ่ง ยังมีพระภิกษุอยู่ด้วยกันสอง
องค์ องค์หนึ่งเป็นพระภิกษุชรา
อีกองค์หนึ่งเป็นพระภิกษุหนุ่มที่อ่อน
กว่ากันมาก ทั้งอายุอาณามกับวิชา
ความรู้ แม้กระนั้นพระภิกษุหนุ่มก็
ยังคิดว่า ตนนั้นเก่งและสำคัญ จึง
ไม่ค่อยจะเคารพและเชื่อฟังพระ
ภิกษุชราสักเท่าใดนัก เมื่อพระภิกษุ
ชราตักเตือน พระหนุ่มมองคนกลับ
ตอบว่า

“เรื่องอะไรข้าจะไปเชอห่งท่าน
ท่านเป็นสาวกพระพุทธเจ้า ข้าก็
เป็นสาวกพระพุทธเจ้า”

เมื่อเกิดเป็นปากเป็นเสียงกัน
เช่นนั้นแล้ว พระภิกษุชราที่รู้สึกไม่
อยากอยู่ร่วมกับภิกษุหนุ่มอีกต่อไป
จึงได้ปลีกตัวออกจากสำนักสงฆ์นั้น
ไปอยู่ท่อน เมื่อพระภิกษุชราละ
สำนักสงฆ์ไปแล้ว แทนที่ภิกษุหนุ่ม
จะดีใจสบายใจ กลับรู้สึกวุ่นใจ
ในที่สุดก็เลยตัดสินใจว่าจะออกจาก

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนาหน้าชาด

เรื่องของงูกับกบ (นิทานเนปาล)

สำนักสงฆ์นั้นไป และจะไปฝึกสมาธิจนกระทั่งมีความรู้ความสามารถเป็นที่น่าับถืออย่างพระภิกษุชราหนึ่งบ้าง กรันต์สติใจ เช่นนั้นแล้ว พระภิกษุหนุ่มก็ได้ออกจากสำนักสงฆ์นั้นไปพักอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง

เพียงอาทิตย์เดียว พระภิกษุหนุ่มก็ถึงแก่กรรมภาพภายในถ้ำไปฝึกสมาธิอยู่ พวกชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตรงเชิงเขาอดแปลกใจและยังยากใจไม่ได้ที่เห็นพระภิกษุหนุ่มมาตายไป ทั้งๆ ที่เพิ่งจะมาถึงใหม่ๆ ได้ไม่กี่วัน เมื่อข่าวแพร่ไปถึงหูพระภิกษุชรา ท่านก็ได้รับมาที่ถ้ำนั้น และรู้สึกเสียใจที่พระภิกษุหนุ่มมาด่วนตายไปตั้งแต่อายุยังไม่แก่

ต่อจากนั้นพระภิกษุชราก็ได้ขอให้ชาวบ้านแถบนั้นมาช่วยกันเผาศพพระภิกษุหนุ่ม ตัวท่านเองก็ได้สวดและทำพิธีให้ด้วย กรันต์เผาไปแล้วได้สามวัน พระภิกษุชราได้ไปยังที่ที่เผาศพพระภิกษุหนุ่มอีกครั้ง ก็ได้เห็นงูตัวหนึ่งเลื้อยไปรอบๆ กองอังคารถ่านเถ้าของพระภิกษุหนุ่มนั้น พระภิกษุชราได้เห็นทันทีว่าพระภิกษุหนุ่มนั้นได้ตายไปกลายเป็นงู จึงคิดว่าจะต้องหาทาง

ช่วยให้พระภิกษุหนุ่มได้เกิดเป็นคนให้ได้

พระภิกษุชราก็สวดเรียกงูนั้นให้เข้ามาหา แต่งูนั้นหาได้สนใจไม่ พระภิกษุชราจึงลงไถ่ๆ แล้วก็นั่งสมาธิบ้าง สวดบ้างอยู่เช่นนั้นถึงสามวัน แต่แม้กระนั้นก็ยังหาอาจทำให้งูนั้นพ้นจากสภาวะนั้นได้ไม่

เรื่องที่สอง คือเรื่อง กบกลายเป็นคน เรื่องเล่าว่า เช้าวันหนึ่งกบตัวหนึ่งนั่งตากแดดอุ่นๆ อย่างสบายอารมณ์อยู่กลางทุ่งนา ทันใดนั้นมึงตัวหนึ่งไม่รู้ว่าจากไหน ได้มาขอกบตัวนั้นเสียทันที

พอกบสิ้นชีวิต วิญญาณของกบก็ได้ขึ้นไปถึงสวรรค์ เมื่อเห็นกบเช่นนั้น บรรดาเทวดาต่างพากันแปลกใจ ถามกันใหญ่ว่า กบขึ้นมาอยู่ที่อยู่ของเทวดาได้อย่างไร และประสงค์อะไร กบพูดเทวดาเหล่านั้นว่า

“ข้าแต่ท่านเทวดาทั้งหลาย ข้าพระองค์นี้ไม่สมควรจะได้อยู่บนสวรรค์คนหรือกษัตริย์อะไร เพราะไม่ได้ประกอบคุณธรรมพิเศษอะไร แต่ข้าพระองค์ก็ไม่เคยไปทำร้ายใคร งูกลับมาฆ่าข้าพระองค์โดยข้าพระ

องค์นี้ไม่มีความผิดเลย และเท่าที่จำได้ พวกกบพากันกลัวยังกับอะไรดี แม้คนก็กลัว เพราะฉะนั้นถ้าท่านเทวดาทั้งหลายจะทรงเมตตาให้ข้าพระองค์ได้เกิดใหม่อีก กราวนี้ข้าพระองค์ก็อยากได้เกิดเป็นกษัตริย์ค่ะ”

“ได้สิ” เทวดาไม่ทรงขัดข้อง “เจ้าจะได้กลายเป็นกษัตริย์ตามประสงค์”

พอขาดคำ กบก็กลายเป็นงูไปทันที กบมารู้ตัวก็ได้พบว่าตัวเองเป็นงูที่กำลังนอนฟังแดดอยู่ในท้องนาแห่งเดียวกันนั้นอีกครั้งหนึ่ง ต่อจากนั้นไม่นาน ก็ได้มีชาวนาเจ้าของที่นาอันมาทำนา ได้พาลูกชายเล็กๆ มาด้วยคนหนึ่ง ชาวนานั่นถือไม้มาด้วยท่อนหนึ่ง พอแลเห็นงูนอนอยู่ ก็เกรงจะมากัดลูกชายของตนเข้า จึงได้เอาไม้ท่อนนั้นฟาดเปรี้ยงไปทิ่ม งูนั้นเลยตาย

พอวิญญาณงูออกจากร่าง ก็ตรงไปยังสวรรค์ เทวดาทั้งหลายพากันตรัสว่า

“อ้าว เจ้า เกิดอะไรขึ้นล่ะ เจ้าถึงได้กลับมาเร็วนัก กราวนี้อยากไปเกิดเป็นอะไรอีกล่ะ”

“เป็นงูไม่ไหวแล้วพะย่ะค่ะ” งูทูลตอบ “สู้ไม้ก็ไม่ได้ โคนไม้ฟาดมาที่เดียว งูก็ตาย ไม่มีทางสู้

ถ้อยคำนั้นเป็นไม้เสียดีกว่า”

“ถ้อยคำเป็นอย่างนั้นก็ตามใจ”
เทวดาตรัส “เอ้า เจ้าจะได้เป็นไม้
ตามปรารถนา”

พอขาดคำของเทวดา ภูนั้นก็
ไปเกิดเป็นต้นไม้ในท้องนาแห่งเดียว
กันนั้น ด้วยเหตุที่ ต้นไม้นั้นอยู่ริม
ถนน ไม่ว่าใครผ่านไปผ่านมา ต่างก็
มักจะเด็ดดอกไม้ กรันออกลูก คน
ก็พากันมาเด็ดลูก แล้วเอาลูกมาหีบ
เอาน้ำมัน เป็นต้นไม้ก็เชื่อว่าจะมี
ความสุข ใจอาจจะหาความสงบสันติ
ไม่มีเลย พอต้นใหญ่สูงขึ้น ผู้คนก็
ถ้อยขวานขวนกันมาโค่นลงเสีย แล้ว
ก็ได้มีชายคนหนึ่ง ไปตัดไม้มาท่อน
หนึ่งสำหรับทำเป็นไม้ถือ

ชายคนนั้นเป็นคนโหดเหี้ยม
ต่อมาไม่ช้าได้เกิดทะเลาะกับคนอื่น
คนหนึ่ง เมื่อวันดาลโทสะมากเข้า
ชายนั้นจึงเอาไม้ที่ตนทำไว้ฟาดไปที่
หัวชายนั้น จนหัวชายนั้นแตกเป็น
แผล ในที่สุดตำรวจได้จับตัวไปทั้ง
สองคน พาตัวไปยังศาล ผู้พิพากษา
เห็นคนทั้งสอง ทั้งฟังเรื่องราวโดย
ตลอดแล้ว ก็บอกได้ว่า ไม่ใช่ความ
ผิดของใคร ในที่สุดผู้พิพากษาก็ได้
กล่าวขึ้นว่า

“สาเหตุของเรื่องนี้อยู่ที่ไม้ท่อน
นี้ เพราะฉะนั้นต้องเอาไปเผาเสีย”

ดังนั้นไม้ท่อนนั้นก็เลยถูกโยน
เข้ากองไฟไป ไม่ช้าไม่นาน ไม้
ท่อนนั้นก็ ได้ไปปรากฏในสวรรค์
และเทวดาก็ได้ถามอย่างเคยว่า

“คราวนี้เจ้าอยากเกิดเป็นอะไร
อีกล่ะ”

“อยากเป็นคนพะยะค่ะ”

เทวดาผู้ใจดีกับคนดาลให้ขึ้นไป
ดังปรารถนา ทันใดนั้นเจ้าภก็ ได้
กลายเป็นคนไป ♥

๔๔. “เราเพิ่งจะเชิญทูต
ฝรั่งเศสมาพบ ฮามิด” พระราช
คำรณนั้นแฝงความแค้นใส่ขึ้นบ้าง
แม้ดวงพระพักตร์จะยังซีด และ
เครื่องช่วยในการทำงานของพระ
วิภะจะยังปฏิบัติงานอยู่ก็ตาม พระ
เจ้าโมฮัมเหม็ดก็ยังทรงแค้นพระ-
สรวลกับมูเลห์ฮามิด อับดุลลา
“เครื่องมือช่วยฟอกโลหิตฉันถึง
วันเว้นวันเท่านั้นฮามิด หมอเขาว่า
โลหิตฉันใช้การไม่ได้เลย คุณเอะ
ไปไหนไม่ได้ไกล ต้องคิดอยู่กับ
เครื่องนี้”

ฮามิด อับดุลลา ก้าวเข้าไปใกล้
พระแท่นบรรทม แล้วโน้มตัวลง
ถวายบังคมก่อนจะเข้าไปใกล้
อีกนิด แล้วจึงถวายจูมพิศที่พระ-
หัตถ์อย่างแผ่วเบา

ในใจเขาทรนทรายโกรธเกรี้ยว
และเจ็บปวดด้วยเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น
ในครอบครัว นี้เขาจะกราบบังคม
ทูลให้ทรงทราบได้อย่างไรกัน
ความตงสารในพระองค์ท่านเต็มต้น
อยู่ในหัวใจ ถูกสาวอันเป็นสุดที่รัก
ของเขาเป็นผู้ทำลายความภาคภูมิใจ

ที่เขาเคยมี ศักดิ์ศรีและเกียรติยศ
ก็ชั่ววิตจิตใจของเขา ไม่มีสิ่งอันใด
จะมีค่ามีความหมายเกินกว่านี้อีก
แล้ว ชื่อของนักการทูตฝรั่งเศสคน
ที่เขาเคยนิยมชมชื่นในความสามารถ
เหมือนหอกแหลมๆ ร้อยพันเล่มที่
ทิ่มแทงหัวใจเขาขณะนี้ การ
ประจวบครั้งนี้ของพระเจ้าอยู่หัว
ทำให้เขาเป็นทุกข์ด้วยความเป็นห่วง
พระองค์ท่าน แล้วยังมีเรื่องราว
เกิดขึ้นในครอบครัวอีก เขาค่อยๆ
ถอยถอยมาขึ้นระวางตรงอยู่ข้างพระ
แท่นบรรทม เจ้าฟ้าอับดุลลา
ประทับเบื้องไปเล็กน้อย ส่วน
เจ้าชายนาวัพระอนุชาประทับอยู่
ทางขวามือของเขา ทั้งห้องบรรทม
ไม่มีใครอื่นรบกวน ตามที่เขา
ได้จัดการสั่งมหาดเล็กชาวที่ไว้
เฝ้าปรือเฝ้าเฝ้าตอนนั้นมาทันที

“อับดุลลา กลับจากไปดูงาน
โครงการเพิ่มผลผลิตทางเกษตร
ชอบออกชอบใจมากที่เราสามารถ
เปลี่ยนภูเขาหินที่เขามีแต่ดิน
พวงหนาม แม้แต่ธนูหรือแพะก็ยังใช้
กินเป็นอาหารไม่ได้ มาเป็นนาข้าว